

Tam Công Chúa Kiêu Ngạo Và Tứ Hoàng Tử Đào Hoa

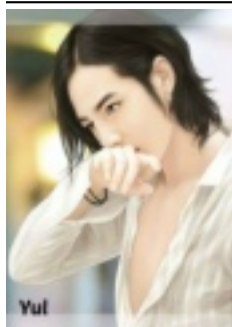
Contents

Tam Công Chúa Kiêu Ngạo Và Tứ Hoàng Tử Đào Hoa	3
1. Chương 1: Trở Về Việt Nam	3
2. Chương 2: Kí Ức Ba Năm	5
3. Chương 3: Bệnh Viện	7
4. Chương 4: Shopping	9
5. Chương 5: Royal Restaurant	11
6. Chương 6: Em Đẹp Lắm!	13
7. Chương 7: Trùng Hợp	14
8. Chương 8: Nhưng Không Có Nghĩa Là Tôi Yêu Cô Ta.	17
9. Chương 9: Tôi Sẽ Bảo Vệ Em	19
10. Chương 10: Tôi Hận Anh	22
11. Chương 11: Sao Ngưu Lang - Chức Nữ	25
12. Chương 12: Tam Nữ Vương Giá Đáo (1)	27
13. Chương 13: Tam Nữ Vương Giá Đáo (2)	29
14. Chương 14: Devil&dark Khiêu Chiến Vũ Phong	33
15. Chương 15: Bang Vũ Phong Thắng 1 -0	35
16. Chương 16: Nhập Học (1)	38
17. Chương 17: Nhập Học (2)	40
18. Chương 18: Người Tên Dakie	42
19. Chương 19: Trận Đấu Thứ 2	44
20. Chương 20: Bang Devil&dark Thắng. Tỷ Số Hòa 1 -1	46
21. Chương 21: Rừng Rậm Fjilant	47
22. Chương 22: Mẹ Ella	49
23. Chương 23: Em Không Giữ (1)	51
24. Chương 24: Em Không Giữ (2)	53
25. Chương 25: Anh - Em Giống Nhau	54
26. Chương 26: Mỹ Linh	56
27. Chương 27: Đào Hoa	59
28. Chương 28: Ngày Phán Quyết (1)	60
29. Chương 29: Ngày Phán Quyết (2)	62
30. Chương 30: Quá Khứ - Tổn Thương - Dakie	64
31. Chương 31:	67
32. Chương 32: Đồng Ý Cho Anh Làm Người Thay Thế Nhé	69
33. Chương 33: Buông Tay	71
34. Chương 34: Không Thể Thay Thế	74
35. Chương 35: Tin Tưởng	76
36. Chương 36: Thất Vọng	78
37. Chương 37: Đại Tiểu Thư The King Vào Gồng	80
38. Chương 38: Thay Đổi	83
39. Chương 39: Em Khóc ... Em Tự Lau	86
40. Chương 40: Anh Không Hề Yêu....	88
41. Chương 41: Lỡ Chuyến Bay	90

42. Chương 42: Rắc Rối	93
43. Chương 43: Bang Tam Cây	96
44. Chương 44: Quá Khứ Hiện Về	99
45. Chương 45: Quá Khứ Của Con Trai Ông Trùm Mafia	102
46. Chương 46: Tôi Tin .... Hôm Nay ..... Trời Sẽ Mưa	104
47. Chương 47: Hội Ngộ - Tôi Hận	106
48. Chương 48: Trời Mưa	108
49. Chương 49: Tôi Không Phải Là Nó	111
50. Chương 50: Đừng Làm Tôi Yêu Em Thê	114
51. Chương 51: Bởi Tôi Đến Sau Người Ta	115
52. Chương 52: Tôi Không Thể.	119
53. Chương 53: Kịch Hạ Màn	121
54. Chương 54: Bất Ngờ	123
55. Chương 55: Tư Cách. Lộ Bản Chất	126
56. Chương 56: Hợp Đồng Ô - Sin 600 Triệu	128
57. Chương 57: Hợp Đồng Ô - Sin 600 Triệu	130
58. Chương 58: Nhà Hàng Royal	132
59. Chương 59	135
60. Chương 60: Hiệp Sĩ Xuất Hiện	143
61. Chương 61: Kí Ức - Chạm Mặt (1)	147
62. Chương 62: Người Đó Sẽ Làm Em Hạnh Phúc Thôi	150
63. Chương 63 : Mở Màn (1)	152
64. Chương 64 + 65 : Mở Màn (2)	154
65. Chương 66 + 67 + 68 : Cậu Chủ Bị Gay. / Mở Màn (3)	159
66. Chương 69: Hồi Ức (1)	166
67. Chương 70: Hồi Ức (2)	169
68. Chương 71: Chương Đặc Biệt Phần 1.	172
69. Chương 72: Chương Đặc Biệt Phần 2	179
70. Chương 73: Định Mệnh, Chúng Ta Cùng Đánh Cuộc.	188
71. Chương 74 + 75 : Người Xa Lạ	190
72. Chương 76. Trống Vắng	195
73. Chương 77: Tam Giác Gia Tộc	198
74. Chương 78 : Bắt Đầu (1)	201
75. Chương 79: Bắt Đầu (2)	203
76. Chương 80: Cậu Chủ, Em Còn Phải Lấy Chồng	205
77. Chương Đặc Biệt Phần 3	208
78. Chương 81	216
79. Chương 82	220
80. Chương 83.1 + 83.2	223
81. Chương 84	227
82. Chương 85	229
83. Chương 86	231
84. Chương 87	235
85. Chương 88	238
86. Chương 89	241
87. Chương 90	244
88. Chương 91	248
89. Chương 92.1 + 92.2	251
90. Chương 93.1 + 93.2	255
91. Chương 94: Dành Riêng 18+	258
92. Chương Chap 95.1 + 95.2 : Kiss The Rain	264
93. Chương 96: Sự Thật. Mở Màn Một Kết Thúc	269
94. Chương 97	273
95. Chương Chap 98	276

96. Chương Chap 99 I Want To Fly	279
97. Chương 100 (e)	282

Tam Công Chúa Kiều Ngạo Và Tứ Hoàng Tử Đào Hoa

Giới thiệu

Những nhân vật chính trong truyện: Lê Vũ Ngọc Bằng - nó - (Jasmin): là tiểu thư xinh đẹp, giàu có.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-cong-chua-kieu-ngao-va-tu-hoang-tu-dao-hoa>

1. Chương 1: Trở Về Việt Nam

Trong 1 ngôi biệt thự cổ kính theo phong cách đậm chất Châu Âu.....

.... Có một cô gái mặc váy trắng với khuôn mặt thiên thần đang ngồi bên khuôn cửa sổ

Nhìn bầu trời âm u phía trước,..... ....1 sự cô đơn đang bao trùm than hình nhỏ bé ấy ....

- Cốc.... cốc ....cốc.....

Tiếng gõ cửa phá tan bầu không khí lạnh lẽo .....

Nó trả lời 1 giọng nói lạnh lung đến mức khiến người nghe phải thấy run sợ...

- Vào đi”

Nó trả lời mà ánh mắt nó vẫn nhìn ra phía cửa sổ

.....

Cạch .....

Tiếng bước chân đầy nhẹ nhàng không gây tiếng động....

Xuất hiện trước mặt nó bây giờ là 1 chàng trai vô cùng tuấn tú.

Nhưng ánh mắt của a ta lại mang 1 thứ j đấy cổ vẻ lo lắng nhưng cũng tràn đầy quan tâm.....

- E mặc thêm áo vào đi ngoài trời lạnh lắm .....- 1 tiếng sao nói ầm áp tràn đầy tình yêu dành cho nó,

- Em không sao.....

- Em cần phải khỏe mạnh .phải mạnh mẽ để cùng a thực hiện điều đó.....

-Điều mà chúng ta đã chờ đợi gần 10 năm nay..

Dứt lời thì trên đôi môi đầy hiện lên 1 nụ cười khinh bỉ.....

- Ừ..

- Vậy e nghỉ sớm đi – Anh cúi xuống hôn nhẹ lên tóc nó rồi bước ra để lại nó một mình trong căn phòng
Nói rồi a ta đi ra để lại nó 1 mình trong căn phòng

- “sắp kết thúc rồi nhanh thôi” nó thầm thì.....

* * * * *

Nó lấy điện thoại trên mặt bàn làm việc nhắn tin cho Sammy và Kelly.

- “ Về Việt Nam không? “

Reng Reng Reng ... Sammy gọi đến.

- Alo, Jasmin hả? Về Việt Nam chi vậy?

- Chơi thôi.

- Bao giờ về zậy? Tui đi nữa. Ở bên này học xong chán quá chừng lun à. Công ty bà lắm việc ghê cơ.Về bên đó cũng zui. Làm việc qua mấy tính vậy. Đó cũng là quê ngoại tui mà.

- Mai. – nó lạnh lùng gọn nhẹ đáp.

- Nhanh dữ. Để tui thu xếp, xin mama đã nha. Anh Kai zề hông zợ?

- Có.

- Ủ, zậy nha, pppppppppp . Để tui bảo Kelly lun.

Lướt phím tắt máy, nó ôm gấu yêu thật chặt thiếp đi vào giấc ngủ. Mệt mỏi quá.

.....

8h.tại sân bay Nội Bài

Chuyến bay từ Mỹ về Việt Nam chuẩn bị hạ cánh mong mọi người ổn định vị trí để chuẩn bị hạ cách an toàn.....

“về rồi à” nó thầm nghĩ.....

Bước ra ngoài nó không thể tránh khỏi ánh mắt của mọi người.Khuôn mặt thì cực baby Nhưng ánh mắt ngưỡng mộ có khâm phục có ngánh tị có

Mọi người đều trầm trồ khen ngợi nó nhưng lại không để ý đến khuôn mặt lạnh băng của nó.....

- Wow, ba cô nàng kia đẹp quá.

- Nhìn như thiên thần vậy.

- Ngưỡng mộ quá lun.

Bỗng một người đàn ông chừng 50-60 tuổi bên cạnh là 2 hàng vệ sĩ vừa thấy nó đã đông thanh..... ” Chào mừng 3 tiểu thư trở về ”

Nó chỉnh lại gọng kính dâm và tai nghe rồi bước lên chiếc xe Limous phóng đi mất hút.

- Ê ê nhỏ đáng ghét hông đợi tụi này chi hết trơn - Kelly vờ trách móc lên tiếng.

- Haizzz. Thôi, chúng ta đi. - Sammy cười trừ.

** Biệt thự Adelia **

Đây là biệt thự của ba nó tặng khi sinh nhật năm 14 tuổi khi công ty nó vượt lên trên đà phát triển mạnh mẽ. Vừa bước vào nhà, 2 hàng người hầu cùng cận vệ cúi đầu chào như đã được luyện tập từ trước:

- ” Kính chào các tiểu thư trở về ”

Ba tụi nó gật đầu nhẹ rồi lên phòng khách.

- Wow về tới nhà zùi. Chú thật là hiểu tụi mình he he - Sammy suýt xoa huých vai nó. - Mà rộng dữ ta.

- Nè Jasmin bộ sao hông thấy anh Kai zề cùng zở? - Kelly tò mò hỏi.
  - Đêm qua. - Nó nhàn nhạt lạnh lẽo trả lời
  - Ủa, ảnh Kai bay đêm qua hả? Sao mi hông zề cùng ảnh?
  - Đợi mi.
  - Hì hì yêu Jasmin ghê nha - Kelly ôm chầm nó chêu đùa.
  - Thôi về phòng đi. Tui đói quá chừng - Sammy nháy mắt khẽ xoa bụng.
  - Ok về thôi. Xách đồ đi. nào - Kelly ra hiệu Ok.
- Chợt mặt vờ giận dỗi xịu nhẹ xuống. Nhỏ và Kelly nhanh chóng hiểu ý
- Trời ơi. Đồ lười. - Nhỏ nản toàn tập quay ra cửa - Người đâu?
  - Dạ thưa tiểu thư Sammy. - ba cô hầu lễ phép bước vào.
  - Xách đồ cho đại tiểu thư Jasmin đi.
  - Dạ.

2. Chương 2: Kí Ức Ba Năm

Nó đuổi người giúp việc ra, khóa trái cửa lại. Đi lại xung quanh phòng, khám phá từng đồ vật. Phòng thật rộng và cũng thật đẹp. Nó đưa tay đi đi trên từng quyển sách. Chợt bức ảnh 3 năm trước cũ kĩ lại đặt ngay trước ngón tay nó đang để trên giá sách.

Một cô gái đang cười tươi hạnh phúc như thiên thần nhéo mũi người con trai bên cạnh đẹp tựa tranh vẽ. Khuôn mặt cả 2 đều ánh lên niềm vui vẻ, tuấn tú đến lòng người lâng lâng.

Ngay bên dưới khung ảnh là một chiếc mp3 nhỏ. Nó đưa tay bật lên rồi từ từ thưởng thức từng điệu nhạc trầm ấm "Mỗi anh ngồi đây ngậm ngùi... Mình đâu thôi để mình em vui với bao nụ cười... Rồi khi đêm về, khi đêm về đây anh khóc... Tình yêu trong anh, em đã mang đi với người, em có nghe, lời ca anh xót xa, đắng cay..."

Em yêu bằng lời nói ra đầu môi, không chân thành... Nhặt nhòa anh lau nước mắt, lê bàn chân về đâu... Em đang vui cùng ai chốn hẹn hò, em yêu ai kia hơn là yêu anh đi bên ai kia anh thấy em vui... Để mình anh đau thôi em em cứ hãy vui bên tình yêu em chọn ra đây hoa lá. Và đêm nay, anh nhớ em...!!! "

Từng hàng nước mắt nó cứ trào ra liên tục. Nó làm tổn thương người nó yêu nhất. Nó nhận ra đã quá muộn. Tình yêu đầu làm nó thay đổi, làm nó dần vật đau đớn từng cơn và nó mất đi định nghĩa về tình yêu. Tình yêu ấy cũng làm người nó yêu phải chua xót từng ngày, từng ngày phải dựa vào người con gái khác quên nó.

Tiếng gõ cửa nhẹ làm nó chợt tỉnh.

* Cốc Cốc ... *

- Thưa tiểu thư, quần gia và tiểu thư Sammy, Kelly cho gọi người xuống dùng bữa.

- Cút đi. - nó gần giọng bực bời.

* Cách *

Nó bước vào nhà tắm, bật vòi dội nước xối xả. Dòng nước cuốn trôi đi nước mắt, nỗi buồn và những hạt muối trong nó.

.....

Nó mặc đại chiếc váy ren trắng tinh khôi nhẹ nhàng đính đá ruby ở eo và vài hạt cườm ở phần viền cổ. Mái tóc xoăn gọn sóng thả xõa xuống bồng bềnh. Mọi người trong nhà ai cũng ngỡ trước vẻ đẹp của nó. Thật giống thiên thần nếu khuôn mặt kia có hồn và đôi môi hé nở nụ cười.

- Nè, sao bà xuống mụn dữ zậy - Nhỏ trách móc.

Nó không nói gì chỉ ngồi vào bàn ăn.

- Chúc tiểu thư ngon miệng. - Vài cô hầu dụi hiền nói.

- Cảm ơn - Kelly cười nhí nhảnh.

Khuôn mặt nó vẫn lạnh lẽo, không chút cảm xúc.

- Này Jasmin có chuyện gì sao?

Nó lắc đầu.

- Sao bà lại giấu tụi này được chứ?

Nó không nói gì. Đúng lúc đó điện thoại của nó reo. Bản nhạc chuông vang lên

Baby where did we go wrong (I don't know)

Baby where did we go wrong (Why don't u tell me)

Baby but we did go wrong (Yes, I know)

Baby where did we go wrong (OH I wish I've knew)..

Trên màn hình hiện lên " Anh Kai "

- Nè, nghe máy đi - Nhỏ vừa đưa con mực vào miệng vừa nói.

Nó lướt phím xanh Nghe.

- Em về Việt Nam chưa? - Kai đầy quan tâm lên tiếng .

- Dạ vừa - nó cũng lễ phép đáp lại.

- Em đang ở biệt thự Adelia hả?

- Vâng.

- Em vẫn ổn chứ? Anh nghe em có vẻ hơi mệt mỏi.

- Gặp em. - nó đang rất kiềm chế, rất kiềm chế tiếng nấc nhẹ.

- Ủ. Đợi đó anh đến ngay.

Kai tắt máy tức tốc lao đến biệt thự Adelia. 8 phút sau anh đã có mặt.

- Hú hú anh Kai đẹp trai - Nhỏ vui mừng hét lên.

- Ủ. Chào em, Sammy. - Khuôn mặt anh hiện rõ nét lo lắng cho nó nhưng vẫn cố mỉm cười.

- Anh Kai mới đến đó hả? - Kelly đến ôm chầm lấy anh, anh nhẹ nhàng đáp lại -
Jasmin đâu?

- Jasmin từ lúc trên phòng xuống nó khác khác lắm. Ăn vài miếng kều nó rồi Pấn liền về phòng rồi.

- Ủ , vậy anh lên trước.

- Dạ vâng . - Kelly gạt đầu, tránh đường cho anh đi. Chắc anh lo cho nó lắm, k nên đánh mất thời gian của anh.

* Cạch *

Cửa phòng nó được mở ra. Nó đang ngồi úp mặt trên thành cửa sổ, tiếng nấc rõ rệt dội đến tai anh. Bên cạnh là tấm ảnh cũ kĩ cùng chiếc máy nghe nhạc. Anh nhanh chóng hiểu ra chuyện gì. Ngày ấy anh lẽ ra phải vứt tấm ảnh cùng chiếc mp3 đó đi.

- Jasmin em sao không? - Anh ôm nó từ phía sau đầy trù mến.
- Anh hai - nó khóc sụt sùi quay người lại ôm chặt anh.
- Đừng khóc nữa. Xin em quên đi - Anh khẽ nhắm mắt đau thương thay cho đứa em mình. 3 năm trước nó quá nhỏ để hiểu yêu là như thế nào. Cũng do anh chiều nó quá làm nó càng ích kỉ về cảm xúc cá nhân.
- Kai ... Kai ơi. .... Cửa em ... của em mà - Nó đâm vào ngực anh, nước mắt làm ướt sũng phần ngực chiếc áo sơ mi anh đang mặc. Từng đợt gió ngang qua thổi tung mái tóc nó rối ren.
- Xin em mà Bằng. Quên đi . Quên đi có được không? - Giọng anh đầy đau đớn nhẹ nhàng vuốt mái tóc cho nó.
- Em đau quá đau quá ... - nó chột ngã xuống khỏi bờ ngực ấm áp vững chắc của anh, lấy tay bấu chặt lồng ngực của mình. Nước mắt dần dựa tuôn ra.
- Jasmin , em sao vậy? Đừng như thế nữa mà. 3 năm là quá đủ rồi. - anh lay lay người nó.
- Đau đau... - nó khó thở, khuôn mặt khó nhọc thốt lên từng chữ.
- NGƯỜI ĐẦU ? anh hét lên, rồi bế xốc nó ra ngoài.

3. Chương 3: Bệnh Viện

Nó khẽ mở mắt thì thấy xung quanh một màu trắng. Nó run rẩy sợ hãi, giật hết dây dợ trên tay mình ra, bàn tay của nó đã nhuộm đầy máu từ vết hở dây chuyền nước.

Nó ôm đầu ,đau đớn hét lên

- Aaaaaaaaaaaaa ....

* Rầm *

Các bác sĩ , y tá cùng anh hai, Sammy, Kelly và vài người quản gia lo lắng bước vào.

- Jasmin, em sao thế? - anh giữ chặt hai tay nó lo lắng hỏi.
  - Aaaaaa - Nó vùng vẫy , dẫy dựa tiếp tục hét lớn.
  - Là anh mà, Jasmin à nghe anh nói - anh vẫn cố giải thích.
  - Jasmin đừng sợ nữa, là tui tui mà - Kelly sốt sắng nói.
  - Không Không gggggggg - nó gào to đuổi hết mọi người đi.
  - Yêu cầu mọi người ra ngoài. - mấy cô y tá lịch sự kêu họ ra ngoài.
  - Cút đi - Kai gạt phắt tay cô y tá gầm gừ nói.
  - Xin lỗi. Mong mọi người hiểu cho - bác sĩ John phải lên tiếng Kai mới chui ra ngoài. Anh không để lại lời đe dọa - Em gái tôi có mệnh hệ gì thì các người chuẩn bị gặp Diêm Vương đi.
- Ai nghe xong cũng lạnh sống lưng, họ cố trấn tĩnh đóng cửa lại bắt đầu kiểm tra.
- Bên ngoài, Kai ngồi đan tay cúi mặt xuống đầy đau chua xót. Kelly đến bên anh, quỳ nhẹ xuống khẽ hỏi
- Kai à, đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao tự nhiên nó lại như thế?

Anh im lặng.

- Nói cho em đi mà Kai, có chuyện gì ở trên phòng nó? Tại sao nó phải nhập viện -

Kelly lay lay người anh cố hỏi rõ.

- Ba năm trước - anh khó nhọc nói ra 3 từ.

Sau câu nói của anh, là không khí căng thẳng, đau đớn đè lên mỗi người.

- Hai năm nó sang Mỹ còn chưa đủ để quên sao? Tại sao nó cứ thích tự làm đau mình thế? - Nhỏ bực bội trách móc nó đầy yêu thương.

Tay anh càng siết chặt, càng tức giận hơn. Thì trong lòng càng lo lắng cho nó hơn.

* Cạch *

Cửa phòng cấp cứu được mở ra. Vị bác sĩ bước ra cùng mấy cô y tá lúc này

- Bạn tôi sao rồi hả? - Nhỏ đến trước mặt John hỏi.

- Tôi cần gặp riêng người nhà bệnh nhân.

- Chúng tôi đều là người nhà cả đây - Kai, Kelly và nhỏ cùng đồng thanh.

- Được. Vậy mời cậu chủ cùng 2 tiểu thư đến phòng gặp riêng tôi.

Ai cũng lo lắng đi theo sau John, đến phòng gặp riêng vậy chắc sẽ rất nghiêm trọng rồi .

* Trong phòng làm việc của bác sĩ John *

- Cho tôi hỏi trước, trước đây tiểu thư Jasmin đã từng quá khứ gì ảnh hưởng lớn không? - John khẽ hỏi.

- Có - Kai chắc nịch trả lời.

- Rất quan trọng phải không?

- Đúng. Sao? Tôi đến để xem tình hình bệnh chứ không phải trả lời mấy lời câu hỏi vớ vẩn này. - Kai cau gắt.

- Xin cậu chủ bình tĩnh.

- Tiểu thư bị hoảng loạn tinh thần vì gặp lại kỉ niệm của quá khứ quan trọng ấy. Tôi sẽ cấp thuốc cho uống. Phải đều đặn uống trong 1 tháng để không dẫn tới tình trạng xấu nhất. Tuy nhiên, bộ não của tiểu thư vẫn thiên tài, vấn đề chỉ là quá khứ đầy cần được quên đi thôi -John kiên nhẫn từ từ phân tích.

- Uống thuốc sao? Không còn cách sao? Nó chẳng bao giờ chịu uống thuốc cả? - Nhỏ bối rối.

- Tôi xin lỗi. Chỉ còn cách uống thuốc thôi. Bên cạnh đó, phải làm tiểu thư quên cái quá khứ ấy đi. Bệnh tim sẽ rất dễ xuất hiện.

Nghe đến đây, mọi người đều giật mình. Anh chợt nhớ đến lúc nó kêu khó thở.

- Kai à, có gì sao? - Kelly khua tay trước mặt Kai.

- Nó kêu khó thở .

- Hả? Lúc nào.

- Trên phòng. - Anh lạc hần giọng

- Tiểu thư luôn dồn nén quá nhiều cảm xúc. Không được để bị kích động và cho ăn uống thật đầy đủ. Thật may là đã phát hiện, chúng ta sẽ xử lí ngay để tránh tình bệnh phát triển. - B.sĩ John tiếp tục nói

- Được, hãy làm tất cả những gì ông có thể. - Kai nói xong quay phắt đi dời đi.

- Cảm ơn ông. - Nhỏ và Kelly đồng thanh rồi cũng theo Kai.

4. Chương 4: Shopping

Kai lòng nặng trĩu bước sang phòng thăm nó.

* Cách *

Cửa phòng bệnh nó mở ra, nó đã nhảy ra khỏi giường bệnh ngay sau khi bác sĩ đi. Nó trèo lên thành cửa sổ ngồi dựa vào tường, đôi mắt ẩn chứa nỗi buồn u uất hướng xa xăm về bầu trời rộng lớn. Khuôn mặt vẫn không chút cảm xúc.

Thấy mọi người vào nó cũng chỉ liếc xe rồi quay đi. Ai cũng thấy buồn khi nó thờ ơ với mình như vậy. Nhỏ bước đến gần nó nhẹ nhàng hỏi:

- Bà đỡ hơn chưa Jasmin.

Nó im lặng, phớt lờ của hỏi của nhỏ.

- Sao bà không trả lời tui.

- Nay bà nói gì đi chứ? - nhỏ bắt đầu khó chịu

Còn nó thì vẫn ngồi đây coi mọi thứ như không khí.

- Bà .... - nhỏ chưa nói hết câu thì bị bàn tay của Kai đặt lên ám chỉ im lặng.

Anh khẽ ôm chặt nó vào lòng. Nó không phản kháng gì, cứ từ từ nhắm mắt lại. Bao giờ cho nó quên cái chuyện này đi đây?

- Mang thuốc đến đây - anh lạnh lùng ra lệnh.

2 cô y tá mang vài viên thuốc và một cốc nước đến. Kai cầm thuốc và nước lên đưa cho nó. Nó vẫn không một hành động gì...

- Em phải có sức khỏe thì chúng ta mới làm được việc mà 10 năm nay chúng ta chờ đợi chứ? Nghe anh có được không? - Kai từ tốn, dịu dàng giải thích.

Nghe đến cụm từ 10 năm nay, mọi dây thần kinh của nó hoạt động trở lại. Nó đưa tay cho hết chỗ thuốc vào miệng một lúc, anh đưa cốc nước cho nó. Nhưng nó không nhận, vì chỗ thuốc trong miệng đã bị nó nuốt hết rồi.

Nó đẩy anh ra, lấy chiếc khóa chiếc xe Limous ra ngoài. Kelly giữ tay nó lại

- Bà chưa khỏe hẳn mà, đi đâu thế?

- Về - nó thờ ơ đáp như trả lời lấy lệ.

- Vậy tôi sẽ gọi bác sĩ riêng về nhà cho bà nha... - Kelly nhú mào hỏi

Nó lắc đầu rồi đi thẳng.

.....

* Biệt thự Adelia *

Mọi người trong nhà nhìn thấy nó lịch sự cúi đầu đồng thanh chào:

- Chào tiểu thư.

Khuôn mặt nó vẫn không biểu hiện cảm xúc nào. Nó lên phòng rút chiếc khóa xe trên mặt bàn, nằm phịch xuống chiếc nệm.

Reng .... Reng ... Reng

Nó với lấy chiếc điện thoại Iphone 6 mới nhất, lướt phím mở tin nhắn :

" Anh Kai "

- Anh sẽ chuyển lịch nhập học cho em vào tuần sau thay vì ngày mai em vội vàng đến trường.
- Don't need.
- Sức khỏe của em không cho phép điều đó Jasmin.
- I know.
- Vậy thì hãy nghe anh đi.
- No. I don't like.
- Em nhớ uống thuốc đều đặn đấy. Tuần sau anh sẽ nhập học. -anh bắt lực, đành để cho nó làm theo ý thích của mình
- Tiện máy, nhỏ nhắn tin cho Sammy và Kelly
- Shopping?
- 2 nhỏ nhận được tin nhắn của nó thì vui mừng, thoăn thoắt đôi bàn tay trên màn hình nhắn lại
- Ok. Yeahhhh. When? - Sammy/
- 5h.
- Okay. I like it ;) - Kelly.
- Đặt máy trên đầu giường, nó bước vào phòng tắm, dội nước xối xả từ đầu đến chân, nó muốn trên người nó không còn một chút nào mùi của bệnh viện.
- Nó mở tủ lấy ra một chiếc áo thun và một quần jean dài hơn đầu gối 15cm. Mái tóc xoắn nhẹ buông thả xuống. Lấy kính râm trên mặt bàn đeo vào, cầm túi xách bước ra ngoài. Trông nó thật năng động và nổi bật không như những cậu kìa như mọi ngày.
- Thưa tiểu thư, cô Sammy đang đợi cô bên ngoài. – Quản gia Kim thông báo.
- Cô gạt đầu rồi ra gara lấy xe. Nhỏ đã chờ sẵn trong bộ váy liền bó sát để lộ từng đường nét chuẩn không cần chỉnh. Thấy nó ra, nhỏ vẫy tay
- Đi xe chung đi. Mà á à hôm nay Jasmin giản dị quá nha.
- Nó khẽ cười. Như thế sẽ ít gây chú ý hơn.
- Ủa, mà Kelly lâu vậy trời?
- Phù phù tui nè. – Kelly tức tốc đáp đất ngay sau câu nói của nhỏ.
- Bà tính làm siêu nhân à. – nhỏ lườm nguýt
- Ha ha nếu được. Wow ai đây ta, bộ hông phải tiểu thư Jasmin sao? – Kelly trầm trồ ngạc nhiên chêu đùa.
- Nó cóc khẽ vào đầu Kelly rồi vào gara lấy con chiến mã của mình phóng đi.
- Ê ê bà này kêu đi xe chung cơ mà. – nhỏ í ới gọi theo.
- Haizz, kệ đi. Mau lên không bị bỏ đó. – Kelly nói xong cũng vào gara lấy chiến mã BMW của mình đuổi theo nó.

5. Chương 5: Royal Restaurant

Đứng trước cổng trung tâm thương mại lớn nhất Việt Nam, nó chỉnh lại gọng kính và tai nghe đóng cửa xe rồi bước vào. Cùng lúc đó nhỏ và Kelly xuống xe giơ tay ra hiệu cho nó vào trong.

Ba nàng sánh vai bước vào khu thương mại gây sức hút vô cùng lớn. Ai cũng trầm trồ khen ngợi, ngưỡng mộ. Gần như tất cả ánh mắt dồn vào 3 nàng. Ngay cả anh chàng quầy thu ngân cũng bị khách hàng kêu ca vì đờ trước vẻ đẹp 3 nàng nhà ta.

Cô tiến vào quầy váy hè nữ. Nhỏ tung tăng, liên tục nở nụ cười mặt trời khiến mọi người xịt máu mũi.

- Chào tiểu thư - ba cô bán hàng lịch sự cúi chào.

- Cho tôi xem những bộ mới nhất. - Nhỏ hí hửng.

- Vâng ạ. - cô dẫn 3 nàng đến khu mới nhất, những bộ váy lộng lẫy, mê hoặc con gái được trưng bày trong tủ kính với cái giá khủng khiếp.

- Cho tôi thử cái này - Nhỏ chỉ vào cái váy màu xanh lam/

- Vâng. - Nhỏ theo cô bán hàng đi thử, còn nó vào Kelly ngồi ở ghế đợi. Nó thấy anh trai mình cùng 3 chàng trai khác đang ngồi cùng 4 đứa con gái ăn mặc thiếu vải đang thử từng bộ váy.

Anh hai khoác eo một cô gái có thể nói nổi nhất trong 4 đứa ở đây. Nó nhìn bên cạnh thấy Kelly đang ngậm ngùi, khuôn mặt rõ buồn tủi. Kelly đang định bỏ đi thì bị nó giữ tay lại đến trước anh hai.

- Này, này bà làm gì thế. ? - Kelly bối rối.

Nó không nói gì chỉ một mực giữ chặt tay Kelly kéo đi

8 người ở đây rất ngạc nhiên về hành động của cô nàng này. Nó tiến đến trước mặt anh, kéo con nhỏ đang nũng nịu trong lòng anh ra

* Bóp *

Một cái tát giáng trời của nó vào con nhỏ đó. Nhỏ giả vờ ngã xuống yếu đuối. Khóc lóc đến bên anh Kai

- Anh ơi nhỏ đó đánh em. - Sau một hồi thấy Kai không phản ứng gì. Nhỏ liền đẩy nó ngã, nhưng nó may mắn tránh kịp.

Nó cười nhếch môi thách thức. 3 chàng trai bên dưới vô cùng hứng thú với cô nhỏ này. Mấy cô gái đang ngồi cạnh tụi hần không thể so sánh với cô gái này. Kai mạnh tay đẩy nhỏ ra , không nói gì.

Đột nhiên Kin đến trước mặt nó , tức giận nói

- Này, cô là ai hả? Muốn gây sự chú ý của tụi này phải không?

- Ảo tưởng - nó nói xong cười khinh bỉ làm Kin muốn tức điên lên.

Kin càng tức điên lên khi nó dám nói mình ảo tưởng. Kin giữ chặt hai bên vai nó

- Tôi sẽ cho cô thấy lũ con gái các cô đều như nhau.

Kin đang định cúi xuống hôn nó thì nó né đầu qua một bên, vịn tay Kin đá về phía

sau. Khi thấy Kin bị ngã, đám vệ sĩ đỡ Kin dậy rồi tấn công nó.

Lần lượt mấy tên vệ sĩ ngã rạp đến vì cú đá ngoạn mục, vô cùng đẹp mắt của Kai

- Đừng chạm vào em gái tao.

- Em gái mày ? - mọi người đồng thanh trở mắt.

- Phải. - Kai khẳng định chắc nịch, chan chứa đầy niềm tự hào

- Mày nhiều bí mật nhỉ? Mới về nước mà thế này đây? - Kin châm chọc.

Đúng lúc đó , nhỏ cười tươi chạy ra với bộ váy mình đang mặc

- Ủa chuyện gì vậy, hai bà nhìn tui mặc có đẹp không?

Hình ảnh đó lọt trúng vào mắt hoa Kay, hơi sững sờ rồi cũng bình tĩnh lại

Nó kéo nhỏ và Kelly bước đi, lướt qua anh hai nó thì có một vòng tay ôm chặt nó từ phía sau. Anh Kai giữ nó lại thì thầm

- Anh xin lỗi mà Jasmin.

Sau cảnh tượng đó là vô vàn ánh đèn máy ảnh, điện thoại chiếu vào

- Ôi đẹp đôi quá lại còn lãng mạn nữa chứ.

- Chụp chụp nào up fb. Tuyệt thật, cô gái kia không chê vào đâu được. Anh Kai càng khỏi phải nói.

- Đúng. Trông ngưỡng mộ quá đi mất....

Sau những lời bán tán xì xầm , là hàng loạt vệ sĩ bị giao nhiệm vụ dẹp loạn.

Nó gỡ tay Kai ra, đáp lại cái ôm đó nhanh chóng rồi bước đến trước hàng mới nhất

, chỉ tay vào bộ váy phần hông. Cô bán hàng lấy ra đưa cho nó. Nó mang đến ướn thử vào người Kelly mỉm cười.

Kelly nhanh chóng hiểu ý đi thay đồ.

... Quay lại bàn đợi VIP dành riêng cho lũ bạn của Kai và anh

- Anh em mày quả không chê vào đâu được - Ken cười vui đùa.

Kai không nói gì.

- Hừm, em mày làm tao mất mặt quá đấy - Kin huých tay Kai trách móc.

- Tao xin lỗi - Kai ôm vai bạn cười hối lỗi. - Nó là vậy đấy.

- Vậy đi. Hôm nay mừng mày và em mày về , chúng ta sẽ đi ăn. Rủ cả mấy đứa

bạn của em mày luôn - Kay lên tiếng mục đích là muốn làm quen Sammy. - Tao sẽ

bao trọn nhà hàng Royal

- Ok ok tao tán thành - Ken và Kin đồng thanh. Thật sự hai chàng đều bị vẻ mặt không chút cảm xúc và coi thường vẻ đẹp của những hotboy số 1 này của nó làm

thu hút

- Mày nghĩ đơn giản thế. Nó có đi không mới là vấn đề. - Kai vắt chân, vờn người nói.

- Mày thuyết phục em mày đi. Tao thấy nó nghe mày lắm mà. - Kin làm dấu V thành công.

- Sao? Mày kết em tao rồi hả? - Kai nhướn mày hài hước - Chưa đứa nào chơi được nó đâu đấy. Thôi ở đây đi. Tao sẽ đi nói với nó.

Kai vừa đứng dậy thì bị bàn tay của con nhỏ ban nãy kéo lại

- Tụi em có được đi không anh?

Kai rút ra một sấp tiền 500 vứt trên bàn

- Cút đi.

Anh đi thẳng về phía góc khuất nhất nơi nó đang đứng.

6. Chương 6: Em Đẹp Lắm!

Anh dịu dàng ngắm đứa em gái của mình. Giờ anh mới để ý hôm nay nó thật giản dị. Giản dị vậy mà đã làm mấy đứa bạn anh chú ý rồi. Nếu nó xuất hiện với bộ diện khác thì sẽ hay đấy. Anh khẽ cười đến cạnh nó.

- Bạn anh có lời mời em đi ăn. Mừng ngày anh em mình trở về.

Nó lắc đầu.

Kelly bước ra cùng bộ váy nó đưa. Trông nàng như một thiên sứ khiến ai nhìn vào cũng bị thu hút bởi vẻ đẹp ấy, nhưng có lẽ Kai thì chỉ là thoáng qua. Bây giờ trong đầu anh chỉ là nghĩ cách mời nó đi ăn.

Một bóng đèn ngàn W chạy qua đầu anh, anh hào hoa, lịch lãm tiến đến trước mắt Kelly

- Em đẹp lắm !

Kelly nghe vậy thì đỏ mặt, e thẹn nói

- Cảm ơn anh.

- Chuyện vừa nãy, anh xin lỗi nhé - Kai gỡ chèn nam kế.

- Đâu có gì đâu ạ, em đâu phải người yêu của anh - Kelly vờ giận dỗi khiến đôi má của cô ửng hồng càng quyến rũ

- Ồ, vậy à? Thế hôm nay làm bạn gái anh đi. Anh lỡ lời làm cao lòng tự trọng nói anh có người yêu rồi.

- Dạ? - Kelly ngạc nhiên mở to mắt đang yêu.

- Được không? - Anh hiền dịu nói. Nhỏ trẻ nhip, chưa bao giờ anh dịu dàng, ầm áp như vậy cả .

- Được ạ - nhỏ cúi đầu đồng ý

Nó ngán ngẩm nhìn đứa bạn mình bao chàng trai chết mê chết mệt mà lại đi đổ trước ông anh đào hoa không biết trời đất.

- Bạn anh có lời mời chúng ta. Em đi cùng được chứ? Cả Sammy nữa - Anh nghiêng mình hỏi Sammy đang vui vẻ với bộ váy.

- Dạ, em đồng ý chứ. Toàn trai đẹp. Em phải cho họ thấy sức mạnh của em he he – Nhỏ vỗ ngực đắc thắng tràn trề

- Hotboy số 1 đấy. Hai em đi nhé.

- Vâng - Nhỏ và Kelly đồng thanh.

Anh vui mừng vì 2 nhỏ sập bẫy. Kelly khoác tay nó kéo đi. Nó thờ ơ gạt ra. Kai nháy mắt rồi ra ngoài. Nhỏ che miệng cười khoác nốt tay còn lại của nó.

- Jasmin đáng yêu. Chúng ta đi thôi nào - nhỏ gọi mời

- Đúng rồi. Jasmin đáng yêu nhất mà - Kelly thêm mắm.

- Jasmin Jasmin đi điiiiiii nào - nhỏ đổ muối.

Nó bắt lực gạt đầu. Nhưng nó không đi luôn ,mà bỏ tay hai nhỏ ra đến gần cô bán hàng

- Lấy tất. - chất giọng lạnh lùng vang lên.

- Hả???? - 2 nhỏ đồng thanh. - Tủ đồ của bà còn chưa chật hả?

Ba cô bán hàng ngơ ngác bị giọng nói của nó thức tỉnh

- Điếc à?

- Dạ dạ vâng. Xin tiểu thư đợi chút - mấy cô bán hàng nhanh chóng mở tủ kính lấy nốt 3 bộ mới nhất còn lại xuống gói lại đưa cho nó.

- Dạ tổng 5 bộ là 210 triệu. - Cô thu ngân ngại ngần đưa vé.

* Rẹt *

Nó quẹt thẻ rồi đi thẳng cũng nhỏ và Kelly đến bàn Kai.

- Jasmin hôm nay hào phóng quá. - Nhỏ nhìn lên trời xuýt xoa.

- Ha ha các em mua xong rồi. Chúng ta đi chứ?

Nó liếc xung quanh khe chau mày dò xem mấy đứa con gái thiếu vải lúc này đâu thì bị Kai ôm cổ

- Anh đuổi đi rồi. Hy sinh vì em đấy ha ha

Nó liếc xéo.

- Nào chúng ta đi thôi - Kay hào hứng

- Ok

4 anh chàng Hotboy đình đám cùng 3 tiểu thư lên xe phóng đến Royal Restaurant, nhà hàng này thuộc quyền quản lý của nhà Kay.

Ra ngoài bãi lấy xe, nhìn thấy 3 chiến mã của 3 nàng. Kin thì thầm

- Ba nàng nhà cậu quả không tồi. Xe đẹp không kém gì tụi này

- Ha ha - Kai bật cười. Anh quay đằng sau thấy Ken vẫn với vẻ lạnh lùng, bất cần thường ngày đang nhìn chăm chú cái gì đó. Theo hướng nhìn của Ken, anh nhảy bèn nhận biết được. "Thứ" vinh hạnh được Ken để mắt tới trong hàng ngàn lũ con gái là cô em của mình.

7 chiếc xe phóng mất hút, đằng sau vẫn còn vô vàn trái tim đang đập ục ục không ngừng.

- Thật đẹp trai. Đáng lẽ tôi nên mạnh dạn xin chụp ảnh húc húc.

- Mấy cô gái ấy thật giống thiên thần. Tiếc quá đi.....

- Nếu thêm một cô gái nữa thì họ sẽ thành 4 cặp hoàn hảo đấy.....

- Phải phải đấy. Họ đẹp hơn mấy đứa con gái sexy lúc đầu nhiều

7. Chương 7: Trùng Hợp

- Nào hôm nay mọi người cứ tự nhiên nhé. ! - Kay hào hứng.

- Ủa, đây là nhà hàng Royal phải không? - Nhỏ liếc xung quanh mở to mắt hỏi Kay.

Đôi mắt của nhỏ đẹp quá. Kay trẻ nhíp lấp bắp

- Ồ .. Phải Phải..

- Dỏm . - Nhỏ bĩu môi ngồi xuống.

- Hả? - 4 hoàng tử ngạc nhiên trước vị khách lần đầu tiên nói Royal Restaurant này dỏm. Nếu không khen ngợi hết lời và thường xuyên đến thưởng thức thì thôi còn dám chê.

- Dỏm? Mấy người điếc hả? Nhà hàng gì mà chả thấy người đâu. Bị ế ế ế eee - nhỏ chề môi chằm chọc.

* Đùng *

Tất cả như bị sét đánh ngang tai. Kay lấy lại bình tĩnh nhanh nhất cười xòa nói

- Tôi đã nói là hôm nay tôi bao cả nhà hàng này mà.

- Hả? Hào phóng quá nhỉ bạn đẹp trai? - Nhỏ giở chiêu mỹ nhân kế khen Kay.

Tim Kay đứng đững, những người con lại dựng gáy tóc.

- Hám trai. - Ken chẳng thèm nhìn nhỏ, lạnh lùng nói.

- Đừng có Phán nghe không? Bị ảo tưởng sức mạnh à?

- Thôi thôi. Hôm nay mọi người đến để làm quen chứ đâu phải cãi nhau đúng không nào - Kay lấy nước hạ hỏa. Kêu phục vụ đem tất cả những món ngon nhất ra.

Lần lượt hết món này đến món khác được bày ra trệt cả bàn vẫn không hết.

Món nào món nấy đều rất bắt mắt. Là những tiểu thư thứ thiệt mà có những món ở đây chưa thưởng thức. Thật đáng để đến mà.

- Nào , chúng ta cạn ly. - Kai nâng ly cùng mọi người cạn uống mở màn.

- Chúng ta vừa ăn vừa làm quen chút nhỉ? - Kay hỏi ý kiến

- Được.

Kay đứng lên đặt nồi lẩu sang một bên. Cầm chai rượu lên uống hết một hơi lấy đà gây điểm nhấn với Sammy.

- Mũi chai chỉ vào ai người đó sẽ giới thiệu nhé.!

- Tôi bắt đầu xoay nè - Kay cười quyến rũ xoay.

Mũi tên chỉ đúng Nhỏ. Nhỏ chút ngạc nhiên rồi tự tin đứng lên cầm ly giới thiệu

- Chào mọi người. Tôi là Trần Thảo Tiên, mọi người hay gọi là Sammy .16 tuổi. Con gái tập đoàn đá quý lớn nhất châu Á.

Mũi xoay tiếp theo là hấn. Hấn lịch lãm đứng dậy, uống hết ly rượu

- Nguyễn Thanh Phong. Ken . 17 t. Con trai ông trùm Mafia Yukir Teakion.

- Tôi tiếp tục nhé. Là bạn đó - Kay chỉ vào nó.

- Jasmin 16t. - Giọng nói lạnh lẽo, băng khốc vang lên vài giây rồi tắt ngấm. Nó không thích giới thiệu về gia thế như vậy là quá phô trương.

- À, thế cũng được rồi. Dù sao cũng là em trai Kai. Ai cũng biết rồi.Tiếp theo nè
. Là Kin nhé.

- Tôi là Hoàng Minh Đức . Kin. 17t.

- Còn gia thế? - Nhỏ và Kay đồng thanh khiến 2 người có chút ngại ngùng.

- Cô ta đâu có nói sao tôi phải nói. - Kin cãi lý.

- Vì cô ấy là em gái anh Kai, mà các người là bạn anh Kai dĩ nhiên là biết gia thế anh Kai. Bằng nhau chưa
- Nhỏ lần tới.

- Hừ - Đuối lí , Kin tu ly rượu hậm hực ngồi xuống.

- Cuối cùng là người ngồi gần Kai đẹp trai kia. - Kay cười đầy ẩn ý.

Kịp nhìn thấy nụ cười của Kai, Kelly hơi ngượng, đứng lên thân thiện nói

- Rất vui được đến bữa tiệc hôm nay cùng mọi người. Tôi là Tạ Thị Huyền Chi, mọi người cứ gọi là Kelly. Mình 16 tuổi.

- Cảm ơn màn chào hỏi dài nhất từ đầu đến nay. Mà còn thiếu thiếu nhỉ? - Kin chống cằm hỏi ngầm

- Hả? Gia thế à? Mình là con gái chủ ti...

- Không phải. Là gấu của ai?
- Gấu? Ở ? Mình ... - Kelly lúng túng khi nói về vấn đề này.
- Là người yêu tao đấy. Tụi bây xịt máu mũi chưa? - Kai nhận được ánh mắt của nó liền tự hào đứng lên giới thiệu.
- Ha Ha .Câu này nghe trăm lần rồi - Kin chê chọc.
- Anh Kai đào hoa gồm nha - Sammy liếc nguýt anh một cái rõ dài.

Anh không nói gì chỉ cười trừ kéo ghế lại cho Kelly ngồi. Mọi người cùng nhau thưởng thức những món ăn thượng hạng đầy thích thú và vui vẻ. Không hề mang vẻ giả tạo , lấy lòng quan hệ làm ăn.

Chợt, Kin đứng lên nói

- Hôm nay nhân buổi đầu, gặp mặt tôi sẽ đàn tặng mọi người một bài
- Hay lắm. Mau triển khai đi.
- He he, rất muốn nghe thử đấy.
- Tán thành luôn...

Kin quyền rũ bước lên bục, dưới ánh đèn trông cậu thật giống thiên sứ. Đôi

mắt hổ phách mạnh mẽ làm cho người ta phải thuần phục. Từng điệu nhạc vang lên, vừa trầm ấm, vừa nhẹ nhàng, vừa da diết khiến lòng người cũng lâng lâng.

Bài nhạc kết thúc bằng tiếng vỗ tay của tất cả mọi người có mặt. Đến nó cũng vô thức vỗ tay. Thấy nó vỗ tay Kin rất hài lòng, bước xuống chỗ ngồi của mình.

- Thật sự, tôi rất ấn tượng về cô em gái Jasmin của Kai. Tôi có thể mời cô lên hát một bài. - Kin lịch sự mời nó.

Nghe đến vậy, Ken cũng tò mò nhìn nó nhưng chỉ thấy khuôn mặt không biểu hiện chút cảm xúc nào. Kai sợ bạn thân của mình không hài lòng liền chen vào

- Nó rất ít nói. Mà hát thì rất nhiều nên có thể không được.
- Đúng vậy, mong bạn đây bỏ qua nha. - Sammy lên đỡ lời.

Kin coi lời nói của Kai và Sammy như không khí. Vẫn chờ đợi câu trả lời của nó. Không ai biết Ken cũng muốn nghe giọng hát nó vang lên.

Nó không nói gì, lạnh lùng đẩy ghế, bước lên trước những ánh đèn. Đưa sát mic lại , giọng của nó lúc tha thiết, lúc dứt khoát trong trẻo cất vang. Mọi ánh mắt dồn hết về phía nó.

” Hãy quên em người ơi

Hãy đi tình duyên mới

Tình yêu đôi ta anh hãy xem như là mơ

Vì giờ em đã hạnh phúc ở bên một người.

Không phải là anh. Không phải bên anh.Em xin lỗi ”

Âm thanh vừa dừng mọi người đồng đứng lên vỗ tay. Quả thật giọng hát của nó rất hay. Nó như có sức mê hoặc , rung động trái tim mỗi người.

- Jasmin à, bà hát hay quá trời. - Nhỏ ôm chầm lấy nó - Bà có biết mấy năm nay tôi đợi giọng hát của bà lắm không?
- Kin à cậu thật đặc biệt, cậu làm Jasmin cất tiếng hát đúng là Kì tích - Kelly cười tươi nói với Kin.

Kin nghe vậy vui mừng trong lòng.

- Không có gì. Cô hát rất hay - Kin mở lời khen chân thành.
  - Rất tuyệt Giọng Jasmin và tiếng đàn của Kin kết hợp thì đúng là trên cả hoàn hảo nha - Kay nháy mắt ẩn ý.
  - Tên chết tiệt này - Kin cầm dĩa tổng miếng thịt sườn xào chua ngọt hấp dẫn vào miệng Kay.
- Kai khẽ nhìn sang Ken, hần có vẻ không vui. Anh liền lên tiếng
- Giờ Ken lên hát đi.
  - À được đó ... được đó.
- Ken gật đầu - Cũng được.
- " Làm sao để quên những phút giây mình bên nhau làm sao để xóa hết ký ức đã hằn sâu, làm sao a có thể sống được tiếp khi thiếu em trong đời. làm sao có thể ngăn dòng được nước mắt,
- Giờ nhìn em hạnh phúc đắm đuối bên người khác người ơi trong lòng anh đau đớn vô cùng lệ cay run run bật khóc vì em trong bóng đêm vô tình, người yêu ơi ta mất nhau thật rồi, "
- Điệp khúc của bài " Làm sao để quên em " được Ken thể hiện hoàn hảo.
- Wow. Chàng Ken lạnh lùng này cũng biết hát rồi - Kai mở lời khen trước.
  - Mà ủa ủa. 2 người này hình như cùng hát bài Làm sao để quên em thì phải. -
- Nhỏ nghi ngờ nhìn Jasmin và Ken.
- Ghê ta. Đúng rồi. Hai người này thật là hiểu nhau ha ha.
  - Trùng hợp đến sợ nha.- Kelly huých huých tay Jasmin nhìn Ken
- Nó nhún vai - Bất ngờ. Hát bữa.

8. Chương 8: Nhưng Không Có Nghĩa Là Tôi Yêu Cô Ta.

Mọi vui vẻ trở lại bàn hoa quả và đồ ăn nhẹ tràn ngập. Không khí chợt có chút căng thẳng, không ai nói với ai câu gì thì điện thoại nó reo lập tức gây sự chú ý.

Reng ... Reng .... Reng...

Nó tay vẫn cầm dĩa đã cầm miếng dưa lê đưa lên miệng. Nghe thấy chuông nó liếc nhẹ phía màn hình.

* Cách *

Chiếc dĩa trên tay nó rơi xuống. Nó đứng như bất động, khuôn mặt càng lạnh lẽo

hơn. Những biểu hiện của nó làm người xung quanh thấy không an toàn. Kai lo lắng

- Jasmin, em có sao không? Ai gọi em vậy? - Anh ra khỏi chỗ , nghiêng người nhìn vào số điện thoại trên màn hình nhưng nó nhanh chóng giật lên. Điều đó càng làm anh khó chịu

- Sao vậy Jasmin?

- Jasmin, có chuyện gì thế. ? - Kelly ngồi cạnh cũng lo lắng không kém.

- Cứ tiếp tục đi - Nó cúi đầu, xin phép giữ lịch sự tối thiểu. Dù sao đây cũng là buổi gặp mặt của những vị có máu mặt trên thế giới.

Reng .. Reng ... Reng...

Tiếng chuông lại reo làm nó càng mất bình tĩnh. Nó chạy về phía nhà vệ sinh trong khi đôi chân vẫn mang đôi giày cao gót. Nó đảo mắt xung quanh, với bộ não và kinh nghiệm trong nghề, không mất quá nhiều thời gian nó tìm thấy WC.

Reng ... Reng ... Reng....

Tiếng chuông làm nó không còn đủ sức bước vào WC. Nó đứng ngay cạnh cửa, lướt phím NGhe :

- Alo. - Nó lên tiếng trước.

- .....

- Không ggg. Đừng mà - Giọt nước mắt nó lăn chã rơi. Từng giọt nước mắt đau thương lạc lõng rơi giữa không trung cô quạnh.

- .....

- Làm ơn nói là không phải. - Nó tha thiết, chưa xót xin sự làm ơn của một ai đó.

Tít .. Tít...

Người bên kia đã tắt máy. Nó ngã phịch xuống đất, đôi chân nó không đủ đứng vững nữa. Nó nắm chặt chiếc điện thoại, cúi mặt xuống bóng tối. Hắn quan sát từ nãy giờ, hắn nghe thấy những gì nó nói. Có vẻ là một câu chuyện rất buồn với nó.

Hắn dời bức tường, tiến đến chỗ nó. Nó nghe thấy tiếng bước chân nhưng cũng không thèm ngẩng mặt lên. Một bàn tay ấm áp đẩy nhẹ đầu nó vào lồng ngực săn chắc, nóng hổi. Cảm giác thật bình yên và an toàn. Không cần biết kẻ nào to gan dám chạm vào nó. Nhưng xin hãy để một chút thôi.

- Hãy mạnh mẽ vượt qua nỗi đau như vỏ bọc mạnh mẽ của cô tạo ra không thể phá vỡ. - Hắn dịu dàng nói.

Nó vùng vẫy, cố cựa quậy ra khỏi hắn, nó đã biết người cho nó cảm giác ấy là ai. Hắn giữ chặt, ép khuôn mặt của nó vào lồng mình, mặc cho nước mắt nó đã làm ướt hết áo cậu.

- Cứ khóc đi. Lần sau không còn vịnh hạnh đâu đây. Kai bảo tôi đến đây.

Nó mệt mỏi cũng không muốn chống cự nữa, cứ tựa vào lồng hắn mà khóc. Khóc cho đỡ nỗi đau trong lòng mình.

Mọi người đang ăn thì nghe thấy tiếng hét của nó ban nãy. Kin nhanh nhất chạy đến.

Chợt cậu bàng hoàng dừng lại, mọi người theo sau có chút ngạc nhiên. Liền nhìn theo hướng cậu nhìn. Thấy nó đang nằm gọn trong lòng hắn mà khóc, khuôn mặt tỏ rõ sự đau thương, cô đơn. Ken vuốt mái tóc mềm mại của nó, quay mặt đi hướng khác. Biết mọi người đến, cậu vẫn quay lại.

Kin bóp chặt tay mình thành nắm đấm. Cậu quay phắt người bỏ đi. Kai giữ chặt vai cậu lại, nghiêng người hỏi

- Ghen hả?

- Ghen? Tôi với cô ta quen nhau được bao lâu mà ghen? Xung quanh tôi, con gái

không thiếu. - Kin bình tĩnh lại, thản nhiên nói.

- Hành động của cậu nói lên điều đó. - Kai khẳng định.

- Vậy sao? Nếu tôi ghen thì tôi đã ra đấm cho hắn xong rồi. - Kin chế giễu.

- Cậu rất muốn đấm hắn, nhưng vì cậu là bạn thân của tôi và hắn. Cậu sợ mất lòng tự trọng và tình bạn.

- Hừ. Đúng là tôi rất ấn tượng về cô em của cậu, nhưng không có nghĩa tôi yêu cô ta. Mong cậu hiểu cho.Đừng tự tin về em mình như vậy - Kin bực mình bỏ đi.

- Thôi nào, mọi người. Sao lại căng thẳng thế? - Kay chau mày.

- Đúng đây, mau ra bàn ăn đi. Để họ đỡ hơn, họ ra rồi chúng ta nói chuyện sau - Kelly lên tiếng.

Kai rất lo lắng cho nó. Lo lắng cho tình hình bệnh tình của nó. Nếu việc vừa rồi ảnh hưởng đến nó một lần nữa. Anh mà biết là ai? Anh sẽ xé xác kẻ đó.

.....

Kin bật tức bỏ về trước. Cậu phóng đi không biết đâu là đường , đâu là đèn. Cậu vượt tốc độ, chiếc xe của cậu lao như xé gió. Tại sao người đó không phải là cậu? Sao cậu nhanh chân chứ? Tại sao cậu vẫn bình thản để cho hắn đi, Cậu là đồ ngốc.

Đồ ngốc. Hừ. Đá mạnh vô lăng, cậu tức giận vò đầu.

Cô ta là con gái kiêu gì không biết,. Có thể tựa vào người con trai chưa quen biết sao? Mình quen cô ta chưa đầy một ngày mà. Làm gì có chuyện phải lo lắng cho cô ta rồi hơn thua với bạn thân mình chứ - Cậu nhếch môi, cười chế nhạo chính mình.

Kai ngồi trên ghế không yên lòng chút nào. Vừa lo cho nó vừa lo hành động của mình. Có phải làm thế là quá đáng với Kin, Kin cũng là bạn anh vậy sao cậu chỉ để ý đến Ken.

9. Chương 9: Tôi Sẽ Bảo Vệ Em

Cảm thấy sức lực gần như cạn, tim nó càng quặn hơn. Nó từ từ dừng dậy, nhưng chân nó mềm nhũn, nó ngã người về phía sau. Hắn nhanh chóng đỡ lấy nó. Một lần nữa, nó nằm gọn trong lòng hắn. Hắn khẽ hỏi:

- Còn đau không?

Nó không trả lời.

- Tôi không biết là chuyện gì nhưng tôi dám chắc đó là chuyện buồn với em. Tôi muốn hỏi em còn đau không? - giọng nói trầm ấm của hắn khác hẳn lúc giới thiệu vang lên.

Nó gật đầu. Giọt nước mắt của nó rơi vào bàn tay hắn. Hắn thấy tim mình khẽ đau.

Hắn gỡ nó ra rồi quỳ xuống. Nó không hiểu ý của hắn.

- Lên đi. Tôi sẽ công em đến một nơi.

- Mau lên. Tôi chưa công ai đâu đấy. Em hãy cảm thấy mình vinh hạnh - hắn nháy mắt làm nó thấy tự nhiên hơn. Chần chừ một lúc nó cũng leo lên lưng hắn.

Nó ôm cổ hắn , tựa đầu vào tấm lưng ấm áp. Khi ra ngoài, ai cũng ngạc nhiên khi thấy hắn công nó. Hắn lướt qua mọi người chỉ nói duy nhất một câu

- Tôi sẽ đưa cô ấy về trước 10h.

- Được. Đi đi.

- Cảm ơn nha Ken. Bye Jasmin. - Nhỏ giờ tay chào.

Hắn đưa nó ra xe của hắn nhanh chóng để không gây sự chú ý rồi phóng vút đi đến một bãi biển. Hắn xuống xe mở cửa cho nó. Nó cúi đầu thấp xuống bước ra nhìn cảnh trước. Đẹp quá! Gió ngang qua thổi tung mái tóc của nó, nhưng nó không hề có ý vuốt lại.

Hắn lại vuốt mái tóc mềm mại của nó , hỏi

- Có cần tôi công em tiếp không?

Nó lắc đầu.

Hắn nhẹ nhàng quỳ một chân xuống, tháo giày cao gót cho nó. Nhìn đôi chân sưng lên, khẽ trách:

- Em thích đi giày cao gót thế sao?

Nó gật đầu.

- Chân đau vậy mà vẫn thích.

Nó khẽ cười, rút chân mình ra khỏi giày, chạy xuống biển. Vết chân nó in trên cát mềm mịn một cách thích thú. Lâu lắm nó chưa đi biển. Áp lực từ ba mẹ và công ty với nó quá nặng nề.

Nó đi dần xuống nước, đá xì trum làm nước bắn tung tóe. Ánh trăng chiếu xuống dát vàng mặt biển, từng gợn sóng lẫn lẫn nhấp nhô đùa nghịch. Nó khuấy chân mình theo ngọn sóng nhỏ. Chợt nó dừng lại. Nó im lặng. Không gian chỉ còn gió.

Hắn vút đứng đó, xỏ tay vào túi ngực nó. Hắn không hiểu sao mình lại muốn bảo vệ, che chở nó đến vậy. Nó không giống vỏ bọc của nó.... Và ... hắn cũng vậy...

Thấy nó dừng lại, hắn tiến đợi bên cạnh nó;

- Hãy im lặng và cảm nhận. Hãy cho gió cuốn đi nỗi buồn trong em. Hãy hét lên để xua tan nỗi đau.

Lời nói của hắn như thổi miên nó. Nó im lặng từ từ cảm nhận cảm giác yên bình, cảm giác được vỗ về từ sóng biển, cảm giác cô đơn giữa sóng biển bao la. Cơn gió cuốn đi nỗi buồn, mang nỗi buồn của nó đến một nơi xa hơn ... xa mãi. Hét lên để xua tan nỗi đau... Nó hít một hơi thật mạnh và ..

- AAAAAAAAAA.....

- Kém quá. Nhìn tôi nhé. AAAAAAAAAAAAAA....

- Nào làm lại đi.

- AAAAAAAAAAAAAA...

- Tốt lắm . Lần nữa.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA....

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

- Thôi đủ rồi. Họng em sẽ cháy mất đấy. - Hắn đưa cho nó chai nước mát. Nó đón nhận lấy, bật nắp , không ngần ngại tu một hơi hết sạch.

Ánh mắt nó vẫn hướng về khoảng không vô định. Khuôn mặt vẫn chứa nỗi buồn man mác. Hắn vẫn đứng cạnh nó, ngắm nó, từng đường nét trên khuôn mặt mà cảm nhận nỗi đau đang ngự trị trong nó.

- Giờ cảm giác của em là gì?

- Sợ hãi. Cô đơn. Đau - Nó không nhìn hắn, nói.

- Tôi sẽ đưa em đến nơi này.

Hắn cầm tay nó kéo đến một căn nhà gỗ gần đó. Căn nhà có vẻ cũ kĩ nhưng rất ấm áp và đầy đủ. Hắn dẫn nó ra phía sau. Là một con đường toàn sỏi đá. Hắn nói:

- Đây là nơi trú ẩn của tôi. Tôi muốn em đi trên con đường này.

Nó không hiểu lắm, nhưng rồi vẫn đi.

Vừa bước chân nó đã cảm thấy đau, nhưng khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc gì. Những cái này nó đã luyện qua, nhưng lâu rồi chưa tập lại. Nó bước tiếp, bước gần nửa quãng đường nó mới nhả mặt lại:

- Em giỏi hơn tôi tưởng. Em cảm thấy đau chưa?

Nó khẽ gật đầu.

- Bước tiếp đi. Càng đau về thể xác thì nỗi đau trong lòng em sẽ giảm.

Nó nhanh chóng hiểu ra, bước tiếp, bước thật nhanh ... bước đi ..Quên hết lời nói ấy, quên hết đi.

- " Cậu ấy đã sang Hàn Quốc rồi. Gia đình cậu ấy sẽ di cư ở bên đấy luôn. Sẽ không bao giờ trở về nữa"

- " Cậu ấy bảo tôi nói với cô rằng tha thứ tất cả, mọi thứ, mọi điều. Còn địa chỉ của cậu ấy tôi không biết và không ai biết. Tôi đã hỏi thử người thân rồi "

- " Cậu nói cậu từng rất yêu cô, yêu cô hơn mọi thứ, cậu sẽ bảo vệ cho cô suốt cuộc đời nhưng cậu xin lỗi vì không thể cùng cô đi tới mọi nơi, bảo vệ cô như cậu đã hứa. Cậu không hận cô, cậu tha thứ. Và mong ... cô hãy ... thật hạnh phúc"

Nó nhắm mắt lại, bước nhanh hơn, chân nó đau đến bỏng rát. Máu bắt đầu ứa ra.

Nó vẫn tiếp tục bước.

Hạnh phúc sao? Hạnh phúc sao khi chính em đã làm tổn thương anh cơ chứ? Nếu em ngày ấy... nếu lúc đó... nhưng chỉ là nếu. Xin anh, đừng chúc em hạnh phúc vì hạnh phúc của em là anh.

- Giải lắm. Đến nơi rồi.

- Để tôi băng chân cho em, dù là vết thương nhỏ, nhưng cũng không nên để nhiễm trùng thành vết thương lớn. - Hấn lấy bông và nước sát trùng xoa cho nó rồi băng lại.

Hấn ngồi cạnh nó bên hồ bơi. Hấn lặp lại câu hỏi:

- Cảm giác của em bây giờ là gì?

- Cô đơn, sợ hãi.

Đã không còn đau nữa.

- Em làm rất tốt - hấn mỉm cười hài lòng.

- Cảm ơn anh - nó nhìn hấn khẽ cười. Hấn lơ đãng rồi nhanh chóng lấy lại tinh

thần, tự nhiên nói

- Đừng sợ hãi. Đừng cô đơn. Tôi sẽ bảo vệ em.

Nó nhắm mắt lại, tựa vào vai hấn " Câu nói này người ấy từng nói với mình" .Nó khẽ nhói lên rồi thiếp vào giấc ngủ " Anh à, em rất nhớ anh"

Hấn vuốt lại mái tóc của nó, vờ trách móc " Sao em có thể ở bên tôi mà nhớ đến người con trai khác. Hừ Thật ngốc phải không? Tôi mới gặp em có lần đầu. Tôi không là gì của em cả? Tôi sẽ làm dịu vết thương trong em, nếu nó để lại sẹo tôi sẽ mua thuốc bôi xóa sẹo cho em " Nghĩ xong, hấn tự cười khẩy mình sao lại buồn cười đến vậy

Đợi nó ngủ hấn, hấn lấy chân gối đầu cho nó rồi lên tiếng:

- Ra đi. Tôi ghét trò nghe lén lắm.

Kai, Sammy, Kelly và Kay ngại ngần bước ra. Kai không chần chừ đưa tay ra nói:

- Cảm ơn cậu.

Hấn đưa tay nắm lấy tai Kai

- Tôi sẽ bảo vệ cho em gái cậu. Tôi hứa.

- Chúng tôi rất biết ơn cậu - Nhỏ và Kelly đồng thanh.

Hấn chỉ gật đầu rồi quay đi.

- Chúng tôi về trước. Lát nhờ cậu đưa nó về giúp nha. - Kelly nói.

- Ủ. - hấn gồng gọng lạnh lùng đáp lại.

Ra đến cửa, Kay huých tay Sammy :

- Chúng ta đi chơi được không?

- Còn họ?

- Cô hỏi thử xem?

- Nè, hai người muốn đi chơi cùng không?

Kelly không nói chỉ e then nhìn sang Kai. Kai lắc đầu cười xòa nói:

- Xin lỗi, tôi hơi mệt 3 người đi chơi đi.

- Không, em về - Kelly lên tiếng.

- Ủ. Để anh đưa em về. Hai người đi chơi vui vẻ. - Kai cười ản ý rồi mở cửa xe đưa Kelly về.

Kelly cũng mở cửa kính nháy mắt với nhỏ làm nhỏ tức điên lên :

- Nè, ý gì vậy? Muốn chết sao?

- họ đi mất rồi, nói gì nữa. Tôi đưa cô đi chơi nhé. Một nơi đảm bảo đại tiểu thư như cô cũng chưa được đến.

- Hứ, anh khinh tôi vậy.

- Thử xem.

- Rồi thử xem.

Chiếc xe của Kay và Sammy cũng đi. Chỉ còn lại biển và ngôi nhà gỗ cùng nỗi đau ấy.

10. Chương 10: Tôi Hận Anh

Nó khề cựa mình, mở đôi mắt to đảo xung quanh thấy hấn đang nhìn nó chăm chăm, bị bắt quả tang nhìn trộm, hấn thấy hơi chột dạ quay đi chỗ khác, nó khề cười trước hành động của hấn, liền ngồi đối diện hấn.

- Em dạy rồi hả?

Nó không nói gì, vẫn nhìn xoáy sâu vào đôi mắt hấn, dí sát khuôn mặt mình vào khuôn mặt hấn, hấn chút lúng túng không hiểu ý của nó.

- Nè, em làm gì vậy?

Nó bật cười khanh khách. Chỉ tay vào mặt hấn

- Ủa mặt tôi có gì sao?

Nó giữ ý, ngừng cười. Chê đùa với anh thú vị thật. Nó lắc đầu rồi ngậy ngô nhìn hấn.

- Đẹp không?

- Sao? Em đẹp ấy hả?

Nó gật đầu. Hấn mở to mắt tiến sát mặt nó. " Em định chơi tôi hả? Chơi lại cho em biết sự lợi hại của Ken này "

Nó vẫn bình thản, không bị mê hoặc. Thật khác với những cô gái khác. Nó vẫn khoanh chân, chống tay nhìn anh. Anh nhìn từ trán đến cằm, soi xét rồi vuốt cằm trầm ngâm :

- Không tệ.

Nó tức điên, sao chứ? Chỉ không tệ thôi à? Chưa ai nói với nó như thế cả? Ai cũng nó xinh đẹp hoặc hơn cả thế. Hừ, anh ta thật không có mắt thẩm mỹ. Nó chau mày lạnh lùng bảo

- Lại đi.

- Em chưa hài lòng à? Em là cô duy nhất tôi khen không tệ đấy. Vậy đi, ngấm lại coi sao?

Hắn vươn người tiến sát mặt nó, hai mắt nhìn nhau, khuôn mặt cách chưa đầy 2cm, thậm chí có thể cảm nhận hơi thở của nhau. Hắn soi vào đôi bông tai nó đang đeo thì ...

* Bùm *

Nghe thấy tiếng động nó quay ra phía phát ra tiếng động đó.

- Ủ..

Nó mở căng mắt nhìn hắn. Gì đây? Thế này người khác nhìn vào sẽ nghĩ là nó chủ động đấy. Nó chỉ muốn xem cái gì rơi xuống hồ bơi thôi mà đâu có muốn sự việc này xảy ra. Hắn ngạc nhiên không kém, tìm hắn trề nhíp lần nữa. Hắn cũng đang định quay ra xem cái gì thì bị môi nó chặn lại.

Nó đẩy hắn ra thở hổn hển. Vồ đầu. Nụ hôn đầu của mình?? AAAA, nó gào thét trong lòng. Nhìn ra trái dừa đang nổi lênh bênh trên bề bơi, nó thắm rửa quả dừa đáng ghét ấy. Không chần chừ, nó cầm hòn sỏi phi về phía quả dừa. Ngay tức khắc quả dừa vỡ đôi, nước dừa lan ra bề bơi.

* Bốp * * Bốp *

Hắn đứng lên vỗ tay khen ngợi:

- Công lực thâm hậu. Xong rồi đến lượt tôi phạt em.

- Tội thứ nhất em dám cướp mất nụ hôn đầu thật của tôi. Thứ hai em dám làm vỡ quả dừa, nước dừa làm nước bề bẩn không thể tắm. Lại phải tháo nước và dọn lại. Cứ cho em là tiểu thư đại hạng có thể đền lại cái bề cho tôi nhưng nụ hôn của tôi. Em tính trả thế nào? - Hắn vừa nói vừa nhấn mạnh như đinh đóng cột.

Nó ứ họng. Sao? Nói nó cướp mất nụ hôn đầu của hắn. Loại như hắn cùng bao đứa con gái khác rồi mà còn dám mở miệng nói nụ hôn đầu. Mà nói nó sao? Đúng là ảo tưởng làm như cao sang, quý hóa lắm vậy.

Nó nhún vai, cười khẩy rồi bỏ đi.

Hắn khó chịu trước nụ cười khó hiểu của nó. Dám phớt lờ lời nói của hắn sao. Bao nhiêu vinh hạnh hắn cho nó tất mà nó dám. Không chậm trễ, hắn chạy lên, kéo tay nó lại, ghì chặt nó thành tường. Đặt lên đó một nụ hôn mãnh liệt.

Nó vùng vẫy, cố thoát ra, nhưng người ở thế bí là nó. Nó càng cố vùng ra, hắn càng siết chặt. Đây là hậu quả cho việc khinh thường hắn, cô ta có là con gái không nhỉ? Sao lại có thể tự nhiên và bình tĩnh trước vẻ đẹp tiến gần của hắn.

.

Hắn được thể lần tới, nuốt trọn bờ môi căng mịn của nó. Hắn nghĩ nó là loại con gái nào hả? Nó cắn mạnh vào môi hắn, thấy mùi vị tanh, hắn bỏ ra nó ra quệt máu trên miệng. Nó lấy khăn tay quệt sạch sẽ thứ nước đọng trên môi. Nó không hiểu sao nó lại có thể để hắn lần tới như vậy.

* Bốp *

Nó giận đến run người, nhanh gọn giáng cái tát vào khuôn mặt đẹp trai của hắn. Nó gằn giọng:

- TÔI HẬN ANH .

Mặt hắn lần 5 vết tay của nó. Nó là đứa con gái đầu tiên dám tát hắn và từ chối hắn. Thấy nó bỏ đi, hắn cũng đủ can đảm, lòng tự trọng để giữ nó lại. Nó chạy thật nhanh, thật nhanh ra khỏi nơi này. Đi được một đoạn xa, trời tối như mực, nó không biết đường nào. Điện thoại nó để quên trong nhà hắn rồi.

Nó đâu thể mặt dày mà vào lấy được. Hừ, mai mua cái mới. Danh bạ nó cũng lưu trong máy tính rồi. Chỉ là cái điện thoại và đôi giày thôi mà. Chẳng khó gì để mua lại.

Nó nhếch môi rồi đi tiếp về phía biển sâu.

Từng đợt sóng ru nhẹ lòng nó. Nó ngồi xuống, lòng lại buồn thăm thẳm. " Anh à, nụ hôn đó lẽ ra phải là của anh , nó là của anh mà, giờ đây làm sao em có thể trả lại cho anh đây. Nhưng nếu nó còn, anh có tiếp tục giành cho em không? Em không thể lấy lại cho anh "

Cơn gió thoảng qua cuốn đi những giọt nước mắt nó cứ tuôn trào. Nó muốn gào thét lên ” Anh à, em nhớ anh nhiều lắm. Ai cho phép đi chứ”.

.....

- ” Băng này, em nhìn xem biển có đẹp không? ”
  - ” Em thích lắm. Em yêu anh nhất ”
  - ” Băng ngoan lắm. Lần sau hứa với anh đừng có chê đùa anh như vậy, anh buồn và đau lắm đây ”
  - ” Em biết rồi mà. Nhưng em sợ ở biển một mình lắm ”
  - ” Đừng lo. Anh sẽ bảo vệ em. Anh sẽ bảo vệ đến khi anh ngừng thở ”.
  - ” Vâng ”
  - ” Lớn lên em sẽ là một tiểu thư thứ thiệt xung quanh em sẽ một mối lắm đấy.
- Sống trong giới thượng lưu, em cũng phải biết tự bảo vệ mình nghe chưa”
- ” Thế em không là tiểu thư nữa”
  - ” Không được. Em phải là tiểu thư ngoan thì anh mới yêu ”
  - ” Băng sẽ là tiểu thư ngoan. ”
  - ” Ừ. Băng giỏi lắm ”.....

.....

- ” Em cầm anh hôn em đây”
- ” Tại sao ” - anh buồn rầu nhìn nó.
- ” Phải đợi đến khi, em 15 tuổi, em sẽ đính hôn với anh, đi Paris, lúc đó mới lãng mạn và nhớ lâu chứ” - nó thích thú.
- ” Ha ha nhìn em vậy mà ghê quá. Được rồi. Anh sẽ đợi ”

Không phải anh bảo sẽ đợi sao? Sao anh có thể ra đi ngay khi có người khác cướp mất chứ. Em sợ lắm anh à, không phải nói là sẽ bảo vệ em sao? Sao lại bỏ em một mình ở đây. Anh à.....

Em nhớ anh người cũ của em.

Hắn đứng dưới gốc cây, từ nãy giờ, nhìn nó như vậy, hắn không khỏi đau xót. Nhưng chân hắn mềm nhũn, hắn không thể bước đến gần nó. Hắn muốn đến đó, rất muốn đến đó, ôm nó vào lòng, bảo vệ, che chở cho nó.

Hắn muốn người nó nhớ đến là hắn. Là hắn. Một lần thôi. Hắn điên dại như muốn hét lên : Why Not Me ? Tại sao không phải là Tôi chứ”

Why oh why tell me why not me

Why oh why we were meant to be

Baby I know I could be all you need

Why oh why oh why...

11. Chương 11: Sao Ngưu Lang - Chức Nữ

Gió càng về đêm càng lớn. Nước biển dâng lên càng cao, nó vùn ngoi đầy. Lặng lẽ và cô cảm. Nỗi đau trong lòng nó càng rách to. Nó khẽ ngẩng đầu lên bầu trời cao, nó lại nhớ về ngày ấy.

- " Bắg, sao em lừa dối anh thế hả? "

- " Tại sao ? Anh đã bảo em dừng lại đi mà. "

- " Anh đau lắm. Bắg à. " ...

.....

- " Sao? Em muốn nằm lên bãi cỏ này hả đại tiểu thư "

- " Thì nằm "

Nó nằm xuống thăm cỏ hằng ngày nó kiêu ngạo dẫm lên, coi như cỏ rác, cỏ dại mà sao giờ êm ả, mềm mại đến vậy. Nó gối đầu lên tay anh. Anh khẽ nắm tay nó

- " Bắg nè, em mau nhìn lên trời xem. Đó em biết ngôi sao sáng nhất phía bên kia là sao gì ? " - anh chỉ tay lên bầu trời.

- " Em giỏi thiên văn học lắm mà. Trả lời anh đi chứ. "

Nó không nhìn ngôi sao ấy nữa , tựa mình ôm chặt lấy anh, nó rất sợ nếu anh bỏ nó giữa bóng tối bao phủ khắp không gian này. Anh lấy tay siết nó vào lòng ấp áp.

- " Là sao Chức Nữ cung Thiên Cầm " - nó ngái ngủ trả lời.

- " Bắg giỏi lắm. Ngôi sao sáng nhất bên kia là sao Chức Nữ cung Thiên Cầm đó.

Nó cách dải Ngân Hà, đối xứng rất xa với sao Ngưu Lang cung Thiên Ưng.... nhưng sao hôm nay không thấy sao Ngưu Lang nhỉ? " - anh thở dài nuối tiếc.

- " Ngưu Lang và Chức Nữ đáng thương, họ yêu nhau như thế hơn nữa còn có thể hy sinh tính mạng cho người yêu, nếu đã như thế thì nên cho họ sống bên nhau, em nói xem có phải không "

" zzZZZZ... ZZzz "

Nó đã đi sâu vào giấc ngủ. Anh khẽ cười lắc đầu. Sao đại tiểu thư gì mà có thể ngủ

ngon lành trên thảm cỏ này chứ. Anh nhắc người nó lên lưng, công nó về nhà. Cả hai như đang đi trên con đường hạnh phúc, mắt nó vẫn nhắm tịt, miệng mê mẩn nói

"

- " Đừng bỏ em "

- " Vậy thì đừng làm anh đau nữa nhé. Anh sẽ không bỏ em "....

Nó mỉm cười buồn ngủ trông thật đáng yêu và ngộ nghĩnh.

.....

- AI SẼ CÔNG EM TIẾP ĐÂY, ANH À - Nó thoát dòng hồi ức, đứng bật dậy hét giữa sóng biển bao la.

- Tôi sẽ công em. - Hấn đứng ngay sau nó nói

Nó giật mình quay lại, khuôn mặt vô hồn, nó bỏ đi. Hấn giữ tay nó lại:

- Muộn rồi. Tôi sẽ công em về.

Nói rồi, hấn cởi áo vest khoác cho nó. Nó gạt phắt ra, hấn lại mặc chặt vào. Khuôn mặt hấn hồi lỗi thêm chút cau có :

- Tôi nói tôi xin lỗi mà. Tôi đưa em về coi như xong lời hứa với Kai. Sau đó em muốn sao cũng được.

Thấy thái độ của Ken, nó cũng hạ lòng, nhưng khi nghĩ đến anh. Xin lỗi sao? Xin lỗi xong sao? Nụ hôn ấy là của anh. Xin lỗi xong hán có trả lại được không? Chợt mặt nó buồn rầu, chỉnh lại áo vest của hán. Dù có trả lại, anh sẽ không trao cho em nữa.

Giọt nước mắt nó lại rơi. Khóc 3 năm. Khóc lúc này còn chưa hết. Tại sao cứ làm mất mặt trước người khác thế.

Một lần nữa. Hán quỳ trước nó. Nó leo lên, ôm chặt cổ hán như lần anh đã từng công nó. Nước mắt nó vẫn không ngừng tuôn ra ướt lên bờ vai của hán.

- Em vẫn còn đau sao? Tôi xin lỗi.

- Tôi không trách anh đâu. - nói xong, nó giữ chặt cổ hán hơn. Hán nhẹ lòng truyền hơi ấm cho nó.

Giữa không gian rộng lớn, bóng tối bao trùm xung quanh. Chỉ có hán kiên nhẫn công nó trên lưng. Hán nhất định sẽ bảo vệ nó.

- Em nhìn lên bầu trời xem Jasmin. Em có biết ngôi sao sáng nhất là sao gì không?

- Hán vừa công nó vừa nhìn lên trời nhẹ nhàng hỏi.

- Sao Chức Nữ, cung Thiên Cầm. - Tiếng nấc nó càng rõ hơn.

- Ừ. Ngôi sao sáng nhất bên kia là sao Chức Nữ cung Thiên Cầm đó. Nó cách dải Ngân Hà, đối xứng rất xa với sao Ngưu Lang cung Thiên Ưng.... nhưng sao hôm nay không thấy sao Ngưu Lang nhỉ? - Lời nói này, từng chữ một sao lại giống đến vậy. Nó càng ôm chặt hán hơn nữa. Lau nước mắt không cho nó trào ra nữa, tim như quặn thắt lại. Miệng mơ màng mê man nói

- Xin đừng bỏ em.

Hán ngạc nhiên, nhưng hán đủ biết người nó nói không phải hán. Hán chỉ là người thay thế. Nếu một ngày người ấy về, hán sẽ chui đựng và ra đi. Hán có dám chui không? Hán dần lòng chắc nịch : ” Chui đựng tất cả. Chỉ cần như thế này ít phút thôi, hán sẽ chui tất cả “

- Tôi sẽ không bỏ em. Chỉ cần em đừng làm tôi đau.

Hán mở cửa xe, đỡ nó vào trong, đắp áo lên người nó. Rồi ngồi vào vị trí lái xe về biệt thự Adelia. Ngồi trên xe, hán liên tục nhìn nó, chú ý lái cho cẩn thận sợ nó tỉnh giấc. Chưa bao giờ hán đi xe với tốc độ chậm như rùa bò thế này cả nhưng hán vẫn kiên nhẫn không tăng tốc. Bởi một lý do nữa ..... hán muốn ở bên nó lâu hơn....

.....

Nó tựa mình thì thấy đang nằm trên giường phòng mình. Nó ngồi dậy đã thấy điện thoại bên cạnh. Gõ đầu mình nhớ lại hán đã công nó về. Vậy hán đâu rồi? Nó hất chăn ra đang định xuống giường thì bà giúp việc mở cửa vào

- Tiểu thư, tôi mang cháo và sữa cho tiểu thư.

- Ai đưa tôi về? - Nó lạnh lùng tra hỏi.

- Là một cậu con trai rất đẹp trai đã đưa cô chủ về. Cậu ta xuống nhà nói chuyện với cậu Kai một lát rồi 2 người đi rồi ạ?

Nó phẩy tay xua đuổi bà giúp việc. Bật laptop theo dõi, thấy hán đưa nó về phòng, đặt điện thoại nó bên cạnh, hôn nhẹ lên mái tóc, nhìn nó âu yếm rồi bước ra. Mở camera dưới nhà. Kai và hán đang nói chuyện. Hán kể cho Kai mọi chuyện. Kai không tức giận mà vỗ vai hán tin tưởng.

Hai người ra gara lấy xe rồi phóng đi mất hút. Nó mệt mỏi gấp laptop lại.

Reng ... Reng ... Reng.

Nó cầm điện thoại lên, là tin nhắn từ Sammy.

- " Đi Bar không Jasmin? "

- " Ừ "

- " Lúc này Ken đưa bà về đó. Hai người đã có chuyện lãng mạn gì vậy he he?"

- " Ý. Sao không trả lời tôi. Mà nhìn Ken có vẻ yêu bà rồi"

- " Đi chơi chán với Kay rồi về soi móng hả. 12h " Nó nhắn xong vứt máy xuống bàn rồi nằm phịch xuống giường.

12. Chương 12: Tam Nữ Vương Giá Đáo (1)

Nó bước vào nhà tắm. Lặng lẽ nhìn mình trong gương. Hú hồn Amen, khóc nhiều vậy mà mắt cũng chẳng sưng vù lên, sưng nhẹ thế trang điểm là xong. Nó bật vòi nước, nước xả tung tóe dội khắp khuôn mặt nó, trong đầu nó chợt lóe lên hình ảnh của hân. Hân cho nó chỗ dựa để khóc, hân dạy nó cách quên đi nỗi đau, hân công nó suốt quãng đường ven biển để đưa nó về.

Nó lắc đầu thật mạnh , quên hết đi hình ảnh ấy.Nó sợ yêu một người, yêu một người sẽ lại tổn thương, sẽ lại đau đớn. Nó không đủ can đảm để một người nữa bước vào trái tim mình. Nó cũng không cho phép mình phải lòng một ai trừ anh.

Liệu anh có quay về với nó không? Ba năm rồi, anh còn nhớ đến nó hay không?

Đưa tay vuốt mặt để lấy không khí. Nó tắt vòi nước đi ra ngoài. Mở tủ quần áo, nó suýt choáng về sự bừa bộn lẫn số lượng quần áo của mình.Ở nước ngoài với ba mẹ, nó chẳng phải làm mấy việc này chỉ việc ăn và làm việc điên cuồng, đồ đạc mọi thứ là Kai lo cho, đến thời gian ăn nhiều khi cũng hạn chế chứ đừng nói việc đi shopping.

Có những lúc nó đã ân hận khi quyết định không ăn bám ba mẹ, lấy tiền tiêu xài phung phí mà lập công ty mới. Một mỗi không muốn dọn lại, nó sẽ gọi người giúp

giặt, là ủi và gấp gọn sau. Nó dịch chân hai bước, mở tủ váy , đầm ra. Nó chep

miệng, cũng không khá hơn là bao. Quay mặt đi hướng khác, nó chọn đại một

chiếc theo may mắn.

Nhìn bộ váy trên tay, nó khá hài lòng. Mở tủ kính đựng phụ kiện, thật gọn gàng vòng tay ra vòng tay, vòng cổ ra vòng cổ, hoa tai ra hoa tai, ... bla bla, nhìn là biết Kai đã vất vả thế nào để phân từng loại. Lấy mỗi thứ một cái nó đóng tủ rồi đi thay đồ.

Reng ... Reng .... Reng...

Nó cầm điện thoại lên, là Kelly gọi đến.

- Nè, bà xong chưa zở?

- Chưa – nó lạnh lẽo trả lời.

- Ồ vậy nhanh lên đó hả. Hôm nay tụi mình zề cũng phải đến chào hỏi lữ Teka chứ

đúng hơn hi hi – Kelly cười hí hửng thật sự là hơi te tởn, nhưng phải nghe lời bác sĩ tạo cho nó cảm giác thoải mái. 2 nhỏ còn phải làm một nhiệm vụ là khuấy thuốc mỗi ngày vào đồ uống. Nếu nó phát hiện hông bít có đi đời không.

- Ừ. Teka. – nó lặp lại rồi vứt máy xuống.

* Cách *

Nó thay đồ và trang điểm nhẹ xong bước xuống nhà. Nhỏ đang diện một chiếc áo thun rộng in tên nhóm Devil & Dark cách điệu, và một chiếc quần short bó màu đen, chân đi đôi boots da cao gót. Thấy nó xuống, nhỏ cười tươi đưa lon nước Coca cho nó. Vốn dĩ, nắp nút Coca bé, khi nhìn vào bên trong sẽ chỉ nhìn thấy màu đen, nó sẽ không thể phát hiện ra được.

Nó mặc chiếc chiếc váy bó sát người màu đen tôn lên đường eo chuẩn, quyến rũ. Ở giữa đính đá ruby, phần cổ được xẻ đôi uốn thành hình chiếc nơ kẻ sọc đen trắng. Mái tóc vắt chéo sang một bên giữ bằng chiếc kẹp tóc chữ Devil. Nó không nghi ngờ gì cầm lon Coca lên uống. Uống được vài hơi thì Kelly từ trong bếp đi ra.

Cô khoác trên mình bộ đầm cúp ngực, bó màu đỏ tạo nên sự huyền bí và lãng mạn. Mái tóc búi cao, chiếc vòng cổ Devil&Dark làm bằng bạc đính pha lê nằm gọn trên cổ.

- Ê, bà vô bếp chi vậy? – Nhỏ tò mò hỏi.

- Không có gì hi chúng ta đi thôi nào?

- Mà đi xe riêng hay xe chung đây hả Jasmin?

Nó không nói gì, khuôn mặt này giờ vẫn chưa biểu hiện cảm xúc cười nhẹ đi về phía chiếc Limous, chiến mã lâu năm của mình. Cô và nhỏ thấy vậy cũng leo lên xe. Nó ngạc nhiên nhìn hai đứa bạn. Vô duyên vô cớ leo lên xa người ta.

- Sao hả? Lái xe đi chứ. Bộ đừng có nói với tui là không biết lái nha – nhỏ đắc thắng nhìn ra cửa sổ.

- Xuống xe – Nó gần từng chữ rõ rệt.

- Không xuống – Kelly và Sammy đồng thanh. Nghĩ sao mà đuổi tụi này được vậy.

Nó bắt lực đàn nhún vô lăng, chiếc xe nhanh chóng bỏ xa khu biệt thự. Cứ đi một đoạn nó lại phanh gấp lại làm cô và nhỏ muốn ói ngay và luôn.

- Nè, bà lái xe cái kiểu gì vậy hả? Mau xuống tui lái cho – nhỏ tức giận hét lên.

Nó vẫn dừng dừng, thái độ của nó làm cho nhỏ càng điên hơn, chỉ muốn tới bóp cổ nó vứt xác luôn đi.

- Đèn đỏ - nó phán một câu xanh rờn khiến cô cũng bốc lửa.

- Đèn... đèn ... đỏ sao? Từ bao giờ bà biết theo quy luật giao thông quá vậy hả?

Ghê gớm.

- Đèn xanh. – Sau câu nói của nó, chiếc xe lại phóng đi với tốc độ điên cuồng..

* Kít tttttttttt.....*

- Trời ơi. Gì nữa đây? – Nhỏ gào thét.

- Đèn đỏ. – Vẫn là câu nói ấy.

- Hừm, tui xuống xe. Xuống xe. Mau mở cửa ra. Sao tui hông mở được vậy nè. –

Nhỏ giận dữ đập cửa mà chẳng tác dụng.

- Jasmin. Bà có mở cửa không hả? Mau mở ra. Mở ra nhanh – Cô đập cửa ỳnh ỳnh mà nó vẫn hé.

Còn 5 giây nữa là đèn xanh. Nó nhấn nút mở cửa, nhỏ hét lên.

- AA.a được rồi này. – Nhỏ hí hửng đang định bước xuống thì.....

* Vèo *

Chiếc xe lại lao đi không biết trời đất.

- Jasmin, bà cứ đợi đi. Tui sớm muộn cũng có cho bà đi chết luôn .....

.....

Hắn ngồi vắt chân ung dung, bên cạnh là 2 cô em xinh tươi nhất, đạt chuẩn nhất mà không phải thằng con trai có tiền muốn cũng được. Tay hắn đang đưa ly rượu, nhẹ nhàng đưa lên miệng thưởng thức.

- Sao giờ Kin vẫn chưa đến vậy – Kai có chút lo lắng.
- Thằng đó chưa bao giờ đến trễ mà. Chắc tại vụ .... – Kay chưa nói xong đã bị Kai đưa ly rượu đổ vào. Kay ho sặc sụa.
- Anh à, anh có sao không?
- Đề em lau cho anh? – hai cô gái ông ọ ăn mặc vô cùng thiếu vải cầm khăn lau cho Kay.
- Vừa nhắc đến liền.

Kin lịch lãm, thu hút từ ngoài cửa bước vào. Cậu không cần quan tâm mọi thứ xung quanh, ngay lập tức về bàn VIP quen thuộc.

Kin vừa ngồi xuống, đã có hai nàng đến bên cạnh. Đang uống rượu, Kin chợt nhận ra điều lạ, cô gái ngồi bên cạnh mình hôm nay có vẻ khác. Nhìn sang cô gái ấy đúng là không phải người hôm nọ.

- Cô là ai? – cậu lạnh lùng hỏi.
- Em là người mới thay chỗ chị Như. Nếu anh không hài lòng thì ... - cô gái mặt đỏ e thẹn, liên tục khẽ đứng lên kéo chiếc váy ngắn cũn cỡn xuống. Cậu khẽ chau mày, đã vào đây còn làm sang. Phải mạnh mẽ, bốc lửa chứ, khác hẳn cô gái hôm nọ.
- Ngồi im. – cậu quát cô gái bên cạnh.
- À, dạ, em xin lỗi .. lỗi ..

Kin nâng cằm nàng lên, nhìn ngoài có vẻ cậu định hôn nhưng thực ra cậu thì thào vào tai nàng.

- Bị ép bán đứng không? – Cậu xoáy sâu vào đôi mắt rưng rưng, sợ hãi kia.
- Cô gái gật đầu. Cậu cởi áo vest đắp lên chân cô khiến nàng cảm động vô cùng. Không biết báo đáp thế nào. Cô trẻ nhip vì cậu, cậu thật ấm áp, khác hẳn với loại đàn ông trong này.
- Xin anh.... Đừng ... đừng ...
- Yên tâm. Tôi không phải loại đấy đâu.
- Cô nàng bên cạnh Kin thấy vậy không hài lòng.
- Kin, sao anh quan tâm mỗi cô ta vậy?
- Vì cô là gái già rồi. Đổi đi. – Cậu hất tay xua đuổi. Ả nững nịu không chui. Cậu cau gát quát:
- CÚT.
- Nè, hôm nay sao nóng vậy? – Kai ôm eo Mỹ Quyên nhàn nhã chêu.

Cậu lắc đầu không nói gì.

- Này, này kia có phải là em gái mày không Kai ? – Kay đẩy đẩy Kai nhìn về cửa ra vào.

13. Chương 13: Tam Nữ Vương Giá Đáo (2)

Tại nó vừa bước vào lập tức gây sự chú ý, đám con trai hám gái dê già nhanh chóng kéo đến che khuất cả tầm nhìn của Kai và lũ bạn.

- Mày nói gì? Em gái tao sao? – Kai ngạc nhiên.

- Ồ, cả Sammy và Kelly nữa. Ăn mặc thì khỏi nói. – Kay tường thuật.

- Không thể nào.

- Xem tiếp đi. Diễn biến đang hay – Ken đột nhiên lên tiếng.

Một gã bụng phệ râu ria chưa cạo sạch, dị hợm đến vuốt ve làn da trắng mịn của nó. Mọi người thấy gã thì tản sang một bên. Hai tên đàn em của gã cũng mê man cạnh Kelly và Sammy. Đôi mắt hiện rõ sự thèm thuồng. Nó né sang một, gạt phắt tay gã ra. Gã chẳng vội nóng nảy mà ngọt lịm nói:

- Hôm nay, ta mời cô em nhân lần đầu gặp.

Nó cười khẩy rồi im lặng.

- Ủ – gã chau mày – cô em thật làm ta không hài lòng.

- Vậy sao?

- Nào, ta mời cô em ly rượu này.

- Thật không dám. – Nó không muốn Bar mất uy tín liền cầm ly rượu của gã, cho độc tố vào bí mật rồi quỵn rũ mời gã

- Ha ha rượu cô em mời lẽ nào ta không uống.

Gã vừa uống hết ly rượu thì sùi bọt mép lăn ra chết. Hai tên đàn em của gã thấy vậy liền bỏ nhỏ và cô ra, đến trước mặt nó giơ tay lên đánh. Nó nhẹ nhàng né đầu sang một bên làm tên đàn em tức điên.

Kin chuẩn bị đứng dậy ra giúp nó thì Kai ngăn lại. Cậu chau mày khó hiểu.

- Đừng phá kịch hay của tụi này chứ.

- Chúng ta báo thù cho đại ca. Xông lên.

Sau lời tên đàn em thì vài chục tên đàn em khác rút dao và gôn tiến tới chỗ tụi nó. Nó vẫn bình thản khinh bỉ nhìn những tên ruồi nhặng không biết lượng sức. Nhỏ thì thẳm vào tai nó

- Chị Jasmin mau thể hiện tài năng đi chứ. Lâu rồi không khởi động mà he he.

Nó biết nhỏ muốn trả thù nó lúc này trên xe nên khiêu khích. Chẳng ngại ngần gì, nó đứng hiên ngang trong vòng tròn của lũ đàn em. Từng thẳng từng thẳng một bị nó hạ gục bởi đôi giày cao gót và những cú đập đẹp mắt. Nó không hề sử dụng đến tay. Định đánh nó né, nó đánh địch chết.

Chưa đầy 10 phút sau, tên nào cũng thở hổn hển nằm dưới đất. Nó vẫn kiêu ngạo đứng chễm chệ trên đôi giày của mình. Thấy có lộn xộn, quản lý lập tức ra xem thì đã thấy một đồng người oằn oèo đau đớn. Nhận ra ngay là em họ của mình, Thiên không chần chừ ôm lấy nó.

- Em họ, sao về đây không báo anh.?

Nó khẽ cười, hôn lên má anh.

- Anh nhớ em lắm đó. Em xem quán của chúng ta đang hoạt động tốt em vừa vào

đã... chẹp chẹp – anh vỗ trâm ngâm.

- Anh Thiên, nhớ mỗi Jasmin thôi sao? – Nhỏ bĩu môi giận hờn.

Thiên vòng nốt tay còn lại ôm nhỏ lòng.

- Anh nhớ cả Sammy nữa.

- Anh Thiên mau mọc thêm tay mà ôm em đi – Kelly hăm he.

- Ôi cả Kelly về nữa sao vui quá nhỉ? Chẳng báo anh gì cả. – Anh đưa chân mình ra.

- Đây hết tay những vẫn còn chân ha ha .

- Anh chết đi cho em.

Mọi người trong quán ai cũng kinh ngạc, quản lý vốn nổi tiếng lạnh lùng, tàn nhẫn chẳng mấy khi xuất hiện mà giờ vui đùa cười tươi với ba cô nàng mới. Phải nói là họ rất xinh đẹp.

- Ba đứa con gái kia hình như là người mới. Tao mới gặp lần đầu. Nhìn ra đáng quý tộc vậy mà vào đây sao? Nhưng tao thấy tụi nó xinh đấy chứ? Xinh hơn cả con Như - một cô gái lâu xanh đứng đón khách bàn tán.

- Được anh Thiên đón tiếp nồng nhiệt vậy mà. Xinh đẹp thế kia thế nào sớm muộn cũng lên làm bà hoàng ở đây. Chưa gì đã vào mắt gã rồi tới đây là tứ công tử đào hoa kia. - cô gái khác xen vào.

- Ồ phải đó .

.....

- Mau dọn dẹp đi - Anh quay ra nói với cảnh vệ và nhân viên. - Xin mọi người tiếp tục. Thành thật xin lỗi vì sự cố vừa rồi - anh búng tay ra hiệu cho cô DJ tiếp tục. Quán lại trở nên sôi động lạ thường.

- Rõ thừa quản lý - Tất cả cảnh vệ, nhân viên quỳ rạp xuống chân nó, nhỏ và cô. - Chào bang chủ, bang phó.

- Miễn lễ - Nhỏ phẩy tay.

- Vừa về, mà em đã mở màn đẹp mắt rồi he he - Thiên hôn lên tóc nó, dịu dàng nói. Anh không hề biết rằng có bốn ánh mắt đang nhìn anh như muốn thiêu đốt.

.... Bàn của Kai.

- Tao sớm nhận ra tài năng của em mày rồi - Ken nâng ly rượu mỉm cười nói.

- Cô ta là bang chủ Devil&Dark quả nhiên danh bất hư truyền - Kay khen ngợi - À thế còn Sammy là bang phó hả?

- Ồ. - Kai hồ hững.

- Sao mày không lên bang chủ luôn đi - Ken nhú mày chêu chọc.

- Sức ép của tập đoàn bố tao và nó đã đủ để tao chết ngay rồi.

- Sao họ thân mật vậy? Người con trai kia là ai? Tại sao cô ta lại quen người ấy? -

Kin không nhìn lũ bạn hỏi tới tấp.

Kai biết Kin đang ghen, chỉ nhún vai rồi vuốt ve cô em bên cạnh gọn gọn nói

- Quan hệ của nó. Sao tao biết?

- Haizz nói thật thì ngoài người ấy đã ra đi ra và tao thì nó chưa thân mật với ai vậy

đâu - Kai nhận rượu từ Mỹ Quyên nói.

- Người ấy đã ra đi - Ken và Kin cũng đồng thanh.

- Sao hả? Đừng có nói với tao là tụi mày kết em tao rồi nha. Tao không giúp được gì đâu. Chuẩn bị rượu uống mừng ngày thất tình đi ha ha.

- Tao đã nói từ chiều là không phải rồi mà - Kin bực bội.

.....

- Ủa anh Thiên, Take đâu? - Kelly mở to mắt chớp chớp đáng yêu hỏi.

- Đằng sau em - Thiên nhất định không chịu bỏ Jasmin, cứ ôm chặt lấy cô nói.

Kelly quay ra thấy Take dễ thương liền ôm chầm lấy Take

- Take chị nhớ em nhiều lắm lắm ý..

- Em cũng nhớ chị nhiều lắm chị Kelly hi hi .

- Em khỏe không?

- Dạ khỏe còn chị ?

- Chị cũng vậy...

-... Bla bla....

- Cắt ngay màn nước mắt tình thương này đi. – Nhỏ phiền não chen vào.

- Để anh đưa hai em đi giới thiệu với khách mời Bang Vũ Phong. – Thiên vừa nói vừa đá hai chị em nhà “ mít ướt “ vào phòng trong.

.....

- Ê Kai, không phải người vừa ôm thằng Take là người mày chiều nay giới thiệu sao? – Ken nghi ngờ hỏi.

- Anh Kai à, sao anh lại đối xử thế với em chứ? – Mỹ Quyên vờ khóc lóc trách móc Kai.

- Người yêu sao? Tao bị Jasmin ép đấy.

- Thảm nào trước cảnh đó tao chẳng thấy mày biểu hiện rõ ràng như ai đó – Kay ẩn ý nói rồi nhìn sang Kin và Ken.

Kay vinh hạnh nhận miễn phí những ánh nhìn viên kẹo ngọt ngào từ hai chàng.

Thiên cúi người chào các bang chủ, bang phó bang Vũ Phong.

- Đây là bang chủ, bang phó của chúng tôi. – Thiên giới thiệu không quên ra hiệu cho Kai đuổi mấy cô em đi trước khi Jasmin điên lên.

- À người quen thôi – Kai cười xoa đẩy đẩy Mỹ Quyên ra.

- Anh à, sao lại đuổi em , chẳng phải chúng .... – Quyên chưa nói xong đã bị Kai lườm, sợ hãi đành vùng vằng bỏ đi.

- Vâng xin chào , thật vinh hạnh – Kay đưa tay lên bắt tay.

Nó và nhỏ giữ phép lịch sự tối thiểu bắt lại.

- Jasmin đây là bang chủ bang Vũ Phong. – Thiên chỉ vào Ken đang ngồi cạnh hai cô nàng thiếu vãi ông ọ.

Nó nhìn hai cô nàng ăn mặc hở hang một cách ghê tởm rồi nhìn sang Ken khinh bỉ. Nhận được ánh mắt ấy của nó, Ken chợt thấy đau lòng. Định đuổi hai cô nàng đi nhưng hấn sợ làm thế nó càng ghét hơn.

- Mời bang phó Devil&Dark ngồi – Kay lịch lãm mời Sammy ngồi cạnh. Buổi đi chơi vừa rồi làm nhỏ cũng có thiện cảm với Kay hơn nữa là giữ phép nên cũng dịu dàng ngồi xuống.

- Cảm ơn anh. Mời anh ly rượu này.

- Vâng. – Kay nháy mắt đào hoa.

Nó không nói gì, kéo Thiên ngồi xuống cạnh nó, nó ngồi cạnh Kin.Đột nhiên Kin thấy có gì lằng lằng trong người.

- À xin lỗi tôi có việc. Mọi người cứ tự nhiên.

Nó định kéo anh lại nhưng Thiên nháy mắt chạy đi làm nó không giữ kịp. Nó cầm ly rượu lên uống chẳng cần quan tâm đến ai. Kin lấy áo vest vắt trên ghế đắp chân cho nó. Nó định gạt phắt ra thì cậu giữ nó lại kéo nó xuống gần mình hơn. Mọi người ai cũng dừng mọi hoạt động chăm chăm nhìn vào cảnh tượng trước mắt.

Máu Ken dần sôi lên, may là Kai kịp đá chân ra hiệu.

- Tôi không thích em ăn mặc thiếu vãi trắng trơn thế này vào đây. – Kin phả hơi ẩm áp vào tai nó.

- Anh là gì mà đòi hỏi ở tôi thích hay không thích – Nếu là cô gái khác chắc hẳn sẽ rất cảm động riêng nó thì lại thấy phiền phức, là người trong giới thượng lưu, ăn mặc như vậy là bình thường. Tuy nhiên, nó cũng cảm thấy thiện cảm với Kin hơn vì sự tâm lý đó.

- Không là gì. Em đã ngồi cạnh tôi thì giữ thể diện giúp tôi được chứ đại tiểu thư Jasmin?

- Thế tôi đi chỗ khác. - nó lạnh lùng nói

- Xin em. Đừng bỏ tôi. – Kin chợt hạ giọng. Nó thoáng ngạc nhiên vì câu nói này.

Nó gật đầu, kéo áo vest lui lên che đi phần chân trắng nõn nà, thu hút đầy quyền rũ.

Kai thấy tình thế ngày một không bình thường liền hắng giọng.

- Em hèm. Ngọt ngào vậy đủ rồi. Hai người có thấy thiếu không khí không thế?

Nghe thấy giọng Kai, hai người dần bỏ nhau ra, vờ nhìn nhau với ánh mắt lưu luyến.

- Như thế vẫn còn nuôi tiếc à ? ha ha – Kay châm chọc.

Mấy cô gái làng chơi thiếu vải bắt đầu ghen ghét lẫn thán phục hai vị bang chủ , bang phó này. Kin nổi tiếng đào hoa nhưng anh chưa bao giờ vuốt ve hay hôn thậm chí là lên giường với những cô gái khác như những người trong nhóm. Anh chỉ coi là thú vui ban ngày. Dù rất ghét nhưng không thể làm gì, chỉ là gái làng chơi bình thường làm sao có thể gây sự với hai vị chứ.

- Tôi đi vệ sinh chút – Ken thừa biết là họ không hôn nhau nhưng trong lòng hẳn vẫn không thể chịu được sự gần gũi của họ, hẳn tức giận bỏ đi. Ken vừa đi, Kin đã nở một nụ đắc thắng, Jasmin chỉ thoáng buồn rồi vui vẻ cùng ly rượu, khuôn mặt vô cảm chẳng cần biết trời đất.

14. Chương 14: Devil&dark Khiêu Chiến Vũ Phong

Hắn xả nước , hắt lên mặt. Tự nhìn mình trong gương, hẳn chỉ muốn đắm cho vài phút. Hắn vô cùng khó chịu với cảm giác này, chính hẳn cũng không điều khiển nổi con tim.

Baby where did we go wrong (I don't know)

Baby where did we go wrong (Why don't u tell me)

Baby did we go wrong (Yes,I know)

Baby where did we go wrong (OH I wish I've know)

Hắn mở điện thoại, biết ngay Kai gọi. Quay về bàn, vừa đi hẳn vừa nghe điện thoại

- Màymất tíchđâuđấyhả? – Kai trách móc.

- Tao đi vệ sinh chút mà, quan trọng gì đâu – hẳn hờ hững nói.

- Về nhanh cho tao. – Anh ra lệnh.

- Có cái quái gì thế ?

Hắn gấp máy lại tiến nhanh về bàn mình. Chưa ngồi xuống hẳn đã cau có

- Chuyện gì?

Kay đẩy một tờ giấy đến trước mặt hẳn.

- Xem đi. Chuyện này do mày quyết.

Hắn ngạc nhiên nhìn lên những dòng chữ ghi trên giấy. Sao cơ? Nó muốn thuê tóm bang Vũ Phong sát nhập vào bang Devil&Dark sao? Bang Vũ Phong lùng lấy khắp thế giới đêm, nó mới về mà đã bạo gan rồi. Hắn càng đau hơn khi ngay dòng dưới cùng là chữ ký của nó.

- Tôi không đồng ý. Lợi nhuận gì không có, danh dự thì mất, ngoài ra ảnh hưởng ít nhiều đến anh em. – Hắn quẳng tờ giấy lên mặt bàn khinh bỉ.

- Vậy thì thách đấu. Nếu chúng tôi thắng. Lập tức đưa Vũ Phong sát nhập vào Devil&Dark. – Nhỏ tự tin nhìn ly rượu nói.

- Tốt thôi. – Hắn bình thản.

Bang Devil&Dark vốn dĩ đã vô địch trong lãnh địa thế giới này rồi, giờ thêm bang Vũ Phong đứng thứ hai sát nhập quả là không ai dám đụng chạm. Tại sao nó phải làm như vậy?

- 3 chúng tôi sẽ đấu với 3 người các anh. Kai làm trọng tài. Thời gian, địa điểm các anh tự chọn. – Kelly xuất hiện kiên định nói.

- Nếu các cô thua thì sao? – Kin nhướn mày.

- Thua sao? – Nó cười khẩy lạnh lẽo.

- Thì chúng tôi sẽ làm theo lời các anh yêu cầu. – Nhỏ chen vào.

- Mọi điều chứ? – Kay hỏi lại cho chắc ăn.

- Đúng. Mọi điều. – Nhỏ đóng đinh vào câu nói của mình. Điều này khiến Kay thoáng buồn, thế nào cũng bị sắp xếp đấu với nhỏ à xem. Thở dài náo nức, cậu đưa ly rượu lên uống hết trong một hơi.

- Vừa về đã căng thẳng vậy rồi sao? Không cần bang Vũ Phong, bang Devil&Dark vẫn có thể lực nhất mà. Sao em phải làm vậy – Kai khó hiểu.

- Jasmin, có nghe anh nói không đấy? Từ bao giờ em biết phốt lờ anh vậy? Không cần như thế bang Vũ Phong sẵn sàng giúp đỡ Devil&Dark mà phải không. Em có thể suy nghĩ lại và cho.... – Kai cố nhấn nại giải thích thì Kin cắt lời.

- Đã vậy đi. Cô ấy làm thế là có mục đích riêng. Phần đầu tiên, tôi và Kelly thi đấu bắn súng. Địa điểm sân bãi Gremy. Thời gian : Ngay và luôn.

- Ngay và luôn sao? – Kelly hơi ngạc nhiên.

- Sao? Không dám à. ? – Kin châm chọc.

- Chỉ là không ngờ người của Vũ Phong lại hiếu chiến đến vậy. Tôi đây hoàn toàn không có ý kiến. Chúng ta đi.

.....

** Sân bãi Gremy ** là sân bãi lớn nhất toàn nước, thuộc quyền sở hữu của bang Vũ Phong, các hội thi thể thao đều thuê nó. Nhưng không phải ai cũng thuê được vì giá của nó cao ngất ngưỡng.

Kelly và Kin vào vị trí. Đôi mắt hổ phách sắc sảo của Kin không làm cô sợ hãi. Nó và hắn cạnh nhau trên khán đài để quan sát trận đấu.

- Tại sao em phải làm vậy? – Hắn khẽ hỏi giọng chua xót.

Nó im lặng.

- Phải chăng tôi đây đắc tội gì với em?

- Có rất nhiều bang , sao em lại chỉ thuê tóm mình bang tôi đang quản lý.

- Có Vũ Phong. Những thứ còn lại. Cạn – bã – nó lạnh lùng trả lời, gằn giọng từ cạn bã.

- Em thực sự nghĩ như vậy sao? Mục đích của em là gì?...

- CHUẨN BỊ - bên dưới Kai đã thối còi phát tín hiệu chuẩn bị. Cô và cậu đưa súng lên nhắm thẳng vào mục tiêu là chiếc cột đang xoay chuyển không ngừng, trên đó có các thẻ bài. Ai bắn được nhiều thẻ nhất người đó chiến thắng. Có 200 thẻ bài mà chỉ có 50 viên đạn phải bắn trong thời gian là 5 phút.

- SẴN SÀNG.

- BẮN – Sau từ “ Bắn “ của Kai, những tiếng súng nổ man rợn ào ào không ngừng phát ra.

Kay buồn bã nhìn nhỏ đang chăm chú xem trận đấu. Không muốn phá, nhưng cậu không thể không hỏi

- Cô có biết tại sao Jasmin phải làm vậy không. Sammy?

- Để tôi yên. Nếu không tôi sẽ đá cậu ra chỗ khác. – Nhỏ nóng nảy quát. Kay đau lòng nhưng cậu không từ bỏ.

- Sammy, xin cô. Tôi sẽ không nói với ai cả.

- Im miệng đi – nhỏ giận giữ nặng lời.

- Xin cô có được không? – Kay giữ chặt hai tay nhỏ khẩn khoản.

- Biết thì làm gì? Có giải quyết được gì khi nó đã kiên quyết. Hắn ta cũng kì. Đừng phá tôi.

- Ít nhất tôi cũng muốn hiểu các cô thôi mà. Tôi không muốn đấu với cô.

- Hãy vinh hạnh khi được tôi đấu với anh. Không phải ai muốn đấu với tôi cũng được đâu. Muốn sống hãy chọn phần thì an toàn. Tôi không nương tay đâu. – nhỏ trừng mắt khó chịu

- Vậy đi. Cứ làm những gì em muốn. – Kay chưa xót bỏ đi. Nhỏ lúc đầu không quan tâm nhưng càng về sau càng thấy vắng vẻ, cô đơn. Còn 2 phút nữa mới kết thúc trận đấu, Kelly có vẻ lợi thế hơn. Nhỏ tin tưởng cô sẽ giành chiến thắng.

Nhỏ chạy theo Kay, thấy Kay đang đứng bên gốc cây cổ thụ cuối sân. Một tay chống vào vết nứt, rạn nứt trên cây, một tay xỏ vào túi. Nhìn Kay, nhỏ chỉ muốn chạy tới ôm ngay, nhưng nhỏ không thể làm thế. Nếu như vậy, nhỏ sẽ mất can đảm đấu với hắn mất.

Chạm nhẹ tay lên vai Kay, nhỏ thì thầm

- Tôi sẽ nói cho anh biết lý do. Chỉ mình anh biết nữa thôi. Và hãy đấu hết mình với tôi đừng vì nguyên nhân gì nữa.

- Được tôi hứa. – Bàn tay nhỏ như truyền hơi ấm vào cơ thể cậu.

- Thật sự vì nó muốn .....

15. Chương 15: Bang Vũ Phong Thắng 1 -0

Nhỏ và Kay trở về trong tiếng vang dội của Kai

- Bang Vũ Phong thắng 1 -0. Số bài Kin bắn là 104 thừa 4 viên đạn. Kelly sử dụng hết toàn bộ số đạn số bài thẻ rơi là 98. Kết quả quá rõ rồi.

Cô thất vọng đến bên nó.

- Jasmin, tui xin lỗi.

Nó lắc đầu, vỗ vai an ủi nhỏ rồi bỏ đi. Cô giữ tay nhỏ lại

- Pà giận tui hông?

Nó không nói gì lẳng lặng bỏ đi, lẽ ra nó không nên kéo mọi người vào chuyện này.

Đây là chuyện của gia đình nó và Kai.

Kai nhanh chóng tuyên bố trận đấu thứ hai từ bang Vũ Phong

- Lịch đấu : 12h tối mai.
- Địa điểm : Đấu trường Dark&Light.
- Môn thức : Đấu võ tay đôi.

Ai bị ngã không đứng dậy được trong 5 giây xử thua.

.....

* Biệt thự Adelia *

- Sáng mai có đi học không vậy Jasmin. – Nhỏ quan tâm hỏi

Nó gật đầu.

- Vậy ngủ sớm đi. Sáng mai còn đi học, giờ khuya rồi.

* Cách *

Nó nằm phịch lên giường, đôi mắt hướng ra ngoài cửa sổ. Bao giờ cho kết thúc truyện này đây. Một mệt mỏi quá. Nhắm nghiền đôi mắt , nó mê man trong giấc ngủ.

Reng ... Reng .. Reng

Nó lười nhác không thèm nghe.

Reng ... Reng .... Reng ...

Nếu trên màn hình hiện lên là Anh Kai thì nó sẽ cho cái máy này hít đất một cách khó coi. Lướt phím Tắt, nó ngủ tiếp. Nhưng anh không từ bỏ

Reng .. Reng ... Reng ..

- Alo – Nó khó chịu, bực bội hét.

- Xin lỗi làm phiền em. Anh muốn một câu giải thích cho việc làm của em ngày hôm nay – Anh bình tĩnh nói.

- Nhanh chóng kết thúc. – nó dừng dừng.

- Gì chứ? Bang Vũ Phong có thể sẵn sàng giúp mà. Đâu cần phải khiêu chiến như vậy.

- Không thích nhờ vả.

- Dừng lại đi. Vẫn có thể dừng lại mà. Mọi người ai cũng mong em dừng lại.

Nó tắt máy, cười nhạt nhẽ, dừng lại sao? Xem quyết định của nó là cỏ rác hay bỏ công anh trong gió.

.....

Nó làm vsen nhanh chóng, xem lại mình trong bộ đồng phục trường Srynji Kawa

.Phòng nhỏ chỉ cách phòng nó một bức tường. Nó nghe thấy được âm thanh của những chiếc đồng hồ báo thức lìa đời.

Nó mở ngăn kéo, lấy ra một khẩu súng, nhập mật mã phòng nó, bước vào.

* Đoàn *

- Aaaa cứu với. Cứu tuiiii..... – Nhỏ hét ầm ĩ.

- Hữu hiệu hơn đồng hồ báo thức phải không? – Nó cười khẩy rồi quay đi.

- Làm ơn nhanh lên giùm đi – Cô đứng dựa ở cửa vui vẻ nói.
- Bà làm tôi hết hồn. Đồ bạo lực. Ở gần bà ghê chết được. Lần sau đừng có vậy nữa nha. Tiếc đạ lắm.
- Tôi thấy tiếc đồng hồ hơn đấy nhanh lên – Cô phản bác rồi bước chân xuống nhà dùng bữa sáng.
- Kính chào tiểu.... – một hàng dài người hầu và quản gia cúi chào nó.

Nó không chần chừ rút súng chĩa thẳng lũ hầu. Họ sợ đứng tim, im ngay giọng điệu mình chuẩn bị phát ra. Nó lướt qua đến bàn ăn. Vừa ngồi vào thì nhỏ bước từ cầu thang xuống. Lũ người hầu không quên điệp khúc

- Kính chào tiểu thư. Chúc....
- Im ngay điệu mưa dầm này đi – Cô cau có, vút cặp lên bàn, đến ngồi cạnh nó.

Người hầu lần lượt nhìn nhau, sao hôm nay ai cũng có vẻ khó chịu vậy, tiểu thư Kelly đột nhiên thay đổi thái độ nhanh chóng thế trời. Trận thua đáng kể hôm qua làm cô không còn đầu óc nào nghĩ đến thứ khác.

Nhỏ vừa buộc lại tóc vừa chạy lon ton xuống. Nhìn thấy nhỏ, đám người hầu không dám chỉ nhìn trân trân, bộ mặt mình có nhọ hay sao zợ. Nhỏ chớp mắt đáng yêu, thắt nút lại dây buộc, chăm chọc

- Bộ nghi thức biệt thự này tan khói thành tro rùi sao?
- Kính chào tiểu thư Sammy, chúc người buổi sáng tốt lành.
- Ha ha, good morning. Lần sau đừng để ta nhắc nhé. Làm việc vui vẻ ha.

Đám người làm tròn mắt thật khác với hai tiểu thư kia. Vì lo lại bị ăn chửi nên mới hông dám chào hỏi.

- Bữa sáng ngon ghê ha. Chẹp chẹp – Nhỏ chưa ngồi xuống đã cầm đũa thưởng thức.
- Hôm nay ai nấu bữa sáng? – Nhỏ kêu lớn. Một người phụ nữ đứng tuổi chạy ra sợ có gì không vừa lòng tiểu thư.
- Dạ , tiểu thư kêu tui sao?
- Bữa sáng này do bà nấu hả? – Nhỏ quát nạt, chau mày lại khó chịu làm ai cũng run. Vừa tươi cười xong mà, không khí tăng thêm căng thẳng. Chỉ có nó vẫn ngồi nghe nhạc, ăn đại cho xong.
- Nè, bà làm gì mà gớm zậy – Cô kéo áo nhỏ kêu ngồi xuống. Sáng nay tinh thần đã không tốt, mụ này lại còn gây chuyện gì nữa đây. Nhỏ tức giận gạt tay ra, chờ câu trả lời.
- Vâng vâng, bữa sáng này do tui nấu. Phải chăng tiểu thư có gì không hài lòng – bà lo lắng nhìn món ăn rồi lại nhìn sang nhĩ
- Thật chứ - nhỏ nhú mày nghi ngờ.
- Dạ vâng. Tôi không dám nói dối thưa tiểu thư.

- Ha Ha – Nhỏ đột nhiên bật cười sảng khoái làm mọi người thở phào nhẹ nhõm – Món ăn rất ngon. Tháng này tui tăng lương gấp 3 lần cho bà. Cứ thể phát huy.
- Vâng, cảm ơn tiểu thư. Tôi xin phép – bà vuột ngược lui xuống.

Nó uống nốt ngụm sữa cuối cùng rồi leo lên xe phóng đi. Cô cũng theo nó lấy xe đi mất.

- Ê ê pà kia, tui còn chưa kịp ăn sao đã đi zợ?

Nhỏ tiếc nuối nhìn bữa sáng, lần sau quyết tâm dậy sớm. Xóc cặp lên, nhỏ lấy chiến mã lao theo. Chợt, nhỏ nhớ ra điều gì đó, không phải đi học phải giấu thân phận sao? Chẳng lẽ nó biết mà không nói hay không biết nên không nói chỉ đây.

Vừa leo lên xe, nhỏ vừa gọi cho nó. Nhận được điện thoại, nó tháo một bên tai nghe ra, áp điện thoại vào tai.

- Nè, bà có cần giấu thân phận không zô? Nếu không là khá phiền phức đó à nha. Xung quanh bà sẽ có một đám hám trai bước theo đó.

- Don't need.

Nó tắt máy, đeo lại tai nghe. Giấu làm gì cho lằng nhằng. Cứ để đó lấy ra mà đe dọa thì bọn chúng có gan nào vác xác tới.

- Tui còn chưa nói xong mà Jasmin..

- Alo .. Alo .. Hừm, con khi chết tiệt này...

16. Chương 16: Nhập Học (1)

3 chiếc xe bóng loáng kiêu ngạo đỗ vào bãi thu hút ánh mắt toàn trường. Xe này không phải có tiền là mua được. Nó xuống xe, chỉnh lại tai nghe nhạc đảo mắt xung quanh nhìn bao quát toàn trường.

Cô đứng sau nó thì thào.

- Jasmin xinh đẹp thật là nổi bật ha ha - cười xong cô hếch mắt về mọi ánh mắt đang chăm chăm vào nó. Nó vẫn lạnh lùng lắc lắc chiếc khóa xe trong tay.

- Nhỏ Sammy làm gì lâu ra giữ vậy - cô chau mày.

- Tui đây. Lâu gì? Mà ... ặc - nhỏ ngạc nhiên nhìn xung quanh - Sao trơ trẽn vậy? Hừm đi thôi. - nhỏ kéo tay cô và nó về phía phòng hiệu trưởng, khó chụi đi qua những ánh mắt ngưỡng mộ lẫn dò xét cùng lời tâng bốc trên mây.

- Wow. Thiên thần, đẹp quá tụi mày ơi.

- Thích quá đi mất, chụp chụp... Lên hình nhìn đẹp như pts vậy nè.

- Thiên thần đẹp tuyệt vời luôn kìa. Nhìn mê quá trời ơi....

- Wow wow đẹp từ xe đến người....

- Ha ha ....thấy chưa Jasmin, tui đã pảo rùi mà. Phải hóa trang một tý, giấu thân phận đi mới lành. Giờ pà thấy thăm chưa? - Nhỏ đẩy tay nó nói

Nó vẫn không nói gì, tiến thẳng về phía phòng hiệu trưởng thoăn thoắt như đã biết đường từ trước.

Tụi nó vừa đi thì 3 chiếc xe khác đậu vào bãi. Hấn ngạc nhiên nhìn 3 chiếc trước không phải là xe tụi nó sao? Hấn mở cửa xuống xe nhìn lại biển số, quả không nhầm lẫn

- Có phải đây là xe của tụi em gái Kai không? - Kay tò mò hỏi.

- Chuẩn không cần chỉnh - hấn xốc lại ba lô rồi bỏ đi.

- Cô ta cũng đi luôn sao - Kin tự hỏi.

Vừa bước ra khỏi sân trường, đã có một lũ con gái bầu quanh lấy tụi hấn. Ngày nào cũng như thế này, nhìn mãi không thấy chán sao? Hấn khó chụi, nhúu mày đuổi lũ hám trai này xa ra.

- Anh Ken, em yêu anh hhhhhhhhhhhhh.....

- Kin à, tình yêu của em, anh đẹp trai quá, chụp với em một tấm đi.

- Em yêu Kay...anh Kay....

Hấn thản nhiên, chen qua đám con gái lên lớp. Kin bỏ chạy từ khi nào chỉ còn Kay đang nháy mắt , chụp hình với đội ngũ hám trai siêu cấp ,nhận lời toàn bộ những em xinh đẹp nhất.

- Kay à, em nữa em nữa ....
- Không Kay ơi với em có được không?
- Kay ơi, với em đi ....
- Thôi. Thôi nhé. Lúc khác anh bận rồi, bye bye.....
- .....
- Phù, cũng thoát - Kay vuốt ngực, vút balo lên bàn.
- Mấy em rồi? - Ken châm chọc hỏi.
- Nhiều quá... Không đếm hết ha ha ...
- Lo tối nay thi đấu đi. - Kín đá chân Kay nhắc nhở.
- Á. Biết rồi. - Kay nhăn nhó.
- Êu êu tụi bay tụi bay hôm nay lớp mình có học sinh mới - cô lớp trưởng hí hửng thông báo.
- Hú hú thật sao? Lại girl hay boy?
- tuyệt vời, là em nào thế?
- Ha ha tí nữa thì biết - cô lớp trưởng ra hiệu im lặng, bí mật cười.
- Aaa đồ đáng chết.

Tụi hần chẳng quan tâm mà mỗi người một việc.

.....

Nó ngược lên nhìn tấm bảng " Phòng Hiệu Trưởng " khẽ mỉm cười mở cửa bước vào.

- Ai đó.? - Thầy hiệu trưởng không nhìn hỏi người mở cửa.

Không thấy người trả lời, thấy khó chịu ngẩng đầu lên thì ngạc nhiên vô cùng, nhỏ và cô hí hoáy mấy thứ đồ trong phòng, nó vẫn hiên ngang nhìn thầy.

- Jasmin, công chúa của anh - Thấy gỡ cặp kính xuống trông trẻ ra hẳn, mở rộng vòng tay ôm nó vào lòng.
- Anh đã xem qua hồ sơ của tụi em rồi. Nhưng anh vẫn rất bất ngờ vì em đến. - Thầy trìu mến nói.
- Này, anh Long, thực chất anh bao nhiêu tuổi vậy hả? - Nhỏ tò mò chen vào.
- Ha ha 26 tuổi.
- 26 tuổi thôi sao? 26 tuổi mà làm Hiệu trưởng sao? Trời ơi.
- Ủ ha ha - anh cười vui vẻ.
- Jasmin, sao em không nói gì. gọi anh đi chứ?

Nó ôm chặt anh, dịu dàng nói

- Anh Kid.
- Ha ha.. em vẫn muốn anh làm Kaito Kid hả? Vậy được. Chỉ cần em ngoan là anh sẽ làm Kaito Kid trên bầu trời cho em xem. Anh sẽ mua cả hãng sản xuất conan về cho luôn có được hông?

Nó gật đầu thích thú.

- Anh Kid, sao chỉ yêu mỗi Jasmin thôi, ghen tỵ quá à. - Cô vờ giận dỗi.
- Đâu, anh yêu tất đấy chứ.
- Này anh, thăm thì thăm đấy nhá. Em cho anh mát cả chì lẫn chài luôn. - Nhỏ hăm he đe dọa.
- Aaa anh xin. Thôi để anh đây hy sinh dẫn các em lên lớp nhé.

- Được đó. Được đó - Nhỏ hí hửng khoác tay anh.
- Em hèm, học sinh Trần Thảo Tiên lớp 10 A VIP. Em làm gì đấy hả? - anh vờ nghiêm giọng
- Tên đáng chết. Tha cho anh - nhỏ trề môi lườm nguýt.

17. Chương 17: Nhập Học (2)

- Các em, yêu cầu chúng ta trật tự nào? – Cô giáo đẩy gọng kính lên, gõ thước xuống bàn nghiêm giọng. Thấy tình hình không khả quan lắm, sợ mất hình tượng lớp VIP

* Cách * Cách *

Cô giáo đập mạnh thước xuống bàn, cả lớp im bật. Đây là trường học quý học, không phải cứ có tiền là làm vương làm tướng vào đây được.

- Hôm nay, thầy hiệu trưởng đích thân giới thiệu học mới.
  - Hả? Thầy hiệu trưởng đích thân giới thiệu sao? Không biết là tiểu thư, thiếu gia nào nhỉ?
  - Chắc là thân thể không vừa đâu.
  - Đúng đấy, đợi xem sao?
  - DỪNG BÀ TẮM LẠI ĐI – Cô giáo trợn mắt quát nạt.
  - Mời thầy và 3 em vào ?- Cô thay đổi 180 độ quay ra cười tươi rói.
  - Chào các em. – Thầy hiệu trưởng vui vẻ nói.
  - Chúng em chào thầy – Cả lớp đứng dậy kính cẩn chào.
  - Mời các em ngồi. Hôm nay, tôi đến giới thiệu với lớp ta 3 học sinh mới.
- Nghe đến thầy hiệu trưởng đích thân dẫn lên và tò mò về 3 chiếc xe của tụi nó ở bãi đỗ. Tụi hấn cất hết đồ nghề chăm chú lên bục giảng. Quả không sai, tụi nó lần lượt bước vào.
- Đây là bạn Lê Vũ Ngọc Băng, Jasmin thiên kim đại tiểu thư tập đoàn The Time, chủ tịch tập đoàn N&J.
  - Kid chỉ vào nó, tự hào giới thiệu.

Nó cúi đầu đáp lễ.

- Wow, thiên thần vừa nãy ở sân trường, xinh quá...
  - Thích quá đi, thiên thần sẽ ngồi cùng tớ phải không? Ôi trời ơi hạnh phúc quá đi...
  - Oa.. Là thiên kim của tập đoàn The Time thứ nhất thế giới đó sao. Thảo nào được thầy hiệu trưởng dẫn lên. Hâm mộ quá à.....
  - Các em im lặng để thầy giới thiệu tiếp. – Kid khẽ ho rồi quay sang nhỏ - Đây là bạn Trần Thảo Tiên Sammy thiên kim tập đoàn Milans, vừa tài năng vừa xinh đẹp.
- Nhỏ cười tươi quynh rũ, miễn phí một ánh mắt chết người.
- Xinh quá trời ơi. Muốn xịt máu mũi..
  - Thiên kim tập đoàn Milans. Wow thật ngưỡng mộ quá đi....
  - Nụ cười đẹp quá... Hãy nói không phải mơ đi.
  - * Bùm * thiên thần ngay trước mày đấy, không mơ đâu.
  - Á, đau quá vậy không phải là mơ rồi.
  - Sao hôm nay mi hiền dữ vậy. không đánh lại sao? – trố mắt. ngạc nhiên

- Còn nữa. Bạn cuối cùng. Đây là Tạ Thị Huyền Chi Kelly đại tiểu thư dòng quý tộc Amark, thiên kim tập đoàn đá quý The King.

- Mong các bạn giúp đỡ. Rất hân hạnh – Cô lễ phép cúi chào.

- Sao toàn thiên kim vào lớp mình thế này, đúng là làn sóng quý tộc mà, hạnh phúc quá đi mẹ ơi.....

- Thiên thần quý tộc Amark sao? Tuyệt vời quá mà, hãy ngồi cùng tớ thiên thần ơi....

- Được rồi. Các em hãy ổn định vị trí ngồi đi. – Cô giáo mỉm cười hiền dịu nói.

Nó chỉnh lại tai nghe, quăng balo một phát chính giữa Thiên và hấn. Cả lớp ngạc nhiên, mắt chữ O mồm chữ A.

- Tuyệt vời, giỏi quá diiii.....

- Chỗ đó. Em ngồi. – Nó lạnh lùng nhìn cô giáo chỉ vào vị trí đó.

- Được được. Em mau xuống đó đi. Mà ngồi trong lớp bỏ tai nghe ra mới có thể nghe cô giảng chứ?

Nó phớt lờ lời cô, lao nhanh, trèo qua bàn gọn lẹ vào vị trí an toàn. Tài năng không tồi. Cô và nhỏ khác hẳn nó, hai người dịu dàng đi xuống ngồi vào chỗ trống bàn cuối. Vị trí của tụi nó và hấn hiện tại

Kay – Sammy – Kelly – Kin

Thiên – Jasmin – Ken - ..... (phần trống còn lại là của Kai tuần sau đi học)

- Nào chúng ta vào học. – Cô gõ thước mở sách ra chuẩn bị bài học. Ở đây tiết học gần như giáo viên không cần chạm phấn. Mọi kiến thức đều được hiện lên trên màn hình máy chiếu, máy vi tính, T.V.

Cả lớp không màng đến lời giáo viên mà đồng loạt quay xuống hai bàn cuối nơi tụ hội của những ác quỷ vô bực thiên thần. Đôi mắt hiện lên hai hình trái tim to đùng. Nó hờ hững mở lap top, bàn tay thoăn thoắt lướt phím ấn. Hàng loạt con số chạy không ngừng trên màn hình đến hoa cả mắt.

- Nè, Jasmin công chúa em đang làm gì thế? – Thiên dừng game lại hỏi.

Nó im lặng. Không trả lời.

- Này anh Thiên, anh nhập học từ bao giờ đấy hả? – Nhỏ cầm bút chọc chọc anh.

- Ha ha, anh vừa nhập xong.

- Ủa, sao hông thấy giới thiệu chi vậy.

- Sammy công chúa chưa biết đầy đủ về anh sao?

- Hông phải mà là cả lớp ý.

- Không cần phải biết.

- Xí. – Nhỏ lườm nguýt anh rồi cùng Kay hí hoáy Ipad dưới ngăn bàn.

- Cậu là quản lý Bar sao? – Kin tò mò

- Ừm. Vào quán Bar nhiều vậy mà còn hỏi? – Thiên hờ hững trả lời.

Kin ức chế khi Thiên ngang tàn như vậy liền nhặt nhèo quay về đóng giấy tờ số liệu của công ty ba mà mình đang quản lý. Mỗi người một việc, Kelly thấy chán vô cùng. Jasmin thì làm việc, Thiên hỏi còn không nói, hai người bên cạnh thì riêng tư, cô đâu muốn làm kì đà cản mũi. Đành quay sang Kin.

18. Chương 18: Người Tên Dakie

- Này. – Cô khẽ gọi.

- Này, anh kia tui gọi anh đó – cô bắt đầu khó chịu.

- Chuyện gì? – cậu chau mày trả lời lấy lệ.

- Sao anh lại thắng tui? – Cô ngây ngô hỏi.

Cậu choáng gục ngay xuống bàn, sao lại có câu hỏi hài hước đến vậy? Thế cô ta không biết sao số 0 lại bé hơn số 1?

- Vì trình độ của cô quá kém. – Cậu vờ trầm ngâm nhìn xét cô từ đầu đến chân.

- Anh ... anh nói gì cơ? – dám bảo trình độ cô kém sao? Những vết gạch sẫm sì trên mặt cô, cô là bang phó Devil&Dark, tài bắn súng trước nay chưa ai dám so độ mà cậu ta gan khinh cô.

- Thật ra ý. Thì trình độ của cô không phải kém đâu. Đúng không? Bang phó Devil&Dark mà – cậu đặt bút xuống, vắt chân, khoanh tay ra vẻ triết lý.

- Đúng oy. Đúng oy. – Tên này cũng biết người biết ta đấy chứ.

- Chỉ là .... – cậu liếc cô nói lửng.

- Là gì? – Cô nhú mày.

- Là không đủ tiêu chuẩn đấu với tôi ha ha – Cậu bật cười.

- Anh .. Anh hãy chết đi – Cô ứ họng, giận tím mặt, hạ cú đâm xuống mặt cậu.

- Ha ha anh chỉ có tài lẻ bắn súng thôi à. – Cô chế giễu.

- Là tấn công bất ngờ.- cậu cãi lý.

- Thế có bao giờ anh tấn công ai anh nói trước hông?

- Không – cậu hạ giọng – nhưng mà tôi cũng có thể cho cô một chưởng.

- Thử xem – cô vênh mặt thách thức.

Cậu chuẩn bị giơ tay lên hạ gục thì cô lại chằm chọc xen vào.

- Nam tử hán đại trượng phu, đi đánh con gái sao. Hèn quá ...

Tay cậu lơ lửng giữa không rồi từ từ hạ xuống như kim chế cơn tức giận trong cậu. Cô ta quả là không vừa mà. Xui tận mạng rồi.

- Quá hèn – Thiên, Kay, hấn đồng thanh.

- Mấy cậu....

- Hèn quá – Đồng thanh tập 2.

- Hừm Hừm... - Cậu tức giận đứng bật dậy. – Thưa cô, cho em xin nghỉ tiết này.

Gia đình em có chút việc.

- Được, em mau về đi – cô giáo dừng bài giảng hơn hở nói mấy khi được công tử đây lễ phép tôn trọng vậy. Cậu gấp tài liệu cất vào cặp rồi đi ra ngoài

- Em chào cô.

- Ủ. Đi cẩn thận nha em.

Cậu hậm hực trút giận lên sàn nhà bỏ đi. Cái lũ vì gái bỏ bạn bè. Đúng là tức chết mà.

- Ủa, tên đó giận thật rồi hả? Có phải là con trai không vậy? – cô ngỡ ngác.

- Lòng tự ái của nó cao lắm. Kệ đi. Mai là hết giận liền – Kay an ủi.

- Xí đồ con gái – Cô thầm chửi cậu rồi cầm cúi đọc truyện.

Hắn nãy giờ vẫn nằm nghiêng để ngủ nhưng thực chất chỉ lim dim, hoàn toàn là nhắm mắt, mong nó nhìn hắn một lần, cho hắn câu trả lời về việc thách đấu, khiêu chiến vừa qua. Tuy nhiên, cái hắn nhận lại được chỉ là sự lạnh nhạt của nó.

Công việc bên Mỹ đủ làm cho nó mệt mỏi rồi chẳng còn đầu óc đâu mà nhớ tới hắn. Nếu nhớ tới thì nó nhớ tới là người Ấy. Vị trí của hắn trong tim nó là gì? Chính nó cũng chẳng biết.

Reng ... Reng .... Reng ....

Tin nhắn làm nó thoáng giật mình, đành ấn Enter và mật mã để lát làm tiếp. Nó mở điện thoại ra. Là tin nhắn của Kai.

- “ Em đi học có vui không?”

- “ Nhặt nhẽo”

- “ Hừm. Thế em đến đó làm gì? Muốn em đi học để em có nhiều bạn bè hơn mà “

- “ Làm việc “

- “ Vẫn còn làm hả? Một mình anh làm được rồi mà “

- “ Lo việc cho ba đi. Phiền phức”

- “ Con nhỏ này, em nói chuyện với anh trai của em không thể dài và dễ nghe hơn được sao? “

Lắc đầu ngán ngẩm, nó cất máy trong cặp, gấp laptop lại rồi xốc balo ra ngoài.

- Đây, em Lê Vũ Ngọc Băng, em đang làm gì trong giờ của tôi vậy hả?

Nó không nói gì bước tiếp, Thiên liền phi lên đỡ nó.

- Thưa cô, bạn ấy bị chóng mặt chút, em đưa bạn ấy lên phòng Y Tế.

- Hừm, thôi được rồi. Mau đi đi. – Không muốn gây chuyện với thiên kim của The Time, cô cũng cho qua đơn giản.

Ra khỏi lớp học, đến hành lang, Thiên nắm tay nó, khẽ hỏi

- Em muốn đi đâu?

Nó nhún vai, im lặng.

- Vậy anh đưa em đến một nơi nhé? Tiện thể coi như là tham quan luôn.

Nó gật đầu.

.....

- Em nói xem, có đẹp không hả Jasmin công chúa? – Thiên hài hước hỏi.

Nó không trả lời, ném cặp sang một bên, ngồi phịch xuống thảm cỏ mềm mịn. Từng cánh hoa nhẹ nhàng bay tự do cùng làn gió. Vài cánh đậu lại trên mái tóc của nó. Thiên ngồi bên cạnh đưa tay vuốt nhẹ tóc cho cánh hoa rơi xuống.

- Jasmin, em có thích cảnh này không. Nơi này bí mật không phải ai cũng đến được đâu đấy. Đường đến như mê cung vậy.

Nó gật đầu. Đôi mắt u buồn vẫn nhìn ra xa vô định, trên tai đôi earphone phát không ngừng nghỉ.

- Thiên – giọng nói trong veo của nó gọi tên Thiên.

- Ủ, anh đây – nghe được giọng nói ấy anh vui mừng

- Em muốn làm gió – nó đứng dậy, dang hai tay trước gió tung bay.

Thiên mãi mê nhìn nó đầy yêu thương. Anh bước đến, ôm nó từ phía sau.

- Cho anh đi cùng em. Anh sẽ làm gió cuốn đi nỗi buồn trong em. Anh sẽ làm gió để tìm Dakie về cho em.

- Em nhớ... nhớ... - nó nghẹn ngào, chưa xốt nói không thành lời.

- Anh biết, anh biết rồi. Em nhớ Dakie, em yêu Dakie. Vậy thì hãy đợi anh làm gió, anh sẽ tìm Dakie về với em, Dakie sẽ yêu em lần nữa. Có được không? – Thiên siết chặt nó hơn, anh tựa đầu vào mái tóc mềm mại của nó.

Nó gật đầu mà không hay biết ý nghĩ hóa thành gió của Thiên là gì? Và cả nó và Thiên không hay biết hẳn đã nhìn thấy hết mọi chuyện. Dakie có phải là người mà nó yêu không? Nó đã khóc vì Dakie lúc ở biển. Ở bên hân , nó vẫn nhớ về người tên Dakie.

19. Chương 19: Trận Đấu Thứ 2

- Thưa cô, em đây muốn vào lớp - Thiên ngang tàn nói.

Tiết này là tiết thứ 2 của cô giáo Địa lý. Nghe thấy giọng nói của Thiên, cô chỉ muốn dạy dỗ lại học trò không biết đạo là gì? Vừa quay ra cô liền hạ hỏa. Đẹp trai quá. Lần đầu nhìn thấy.

- Hai em là học sinh mới hả?

- Giờ cô mới biết hả? - Thiên khoác vai nó, hồng hách hỏi lại.

- Em dám hỏi ngược tôi hả? - cô Địa lý gõ thước xuống bàn tức giận cả lớp im phăng phắc.

- Cô dám hỏi thân thể em hả?

- Tại sao tôi là không dám. Tôi là giáo viên của em mà.

- Tại sao em lại không dám. Em là học sinh của cô mà ..

- Em ... - cô giáo ứ họng. Cô chỉ biết hôm nay có 3 thiên kim vào lớp này, là nó và 2 cô gái ngồi bên dưới còn học sinh này, không hề biết có thêm một nam sinh ngỗ ngược

- Dạ. Có em.

- Đi đâu về đó hả? Sao lại vào lớp muộn?

- Thiên kim đại tiểu thư tập đoàn The Time đau bụng, chóng mặt hoa mắt em đưa đến phòng Y Tế.

- Á á - Thiên nhăn nhó kêu. Vỡ đau khổ nhìn sang nó thì nhận ngay được ánh mắt sắc bén đắt thẳng.

- Em sao thế? Mà ngủ dưới đó à giờ mới lên lớp?

- Thì chóng mặt ngủ mới đỡ được chứ? Thế cũng hỏi – Thiên làm bộ chán nản.

- Em ... em ... - cô giáo cảm thước chỉ thẳng vào mặt Thiên và nó.

* Đoàng *

Cả lớp sững sốt sau khẩu súng của nó bắn vỡ nát cây thước gỗ. Cô giáo mặt tái mét, lùi lạt vài bước lấp bắp, đắt tội với nó là điều khó lường.

- Được rồi , được rồi. Vào .. vào lớp đi.

Trước khi vào lớp, Thiên không quên để lại ọi người một câu nói dở khóc dở cười không hề liên quan tới nhau.

- Từ nay, ai đụng vào Jasmin, tôi sẽ cho người đó chết một cách thảm hơn cả phân trâu gặp nước mưa. Rõ chưa ha ha ....

Mọi người trong lớp không ai bảo ai mà bật cười khúc khích. Bỗng nhiên lạ im phăng phắc không dám hé môi. Sát khí từ nó bao phủ không gian xung quanh. Dám nói nó cùng với bãi phân trâu sao? Quả nhiên không biên trời cao đất dày mà...

- DƯƠNG - MINH - THIÊN – Nó gần giọng đây phần nộ.

- Hi hi Jasmin công chúa hạ hỏa hạ hỏa. Anh đang nói cách chết của người đó thảm thiết hơn cái ý ý chứ anh không nói gì em hết .. không nói gì nha. – Thiên xua tay, đề phòng khẩu súng nó cầm, cười xòa.

Nó hừ lạnh rồi quay về chỗ ngồi, Thiên vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm.

- Anh ý tên là Dương Minh Thiên đó, đẹp trai quá à....

- Đẹp từ tên đến người luôn á, thiệt là thích quá điiiiii

- Đúng thế, thiệt là đẹp trai....

Đứng giữa đám hám trai, Thiên rùng mình nhanh chóng ngồi vào vị trí..

Hắn khó chịu với thái độ thờ ơ của nó và khó hiểu trước người tên Dakie. Có biết

bao người tên là Dakie chứ? Đó lại còn không phải tên thật. Thử điều tra xem sao? Biết đâu có chút manh mối gì. Mở điện thoại nhắn tin cho cho quản gia Han.

- Điều tra cho tôi tất cả những người tên Dakie có quan hệ với Lê Vũ Ngọc Băng tiểu thư tập đoàn The Time.

Sending.....

Một tin nhắn mới ...

Hiện thị...

- Rõ thưa cậu chủ.Tôi sẽ thực hiện ngay

.....

Reng ... Reng .... Reng...

Tiết cuối cùng cũng kết thúc, nó nhanh chân chuồn về, thoát khỏi đám đông. Thoắt cái, đã chẳng thấy nó đâu. Cô đảo mắt nhìn xung quanh

- Nó chạy mất tiêu rồi hả?

- Hừm. Chúng ta cũng nên chuồn chanh thôi. Tui thật sự sợ học viên trường quý tộc này rồi – Nhỏ gõ đầu chán nản.

Ra đến bãi đỗ quả là kì tích, nhỏ mở cửa xe bước vào thì bị chặn bởi bàn tay sắt chắc của Kay. Nhỏ ngơ ngác

- Chuyện chi nữa đây?

- Tôi nói tôi không muốn đấu với em. Tôi có thể làm đau em.

- Anh đang khinh tôi, không thể hạ gục anh sao?

- Không phải.

- Vậy thì hãy đấu một cách quân tử đi. – Nói rồi, nhỏ đẩy Kay ra, đóng cửa xe lại phóng đi mất hút.

.....

* Đấu trường Dark&Light *

Nó ngồi đối diện hắn, bên cạnh nó là cô ngồi đối diện Kin, Kai uy nghi trên sàn cùng Sammy và Kay trong trang phục võ.

Kay là tay võ tài giỏi, không biết thương hoa tiếc ngọc. Nhưng hôm nay Nhỏ - Trần Thảo Tiên này đã tìm ra điểm yếu của Kay. Sớm muộn gì chiến thắng lần này cũng nghiêng về bang Devil&Dark. Nhỏ cười đắc thắng.

- 3 .. 2... 1 Bắt đầu – Sau tiếng còi của Kai, những cú đá đẹp mắt cùng những đường đánh tay di chuyển thoăn thoắt. Màn đánh xen lẫn đồ diễn ra gay cấn làm người xem không tài nào rời mắt.

20. Chương 20: Bang Devil&dark Thắng. Tỷ Số Hòa 1 -1

Hai đối thủ ngang tài ngang sức, qua 15 phút căng go, ai cũng thấm mệt nhưng chưa ai ngã. Lúc nhỏ sơ ý, Kay đã hạ cú đập vào bụng.

Nếu là người khác, nhỏ sẽ tỏ ra vô cùng bình thản không lung lay để cho đối thủ biết, cú đập ấy không là gì dù có đau đến mấy. Nhưng với Kay, nhỏ chau mày, khuôn mặt đau đớn. Đôi chân cố tình khụy xuống... Kay thấy vậy lập tức dừng tay, định đến đỡ nhỏ dậy.

Không chần chừ, những cú đâm – đá liên tiếp vào người Kay. Kay dần kiệt sức, máu trong miệng cậu phun ra, khuôn mặt tuần tú của cậu điểm thêm vài vết bầm tím. Nằm sõng soài ra đất, cậu thở dốc mệt mỏi.

- 5 .. 4...

- 3 ...2... 1 – Kai cố đếm chậm nhưng Kay vẫn không thể đứng dậy.

- Bang Devil&Dark thắng. Tỷ số hòa 1 – 1.

Kin lên sàn đỡ Kay xuống dưới. Kay quay đầu lại nhìn nhỏ, mỉm cười thật tươi an ủi. Vết thương nhỏ nhói này không là gì. Nhìn thấy nụ cười của Kay, nhỏ càng buồn hơn. Lắc đầu thật mạnh, chiến thắng rồi phải vui chứ? Nhỏ làm vẻ mặt hờn hờ chạy xuống chỗ cô và nó.

- Tui thắng ừ nè. Sao hả?

- Bà có đau không hả? – Cô đưa chai nước và khăn lau cho nhỏ.

- Đau chi chứ? Hi hi. Mà trận sau trông cậy vào bà hết đó nha Jasmin.

Nó gật đầu, đưa cho nhỏ hai lọ thuốc nước rồi bỏ đi. Nhỏ ngây ngô

- Ủa chi đây zậy?

Cô nhún vai bước theo nó. Mãi lúc sau, nhỏ mới hiểu ý nó. Đây là thuốc phục hồi, một lọ cho nhỏ , một lọ cho Kay. Haiz, chiều của nhỏ cũng không che mắt nổi nó. Suy nghĩ của nhỏ, nó dường như cũng đọc được.

Nhỏ mở nắp uống một lọ rồi vứt bên cạnh, định đi tới chỗ Kay thì Kai kéo lại

- Vứt rác bừa bãi trong địa phận bang Vũ Phong. Chẹp chẹp sao đây ta.

- Anh muốn sống không hả? Hứ.

Nhỏ lấy khăn lau nhẹ vết thương cho Kay và đưa lọ thuốc ra cho cậu. Ken và Kin thấy vậy cũng đi ra chỗ khác để lại không gian riêng tư.

- Bị lừa, có thấy thảm không? – Nhỏ chêu đùa hỏi.

- Dù không vậy, tôi cũng thua em thôi. Thật sự là rất thảm khi thua một người con gái. Lúc đó tôi cũng mệt lắm chỉ vờ vẻ mạnh mẽ zậy thôi à.

- Mau uống đi. Đáng đời đồ ngốc – nhỏ nhéo mũi cậu.

- Sao em dám đối xử với bệnh nhân như vậy? – Kay dờ khóc dờ cười.

- Bệnh nhân gì? Còn chưa được khỏe hay sao? Đắm thêm vào phát nữa chắc cũng không chết được ha. – Nhỏ hăm he giờ cú đắm lên.

- AAAa đừng mà. Vừa nãy đủ rồi.

- Đủ rồi thì mau uống đi.

Kay cầm lọ nhỏ lên tu chưa đã một hơi đã cạn. Có chút bực bội, cậu ném vỏ ra đằng sau.

- Thuốc gì mà ít quá vậy?

- Anh biết thuốc gì không hả? Thuốc này anh có lòi mắt cũng chẳng chế được đâu. Đòi hỏi.

- Hả? Sao em khinh thường tui vậy?

- Hứ. À mà, anh vứt rác bừa bãi. Mau nhặt lại đi.

- Cái gì cơ? Sao tôi lại phải nhặt chứ?

- Vì anh không biết bảo vệ môi trường.

- Không phải lúc này em cũng thế sao? – Kay mỉm cười ranh mãnh.

- Anh .. – nhỏ ứ họng tức tối bỏ đi.

Hắn đứng tựa vào thành tường, khuôn mặt vô cảm, lạnh nhạt với mọi thứ xung quanh. Nó bước đến ngồi lên lan can. Làn gió nhẹ nhàng cuốn tóc tung bay, hắn dịu dàng vén ngọn tóc ấy, buồn bã hỏi

- Nhất định phải đấu sao?

Nó gật đầu.

- Ngày phán quyết cũng sẽ đến. Tôi có thể đáp ứng cho em mọi thứ nhưng bang Vũ Phong không phải của riêng tôi. Còn có các anh em trong bang nữa. Họ đã trung thành với tôi bao lâu nay. Tôi không thể vì tình cảm cá nhân mà làm vậy được.

Nó đưa tay chạm nhẹ vào gò má trắng trẻo, mềm mại bao người con gái hằng mong ước có được lại thuộc về một người con trai.

- Xin lỗi em. Băng. Em có giận tôi không?

Nó lắc đầu. Có gì lại giận hắn chứ? Người đáng giận là nó. Hắn nổi tiếng tàn nhẫn, vô tình mà bây giờ lại thân mật với chính kình địch của mình như vậy khiến nó cảm thấy sự ưu ái hắn dành cho nó là quá lớn rồi.

- Tôi muốn em là người ra đề.

Nó không nói gì, vuốt lại mấy ngọn tóc của hắn bị gió thổi rồi quay gót bước đi.

21. Chương 21: Rừng Rậm Fjilant

- Tôi sẽ tuyên bố lịch thi đấu. - Kai lớn tiếng trên mic khiến mọi người im bật.

- Địa điểm : Rừng rậm Fjilant. Thời gian : 12h đêm. Ai là người lấy được trứng rắn ở cuối khu rừng về người đó sẽ dành chiến thắng.

- Để lấy được trứng, phải vượt qua một con suối chảy siết, rộng, vượt qua cánh rừng rậm đêm tối, và phải chiến đấu với rắn mẹ. Đặc biệt sâu dưới rễ cây là vô số cái bẫy. Đêm tối trong rừng không cẩn thận còn có thể có thú dữ. Nếu chủ bang nào cảm thấy nguy hiểm quá có thể dừng lại. Tôi nhắc trước, bẫy không phải là bẫy thường. Rắn cũng phải hiền lành, nhỏ bé gì đâu. - Kai lên giọng nhắc nhở.

Nó cười khẩy, đúng là thừa, đường đường là bang chủ còn nói câu rút lui. Đến chết, cũng phải biết giữ thể diện chứ?

- Mọi người nghe rõ rồi chứ? Kết thúc. Về nhà an toàn. Ok.

Sau lời nói của Kai, mọi người đồng loạt đứng dậy ra về, những chiếc ô tô hàng hiệu lần lượt dời đi.

* Biệt thự Adelia *

- Aaa, mệt chết mất. Nè, Jasmin đề đó là đề bà yêu cầu đúng không? - Sammy chạy tới hỏi.

Nó không nói gì lắc lắc chìa khóa xe trong tay thẳng lên phòng.

- Bà nghĩ sao về đề tối mai - Nhỏ lườm nó, nhích qua hỏi cô.

Cô đứng đưa ly cafe, chẹp miệng.

- Quá nguy hiểm. Trời tối lại còn vào rừng. Rừng nào không vào vào đúng rừng Fijlant. Ban ngày vào đó, tôi cũng thấy ghê rồi.

- Jasmin đúng là ngằm. Tối thế này biết phương hướng kiểu gì mà tìm. Lại còn lấy trứng răn nữa chứ. Làm gì có ánh sáng mà tấn công được răn, mắt người sao có thể bằng mắt răn được. - Nhỏ tựa vào thành bàn ăn trầm ngâm nói.

- Là anh ra đề đấy. - Kai vút áo vest trên sofa chậm rãi nói.

- Sao cơ - cả nhỏ và cô há hốc miệng ngạc nhiên.

- Anh định dồn em gái anh vào đường chết hả? Trời tối om, một mình nó sao có thể vào cái rừng hắc ám ấy được. - Nhỏ cau có.

- Thôi đi. Dù sao cũng tuyên bố rồi mà. - Anh phẩy tay, ra vẻ không quan tâm.

- Anh ra đề nguy hiểm vậy, chắc gì cả hai đã trở về vẹn toàn - cô đến gần anh nhẹ nhàng nói.

- Bớt lải nhải đi. Em gái anh đâu rồi?

- Trên phòng - Cô buồn rầu nói, sao anh lại nổi giận với cô chứ? Cô chỉ muốn nói cho anh hiểu thôi mà, cô chỉ lo lắng cho hai người thôi mà.

Anh cầm áo, khoác trên vai đi thẳng lên phòng.

- Nè, anh Kai, hôm nay không về biệt thự của anh sao. - Nhỏ í ới nói theo.

- Không. Tá túc đây một đêm. - Kai hờ hững trả lời.

* Cốc * ... * Cốc *

- Jasmin, anh vào nhé.!

* Cạch *

- Em thấy anh ra đề được chứ? - Anh nằm phịch lên giường hỏi.

Nó ra hiệu Ok, anh cười tươi.

- Em cẩn thận đấy. Anh sẽ nói cho em con đường nhanh nhất. Hãy đi về phía Đông

Nam, đến một gốc cây cổ thụ lớn nhất dưới đó sẽ có giấy hướng dẫn tiếp. Nhớ

mang đầy đủ đèn pin, la bàn, dao, súng, kéo, thuốc, băng và dây.

- Haizz thật ra anh cũng mong chuyện này kết thúc sớm. Em thấy có mệt không. 10 năm rồi. Thật đáng mong đợi mà. - Anh thở dài, nhìn lên trần nhà.

“ Lại gần để giây phút âm áp

Hãy để anh được ôm em trong một ngày

Anh sẽ đi, đi rất xa...

Vài giọt nước mắt sẽ ướt đầm khóe mắt ướt nhòa

Yêu em yêu trọn đời, em có nghe chẳng

Lời anh nói bên cạnh: I love you.”

- Alo – anh lười nhác bật loa để không phải mỗi tay cầm.

- Anh yêu. Anh đang ở đâu vậy nè. Em nhớ anh quá à, chờ anh cả tối đó nha. Hay anh lại đi cùng con nào rồi. – một giọng nữ ồm ồm vang lên.

Kai lập tức tắt máy. Thật hối hận khi bật loa lên. Loa to vậy nó không nghe hết mới lạ. Anh cười trừ, chuẩn bị chuồn thì ....

22. Chương 22: Mẹ Ella

- Kai. – nó nhẹ giọng gọi tên anh.

- Jasmin à, đó là chuyện bình thường với con trai thôi mà. Em đừng quan tâm làm gì, anh sẽ không bắt em gọi lủ lằng lờ đó làm chi đâu đâu. Hơn nữa anh .... – anh vội vàng xua tay giải thích.

- Làm những gì anh thích đi – Nó luồn tay qua eo ôm chặt anh. Anh ngạc nhiên rồi mỉm cười vuốt mái tóc mềm mại của nó, mùi hương dầu gội làm anh thấy dễ chịu.

- Tại sao, em thay đổi nhanh vậy. Anh tưởng em sẽ xé xác anh và cả con nhỏ đó chứ?

Nó không nói gì, tựa đầu lòng ngực ấm áp của anh.

- Jasmin nè, em có thể mở lòng một lần nữa được không.

Nó lắc đầu, cười buồn.

- Chắc chắn không thể sao? Em yêu Dakie đến vậy à? Người ta nói 17 tháng 28 ngày là quên được mà. Sao em 36 tháng mà vẫn nhớ quá vậy.

- Hừ, lúc đó em mới tí tuổi ranh mà đã bày đặt rồi. Anh đây 17t già muốn chết còn chẳng có ai.

Nó nhéo lưng anh làm anh kêu á một tiếng.

- Đó là tình nhân. Không phải người yêu đâu. – Anh nhăn nhó.

- Con bé này thật là, nên nhớ trên thế giới này chỉ có hai người đàn ông đáng tin cậy nhất là anh và bố thôi. Biết chưa hả?

- Em không lấy chồng. Anh cũng không lấy vợ. Anh sẽ bảo vệ cho em. Anh là thần hộ mệnh của em. Được không?

Anh gỡ tay nó ra. Đỡ nó ngồi lên giường, anh nắm hai tay của nó quỳ nhẹ xuống dịu dàng nói.

- Em cười cho anh xem có được không? – giọng anh đầy yêu thương nói

- Một nụ không gượng gạo và giả tạo.

- Cười đi. Anh muốn nhìn thấy em cười. – Anh nài nỉ.

- Anh đây – người thừa kế gia tài kếch sù tập đoàn The Time lớn nhất thế giới đang xin em đấy biết không hả? Jasmin cười cho anh xem nào?

Đôi môi nó bắt đầu cong nhẹ lên, tiếp nữa, tạo thành một nụ cười tươi hiếm có, nụ cười dành cho Kai, dành cho người anh trai duy nhất. Người con trai thứ hai luôn gánh hậu quả mỗi khi nó phạm lỗi. Người chấp nhận chịu phạt một mình từ ba vì tính cố chấp của nó..

//// - JASMIN , con là công chúa của gia tộc Wilson, là con gái của ta mà con xem đã làm mất mặt ta thế nào hả? Con tưởng ta không dám phạt con sao? – Ông to tiếng lẫn át cả tiếng sấm sét ngoài trời mưa.

- Người đầu, mua đưa tiểu thư ra ngoài đứng trời mưa. Tuyệt đối không cho vào nhà trước 10h.

- Ông à, không được. Con biết lỗi rồi mà. Mau xin lỗi ba đi con. – Bà lo lắng thúc giục.

Im lặng...

- Con xem từ bé đến lớn, có thứ gì con muốn mà chưa được chưa hả? Ta thật sai lầm khi yêu thương để nuông chiều con như vậy. Khi nào biết nói câu xin lỗi thì vào nhà. MAU.

- Ba. Sao ba có thể để em đứng ngoài trời mưa chứ. Em mới có 4 tuổi thôi mà.

- Jasmin, con muốn tự ra hay để ta bảo người đưa con ra ngoài. – Ông không quan tâm lời Kai nói. Dù yêu thương con đến mức nào, cũng phải giáo dục cho nó.

Không thể để chuyện đó xảy ra lần nữa.

- Ba. Con sẽ đứng thay em.

- Ba làm việc ở công ty về mệt lắm rồi. Mấy đứa còn bày chuyện nữa hả? Nếu muốn, con cứ ra ngoài mà đứng – Ông bực mình lên lầu.

- Hai con mau xin lỗi ba đi. – Bà chua xót nhìn hai đứa con cứng của mình.

* Âm ỉm *

- Anh ơi. Em sợ lắm – nó bầu vịu vào áo anh khi nghe tiếng sấm phát ra.

- Đừng sợ. Em mau vào nhà đi. Giày của em bẩn rồi này. – Anh đẩy nó ra.

- Anh ơi.. anh ơi...

- Anh không sao mà. Anh là con trai sợ gì chứ. Hãy vào đi gió mạnh em sẽ bị cảm đấy.

- Anh đang run kìa. – nó đặt nhẹ bàn tay lên bờ vai lạnh ngắt run lên bần bật của anh. Từ bé anh đã là một thiếu gia nhà giàu được bao bọc, được sống trong nhung lụa. Làm sao anh chịu được chứ?

- Vậy em vào nhà thì anh sẽ không run nữa. Mau vào nhà đi. Mưa bắn tóc em hết xì nhệ rồi kìa. Xấu lắm. Dakie sẽ bỏ em đấy.

- Các người đứng đó làm gì. Mau đưa tiểu thư vào nhà đi. – Anh yếu ớt quát.

- Anh ... anh ơi... Bỏ ra bỏ ta ra mau. – Nó vùng vẫy.

- Tiểu thư, chúng ta vào nhà thôi nào. Chủ tịch sẽ giận lắm đấy.

- Người không vào nhà nhanh, chủ tịch sẽ càng giận thêm, cậu Kai sẽ càng đứng đó lâu đấy.

- Anh ơi.. cứu em với... bỏ ra...

- Ngoan đi. Mai anh sẽ bảo Dakie dẫn em đi chơi ở Paris được không?

- Nhưng anh ....

- Không sao. Ở Paris đẹp lắm. Đẹp hơn những lần anh em mình đi nữa...

- Thật không? – Nó ngơ ngác nhìn anh tóc ướt hết vào trán, đôi môi ngắt màu.

- Thật, anh nói thật mà. Mau .. mau đưa tiểu thư vào nhà đi.

- Vâng, thưa thiếu gia. Tiểu thư, chúng ta vào nhà thôi nào. – Quản gia Thomas lễ phép nói.

.....

- Anh ơi, trán anh nóng lắm. Tại em phải không?

- Không, anh có sao đâu. Không phải tại em.

- Cậu chủ, cậu mau uống sữa đi. Sữa vẫn còn nóng đấy – Mẹ nuôi Ella quan tâm.

- Mẹ ơi.. Kai nóng ... - nó nín vấy mẹ.

- Cậu chủ sốt rồi. Đợi mẹ đi lấy thuốc cho cậu chủ nhé. Hôm qua cậu chủ ngất, ông chủ đã chạy ra mua bẻ cậu vào rồi gọi bác sĩ đấy. Lần sau Jasmin ngoan của mẹ đừng hư nữa nhé.

Nó và anh ngạc nhiên rồi gật đầu.

- Hai đứa, đợi em chút nhé. Mẹ mang đồ ăn sang lên cho tiểu thư luôn được không.

- Dạ - Nó gật đầu.

.....

- Em cười đẹp lắm. ! Vậy mà sao lại không cười nhỉ? – Anh cười lại rồi ra vẻ trầm ngâm.

Nó ôm cằm cổ, nước mắt rơi nhẹ ướt phần áo trên vai anh.

- Sao em lại khóc. Em nhớ Dakie à?

Nó lắc đầu.

- Vậy sao em khóc. Anh vừa bảo em cười mà đã khóc là sao? Haizz, chẳng ai biết em mít ướt thế trừ anh đâu.

- Mẹ .. mẹ Ella... - tiếng nấc nhẹ của nó phát ra cùng từ mẹ Ella làm Kai sững người.

23. Chương 23: Em Không Giữ (1)

- Em nhớ mẹ sao? - giọng Kai trầm xuống.

Nó vẫn giữ chặt cổ anh, gật đầu.

- Tìm mẹ .... về ... cho em ... Kai.. - Tiếng nấc nó ngày càng rõ rệt.

- Anh không tìm được mẹ ... nhưng sẽ ... giết chết ... kẻ đã hại mẹ... 10 năm rồi.

Chúng ta đủ lớn rồi .... - Mắt Kai ánh lên từng tia thâm độc.

- Dù mẹ có làm cách nào cũng chẳng thể ngăn nổi đâu.

3 tuần trước

- Hai đứa con về Việt Nam làm gì? Việc ở công ty bù ọc lên mà đòi về Việt Nam sao? - Ông nhẹ giọng nói nhưng vẫn có ý phản đối.

- Các con vẫn chưa từ bỏ việc báo thù đó sao? Ta nói hai đứa thôi đi mà. Đó là em gái của mẹ đó. Là dì của các con. - Mẹ sang trọng vừa đi vừa nâng lại mái tóc của mình khuyên giải.

- Quyền lực của chú, dì các con cũng biết mà. Hai đứa dừng lại được không hả?

- Không - nó vất chân hờ hững nói.

- Jasmin - mẹ khẽ gắt.

- 10 năm trước, mẹ đã nói 10 năm sau con muốn làm gì thì làm. Bây giờ con đủ 10 năm rồi. Mẹ định nuốt lời sao? - Kai nhâm nhi ly trà nói

- Mẹ... nhưng việc này thì....

- Thôi đi mẹ à. Mẹ hãy quan tâm đến công việc mà quên gia đình như 10 năm trước đi. Chính mẹ cũng không đủ tư cách để so sánh với mẹ Ella.

- Nếu ta không lao đầu vào công việc thì bây giờ hai đứa sung sướng như thế này sao? - Mẹ chau mày phân bua.

Kai im lặng, quay đi uống trà.

- Đủ rồi. Mau sắp xếp rồi về đi. Thề đây. - Ông lên tiếng đồng tình.

- Mình à...- mẹ nó phản kháng.

- Việc gì cũng giá của nó mà. Tôi phải đi ký hợp đồng với tập đoàn Jung Kan rồi. Hai đứa đi khỏe mạnh - Ông nói rồi xách cặp bỏ đi.

- Chào ba.

- Hai đứa về Việt Nam thì về không được ra tay với dì. Mẹ không đồng ý đâu đấy chính xác là mẹ nghiêm cấm. Dì là em gái duy nhất của mẹ. Hai đứa có quan trọng với mẹ thế nào thì cũng phải biết tôn trọng dì. Hãy học cách tha thứ đi. - Mẹ khó chịu đứng lên bước lên lầu.

Nó cười khẩy, giết rồi thì làm sao? Mẹ định tố cáo hai đứa con này à? Mẹ tố cáo xem ba có đuổi mẹ đi không? Hay mẹ lại giả trò căm thù. Mẹ làm thế thì mẹ sẽ chẳng sống nổi trong biệt thự này. 10 năm vẫn thế. Trăm năm vẫn vậy thôi.

Anh như mở cờ trong lòng. Biết ngay sớm muộn gì ba cũng đồng ý thôi mà. Còn thứ gì quý giá hơn hai cục vàng này. Từ bé đến lớn, chưa bao giờ điều gì muốn mà ba không đáp ứng, mẹ cũng vậy nhưng điều này khiến mẹ phá lệ thì đây cũng không nể tình.

////////////////////

Chờ nó ngủ xong, anh lững thững xuống nhà. Muộn rồi nhưng vẫn có vài người hầu đi lại.

- Chào thiếu gia. - Đám hầu gái váy xanh cúi đầu kính lễ.

- Anh chưa ngủ sao Kai? - Kelly cầm ly rượu Whisky khẽ hỏi.

- Ồ chưa. Em cũng vậy à?

- Vâng. Tuần sau anh mới nhập học sao?

- Chắc vậy thôi. Anh vẫn phải làm việc. - Anh vừa nói vừa giật ly rượu từ tay cô.

- Ly đó em uống rồi mà. - cô ngạc nhiên định đưa tay với lại.

- Thì sao? - Anh uống xong liếc mắt hỏi cô.

- Thì.... - cô chu môi ấp úng.

Anh khẽ cười, nằm ngoài trên ghế sofa, gác chân lên bàn.

- Jasmin dạo này uống thuốc đầy đủ không vậy? - Mắt anh nhắm lại, miệng mấp máy.

- Có. Ngày nào cũng uống. - Cô thành thật trả lời.

- Tài vậy. Bằng cách nào?

- Em hòa tan vào đồ uống. Haizz thật may là nó không phát hiện - cô thở dài.

- Lại đây

- Sao ạ? - cô ngó người hỏi

- Lại đây.

Tim cô đập ngày càng dữ dội hơn. Cô từ từ bước đến chỗ Kai nằm.

- Sợ anh ăn thịt hả? Chậm vậy? - anh bắt đầu cau có.

- À... không... không có - cô giật mình, bước nhanh hơn.

Còn một bước nữa, mà chân cô nặng trĩu. Anh he hé mắt nắm tay cô kéo xuống. Mắt cô mở to hết cỡ kinh ngạc. Mùi hương nam tính trên người anh sộc vào mũi cô làm cô như bị mê hoặc.

24. Chương 24: Em Không Giữ (2)

- Kai.. em hơi mỗi lưng... hì - mọi người trong nhà đều nhìn cô, cô hơi xấu hổ bịa lý do.
- Ghế sofa này có chức năng đẩy phần tựa ra để cho thêm một người nữa nằm đúng không?
- Hả? à vâng..

Anh ngoảnh tay ra sau, bấm nút điều khiển cho phần tựa ngang bằng. Cô vẫn chưa hiểu ý anh muốn gì. Anh nằm lùi vào , kéo cô nằm xuống.

- Đây, Kai anh tự tiện quá đấy. Sao dám nằm ngủ ôm em vậy hả?
- Không phải em muốn thế sao? - Anh chế giễu làm cô đỏ cả mặt.
- Em hả .. em .. đâu có đâu.- cô ấp úng.
- Anh luôn hiểu tâm lý con gái.
- Thế tối nào anh cũng ôm con gái đi ngủ hả?
- Đúng rồi. - anh thản nhiên trả lời như việc đó xảy ra quá đổi bình thường.
- Đồ đáng ghét. Đồ đào hoa. Em không muốn ngang hàng với lũ con gái ấy đâu. -
Cô vùng vẫy, vòng tay Kai càng giữ chặt.
- Tim em đập to quá. Anh điếc cả tai.

- Tim em .. hả? Sao cơ? - giá như có cái lỗ nào cô nguyện chui xuống đó.

Im lặng.... Ngủ rồi sao. Nằm cạnh anh ấm áp quá. Càng nhìn càng thấy anh đẹp trai. Cô rúc vào lòng anh như con mèo con ngửi mùi hương trên áo anh. Thích quá!. Cô cười hạnh phúc.

- Cười ít thôi. Chảy rãi ra áo anh hàng hiệu của anh. - Anh bất ngờ bộc miệng nói ra làm cô ứ họng, toàn thân đơ lại.
- Áo này độc đấy. Em cẩn thận nhé. Ha ha - anh châm thêm lửa cho ngòi nổ
- Anh chết đi cho em. Hừm - Cô đâm lia lịa vào ngực anh. Dám bảo tiểu thư đây chảy dãi sao? Đáng ghét quá đi.

Im lặng ...

- Đây Kai. Đau lắm hả? - cô hỏi lỗi hỏi.
- Kai. Em xin lỗi , đau vậy hả? - cô ngược mắt lên nhìn anh quan tâm. Đúng là mình ra tay hơi mạnh. Mất hình tượng thực nữ quá. Nhưng sao con trai gì yếu ớt thế.
- Kai... mọi người nhìn kìa. Buông em ra coi. - cô ái ngại trước đám người hầu đang lau cửa, làm việc dưới bếp.
- Đây... này ..... sao anh không nói gì thế?
- Người chết thì đâu có nói được. - anh mở mắt cười thu hút.
- Aaa ghét quá ....
- Em vừa nguyện anh chết đi đó thôi.
- Em đùa mà hì .... - cô mỉm cười tươi tắn.

Right from the start

You were a thief you stole my heart

And I your willing victim

I let you see the parts of me

That weren't all that pretty

And with every touch you fixed them

- Anh có điện thoại này - cô đưa điện thoại cho anh.

- Thằng bệnh hoạn nào vậy. Hơn 2 giờ rồi còn gọi. - anh bực bội tắt máy.

Anh vừa tắt thì số máy đó lại gọi lại. Anh chau mày khó chịu, cô phì cười nhìn tính lười biếng của anh giống y hệt cô em gái liền ấn phím Nghe áp vào tai anh. Vừa ấn xong, đầu dây kia đã lên tiếng.

- Anh yêu à, sao lúc trước em gọi thì anh không trả lời, vừa rồi thì tắt máy hả? Em nhớ anh lắm đó - giọng một cô gái không nhẹ nhàng vang lên.

Cô từ ngạc nhiên chuyển sang đau đớn, giận dữ. Thật hối hận khi bật máy lên. Cô nhìn chỗ khác vì không nghe thấy, nghĩ về việc khác kiếm chế nước mắt.

- Nè, anh yêu sao không trả lời vậy? Mà Kai à, mau đến chỗ em đi.

- Đang ở đâu? - anh buông người cô ra, dẩy cầm điện thoại.

- Yeah!! Yêu anh quá. Em đang ở The Rose Hotel. - cô gái kia vui mừng nói to làm cô cũng nghe thấy rõ mồn một.

- Okay. - Anh tắt máy, khoác áo vào - Ngủ ngon. Anh đi đây.

- Ủ... ha anh đi nha. Bye anh. - cô gượng cười chào anh.

Đợi anh đi mất hút, cô lao như bay về phòng mình. Đóng sầm cửa lại, cô úp mắt vào gối khóc nức nở. Người con gái lẳng lơ đó quan trọng cô sao. Cô chỉ thay thế vài phút ấy loại con gái thôi sao? Anh có thể bỏ cô đến với loại vô sỉ đó.

Vậy ra cô cũng chẳng bằng loại vô sỉ. Tự cười nhạo mình, cô đã biết mình quá yêu một người chẳng hề yêu mình. Cô muốn giữ tay anh lại, nhưng cô cũng chẳng thể làm được.

Ngày anh xoay vai về phía trước, chân em cũng muốn bước, nhưng trong giây phút em biết em không giữ được

Tình yêu trong em nay đem cất, anh đâu cho là duy nhất, trong cuộc sống vốn dĩ thiếu nhiều điều chân thật.

25. Chương 25: Anh - Em Giống Nhau

Cô hít thật sâu, lau sạch nước mắt, run rẩy cầm điện thoại, gọi cho nó. Giờ này chắc nó đang ngủ say sưa rồi, nhưng không hiểu sao cô vẫn quyết định gọi. Tình cảm giữa cô và anh nhanh chóng trong vài phút rồi dập tắt trong vài giây.

Thật sự, cô có gì không bằng lũ lẳng lơ đó. Sao anh không thèm để mắt đến cô. Anh cứ gieo cho cô hy vọng và hạnh phúc rồi biến mất.

I only want to die alive

Never by the hands of a broken heart

I don't wanna hear you lie tonight

Now that I've b e who I really am

- Alo - giọng gái ngủ của nó vang lên.
- Jasmin à... Tui ... tui - cô nấc lên từng tiếng nghẹn ngào.
- Sao vậy? - Nghe tiếng khóc của cô , nó tỉnh hẳn.
- Tui chỉ muốn hỏi, thật sự tui có điểm nào không tốt.
- Hoàn hảo.
- Thật chứ? Vật tui ... tui có điểm nào không bằng đám .... con gái trong ... vũ trường. - cô ấp úng.
- Lại Kai nữa hả?
- Không ... không có , tui chỉ hỏi vậy thôi.
- Tốt nhất, quên anh ấy đi. Hạnh phúc 1 đau khổ 10. - Nó lạnh lùng, dứt khoát nói.
- Bà cũng từng yêu rồi mà.... muốn quên là quên được sao? Bà nói nghe dễ dàng lắm vậy hả? - cô bực bội vừa khóc vừa nói.
- Kai là gió.
- Là gió sao? Không bao giờ giữ được sao? Không thể nắm bắt được sao?

Tút ... Tút ...

Nó tắt máy trước, để lại điện thoại lên bàn. Kai khốn kiếp, hại bạn nó điên đảo, làm nó mất cả giấc. Giờ này chắc lại cùng em nào ở vũ trường rồi. Làm phiền cũng không hay ho gì.

Nó mở laptop xem lại camera theo dõi lúc anh xuống nhà. Từng hành động đập vào mắt nó. Kai đáng chết đúng là biết dụ dỗ con gái mà, làm cho người ta mê hoặc vui vẻ chốc lát trên mây trên gió rồi kéo người ta xuống mấy tầng địa ngục.

Nghĩ lại thật ra, nó cũng có tốt đẹp gì hơn anh. Nó cũng làm Dakie phải bỏ đi , nó cũng làm Dakie phải tổn thương đó thôi. Cũng phải, Kai là anh trai mà, anh em giống nhau cấm có sai. Nó nằm phịch lên giường, nếu một ngày Dakie nói quay trở về nhất định nó sẽ từ bỏ tất cả để đến bên anh.

I only want to die alive

Never by the hands of a broken heart

I don't wanna hear you lie tonight

Now that I've b e who I really am

Lại có người làm phiền rồi, nó ngồi dậy với điện thoại.

- Jasmin hả?

Hừm biết lại còn hỏi.

- Này, nghe anh nói không đấy? - Kai cau có.
- Nói đi - nó chán nản, lạnh lùng nói.
- Kelly ngủ chưa?
- Anh nghĩ thế nào? - nó cười nhạt hỏi lại
- Bỏ ngay kiểu hỏi xoắn với anh đi. Anh hỏi nghiêm túc đấy.
- Mau trả lời đi chứ, em .... - Anh chưa nói xong thì nó đã tắt máy rồi.
- Con nhỏ này - Kai vỗ trán, bỏ chần ra vùng dậy.
- Anh yêu à, có chuyện gì thế? - Mỹ Linh đứng dậy ôm chặt, tựa đầu vào tấm lưng ấm áp, săn chắc của anh.

- Bỏ ra đi, anh bận rồi - Anh hờ hững nói.
  - Cho em đi với. - Linh nũng nịu.
  - Thôi đi. - anh hất Linh ra.
  - Em yêu anh đâu vì tiền mà em phải xấu hổ. Anh biết gia thế nhà em mà. - Linh phân bua.
  - Vậy vì gì? - Anh cười chế giễu mặc áo khoác.
  - Đơn giản vì em yêu anh, yêu tính cách của anh. - Linh tự tin nói.
- Anh nhún vai kéo lại khóa áo. Linh vẫn cố không nhạo.
- Đi mà Kai, em xin anh đó. Em đi với.
  - Tùy em.
  - Oh yeahhh đợi em nhé Kai. Nhanh thôi. - Linh vui mừng vào phòng tắm chỉnh sửa lại ngoại hình rồi bước ra.
  - Em thích mô tô hay ô tô ? - Kai ga lăng nói.
  - Mô tô anh nhé?
  - Không vấn đề

26. Chương 26: Mỹ Linh

Kai lên xe đưa mũ bảo hiểm cho Linh, Linh nhận lấy trên môi không giấu nổi nụ cười hạnh phúc. Trèo lên, túm vào áo anh.

Đến đoạn ngã tư bỗng anh phanh kít lại làm Linh bất ngờ ôm trọn eo anh. Mùi hương quyến rũ của anh làm nhỏ hạnh phúc hơn bao giờ.

- Anh ơi, đi đâu vậy? - Linh hỏi anh nhưng anh đi nhanh quá, tiếng gió lấn át của tiếng của Linh.
  - Anh không nghe rõ. - Anh nhếch môi, giả vờ
  - Em hỏi là chúng mình đi đâu ạ? - Linh cố nói to hơn.
  - Ồ, sao cơ em nói chúng mình yêu nhau á?
- Câu nói đùa của Kai làm tim Linh thổn thức trỗi một nhịp.
- Hả? anh nói gì vậy chứ? - Linh đỏ mặt
  - Ồ không yêu anh sao còn đi theo anh làm gì? Vậy xuống xe đi.
  - Có... Đừng bỏ em mà, em yêu anh. Em yêu Kai nhất - Linh càng ôm chặt anh hơn hét to.

Anh mỉm cười hài lòng, tăng tốc xe nhanh hơn.

Yêu anh yêu anh yêu như những giấc mơ

Giấc mơ dài thật dài và em không có lối ra.

Yêu anh yêu anh yêu chỉ anh thôi.

Yêu anh hết thân này.

Yêu anh chẳng tiếc gì.

Bằng tất cả những gì em có , bằng cả yêu thương . dù dấn thân vào ngục tối .

Yêu thôi cứ yêu thôi , anh là ánh sáng. xin anh gần lại bên em. đừng rời xa em....

Linh ngân nga từng câu hát, giọng hát trong trẻo, trầm ấm làm anh khẽ cười.

- Anh à, em hát có hay không?
- Hay... nhưng .... chưa bằng em gái anh được ...
- Vậy hả? Vậy em phải học hỏi rồi hi hi.

Chẳng mấy chốc đã đến trước cổng biệt thự Adelia. Vệ sĩ trông coi cẩn thận 24/24. Thấy cậu đến, vệ sĩ kính cẩn mở cửa.

Kai dựng xe xuống, tháo mũ hiểm cho Linh rồi lạnh lùng.

- Em không trả ơn sao?
- Có chứ. - Nói xong Linh hôn nhẹ lên môi Kai.

Anh vuốt nhẹ tóc Linh mỉm cười dịu dàng như hoàng tử chính hiệu trong truyện cổ tích. Rồi Linh khoác tay anh vào nhà. Hình ảnh vừa rồi lọt vào mắt cô đang ngồi trên ban công.

Cô bật miệng không có tiếng khóc phát ra to hơn. Anh không bao giờ làm vậy cô, giờ anh dám dắt người khác về nhà. Làm sao cô chịu được đây.

Một vì sao đang bay ngang qua nói với em rằng :”Anh đã đi rất xa”

Ngôi sao kia như đang một mình

Như chính em đang ở đây

- Kính chào thiếu gia, tiểu thư – mọi người trong nhà đồng thanh.
  - Chào mọi người – Linh cúi đầu lễ phép.
  - Sao em phải chào họ? – Kai khó chịu.
  - Thì họ chào em mà.
  - Hừ, họ là người hầu, không cần phải vậy đâu.
  - Anh này.... Đáng ghét – Linh ấu yếm nhéo mũi anh.
  - Muộn thế này rồi, sao còn chưa ngủ vậy? – Cô hồ hững đang bước trên cầu thang hỏi.
  - Em cũng vậy mà.
  - Anh đi rồi sao còn về?
  - Anh về xem em thế nào?
  - Em thật vinh hạnh khi được anh quan tâm vậy nhưng anh quan tâm khi anh đi cùng người con gái sao hả? Anh làm vậy không thấy quá tàn nhẫn sao? – Cô tức giận nói làm mọi người trong nhà im phăng phắc.
  - Chị à, chị hiểu lầm rồi. Em với Kai chỉ là anh em quen biết trong công việc thôi – Linh thấy anh im lặng biết anh khó xử nên nói dối.
  - Sao cơ? Cô là cáo già đội nốt cừu non à? Tôi nhìn thấy cảnh hai người trước gara rồi. – Cô khinh bỉ nói.
  - À, đó là vì em và anh Kai đều từng sống ở nước Mỹ mà chị? Phải không Kai?
  - Ừ. – Anh trầm giọng.
- Cô định nói gì thì tiếng va chạm giữa nền gạch và giày của ai đó chặn họng. Cô cũng chẳng biết cô ích kỷ như thế từ bao giờ.
- Ai vậy anh? – Linh tò mò hỏi.
  - Em gái anh. - Kai bình thản trả lời
  - Đẹp quá, thật giống thiên thần – Linh thốt lên.

- Mấy người trong nhà làm gì vậy, khách đến không có phép lịch sự sao? – Kelly ngồi trên ghế đối diện anh quát người làm đang nhìn chăm chăm.

- Chào chị. Em là Mỹ Linh. – Linh cúi đầu lịch sự chào nó.

Nó gật đầu.

- Đã gần 3h rồi mà. Hai em đi ngủ đi. – Kai khẽ giọng nói với nó và cô.

- Anh không ngủ sao em dám ngủ chứ? – cô đẩy ly nước về phía anh và Linh nói.

- Mai anh có nhập học luôn không? – cô hỏi

- Ngày mai anh và Linh sẽ nhập học cùng luôn.

Nghe đến đây, cô có chút khó chịu, bỗng Kai hỏi.

- Mắt em sao vậy Kelly? Em khóc à?

- À, đâu có đâu. – cô chối bay chối biến.

- Oh ra vậy. Anh biết được thằng nào làm em khóc thì thằng đó sẽ tan xương nát thịt đấy.

Cô mỉm cười, còn nó thì đang nhâm nhi ly café suýt sặc mà nó giữ ý điều chỉnh lại thái độ.

- Em sao vậy Jasmin? – Anh lấy khăn lau phần café dính ra ngoài.

Nó lắc đầu, nhìn Linh.

- Em có gì không vừa ý chị ạ? – Linh ngây ngô hỏi.

Nó xua tay lạnh lùng.

- Tính em gái anh vậy đấy, nó được ba mẹ nhặt từ núi băng về. – Kai thì thầm vào tai Linh.

- Em biết rồi mà, nghe đến em gái anh ai không biết chứ? Em số may nên mới có dịp ngồi gần chị ấy vậy – Linh che miệng cười nói.

- Hai người nói gì vậy – Cô bực bội chau mày.

- Dạ không có gì.

- Để anh đưa Kelly đi ngủ nhé! Không mất công anh đến.

- Khỏi đi. Vừa nãy anh ân cần với em chỉ một cuộc gọi anh bỏ đi mà, giờ anh tính làm em thành thứ gì nữa đây. – cô uất ức.

- Em không muốn thôi vậy. uống công quá. Anh đến 2 lần rồi, anh quyết định ngủ đây luôn. Vậy nhé, chúng ta ngủ phòng Kelly. – anh tự tiện dắt Linh lên lầu.

- Anh ... anh muốn chết hả? Không ai được phép vào phòng em – cô chắn ngang.

- Nhưng anh đây rất hứng thú. Vậy đi. Cả 3 chúng ta sẽ ngủ ở phòng khách. Biệt thự này đâu thiếu phòng.

- Anh tính bắt cả 2 tay hả? Sao em phải ngủ với anh chứ?

- Là mệnh lệnh. – Kai nghiêm mặt lại rồi khoác vai hai nàng vào phòng khách.

- Chị à, em nói em không phải mà – Linh khẽ nói làm cô an lòng.

Nó nhìn cảnh 3 người kia mà phì cười, đặt ly café xuống lạnh lùng lên phòng.

27. Chương 27: Đào Hoa

* Tại phòng khách *

- Oa phòng khách mà đẹp quá – Linh kêu lên.

- Lần đầu em vô phòng khách. Hứ Kai anh tính bỏ em lần hai không đó – cô cau có.

Kai liếc Linh rồi quay sang hôn nhẹ lên đôi mắt khê sưng của cô, nhẹ nhàng nói.

- Dĩ nhiên không. Lên giường ngủ thôi.

- Anh sẽ nằm giữa. Hai em nằm hai bên nhé – Anh nháy mắt thỏa thuận.

- Hì anh Kai đào hoa quá đi.

- Được rồi, thực hiện nào.

Kai dang hai tay ôm trọn hai nàng vào lòng. Cảm giác này không gì bằng, không tổn thương ai, mà anh cũng vui.

- Đây, hai em sao mất lịch sự quá vậy – Kai đột nhiên khó chịu nói.

- Sao cơ? Anh chưa hài lòng à đồ tham lam – Linh nhéo lưng anh .

- A a Linh đại nhân, đau quá. Trước khi ngủ, anh quen được hôn rồi. Em mau hôn anh đi.

Linh chần chừ rồi cũng hôn lên má anh.

- Ấy da, còn Chi tiểu thư, người cũng mau thực hiện nào.

Cô nhanh chóng thực hiện.

- Ôi sướng quá đi. Đời này nhiều hoa đẹp quá.

Đang nằm ấm áp bên Kai, cô bỗng thấy không an lòng. Tại sao cô phải chịu cảnh này chứ? Đường là tiểu thư tập đoàn lớn mà phải nằm chung giường với người con trai mình yêu và người con gái khác sao.

.Có chồng hào hoa chúng ta thường phải đề phòng,bởi người hào hoa ít khi được tiếng thủy chung.người mang tính đào bồng,tình bay bướm lụy tiền khổ nhiều người khổ cuộc đời,vì người yêu đào hoa

Cô ngồi bật dậy. Linh ngủ rồi nên Kai bỏ tay ra khỏi người Linh hỏi cô.

- Em sao vậy?

- Em không thích. Em về phòng đây.

- Em ghen rồi hả? – Kai cười đắc thắng.

- Ghen gì mà ghen? Ai thèm ghen, em là em , em phải biết giữ thể diện chứ? Em không thích.

- Đây là lần đầu và cũng là lần cuối em được ngủ với anh mà sao mặt khó coi vậy?

- Thôi xin em ngủ giùm anh – nói rồi anh bế Linh sang giường đôi bên cạnh quay về cạnh cô, anh như gào thét trong lòng. Cuộc đời rõ bất công vì cuộc điện thoại với cô em gái mà anh phải nói dối.

- Đó. Em thấy đó. Cả anh và Linh đều chứng minh rồi hen.

Cô tựa lên ngực anh mỉm cười đánh giấc ngon lành. Anh méo mặt hứa nhất định mai phải dậy thật sớm nếu không sẽ bị coi là anh thiên vị mất.

Ngày xưa các cụ năm thê bảy thiếp, sao giờ anh chỉ có không thê hai thiếp cũng khổ thế này. Nếu Kelly có làm sao, Jasmin không nói, anh cũng biết nó sẽ giận anh chết mà.

Anh nhìn Linh đang nằm ngủ đáng yêu như mèo con bên giường đôi diện, chợt Linh mở mắt, nháy với anh. Anh ra hiệu hối lỗi, Linh cầm điện thoại đúng đưa ra hiệu. Cả hai đều tắt chuông tin nhắn và bắt đầu cuộc trò chuyện bí mật qua di động

- Hôm nay, em bị đối xử phân biệt nha – Linh.
- Xin lỗi em. – Kai.
- Em có giận đâu. Em biết anh làm việc gì cũng có lý do mà – Linh.
- Anh thích em rồi đấy ;) – Kai.
- Hi hi vui thiệt. nhưng chị Kelly gì kia mà biết chắc em tơ tằm luôn – Linh.
- Anh sẽ bảo vệ em. Ok? – Kai.
- Tất cả sẽ là bí mật nha – Linh.
- Không vấn đề - Kai.
- Anh ngủ ngon. Mai còn nhập học – Linh.
- Em cũng vậy, baby – Kai.
- Hi. Vâng :* - Linh.

Anh xóa tin nhắn để lại lên đầu giường, vuốt nhẹ khuôn mặt xinh đẹp của Kelly, anh phải làm gì đây, nếu càng làm vậy, cô sẽ càng yêu anh, khi phát hiện ra anh và Linh chắc cô sẽ càng đau khổ hơn. Anh chẹp miệng nhưng chắc gì đến cô phát ra, người bên cạnh anh là Linh.

Lắc đầu nhẹ, anh thấy mình tham lam thật. Kelly vẹn toàn vậy sao anh lại không yêu cô. Đơn giản vì anh chẳng yêu ai cả. Linh – là người tình duy nhất anh dịu dàng. Còn tình yêu thì chính anh cũng không rõ.

- Đời thật lắm hoa. Hoa đẹp đâu chẳng thấy, thấy toàn hoa gai - Kai chán nản

Nó về phòng, mở ngay laptop theo dõi từ đầu cho đến khi cả 3 người ngủ. Cô nàng tên Linh chẳng giống gái vũ trường chút nào. Nó chống cằm suy nghĩ và chắc rằng ông anh mình bỏ cô gái này trong mấy ngày tới.

Còn Kai đúng là gian xảo, nếu nó lưu lại đoạn video này cho Kelly xem chắc sẽ có người khổ sở lắm đây. Đáng tiếc cho Sammy heo lợn ngủ không biết được những pha ” hành động ” kịch tích này.

Nhìn đồng hồ đã gần 3h30’ rồi, nó cũng vừa uống cafe vậy không thể ngủ được rồi, nó đành ôm laptop đến bàn làm việc, xử lý việc ở công ty. Đôi bàn tay lại thoăn thoắt trên bàn phím, mắt không rời màn hình. Mai phải cảm ơn ba người kia vì đã giúp cô không ngủ được.

28. Chương 28: Ngày Phán Quyết (1)

Ngày phán quyết kẻ thống trị thế giới đêm này rốt cục thuộc về ai cũng đã đến. Nó bận trên mình bộ đồ đen dài với đôi giày cao gót vang lên từng bước quyền uy. Hắn đơn giản trong bộ thể thao gọn nhẹ.

- Ting. 12h đêm. Thời gian xuất phát. Bắt đầu. – Kai đồng dục hô to.

Nó nhanh chân xoẹt qua như điện lửa lóe lên rồi vụt tắt. Hắn đuổi theo nó, hòa mình ẩn vào bóng đêm. Chưa đầy một giây, mọi người đã không thấy hai người.

Nó đeo kính định vị lên, gắn dao lên tay chặt gãy cây cối rẽ đường. Bỗng có một bàn tay giữ chặt nó lại.

- Nhất định phải làm vậy sao? – hắn hỏi.
- Nhất định – nó kiên quyết trả lời, gạt tay hắn ra.
- Bảo trọng. – hắn nói xong biến mất sau lớp lớp bụi cây rậm rạp.

Nó tiếp tục với cuộc hành trình của mình, dữ liệu được lưu trong lớp kính mỏng veo. Đi về phía trước, nó gạt bỏ hình ảnh hắn. Giọng nói trầm ấm , đầy yêu thương của người mẹ ngày nào vang vọng ám ảnh nó giữa khu rừng rộng lớn.

- Jasmin, con mau uống nước đi. Tập hát một lần phải không?
- Con gái của mẹ thật giỏi quá. Sau này con nhất định sẽ là thần đồng piano.

- Jasmin, mẹ của con đi công việc rồi để mẹ Ella ru con ngủ nhé. Mẹ sẽ hát cho con nghe, mẹ sẽ kể chuyện cổ tích hoàng tử và công chúa, có được không?

- Con đừng đi giày cao gót nữa, sẽ đau chân lắm đấy. Mau vào đây, mẹ sẽ xoa chân lại cho con.

- Con yêu sau này con phải thật hạnh phúc, đừng bao giờ như ta. Dakie nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho con.

- Đừng trả thù Jasmin ... dừng lại đi. Mẹ không muốn con mệt mỏi Jasmin.

- Dừng lại đi ... dừng lại đi – giọng nói như vọng về từ cõi âm ti không lạnh lẽo mà vô cùng ấm áp bám chặt lấy nó.

Nó ôm chặt đầu, đau đớn ngã khụy bên gốc cây. Tại sao? Tại sao phải dừng lại. Không phải mẹ đàn bà đó đã giết mẹ sao? Không phải mẹ ta đã đẩy con xuống chân núi rồi bỏ đi sao? TẠI SAO?

Đôi mắt nó chau lại đầy uất hận. Dù mệt mỏi cũng không thể dừng lại. Việc cần làm

10 năm đời chờ đợi không thể bỏ qua.

..... Bên ngoài khu rừng.

Kelly ngồi vắt chân quỵên rũ cạnh Kai, Sammy và Kay ngồi đối diện, phía bên trên là Kin với cô gái vũ trường .

- Chẳng biết bây giờ tình hình thế nào rồi? – Nhỏ sốt sáng nói.

- Em lo gì chứ? Chưa đầy 5 phút mà. – Kay trấn an.

- Ày, anh – em rồi sao? Hai người này ... em hèm – Kin nhướn mày ẩn ý.

- Khả khả vẫn chưa chính thức mà – Kay gãi đầu – mà cô em này là? Kin à, đây đâu phải chuyện bình thường sao có thể tự tiện dẫn người khác đến. Mỹ Linh còn không được phép có mặt tại đây.

- Thôi đi. Cô ta ngồi đây như vậy biết được gì chứ? – Kin phẩy tay.

- Một ít cũng là một. Không biết thì tốt hơn. – Kai lạnh lùng khoanh tay trước ngực khác hẳn thường ngày.

- Vậy thì tùy. – Kin nhún vai, lắc lư ly Whisky.

- Biến đi – Kai gằn giọng.

- Ô nhưng em sợ lắm, trời tối rồi mà. Em sẽ không nói gì đâu. Em chỉ im lặng. Xin .....

* Pằng *

Chưa nói hết câu một viên đạn đã trọn vẹn được cơ thể cô nuốt chửng. Mọi người ngạc nhiên nhìn Kai.

- Anh à, như vậy hơi bắn chỗ rồi đấy. Mà sao anh ra tay tàn nhẫn thế? – Nhỏ chẳng tỏ ra sợ hãi gì thản nhiên nói.

- Dọn – dẹp – Giọng lạnh lùng của Kai lại được phát ra. Ba tên vệ sĩ đến xử lý xác, lau dọn sạch sẽ hiện trường.

- Kin à, cậu đúng là thần Chết của cô ta. – Cô nhấp nhí ly trà nói.

- Cô ta bám theo tôi – Kin hờ hững.

- Thật ngu ngốc khi không gỡ nổi một đứa đàn bà – Kai chán nản. Ngoài miệng nói vậy, thật trong lòng cậu cũng đâu gỡ nổi cô.

- Cuộc đời giang hồ mệt mỏi. Tôi giải thoát cho cô ta. Tốt đẹp vậy mà.

- Cá xem nào, Vũ Phong thắng hay Devil&Dark thắng đây – Kay trườn người mệt mỏi nói.

- Bang chủ Vũ Phong lẽ nào thua con gái – Kin nói như một lẽ tự nhiên

- Nhưng con gái này đơn giản đâu là con gái là bang chủ của Devil&Dark – Cô nhấn mạnh phản bác ý kiến của Kin.
- Hai người ngang tay ngang sức, quả là khó đoán. Kai anh nghĩ sao? – Sammy vuốt cằm trầm ngâm.
- Kết quả là chẳng ai có thể lấy được trứng rắn. – Anh tự nói như vẽ đây mới chính là đáp án chính xác
- Hả? Sao anh lại nghĩ thế? Anh không tin tưởng tài năng của nó và hấn sao? – Sammy nhú mày hỏi.
- Đoán thôi mà, làm gì ghê thế? – Kai liếc nhỏ rồi quay đi chỗ khác cười khẩy.

.....

Mặt trăng tĩnh lặng nằm bên cánh rừng. Trong đêm tối, phảng phất hương thơm dịu dịu. Từng cơn gió nhẹ nhàng lướt qua, cây cối cũng theo đó mà lao xao, xào xạc, giống hệt như tiếng tâm tình của những người yêu nhau.

Nó đã đi được nửa quãng đường, chân tay bắt đầu sưng lên vì bị gai đâm. Nó sẽ làm tất cả để thống trị thế giới đêm rửa hận. Nó không tin cái gọi là giúp đỡ, hợp tác. Giang hồ hiểm ác, lòng người khó đoán, sao nó có thể tin tưởng một người mình mới quen được.

Còn hấn theo gợi ý của Kai hoàn toàn thuận lợi trong suốt quãng đường, nhưng điều không tránh khỏi là chính hấn cũng bị gai góc của bụi rậm xé vải xuyên vào thịt.

- Á á aaaaaaaaaaaaaaaaaa – Tiếng hét của nó vang lên làm hấn hốt hoảng, lo lắng chạy về nơi phát ra âm thanh.

- Cứu .... Cứu tôi với .... Aaaaaaaaaaaaa – Giọng nói của nó, ở phía này, hấn nhanh chân hơn, nhịp chân hấn bước không thể bắt kịp với nhịp tim đập rộn lên.

- Cứu tôi? Có ai không?

Hấn đã đến nơi phát ra tiếng kêu cứu nhưng chẳng thấy ai cả, chân hấn giẫm lên thứ gì thì phải. Chết tiệt, hấn siết chặt máy ghi âm tức giận. Hấn bị nó lừa rồi, đáng lẽ hấn phải suy nghĩ kĩ hơn. Lòng tự trọng của nó cao như núi sao có thể kêu cứu được. Võ công của nó đâu phải đơn giản, nó đã khử đối thủ lâu rồi.

Giờ này, nó đã hân hoan đứng trước hang rắn. Cười nhạt tựa gió, nó nhảy lên tựa vào đá lấy đà vọt lên không trung phiêu linh rồi hạ xuống trên cành cây cổ thụ già.

29. Chương 29: Ngày Phán Quyết (2)

- Sao đây? Em nghĩ thế thì tôi không đuổi kịp sao bang chủ Devil&Dark ? - Hấn ôm chặt lấy eo nó từ phía sau, nhẹ nhàng phả từng hơi thở bên tai.

Giọng nói như có ma lực khiến cho người nghe cảm thấy dễ chịu từ tận đáy lòng, hệt như có cảm giác vừa mới thưởng thức xong một tách trà hảo hạng.

Nó hơi khựng lại, quay ra nhìn hấn trân trân. Sao hấn có thể di chuyển ngay sau nó mà không gây ra tiếng động nào.

- Tại sao? - Nó vẫn chưa hết ngạc nhiên mấp máy môi hỏi.

- À, cái này thì phải hỏi tài năng của bốn thiếu gia, bang chủ đây rồi. - Hấn thản nhiên nói, nhếch môi rồi nhìn nó - Không lường được phải không?

Chính xác là thế, nó hít thở thật sâu, lấy lại bình tĩnh đẩy hấn ra. Bay xuống tiếp đất một cách an toàn uy nghi trên đôi giày cao gót. Hấn cười nhẹ, bay xuống ngay cạnh nó.

- Vào trong chứ? - Hấn nhìn hang tối om, sâu hun hút nghiêm giọng hỏi nó.

Nó không nói gì, ngang nhiên bước vào trước hắn. Đã đến đây rồi chẳng lẽ lại không vào sao. Hối thừa.

- Ở đây - Hắn đặt tay lên một tảng đá nhỏ trên vách cách cửa hang vài mét. Hai tảng đá to đột nhiên tách rời mở lối đi. Đèn được thấp sáng rực hai hàng dọc đường vào trong.

Nó nhú mày khó hiểu nhìn về phía hắn. Tại sao hắn biết nhiều vậy? Hắn nhún vai tự tin.

- Em quên Kai là người bang Vũ Phong sao?

Kai.. Kai ... anh là tên khốn kiếp ăn gian. Hôm qua còn chỉ bảo nhắc nhở làm ra vẻ tốt bụng muốn hoàn thành kế hoạch báo thù nhanh chóng, thành công. Vậy mà ... hừm, sau khi ra khỏi khu rừng chết tiệt này thì anh cứ chuẩn bị chết đi ..

Nó gào thét trong lòng tức giận, nguyên rửa Kai.

.....

Một cơn gió thoảng qua khiến Kai rùng mình.

- Sao thế? - Kay đang nhâm nhi trà thấy Kai rùng mình lạ liền hỏi.

- Không có gì. - Anh mỉm cười tự nhiên - Tôi đi chơi chút. Ở lại vui vẻ hen.

- Nay, cho tụi em góp vui với - Cô và nhỏ đồng thanh.

- Vào rừng. Muốn không? - Anh xoay nhẹ người lại khiêu khích hỏi.

- Gì chứ, đi với Kai, em cảm thấy an toàn tuyệt đối - Kelly nhanh chân chạy lên trước khoác tay Kai hí hửng.

- Ai da, ghê quá. Vậy cùng đi cho vui. Càng đông càng vui mà - Kay đứng lên ôm nhỏ hưởng ứng.

- Tùy - Anh nhún vai rồi đứng đĩnh đi trước.

- Đời tôi cô đơn.. Tôi cô đơn giữa đời tôi - Kín chán nản vỗ trán đứng dậy ngân nga hát, hai cặp kia cười cười nói nói, một cặp đang " ân ái " trong rừng, người cậu đưa đến lại bị tên lẳng nhăng level max xử lý. Giờ thật cô đơn.

.....

- Nhanh chân lên, như vậy mà đòi thắng tôi sao? - Hắn thúc giục

Nó vẫn còn nghi ngờ với cái chân khập khiễng của hắn, nghe tiếng hắn giục thì chợt tỉnh lảng tránh ánh mắt sang chỗ khác, nhanh chân bước đi.

- Chân anh? - nó nheo mắt, lạnh lùng hỏi.

- Quan tâm tôi rồi sao? - Hắn mỉm cười, cúi mặt xuống sát mặt nó.

Mí mắt nó cụp xuống khó chịu, đẩy mạnh hắn ngã ra. Chân đang đau, bị nó đẩy mất đà hắn ngã về phía sau. Nó cũng vô tình chẳng giúp đỡ để hắn hít đất một cách ngon lành.

Đôi giày cộc cộc của nó vang lên ngày một gần hắn. Nó kéo quần hắn lên xem xét lý do về dáng đi hài hước của hắn.

- Không thắng được tôi nên giở trò xàm sỡ hả? - Hắn giả làm ánh mắt phòng bị, kéo lui áo khoác lên.

Khóe miệng nó co giật đùng đùng không ngừng từ từ liếc nhìn hắn. Hắn bảo gì cơ? Xàm sỡ sao? Tên chết tiệt hãy chết đi. Mong được bốn tiểu thư chạm vào là vinh hạnh của nhà mi.

Hai vết bị bầy động vật kẹp vào lằn sâu trong chân hắn, được hắn bịt lại bằng hải miếng vải mỏng teo. Nó chệp miệng lắc đầu, mở balo lấy băng gạc của mình băng lại cho hắn. Chỉ có thể làm vậy, nó không mang thuốc rửa vết thương mà ai biết trước mà mang. Đáng đời tên quỷ nhà hắn.

- Nghe danh thiên hạ đồn bang chủ Devil&Dark lạnh lùng, tàn nhẫn, vô tâm lắm mà. Sao giờ quan tâm đối thủ trong cuộc thi đặc biệt này vậy? Bộ yêu tôi rồi sao? - Hắn ra vẻ trầm ngâm nhìn xung quanh cong môi nói.

Nó vừa hay bằng xong chân thứ hai của hấn thì dừng hấn lại. Câu dài nhất hấn nói mà mang hàm ý mỉa mai vậy sao? Giúp hấn rồi hấn trả ơn thế sao? Không phải lúc này nó để băng ghi âm kêu cứu hấn cũng tới sao? Nó cười đầy ẩn ý làm hấn không hiểu gì

- Yêu tôi rồi sao? – Nó vênh mặt lên lặp lại câu hỏi của hấn.

- Cô ... điên .. điên hả? Ai thêm. – Mặt hấn đỏ như gấc, hắt nó đứng dậy phi về phía trước.

Chân hấn đang bị đau, thật thuận lợi cho bốn tiểu thư quá. Nó lộn nhào, chạy thật nhanh. Chẳng mấy đã bỏ xa hấn rồi. Nó nhếch môi đắc ý đứng trước bức tường vừa cao vừa to có hai cốc nước hai bên.

Hang rắn khỉ gì? Đi mãi, âm thanh vang vọng thế mà chẳng thấy rắn đâu. Chỉ có thể là ông anh độc ác của nó giả trò. Nó cúi xuống lật tờ giấy kẹp dưới cốc lên.

- “ Uống để mở cửa “

- Phải uống thật sao? – Giọng nói của hấn ngay sau lưng làm nó giật bản mình. Sao hấn như ma vậy. Đi không gây ra tiếng động, quả nhiên không thể xem thường.

Nó không màng câu hỏi mang tính tự kỉ của hấn, cầm cốc nước lên tu một hơi cạn.

- Không sao chứ? Vậy tôi uống – Thấy nó bình thường, hấn cũng cầm lên uống để mở cánh cửa kì quái này ra.

* Rầm *

* Rầm *

Hấn và nó lao đảo nhanh chóng ngã sập xuống. Ngay lúc đó, 5 bóng đen từ từ xuất hiện.

- Anh à, liều nặng lắm liệu có chết không? – một giọng nữ lo lắng hỏi.

- Không chết đâu chỉ ... - một chàng trai vuốt cằm về tư suy nghĩ.

- Chỉ sao? – giọng hỗn tạp nam nữ đồng thanh.

- Xỉu chút thôi.

- Trời !!!!!!!!!!!!!

- Hai người này đường đường là bang chủ dĩ nhiên vài liều cồn con không thể gục được.

- Được rồi. Mau xử lý. Kin, Kay và anh sẽ lo ỉ nam te tua này. Còn hai em lo ỉ nữ tử tử kia đi nhé – Kai xuất thân lộ diện ra lệnh.

- Không vấn đề. Nhờ phước của Kai, quần áo họ thật giống rẻ rách. Tiếc quá. Toàn đồ hiệu. – Sammy chép miệng tiếc rẻ.

- Thôi mau đi. Họ sẽ tỉnh dậy ngay đấy – Kin nghiêm giọng.

- Hành động!!!!

30. Chương 30: Quá Khứ - Tồn Thương - Dakie

Nó vô tư, kiêu ngạo trong bộ đồng phục trường tư Bnays 6 tuổi đứng ngậm kẹo mút dưới gốc cây , bỗng trên cành cây xuất hiện một con sâu xanh ngọ nguyệt chuẩn bị hạ cánh. Dakie thấy vậy liền chạy tới đẩy nó sang một bên, hứng chịu làm đệm cho con vật nhưng nhúc kia.

- Em phải cẩn thận chứ Jasmin? – Cậu mỉm cười, hắt con sâu ra dịu dàng nói.

- Aaaa... con ... con sâu... - nó thất thần làm rơi cả kẹo mút xuống sân trường vỡ tan, sợ hãi chỉ vào con sâu.

- Không sao. Lần sau, em đừng đứng dưới gốc cây nữa. Ở trong lớp có điều hòa mà. – Cậu vuốt lại mái tóc nó, rồi kéo vào lớp.
- Không. – nó gạt tay cậu ra.
- Em không sợ sao? – Cậu khó hiểu quay người nhìn nó, không phải nó rất sợ mấy con vật nhỏ bé không chân không tay đấy sao? Lúc này còn sợ đến nỗi rơi cả kẹo mút mà.
- Ba à, mau chặt toàn bộ cây xanh trong trường đi – nó không thèm trả lời cậu, mở điện thoại nũng nịu ra lệnh.
- Cây xanh làm bóng mát, thải ra oxi tốt vậy mà sao lại chặt đi con ?
- Thay bằng ô nhựa. Nếu không con sẽ .... Nghỉ Học – nó hùng hồn tuyên bố rồi tắt máy.
- Jasmin à, em dễ thương thật đấy. Chỉ cần em ở trong lớp thì ảnh hưởng gì chứ? – Cậu bật cười nhìn nó.
- Giờ anh mới nhận ra em dễ thương sao? – Nó chu mỏ lên, gỡ điếu giận dỗi.
- Ha ha.. anh sẽ bảo vệ em. Không sao đâu. Để cây còn giúp chúng ta có nhiều ô xi mà hô hấp nữa chứ?
- Anh sẽ bảo vệ em mà... anh hứa đấy. – anh cúi thấp người xuống đưa tay trước mắt nó.
- Đóng dấu. – cả hai đồng thanh mỉm cười rồi vào lớp. Từ nay Dakie sẽ mãi bảo vệ mình, không còn điều gì phải lo nữa.

.....

Hai năm sau....

- Jasmin à, cậu nhìn kìa, Dakie bị Jimi đánh kìa. Như vậy mà đòi bảo vệ cậu sao? – Một cô bạn mái tóc xoăn thắt bím nơ hồng to ùng chảnh chọe nói.
- Mẹ mình nói Dakie là con hoang, còn mẹ cậu ta đang làm trong nhà cậu đúng không? Sao cậu lại chơi với người như cậu ta chứ? – một cô bạn khác đứng đỉnh trong chiếc váy đồng phục chưa ngoa lên tiếng.
- Nhìn kìa, Dakie bị đánh chảy máu khắp mặt kìa. Ghê quá.! Chúng ta đi thôi.
- Đừng có mách cô nha. Jimi là con nhà giàu, là bạn của chúng ta.
- Cậu ta là con nhà nghèo. Đừng chơi với cậu ta Jasmin à. Chúng mình có thật nhiều tiền, mau xuống canteen ăn pizza đi.
- Tùy thôi. Tôi sẽ bao tất cả các cậu – Nó mỉm cười vẻ không quan tâm trợn ẩu đả bên dưới, hào phóng nói.
- Hi hi đúng đó. Jasmin hôm nay cậu thật xinh đẹp.
- Bỏ ngay kiểu nịnh nọt đi nếu cậu muốn ăn. – nó chau mày khó chịu
- Được rồi, chúng ta đi thôi.

Nó kiêu ngạo trên đôi giày đắt tiền đứng giữa đám bạn đi thẳng về phía canteen. Cậu thấy nó bước đi, hựt hẩng, thất vọng, nhưng cũng không thể làm gì ngoài chửi trợn đòn của bọn nhà giàu.

Vừa về đến nhà, nó lúi xềnh xệch cậu lên phòng mình. Tức giận vút cặp xuống đất, gơ tay tát vào khuôn mặt cậu.

- Đồ ngốc. Không biết đau sao?
- Không sao mà. Đừng tức giận như vậy Jasmin – cậu vẫn cố nhẹ giọng xóa bỏ mọi chuyện.
- Không biết đánh lại sao hả? – Nó nói như thét vào mặt cậu.
- Anh chửi đau được rồi. Họ mà bị đau sẽ rách chuyện lắm. – cậu gượng cười.
- Theo em – Nó khoanh tay trước ngực nhún mày bực bội xuống bếp. Sao lại có con người hiền lành đến đàn độn vậy chứ? Nghĩ thế giới này toàn là thiện nhân hay sao?

- Tiểu thư, cô cần gì? – Cô hầu bếp lễ phép nói.

- Lọ muối – nó chau mày lạnh lùng ra lệnh.

- Sao ạ? Để làm gì ạ?

- Diếc à?

- Vâng. Tôi xin lỗi, tôi ... sẽ .. lấy ngay – cô hầu bếp lúng túng đưa cho nó lọ muối.

Nó mở nắp lọ , dùng tay không nắm muối kì sát thật mạnh vào những vết thương hở trên mặt của cậu. Cậu đau dất, nắm chặt tay lại, móng tay sắc nhọn xuyên thấu cả vào da thịt trên lòng bàn tay, nó vẫn không dừng lại.

- Tiểu thư, cô dừng ... dừng lại đi... dừng làm nữa. – người hầu đứng cạnh lắp bắp nói.

- Tiểu thư, cậu ấy đau lắm rồi. Xin hãy dừng lại đi.

- Tiểu thư, cậu ấy không chịu được nữa đâu. Hãy ngưng tay đi ạ, bà Ella không có ở đây - quản gia Kim đích thân hạ giọng

- Câm miệng. – nó lừ mắt.

- JASMIN – Kai tức giận đứng trên cầu thang quát làm nó giật mình đánh rơi lọ muối vỡ tan bắn tung tóe ra xung quanh.

- Em đang làm cái quái quỷ gì vậy hả?

- Mau đưa Dakie đi bằng bó, nhanh lên – Anh phần nộ hết.

- Vâng... vâng.. thưa thiếu gia – đám người hầu nhanh chân, lo lắng bế cậu lên phòng.

Chỉ còn mình nó vừa anh trong phòng bếp tĩnh lặng, giữa sự bừa bộn của những hạt muối, mảnh thủy tinh vỡ và máu.

- Em yêu Dakie không Jasmin? – Anh siết chặt vai nó hỏi.

Nó im lặng không trả lời nhìn lên bàn tay vẫn còn dính máu.

- Rồi một ngày em sẽ mất Dakie thôi....!! – anh nói rồi, thất vọng quay người bỏ đi.

.....

- Hãy hãy, Jasmin nè, tớ cho cậu xem cái này. Tớ đã chụp được ảnh Dakie nhặt tiền lẻ bên phố đấy. Dơ chết được – Một anh bạn nhà giàu đưa bức ảnh chụp được cho nó tiện thể khoe mấy ảnh hiện đại của mình.

- Ha ha buồn cười chết được. Đồ nhà nghèo – đám bạn thấy lạ bắt đầu xúm đến xem.

- Ôi nhìn kìa. Ha ha hay chúng ta cũng cho cậu ta ít tiền lẻ nhỉ ?

- Được đấy. ha ha – cả lớp hò reo hưởng ứng.

Cậu với khuôn mặt nặng trĩu, đầy miếng băng bó, trắng, vàng vào lớp đã bị đám bạn tung tiền lẻ xung quanh.

- Mau nhặt đi ha ha tụi tao bố thí đó.

- Nhà nghèo tại sao lại học trường này chứ?

- Mau nhặt tiền đi. Ha ha

Cậu siết chặt hai tay chịu đựng sự sỉ nhục từ bạn bè. Nó vẫn hiên ngang ngồi vắt chân trên bàn giáo viên nhìn cậu không cảm xúc.

- DỪNG LẠI CHO TÔI – Kai tức giận hét lên làm những tiếng ồn im bật, ánh mắt tóe lửa nhìn đứa em gái luôn mềm luôn miệng nói chỉ yêu mình Dakie, không sợ việc gì vì có Dakie bảo vệ. Vậy mà vì chút hãnh diện không dám hé nửa lời. Đáng xấu hổ.

- Anh Kai à, tụi em đang làm từ thiện mà – một cô bé đôi má đỏ ửng mạnh dạn tiến đến.
- CÚT – Anh hất cô bé ra sau rồi kéo cậu đến bãi sau sân trường.
- Jasmin à, tại sao anh trai cậu lại không thích tớ chứ? Chẳng phải nhà tớ rất giàu sao? Tớ cũng xinh nữa
- Cô bạn xấu hổ chạy đến bên nó “ bày tỏ”
- Giàu bằng nhà tôi không? – Nó nâng cằm cô bạn lên nhếch môi thách thức hỏi khiến cả lớp vốn im , khi nghe giọng đáng sợ của nó càng không dám gây ra tiếng động.

31. Chương 31:

- Dakie này, lần sau đừng đi nhặt những đồng tiền lẻ đó nữa. Anh sẽ cung cấp đầy đủ cho em. - Kai dịu dàng nói vuốt lại mái tóc bồng bềnh mềm mại như tơ của cậu.
- Anh xấu hổ vì em? - Cậu cúi mặt xuống, một giọt nước mắt nhẹ rơi trên tay anh.
- Không. Không phải vậy.
- Vậy là thương hại sao? - Mí mắt cậu sụp xuống thất vọng, sâu trong đôi mắt ấy là sự chụi đựng , nhịn nhục đau đớn đến yếu đuối
- Không Dakie à. Em bảo vệ cho em gái anh, mẹ Ella của em cũng là mẹ của anh. Em là em trai của anh. Vậy thôi. ? - Anh thần nhiên nói như một sự thật hiển nhiên. Tạo cho cậu một điểm tựa vững chắc trên thế giới vô tình này.
- Cậu ngã phịch xuống đất, ghì chặt đầu gối mình vào đồng sỏi lởm chởm đau dất, cắn chặt môi , hòa tan muối và nước mắt.
- Đừng làm thế Dakie, người em đủ bằng trắng, bằng vàng rồi. Thêm nữa, Jasmin sẽ bỏ em đấy. - Anh khẽ quỳ xuống chưa xót , lấy khăn trong túi lau nước mắt cho cậu.
- Có khi nào cô ấy không bỏ em? Em mệt mỏi quá anh à - Cậu buồn bã, lòng nặng trĩu dựa đầu vào thân cạnh đó.
- Em vào trường này là vì cô ấy mà. Em chụi đựng như thế sao cô ấy không thể hiểu cho em? Có phải ... vì ... em ... nghèo không? - Đôi mắt dầm lệ tuôn dài trên gò má, thần thờ nhìn ra không trung.
- Không phải. - Anh chắc nịch khẳng định. - Là em gái anh quá nhỏ để hiểu thôi.
- Hãy hiểu cho nó thêm lần nữa Dakie.
- Không gian trở nên im ắng lạ thường, nỗi đau tột cùng trong lòng cậu không thể xóa bỏ. Kai trừng mắt xuống, chưa hết giận dữ những chuyện đã qua.
- Tại sao em lại đi nhặt .... - Chợt anh đột nhiên khẽ giọng lên tiếng hỏi, chưa hỏi hết câu, cậu đã gạt phắt đi.
- Cho qua đi anh à. - Chẳng ai biết được sự thật ấy. Cậu cũng chẳng cần ai hiểu nữa. Sự tuyệt vọng - đau đớn chen nhau tìm chỗ đứng rải rác khắp từng tế bào trong cơ thể cậu.
- Mình hãy cứ sống thế đi
- Em cứ mãi ước mơ
- Em cứ luôn mong chờ điều tuyệt vời nhé em
- Và anh sẽ mãi bước đi
- Sẽ cố gắng mỉm cười

Cố gắng quên đi bao nhiêu tình yêu tan vỡ như là giấc mơ

Hôm ấy .....

- A chán chết được. Bánh ngon vậy tại sao ba mẹ và Kai không cho em ăn chứ Dakie - Nó vứt chiếc bút qua cửa sổ, quay sang than vãn cậu đang chăm chú học bài.

- Chiếc bánh đó là hàng rong, chắc họ sợ không đảm bảo vệ sinh an toàn thực phẩm. Tất cả là lo cho em thôi mà. - Cậu trêu mếu vén vài ngọn tóc của nó.

- Không ... Em thích ... Dakie à... - Nó ôm chặt cổ cậu nài nỉ.

- Jasmin, đừng đùa nữa. Anh đang học. Em là đương kim tiểu thư sao lại ăn loại bánh đó nữa chứ?

- Không đâu ... Em thích ... bánh ở nhà hàng không ngon. Em thích cái đó cơ... - Nó lộ rõ khuôn mặt cún con, đôi môi chúm chím mấp máy không ngừng phả hơi vào tai cậu.

Cậu bật cười, không nói gì.

- Anh cười cái gì? Em mà đi , vệ sĩ sẽ đi theo. Em không thể tự do ăn được. Dakie .. Dakie . - Nó nài nỉ, bộ dạng đáng yêu của nó khiến cậu đỏ mặt tía tai.

- Vậy em học bài đi. Anh sẽ đi mua cho em. - cậu cờ trắng, đành thuận theo ý nó.

- Được đó anh mau đi mua đi .. Mau đi đi. - đôi mắt nó long lanh.

- Không cần đuổi anh vậy đâu - cậu chau mày nhéo cái má mềm mại của nó.

- Hi - Nó cười tươi như hoa làm cậu khẽ xao xuyến.

.....

Sau khi mua được một túi bự loại bánh nó thích ăn, cậu hài lòng tung tăng về nhà.

- Tiền ... tiền ... tiền của tôi - một giọng nói yếu ớt vang lên phía sau khơi gợi lòng thương trong cậu. Cậu hiếu kỳ quay đầu lại thấy một bà lão già nua ăn mày cầm tiền không cẩn thận bị gió thổi qua làm bay mất.

- Bà đừng lo, cháu sẽ nhặt lại cho bà - cậu đến gần bà nói, nhanh chóng nhặt lại những tờ tiền lẻ bên đường đưa lại trả bà mà không biết đám bạn ngồi bên nhà hàng sang trọng đối diện hí hửng quay, chụp lia lịa

- Cảm ... cảm ơn cậu .. - Đôi mắt bà nhăn lại, nặn ra những giọt nước mắt thương tâm .

- Không có gì, cháu cho bà cái này - Cậu mỉm cười, lấy toàn bộ số tiền thừa trong túi đưa cho bà cùng 3 chiếc bánh vẫn còn nóng giòn, thơm phức

- Cậu ... thật .. tốt bụng. Cảm ơn cậu rất ... nhiều - bà vừa nói vừa cầm bàn tay cậu lên siết chặt tạ ơn

- Vâng. Hi.. cháu phải về rồi. Bà nhớ cẩn thận. - Cậu cúi đầu, lễ phép chào rồi bước đi.

.....

Giữa nó và cậu luôn có một khoảng cách nhất định tưởng như không thể với tới. Bàn tay đưa ra mỗi lần rồi lại rút về mà nó không hề cố gắng hay có ý đáp lại tình yêu ấy. Nó thuộc thế giới thượng lưu xa hoa, lộng lẫy. Còn cậu cứ mặc cho dòng đời xô đẩy.

- Em sẽ đi - cậu chậm rãi nói, có vẻ khó khăn lắm mới có thể đưa ra quyết định ấy.

- Em đi đâu? - Kai ngồi trên ghế đẩu trong phòng Y Tế , nhìn cô y tá băng lại đầu gối cho cậu, hốt hoảng hỏi.

- Đi tới nơi nào mà em có thể đi. Em không thuộc về nơi này.... - giọng cậu trầm hẳn, sự chua xót dâng lên nghẹn ứ cả cổ họng.

No love no life

No love no life

Và rồi anh sẽ quay về nơi ấy
No love no life
No love no life
Anh không thuộc về nơi này nữa đâu

32. Chương 32: Đồng Ý Cho Anh Làm Người Thay Thế Nhé

Nó dụi mắt, hé mi chớp mấy lần để quen với ánh sáng trước mặt. Nó nhìn xung quanh chẳng phải đang ở trong hang rắn sao? Sao lại có ánh đèn này. Quần áo của nó được thay đổi bằng bộ váy trắng dài tay rộng thiết kế một cách cầu kì, kĩ xảo bắt mắt, loại vải này ngày xưa chỉ dành riêng cho quý tộc Pháp, tôn lên từng đường nét trên cơ thể nó.

Nó lấy điện thoại trong balo, mở camera trước ra. Bộ tóc của nó cũng được thay đổi, nổi bật là cảnh tuyết trắng uốn lượn nửa đầu. Trên mặt được trang điểm nhẹ, không làm mất vẻ tự nhiên.

Bước chân xuống nền đá lạnh toát nó vừa nằm, vén cánh tay áo rộng thùng lên. Những chiếc băng Go lù lù hiện ra rải rác trên làn da trắng mịn, nồn nà của nó. Nó định giật hết ra thì một giọng nói chặn ngang hành động ấy.

- Tỉnh rồi hả Jasmin công chúa. Đi thôi nào.
- Sao? - nó khó hiểu quay về phía phát ra giọng nói.
- Ôi, bà xinh quá đi. Nếu tôi là con trai, tôi sẽ cưới bà đó - Sammy hí hửng đến gần nó.
- Gì đây ? - Nó đưa hai tay trước mặt nhỏ.
- Bà bị gai, cây cối trong rừng đâm vào, tui tui băng tạm vào đó - Kelly dịu dàng nhắc nhẹ bộ váy đen dài của mình lên, nhìn nó tươi cười nói.
- Đây... là đâu? - Nó gằn giọng, khó chịu.
- Sao mặt bà khó coi vậy? Muốn biết đây là đâu thì theo tôi. - Cô kéo nó ra ngoài
- Bà biết không Jasmin, tôi vất vả lắm mới thiết kế thêm được hai ống tay này che vết thương đi đây - Nhỏ chạy lên đi ngang nó, tự hào nói.
- Ha ha Vì Sammy là con gái của tập đoàn thời trang lớn nhất mà - Cô nhéo má nhỏ, bật cười.
- Ha ha, bà thật hiểu tôi Kelly. - Nhỏ nhướn mày, hài lòng cười to.
- Mí mắt nó cụp xuống bực bội giữa tràng cười hết sức vô duyên của hai con bạn. Hàn khí từ nó lan tỏa làm nhỏ và cô im bật.
- Chúng ta đi thôi - nhỏ gãi đầu, cười hòa, kéo tấm vải đỏ ra. Nháy mắt với những người phụ trách " hoàng tử tả tơi "
- * Bùm *
- * Bùm *
- Hai quả pháo được bắn ngay khi nó bước ra. Nó ngạc nhiên nhìn những gì diễn ra trước mắt. Không phải hang rắn sao? Làm kinh động thế này mà rắn mẹ không ra mổ chết từng người sao?
- Nè, sao vậy, bà không hài lòng hả? - Nhỏ thấy lạ liền hỏi.
- Rắn đâu ? - Nó " chân thành " nói ra làm tất cả sput đồ hoàn toàn.
- TRỜI ƠI. BỎ CHUYỆN ĐÓ NGAY ĐI - Nhỏ bực mình hét lên.

Nó nhăn mặt trước âm lượng khủng bố của nhỏ.

- Bây giờ, bà hãy tự đi đến chỗ gần cửa hang đi.

Nó chau mày , kiêu ngạo trên đôi giày cao gót đi đến chỗ gần cửa hang mà cô nói. Chợt nó khựng lại , hình như nó vừa giẫm phải cái gì thì phải.

Hài hàng dài ánh đèn sáng bừng lên đến nơi hần đang đứng. Hần nhoẻn cười chậm chậm bước tới. Áo ngoài phiêu linh, đôi mắt tựa nước, tóc đen như lụa, trên đầu đội chiếc mũ nhỏ thêu hình song long nhả ngọc. Trên tay cầm một đóa hoa to bự.

Nó trong bộ y phục trắng, đứng nơi đầu gió cửa hang, vạt áo bay bay phiêu bồng như tiên sa, mặt tựa phù dung, mắt như sáng như sao Khuê, đôi môi hồng thắm hơi cong lên.

- Nếu anh có cả thế giới này

Thì người bên cạnh anh chắc chắn sẽ là em ngay

Và nếu như anh đứng trên đỉnh cao nhất của tối nay

Thì em sẽ là nữ hoàng mà tất cả mọi người sẽ phải thấy nhưng tiếc. - Hần đứng trước mặt nó, nhẹ nhàng nói.

- Ngạc nhiên thật đấy - nó nhận bó hoa từ tay hần, cất chất giọng trong veo ẩn chứa niềm hạnh phúc.

* Bộp ... Bộp *

Tiếng vỗ tay từ hai phía vang lên không ngừng. Ai cũng mỉm cười nhìn nó và hần tán thưởng. Kai uy nghi đồng dạng tuyên bố.

- Tôi xin tuyên bố kết quả : Tỷ số 1-1. Bang Vũ Phong và Bang Devil&Dark sát nhập vào nhau. Đổi tên thành bang Phong Devil.

Vừa nhìn thấy Kai, ngọn lửa trong nó ngùn ngụt dâng lên tận đầu. Tên khốn kiếp, cái gì mà vượt qua con sông lớn dài , sâu, đi mãi chẳng thấy sông. Khi gì mà hang rắn, nổi loạn thế này mà bóng rắn cũng nhìn thấy. Lần trước còn ra vẻ tốt bụng nữa. KHÔNG - THỂ - THA - THỨ.

Chuẩn bị bùng nổ thì anh đội luôn gáo nước lạnh vào đầu nó, nở nụ cười giả.

- Jasmin, em xem, anh phải kì công lắm đấy. Tổ chức trong rừng quả không dễ gì. Đừng nhìn anh nữa anh biết... - anh khe thờ dài, vẻ ưu tiếp nói tiếp - em rất biết ơn anh.

Nó cứng đờ. Nó ước gì có một con dao cạnh đây, nó sẽ chém tan anh thành trăm mảnh. Thằng anh xấu xa.

Mọi người đang háo hức nhìn cảnh, Ken đưa ra quyết định vô cùng " khó khăn " từ bỏ kiếp đào hoa, quyết " tu hành " kiếp chung thủy với nó. Một Ken cao ngạo, lạnh lùng chuẩn bị quỳ xuống và nói : Làm người yêu anh nhé. Một Jasmin lạnh tựa băng sẽ e thẹn gật đầu. Ôi đáng để xem mà aaaa.....

NHƯNG.....

Hần từ từ quỳ nhẹ một chân xuống mở hộp màu đỏ ra, bên trong là hai chiếc vòng cổ, mặt hình là trái tim được chia đôi hai nửa.

Nhỏ và cô khó hiểu nhìn nhau rồi lại nhìn sang phía nhà " rể ", ánh mắt biểu thị " Không phải nhần sao "

Đồng loạt nhún vai, không nhìn nhỏ và cô nữa, tiếp tục phim Hàn đoạn hay.

- Đồng ý cho anh làm người thay thế nhé ! – ánh mắt hần chan chứa hy vọng nhìn nó.

Tất cả hoàn toàn sụp đổ tập 2, nhỏ và cô không chịu được nữa, chạy đến chỗ Kai, Kay và Kin đang đứng. Nhỏ nhú mày hỏi Kay.

- Tại sao lại làm người thay thế?

- Em hiểu rõ hơn ai hết mà.

- Vì Dakie sao? – nhỏ thấp giọng xuống, nhướn người thì thào vào tai.

- Em còn phải hỏi nữa sao? – Kay thản nhiên trả lời.

- Nó có đồng ý không?

- Em phải xem mới biết chứ?

- Em hèm – Kai hắng giọng nhắc nhở nó.

Nó khẽ liếc về phía anh rồi lại nhìn đôi vòng cổ trên tay hắn vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Dù là có hay không cũng phải trả lời. Không thể để hắn quỳ mỗi chân vậy được càng không thể trốn tránh.

- Ủ - nó gật đầu, khuôn mặt vẫn không bộc lộ nhiều cảm xúc.

Một câu nói của nó bao hàm tất cả ý nghĩa. Hắn vui mừng, mỉm cười lấy ra một chiếc vòng cổ đeo cho nó. Khoảng cách giữa hắn ngày một gần đến nỗi nó có thể nghe được nhịp tim của hắn đang đập.

- Đeo cho tôi chứ? – Anh nhướn mày hỏi nó.

Nó khẽ cười, lấy chiếc vòng còn lại trong hộp đeo lên cổ hắn. Hắn mỉm cười mãn nguyện, ôm chặt nó vào lòng. Chính hắn cũng không ngờ tới ngày hắn có thể ôm người con gái nào.

- A, khó tin quá chừng. – Nhỏ chu môi lên liếc Kay

- Chỉ là thay thế thôi mà. Có gì khó tin. Một ngày Dakie quay về mọi chuyện có thể kết thúc đây. – Kay trầm tư nói.

- Nó yêu Dakie vậy, được một người như Ken chấp nhận thân phận thay thế còn ý kiến gì nữa chứ? – Kin chẳng thoải mái đứng sau chen vào. Cậu hơi bất mãn trước sự ưu ái Kai dành cho Ken. Cậu có gì không bằng hắn sao? Nghĩ tới là cậu lại khó chịu, cậu xoay người bỏ đi trước.

Hắn ôm nó không buông. Nếu một ngày người ấy thực sự quay về ....

.Ngày tháng,sau này anh phải cố quên được em.

Ngày tháng sau này,anh phải cố không nhớ em.

Nhưng anh không biết anh sẽ làm được điều đó đến bao giờ.....

33. Chương 33: Buông Tay

4 giờ sáng.

Nó đang ngồi tập piano trên ban công thì nghe tiếng chuông tin nhắn. Nó nhanh chóng kết thúc bản nhạc, nhẹ nhàng đứng dậy, cầm điện thoại trên bàn mở tin nhắn.

- ” Quá khứ làm you quên đi cảm nhận của người khác ”

Nó chau mày khó hiểu ý nghĩa sâu xa nội dung tin nhắn hay đơn thuần chỉ là câu nói suông. Nó lướt phím gọi người gửi.

Where there is desire

There is gonna be a flame

Where there is a flame

Someone's bound to get burned

But just because it burns

- Alo - Giọng nói đầu dây bên kia vang lên trầm buồn, quen thuộc.

- Ai vậy?

- You thật làm tôi thất vọng - tới 2 phút sau , đầu dây với lên tiếng rồi tắt máy.

Nó chán nản ném máy lên đầu giường. Giọng nói này chắc chắn từng qua nghe qua nhưng nó không thể nhớ là ai. Từ câu chữ đến lời nói đầy ẩn ý khiến nó hiểu kỳ vô cùng.

.....

Cậu ngồi trên ghế đá ngoài vườn hoa, không khí sáng sớm trong lành mà lòng cậu nặng trĩu. Đặt điện thoại sang một bên, cậu siết chặt hai tay, bờ vai run lên đầy đau thương lẫn giận dữ.

Bờ vai cứ rung lên tái tê

Bàn tay anh buông lạnh trong gió

Dù như thế anh cũng sẽ không

Cần một bàn tay không tình yêu.

- Con trai yêu, con dậy sớm vậy? - Mẹ cậu đi ra dịu dàng vuốt tóc mềm mại , óng mượt như lụa con trai mình.

- Mẹ cũng vậy. Chào buổi sáng. - cậu khẽ cười hôn lên má bà.

- Ủ. Buổi sáng tốt lành con trai. Hôm nay con vẫn phải đến trường chứ? - Bà ân cần hỏi.

- Không. Hôm nay con không khỏe. Con sẽ nghỉ - Cậu mệt mỏi , gượng gạo nói.

- Mẹ cũng thấy vậy đấy con yêu. Con thấy không khỏe chỗ nào. ? - Bà xoay xoay người cậu dò hỏi.

- Được rồi mẹ. Chúng ta vào nhà đi. - Cậu lảng tránh đẩy bà vào nhà.

- Nếu mẹ đoán không sai thì con đã yêu. - Bà đứng lại xoáy sâu vào mắt cậu. Ánh mắt ấy là giác quan thứ 6 của người mẹ nhìn vào cốt nhục máu thịt của mình.

- Không đâu mẹ. Đừng nhìn con nữa - cậu xoay người đi, ánh mắt của mẹ khiến cậu không thể nói dối được.

- Nếu ai dám làm tổn thương thân đồng piano của mẹ. Mẹ sẽ không - tha - thứ. - Bà chột nghiêm giọng đáng sợ khác hẳn dáng vẻ hiền thực, dịu dàng trên sân khấu, sàn diễn

.....

- Hey hey Jasmin bà dậy sớm thật đấy - Cô cười tươi vỗ vai nó.

Nó không nói gì gật đầu đáp lại.

- Tui với bà đi gọi Sammy đi.

- Khỏi cần , tui dậy rồi đây. - Đôi mắt nhỏ sụp xuống ỉu xiu, hôm nay nhỏ đã phải dậy sớm hơn bình thường 30 phút. - Híc mới có 5h45” - nhỏ đau khổ nhìn đồng hồ.

- Vậy thì vào ngủ tiếp đi - Cô đẩy nhỏ vào trong phòng, đóng sầm cửa lại.

- Híc. Tui thấy đau bụng quá. - Nhỏ mở cửa nhăn nhó

- Sao thế? Phải chăng tui mạnh tay.

- Đau bụng thiệt đó. Hôm nay tui nghỉ học nha - Nhỏ giương đôi mắt nai tơ ngây thơ (đầy thủ đoạn) nhìn cô và nó.

Nó nhếch môi cười nhẹ rồi gật đầu đi xuống nhà.

- Lộ bản chất rồi. Chẹp chẹp - Cô ra vẻ ưu tư, tấm quắt miễn phí trên lưng nhỏ.

- Ui da, đau quá. Híc híc - nhỏ xoa xoa lưng , mặt méo xệch

.....

- Chào tiểu thư. Buổi sáng tốt lành - đám người hầu vừa run vừa đồng thanh cúi người lễ phép chào.

Nó lạnh lùng lướt qua ngồi vào bàn ăn. Vừa chạm vào ly sữa nóng, kí ức lại ùa về khiến nó chẳng thể uống nổi.

//// - Dakie, em muốn uống sữa - nó nũng nịu ôm chặt anh.

- Không vấn đề. Anh sẽ pha sữa cho em. - Cậu mỉm cười đẹp tựa nắng, pha nhanh cho nó một ly sữa nóng.

- Dakie, em muốn ăn bánh. - nó uống một ngụm sữa, tiếp tục ra lệnh.

- Ừm. Em muốn ăn bánh gì đây?

- Bánh J&D - nó cười ẩn ý nhìn anh.

- Sao? Bánh J&D à? Anh chưa có nghe bao giờ.

- Em không biết. Anh không làm cho em ăn nhanh. Em sẽ trẻ học. - Nó vùng vằng khó chịu.

- Là Jasmin & Dakie à? - Cậu chống tay lên bàn, tiến sát gần mặt nó, hí hửng hỏi.

- Ha ha ... biết rồi thì anh đi làm đi - nó bật cười, thách thức cậu - 15 phút nữa em sẽ đi học đấy.

- 15 phút sao? Ting. - bóng đèn ngàn W chạy qua đầu cậu -Ok. Anh sẽ làm cho em.

- Hay quá - nó vỗ tay, cười híp mắt.

- Với một điều kiện.

- Từ bao giờ anh biết ra điều kiện vậy Dakie? - nó chu môi liếc anh.

- Hôn anh đi - cậu nháy mắt đáng yêu

- A... Đơn giản ... - Nó không ngại ngần gì trước ánh mắt mọi người trong nhà, thực hiện thản nhiên như việc đó quá đỗi bình thường.

- Tèn Tén Ten đây rồi. Là bánh em muốn đấy. - Anh hài hước lòng vòng múa máy vài bước đem chiếc bánh đặt trước mặt nó - chưa đầy 3 phút nhé.

- Hả? - nó nhìn chiếc bánh mì có sẵn được anh trang trí, dùng kem viết chữ J&D lên ngạc nhiên - Thích quá. Sau này em sẽ lấy Dakie làm chồng.

- Câu này em nói ngàn lần rồi Jasmin, mới sáng ra đã hành hạ Dakie rồi. - Kai chau mày đứng từ tầng hai vọng xuống.

Nó không nói gì chỉ nhìn cậu, cười tươi thích thú. Ở cạnh cậu, dường như nụ cười luôn ngự trị trên môi nó.

//////////

- Bà sao vậy Jasmin? - Cô lay lay người nó, nhúu mày quan tâm hỏi

Nó cười gượng, chỉnh lại tai nghe xốc balo bước ra ngoài.

Rồi em cũng buông tay, mỗi, mệt

Vì những nỗi muộn phiền ,trong em

- Thừa tiểu thư. Có người đợi cô ngoài cổng - Một vệ sĩ chạy vào báo cáo.

Nó gật đầu, ra ngoài cổng xem vị khách nào tìm đến đây sớm vậy. Cổng vừa mở ra, đã nhìn thấy hắc trên con chiến mã Limous bóng loáng nhoén miệng cười.

- Ken? - Nó ngạc nhiên hắc.

- Chào em.! - hắc xuống xe, một tay xỏ túi đậm chất ga lăng, phong độ thu hút toàn bộ ánh nhìn xung quanh, một tay mở cửa xe cho nó - Tôi đưa em đi học. Được chứ?

Nó không nói gì, nhún vai, bước vào xe. Hắc mỉm cười hài lòng nhìn nó đóng cửa giúp nó. Rồi lên xe, chuyển bánh, phóng vút đi.

34. Chương 34: Không Thể Thay Thế

- Em ăn sáng chưa? - Hấn vừa lái xe vừa quay sang nhìn nó hỏi.

Nó khẽ gật đầu.

- Còn anh?

- Ha ha .... không ngờ em quan tâm tôi vậy đấy. Cứ coi là rồi đi - hấn bật cười, tăng tốc độ.

Nó chạy mày, méo xệch nhìn hấn. Trả lời kì cục, ăn rồi thì nói là ăn rồi. Chưa ăn thì nói là chưa ăn. Cứ coi là khi gì?

- Dừng - nó đột ngột lên tiếng làm hấn bất ngờ phanh kít lại.

- Sao vậy? - hấn khó hiểu hỏi nó.

Nó nhún vai, vứt balo ra ghế đằng sau. Mở cửa bước ra ngoài. Hấn đỗ xe sang bên đường, đeo balo một vai, lắc lư chìa khóa hỏi nó lại lần nữa.

- Em cần gì à?

- Ăn - Nó cốc đầu hấn, chỉ lên tấm biển to dùng trước mặt.

- Sao? - hấn ngược mắt lên nhìn biển to dùng ấy mới biết mình đang đứng trước nhà hàng.

- À - hấn gật gù ra vẻ hiểu rồi - Em muốn ăn hả?

Sụp đổ....

Sụp đổ ... Toàn tập. !!!!

Hỏi thế cũng hỏi. Vào nhà hàng không ăn thì làm gì. Nó lờ mờ nghĩ hấn, đầu óc thông minh đâu đâu.

- Kính chào quý khách - Hai cô tiếp viên đứng trước cửa lễ phép chào, khuôn mặt cô nào cũng đỏ ửng lên như quả cà chua, miệng cười hở mười cái răng.

Hấn không nói gì khoác vai nó lạnh lùng vào trong. Hấn kéo nó xuống bàn khuất nhất mới an tâm ngồi xuống.

- Xin hỏi quý khách dùng gì ạ? - Cô bồi bàn vừa nói vừa nhìn chằm chằm vào hấn nuốt nước miếng liên tục.

- Món này ... món này ... món này ... này nữa... đây nữa - nó liên tục chỉ vào menu làm cô bồi bàn ghi rã rời cả tay, để cô ta mọc thêm cái mắt nữa mà nhìn hấn.

- 15 phút nữa vào lớp rồi mà. Em gọi gì nhiều vậy? - Hấn khẽ ho, cười ả ý liếc nó.

- Anh tiếc tiền? - Nó nheo mắt đánh trúng điểm yếu của các công tử đào hoa.

- Gì cơ? - mắt hấn tròn tròn lên nhìn nó, lần đầu tiên có người bảo hấn tiếc tiền nếu không nói là vung tiền như nước.

Trúng phóc. Phản ứng của đúng như những gì nó đoán. Nó nhếch môi đắc thắng liếc hấn. Hấn biết trúng kế của nó, liền khẽ cười, néo má nó.

- Em tài lanh thật đấy! - Má nó mềm mại càng làm hấn kích thích kéo kéo dài ra.

Nó nhả mặt đập mạnh vào tay hấn, xoa xoa lại mặt.

- Em dùng mỹ phẩm nào vậy? - hấn tò mò hỏi.

- Giống dùng mỹ phẩm lắm hả? - Nhìn khuôn mặt hảnh hê của hấn, nó chỉ đá một cú. Sao lại có thể tự tiện thế chứ?

- Tránh ra, tôi mang thức ăn đến bàn kia - một cô bồi bàn chỉnh lại mái tóc bê khay thức ăn về phía bàn hần và nó bị vãi cô bồi khác chặn lại

- Để tôi bê cho - một cô bồi chen lên nhanh chân, còn vài bước nữa cô dừng lại, vuốt nhẹ chân váy, mỉm cười thật tươi thì bị hai cô chặn lại.

- Mau đưa cho tôi - cô bồi váy đỏ giật chiếc khay thức ăn xoay chân hí hửng , không may cô bồi đằng sau ké chân ra làm cô bồi váy đỏ đánh rơi thức ăn hắt hết vào mặt nó.

Nghe thấy có tiếng đổ loảng xoảng, các vị khách tò mò nhìn về phía đồng lộn xộn.

- Xin lỗi quý khách. Chúng tôi thật sự xin lỗi - cô bồi váy đỏ rớt rít xin lỗi - Là cô đằng sau gạt chân tôi.

- Thật tình xin lỗi, xin lỗi quý khách. Chúng tôi sẽ làm lại thức ăn ngay.

Nó nguyên trạng bị thức ăn phủ toàn người, hần tức giận đứng bật dậy, siết chặt tay , gân xanh nổi lên, lông mi cụp xuống báo hiệu cho cơn cuồng phong bùng nổ.

- GỌI - QUẢN - LÝ - RA - ĐÂY - hần nghiêng răng ken két, gầm gừ nói.

- Xin lỗi quý khách, chúng tôi ... - mấy cô bồi xuýt xoa tay, van nài.

- MAU - LÊN - hần phẫn nộ đập gậy đôi bàn gỗ ngay trước mặt.

- Tôi là quản lý. Thật tình xin lỗi. Tôi sẽ kỉ luật lại nhân viên của mình. - Kin bất ngờ bước ra, cúi đầu xin lỗi.

- Nghe đây, tôi sẽ KHÔNG - BỎ - QUA đâu. - hần kéo nó dời đi, không quên để lại lời đe dọa đáng sợ.

Kin xỏ hai tay vào túi ung dung, nhếch môi nhẹ.

- Cứ làm gì quý khách muốn.

Nói rồi, cậu quay ra phía sau, 5 cô bồi run chân run tay, không dám ngẩng mặt lên, lạnh lùng nói.

- Đuổi việc. Bồi thường

- Xin quản lý, chúng tôi xin lỗi - cô bồi váy đỏ quỳ xuống ôm chân cậu bị cậu đá phăng ra.

.....

- Em có sao không? - Hần nhặt bỏ toàn bộ thức ăn dính trên người nó, kéo tay áo lên xả nước lạnh thì nó giật ra.

- Ra - ngoài - chất giọng lạnh tựa băng vang lên khiến hần hóa đá.

- Tôi sẽ xả nước lạnh cho em rồi tôi sẽ ra ngoài

- Ra - ngoài - nó gằn giọng ra lệnh khiến hần bất lực.

- Được rồi. Tôi sẽ cho người mang đồ tắm và đồng phục đến cho em. - nói rồi hần xoay người bỏ đi, đóng cửa lại.

Nó ngược mắt lên nhìn mình trong gương. Hần thật không thể bằng Dakie, lần đầu tiên đi với hần , nó đã thành ra thế rồi. Vậy mới nói, hần là hần, Dakie là Dakie. Hần không – thể thay thế Dakie.

* Cốc * * Cốc *

- Thừa tiểu thư, tôi mang đồ đến cho cô. – Bên ngoài, một giọng nữ vọng vào.

- Vào đi – nó lạnh lùng nói làm người bên ngoài hơi e dè.

- Đây ạ - cô gái đặt đồ trên bệ, khẽ hỏi – Tiểu thư cần tôi giúp gì không ạ?

Nó lắc đầu, chỉ tay vào cánh cửa ý đuổi cô gái.

- Vâng, tôi xin phép.

Đúng là không còn gì để nói. Nó phải làm sạch mình trong đây. Ngoài chỗ đứng và vòi nước chẳng còn gì. Đây quả là kỉ niệm đáng nhớ trong đời.

.....

- Hôm nay cậu không đi học sao? – Hấn dựa lưng vào tường hỏi cậu đang đứng đối diện.
- Cậu nhìn thấy đó. Hôm nay tôi không đi học – cậu thản nhiên trả lời.
- Lần này đặc tội với đại tiểu thư ấy, quả là kém may cho nhà hàng này – cậu chán nản nhìn lên trời thở dài.
- Với danh nghĩa bạn bè, tôi hỏi cậu 1 chuyện – hấn chuyển chủ đề, nghiêm giọng.
- Là bạn bè, cứ tự nhiên.
- Thật ra, cậu ...- hấn chưa nói xong thì đã thấy nó mở cửa bước ra.
- Chuyện cậu hỏi để sau đi – cậu nhìn hấn nói rồi bước đến gần nó
- Chuyện xảy ra vừa nãy thật mong tiểu thư đây bỏ qua.

Nó không nói gì, cười khẩy lướt qua cậu nhanh chóng như không nghe thấy, không nhìn thấy, không ... quen biết.

35. Chương 35: Tin Tưởng

Hấn chạy theo nó ra ngoài cửa nhà hàng thì đã không thấy bóng dáng nó đâu. Hấn chán nản gõ đầu, lao lên xe đến trường.

Đã vào lớp rồi nhưng cổng trường vẫn mở, chắc nó chỉ mới đến. Hấn đỗ xe vào bãi đậu, bước chân gấp gáp về lớp. Đúng là thoải mái hơn hẳn, không bị lũ hám trai siêu cấp độ nhì nhằng bên tai.

Vừa đặt chân một bước cầu thang, hấn sững lại nhìn Thiên ôm chặt nó, nó buông thõng hai tay, tựa đầu vào ngực Thiên. Mí mắt hấn sụp xuống giận dữ, siết chặt hai tay lại.

Thiên nhanh chóng nhận ra hấn, nhếch môi cười nhẹ, cúi xuống hôn lên tóc nó, khoác vai nó bỏ đi. Nụ cười của Thiên càng làm máu hấn sôi lên. Hấn giơ tay định đâm mạnh vào tường thì bị một bàn tay săn chắc, đầy quyền uy của Kai chặn lại.

- Ghen rồi phải không? - Kai nhướn mày vui vẻ hỏi hấn.
- Hừ, họ là khi gì vậy? - Khóe miệng hấn cong lên khinh bỉ, gạt tay ra khỏi Kai.
- Anh em họ - Kai dựa người vào tường, xỏ túi ung dung trả lời.
- Anh em họ? - hấn cười khẩy - Một người họ Lê Vũ, một người họ Dương.
- Mẹ Thiên là ca sĩ. Không được bố mẹ chồng chấp nhận. Thiên là con bà ta, không được ông bà nội đồng ý làm con cháu Lê Gia, người gia tộc Wilson. - Anh liếc hấn thản nhiên nói.
- Mẹ cậu ta họ Dương sao? - hấn hạ hỏa, nhúu mày hỏi.
- Ừ. Giờ thoải mái đi. Thiên hay thích khiêu khích người khác lắm! - Anh vỗ vai hấn kéo lên lớp.
- Hôm nay Kin không đi học nhỉ? - Anh nhìn xung quanh vừa đi vừa hỏi hấn.
- Cậu ta đang quản lý nhà hàng.
- Sao cậu biết?
- Tôi và cô em của cậu vừa đến đó. Cô em đáng kính ấy bị ăn trọn toàn phần thức ăn lên người đấy.
- Cái gì ? - Anh chau mày giận dữ

- Kin xử lý xong rồi. Chuyện đó cũng vì tôi quá đẹp trai mà. - Hấn nhoẻn cười, huých vai anh.

- E rằng nó giận cậu rồi. Nghe nói sáng cậu đến đón nó mà.

- Ủ. Vậy đấy. Còn nhà hàng của Kin chắc lại phải nhờ đến cậu rồi.

- Haizz. - Anh thử dài. - Tôi thì làm được gì? Nếu cậu không giảm độ đẹp trai. Tôi sẽ ưu ái cậu nữa đâu - anh khẽ trừng mắt.

- Ghen với tôi phải không? Ha ha vẻ đẹp thiên phú tạo hóa ban. Tôi không nỡ làm phật lòng ngài - hấn cười gian tà, cuộc trò chuyện suốt đường đi kết thúc khi cửa lớp 10 A Vip hiện ra.

Hấn lấy lại vẻ lạnh lùng bước vào lớp, lướt qua mọi ánh mắt thèm thường lũ con gái và thán phục lẫn ghen tỵ của tụi con trai về chỗ.

Kai ngông nghênh, mặt lạnh tanh đứng trên bục. Cô giáo thấy anh chưa kịp hoàn hồn trước vẻ đẹp đầy thu hút ấy đã bị anh lườm ột cái.

- À, hôm nay lớp chúng ta có thêm 1 bạn mới nữa. Chắc bạn có việc bạn nên đến hơi muộn. Bây giờ cô giới thiệu bạn với lớp mình - Cô giáo Lịch Sử cười tươi nói.

- Đây là bạn Lê Vũ Minh Khôi - cô ngừng một lát làm anh tưởng nói xong rồi định chọn chỗ thì giọng vất vèo của cô Sứ lại vang lên - đại thiếu gia, người thừa kế gia sản tập đoàn The Time.

Khóe miệng anh co giật nhìn cô Lịch Sử, phô trương chết được. Nếu không có các đồng minh ở đây, anh sẽ cô không nói được nữa.

Lườm nguyệt cô Lịch sử cái rõ dài, nam nhi không chấp con gái, anh về vị trí thì lại bị một giọng nói quen thuộc chặn chân khiến anh đau khổ giữa đám Fans mới này.

- Á á ... Thưa cô. Xin lỗi cô. Em đến muộn. - Nhỏ Linh hốt hải, thở dốc nói.

- À... là em à. Được rồi. Vào ... vào lớp đi - Nhìn bộ dạng của Linh, cô Lịch Sử gạt gù cho qua.

- Hi, anh Kai - vừa nhìn thấy anh, Linh đã chạy đến ôm chặt lấy anh trước cơn thịnh nộ của đám Fans mới thêm với Kelly đối diện.

- Ủ. Xin lỗi em. Anh có chút việc nên không chở em đi học được. - anh dịu dàng vén lại vài ngọn tóc bị rối của Linh.

- Không sao. Anh nhìn nè. Em vẫn an toàn đến trường mà - Linh cười tít mắt.

- Ôi sao mà đẹp trai quá đi ....

- Bảng Hotboy cần được thay đổi. Tên đẹp, người đẹp, nhà đẹp... cái gì cũng đẹp. Thích quá híc.

- Con nhỏ đứng cạnh là ai thế?

- Đúng thế. Sao lại đứng gần anh đẹp trai vậy chứ.

Kai không chụi nổi những lời bàn tán, quay sang nhìn Linh với ánh mắt ngây thơ (vô số tội) hừ lạnh một tiếng khiến cả lớp im bật.

Yên vị chỗ ngồi, nhưng cô Lịch Sử vẫn mặt nguyệt ra, anh lạnh lùng lên tiếng.

- Cô có thể tiếp tục bài giảng của mình.

Miệng cô Sứ vẫn há ra, gạt đầu theo phản xạ.

Bàn cuối cùng được kê thêm một chiếc ghế và một chiếc bàn nữa dành riêng cho Linh. Anh mở cặp lấy laptop ra, nháy mắt với Linh đang ghi ghi chép chép chăm chú học bài. Linh mỉm cười rồi tiếp tục học bài.

Nhìn Linh một lúc, anh mới nhận ra không khí căng thẳng bàn trên giữa hấn, nó và Thiên. Anh khẽ lắc đầu, lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Thiên.

- " Anh có vẻ không ưa em rể họ tương lai nhỉ? "

Sending ....

- " Còn Dakie thì sao? "

- " Anh nghĩ Dakie quay về ?"

- " Dù sao nó cũng yêu Dakie mà. Anh đã quản lý Bar mấy năm rồi, hẳn ta thường xuyên ghé qua. anh biết hẳn ta đào hoa thế nào. Em muốn anh tin tưởng hẳn? "

- " Em là bạn thân của hẳn. Em hiểu rõ hơn ai hết"

- " Đúng. Vì em cũng rất đào hoa "

- " Ha ha anh biết mà. Hãy thử tin em và hẳn một lần đi, được không? "

- " Anh có thể từ chối em sao? Bang Chủ độc ác! >"<>

- " =)) Vậy thì cứ thế đi "

- " Nếu một ngày Dakie quay về .... "

- " Không có chuyện đó đâu"

36. Chương 36: Thất Vọng

Reng ... Reng .. Reng

Tiếng chuông nghỉ giải lao vang lên. Cái tiết học đáng nguyên rủa ấy cũng kết thúc. Cô Lịch sử gạt đầu chào lớp rồi gọi riêng Linh ra nói chuyện. Suốt tiết học, cả lớp đều trong trạng thái say mê ngắm người đẹp, chỉ Linh là hào hứng trả lời, chăm chú ghi chép, nghe giảng.

Kai gõ gõ tay trên bàn nhìn Linh lễ phép cùng cô Sử cười cười nói nói. Vài phút sau, Linh vui vẻ hất tóc ra sau, tự tin bước vào.

- Em có vẻ rất vui - Anh nhướn mày, để ngang chân lên ghé chân đường.

- Hì, tất nhiên. Em đang rất vui - Linh cười tít mắt.

- Em vui. Anh được hưởng quyền lợi? - Anh đứng lên đá ghế vào xó tường, phong cách nổi loạn, tiến sát mặt gần Linh, khiến tim nhỏ đập thành thịch.

- Hì hi... quyền lợi sao hả? Anh muốn hưởng quyền lợi gì nào? - Linh hí hửng nhảy lên ôm chặt cổ anh. - Liệt kê em nghe coi.

- Anh muốn em tự hiểu! - Anh đẩy Linh ra, ép cô nằm trên bàn, thách thức.

- Kai à, em ngại quá. Em hiểu rồi. - Linh chống cự đứng dậy, nhún chân lên định hôn lên môi anh thì nhận thấy Kelly đang giận dữ nhìn mình. Linh giật mình, sợ hãi, Kai thấy lạ liền giục.

- Sao vậy?

- Không sao. - Linh cười tươi hôn lên má anh rồi chu môi chum chim lại.

- Ấy da. Lần này chưa đạt. Ghi nợ nhé.! - Anh nháy mắt, tính toán.

- Thôi. Hai người có vẻ rất thích gây sự chú ý - Kay cũng nhận ra tâm trạng của cô, lên tiếng khó chịu.

- Vậy à.? - Anh nhún vai, hờ hững liếc sang các tiểu thư trong lớp đang xung thiên, các thiếu gia cũng tính tò mò đàn bà ngẩn cổ để xem.

- Tôi sẽ vinh hạnh được tiểu thư nào tặng miễn phí đây. – Anh phẩy vạt áo ra sau, lịch thiệp đưa một chân ra sau, khuyu xuống, chìa tay ra trước đám con gái khiến cả lớp hét um lên sung sướng.

- Em ... em muốn.

- Kai ơi, em tình nguyện.

- AAAAAAAA thật không? Em muốn.

- Thích quá đi. Em muốn. Em muốn .

Sự nhiệt tình thái quá đã trở thành một cái chợ ồn ào, ầm ĩ. Nhỏ chán nản, quay sang vỗ vai cô an ủi.

- Anh Kai ở bên Pháp nhiều nên mới vậy. Đàn ông Pháp lãng mạn từ trong cách ăn mặc, mùi nước hoa, dáng điệu, cử chỉ. Những người đàn ông sinh ra và lớn lên ở một nơi chủ nghĩa anh hùng và chủ nghĩa lãng mạn hòa quyện như nước Pháp, lãng mạn, lịch thiệp như thế không có gì đâu mà. Đúng không nào?

Cô chưa kịp hạ hỏa, thì Kai đã ra vẻ nuối tiếc nói.

- Nhưng ... tôi chỉ có hai tay. Tay còn lại phải dành cho ..... - Vừa nói anh vừa hất cằm về phía cô, cô vui mừng. Ghen tỵ, ích kỷ tan biến hết, cô hít thật sâu chuẩn bị tự tin, hãnh diện đứng lên. Cô muốn ọi người thấy cô xứng Kai hơn.

Trời tính không bằng người tính.

Anh hạ tay xuống, nhắc hần khỏi vị trí, dùng chân gấp mạnh laptop của nó xuống, kéo nó ra, khoác trọn eo nó, đủng đỉnh lướt qua những ánh mắt đau xót, luyến tiếc.

Mặt nó lạnh tựa băng, phù dung, mái tóc phiêu bồng tựa tiên sa, hàn khí tỏa ra đủ để các tiểu thư ở đây im re. Quả là sự lựa chọn hoàn hảo.

- Nay, đi đâu vậy? – Kay đặt Ipad xuống, đứng dậy hỏi.

- Xuống Canteen. Đi cùng không? – Kai xoay nửa người lại.

- Không vấn đề - Nhỏ và Kay đồng thanh , Ken lườm anh một cái rõ dài, coi hần là gì mà nhắc ra như nhắc đồ vật vậy.

- Đi thôi. Sẽ bị bỏ đấy. Kai làm thế chắc cũng có ý giúp cậu ha he he – Kay khoác vai Ken đẩy đi theo.

Hần không nói gì, xô tay vào túi, liếc Kay bước đi.

- O, Kelly bà không đi sao?

- À, tôi sao? Tôi không đói. Tôi muốn đi vào nhà WC chút. – Cô gượng cười, chạy nhanh về phía nhà WC.

Vừa chạy, cô vừa bịt miệng lại để cho tiếng khóc phát ra gây sự chú ý. Nước mắt nhòa đi khiến cho cô chẳng biết mình đang đi hướng nào. Càng đi cô càng lạc. Đến một gốc cây, cô gục xuống, toàn thân mềm nhũn, dựa đầu vào thân cây mệt mỏi, đôi mắt đã đỏ hoe.

Thật ra, cô có điểm gì không tốt? Linh có điểm gì mà cô không có, nước mắt tuôn ra chảy xuống ướt một mảng váy, cơn gió thoảng qua khiến mái tóc cô càng rối.

- Sao cô biết chỗ này? – Cậu cau có, khó chịu hỏi cô.

- Tôi không biết – Cô quệt nước mắt, gượng giọng trả lời.

- Không biết ? – Cậu nhếch môi chế giễu.

- Tôi đã nói là tôi không biết mà – Cô bật dậy, hét lớn.

- Tôi ghét nhất con gái khóc. – Cậu rút khăn tay ra lau những giọt lệ trên khuôn mặt xinh đẹp thiên thần của cô, liếc lên đôi mắt đỏ hoe, sưng mọng lên. Cậu gằn giọng – Anh em nhà này luôn biết cách làm tổn thương người khác mà.

- Nhưng ... tôi vẫn yêu cô em gái đó. – Cậu chột hạ giọng , dẫn cô đến nơi trú ngụ bí mật của mình.

- Jasmin không ... không ... yêu – Cô nhìn cậu cảm thông, lo lắng.
  - Tôi chưa làm gì mà cô đã khẳng định tôi thất bại sao?
  - Cậu có biết hy vọng lắm, thất vọng nhiều không? Kai thường thích cô gái xinh đẹp, vì vậy tôi luôn học cách làm đẹp. Kai là thiếu gia gia tộc, thích tiểu thư công – dung – ngôn hạnh, dịu dàng, thực nữ. Tôi cũng thay đổi. Một playgirl đã thay đổi vì người mình yêu.
  - Song, cái tôi nhận được là gì? Là đây. Là tổn thương. Là đau đớn. Cậu hãy chấp nhận điều này. Người nó yêu là Dakie.
  - Đủ rồi. Tôi cũng mau nước mắt nhỉ? – Cậu không quay người lại, khẽ cười , vén dần dây leo lên.
- Cô mở to mắt nhìn một thế giới mới sau ngôi trường. Một thảm cỏ rộng lớn tươi mát, gió thổi qua tạo nên những làn sóng nhấp nhô trên cạn. Đằng xa có thác nước hiên ngang , hùng vĩ nằm giữa hai hòn núi, bờ bên kia là vườn hoa bát ngát đầy màu sắc, sức sống.
- Đẹp quá! – Cô không kìm được thốt lên.

37. Chương 37: Đại Tiểu Thư The King Vào Gồng

- “ Xứ sở thần tiên “ này tôi xây dựng riêng cho người mình yêu. Nhưng... đáng tiếc thay... người tôi yêu lại không thuộc về tôi. – Cậu ngồi xuống thảm cỏ, hướng mắt về nơi xa xăm vô định, khuôn mặt hiện rõ lên nỗi buồn khôn nguôi.
  - Vậy .. tại sao lại ... cho tôi xem? – Cô ngồi cạnh cậu hơi e dè hỏi.
  - Phì. Biết đâu sau này, cô kể lại cho cô ấy cũng tốt. – Cậu phì cười, thản nhiên nói.
  - Đẹp thế này, tôi phải dùng ngôn từ nào đây.
  - Cô quá khen rồi.
  - Không đâu, thật đấy – cô gật đầu kiên định.
  - Đáng yêu thật đấy nhưng thiếu cái gì đó .... – cậu nhìn bộ dạng trẻ con của cô xem xét, trầm ngâm xem xét.
  - Thiếu gì ? – cô nghiêng đầu, chớp mắt hỏi.
  - Yên lặng. Ngồi im. – cậu chau mày, nghiêm trọng nói làm cô ngồi thẳng lưng, không nói gì.
- Cậu đặt tay lên môi cô kéo ra thành một nụ cười. Cô ngây người trước hành động của cậu, hơi lúng túng.
- Được rồi. Cứ thế đi. – Cậu gật đầu hài lòng.
  - Khó chụi quá à. Gượng gạo. Phải thế này – Cô chu môi lại, chống tay trước mặt cậu, cười thật tươi khiến cậu khẽ xao động.
  - Thấy chưa? Tuyệt không?
  - Tuyệt. Cô phải xếp vào Tứ đại mỹ nhân của loài ..... Khỉ ha ha – cậu ôm bụng lăn lóc.
- Cô giận run người, đấm mạnh vào tay cậu.
- A. Cô không những mau nước mắt mà còn tàn bạo nữa. Ghê thật.
  - Cậu đứng lại cho tôi. Chạy đi đâu hả? Mắt cậu bị đui rồi phải không? – Cô đứng dậy, đuổi theo cậu. Hai người vui vẻ chạy nhảy trên thảm cỏ. Vài phút thấm mệt, cô không chạy nữa, cúi xuống thở dốc.
  - Sao hả đồ Khỉ. Bang phó Devil&Dark gì chứ? Yếu mềm. Ple Ple .... – Cậu lè lưỡi châm chọc.

Khóe miệng cô co giật, lại lấy danh dự Devil&Dark ra đá xoáy cô. Máu cô sôi lên ngàn ngút, chỉ đợi có lửa là nổ tung ngay và luôn.

- Mệt rồi chứ gì? Thua tôi cũng đáng. Cô chẳng bao giờ thắng được cả. – Cậu oai phong, gác một chân lên tảng đá, chỉ tay vào mặt cô khiêu khích.

Không thể ... không thể ... không nhin được nữa.

Cô nghiêng răng ken két

- Cậu chết chắc. – Cô hung hăng cởi giày của mình ra, ngắm trúng mục tiêu. Ở đây không có Kai đâu , không có ba mẹ, không có ông bà. Được thôi. PLAYGIRL KELLY đã trở lại và lợi hại (thất bại) hơn xưa.

- Hét – sọtttttt – cô hét lên, ném trúng giày của mình vào đầu cậu.

Cậu ngã ngửa nằm trên cỏ, miệng há hốc, hôm nay quả là ngày đáng nhớ. Đúng là đáng nhớ. Đột nhiên, cậu nhếch môi, đôi mắt tinh anh sáng lên, chất xám tập hợp.

Cậu hùng dũng , ngang tàn trước mặt cô, cầm đôi giày cô vừa ném chỉ vào mặt cô.

- Giỏi thì ném tiếp đi. Sợ gì?

- Cậu ... cậu được lắm. – cô mỉm cười đắc thắng. Tôi chỉ tay, chỉ giày vào mặt cô đã là Không – thể tha thứ rồi. Gia đình nhà cậu ta có quyền , có thể ra sao thì cô cũng là con gái tập đoàn lớn, cậu ta dám khinh thường cô. Còn thách thức cô nữa.

Hừm mmm !!!

Cô từ từ rút đôi giày còn lại ra khỏi chân, mắt vẫn không rời đối phương. Cô chậm rãi giơ lên, lần này là đòn chí mạng. Cô cười tươi lấy tinh thần.

- Chuẩn bị ... Sẵn s... - Cô chưa nói xong thì đã bị cậu giơ điện thoại lên chụp lia lịa.

Tách .. Tách ...

Hình ảnh tiểu thư quý tộc Huyền Chi dịu dàng, thực nữ, tài sắc vẹn toàn. Công – dung – ngôn – hạnh hùng hổ cầm giày giơ lên, người trong tư thế ném vật, mặt nhăn lại, miệng há ra, tóc tai rối tung được cậu lưu lại, cài Mặt khẩu.

- Ha ha ha ... nào ném đi. Ném đi xem coi. Sẵn sàng lắm mà. Tự tin lắm mà. – Cậu ung dung, khuấy tay theo một giai điệu thách thức.

- AAAAAAAAAAAAAA ..... XÓA NGAY.

- NO – NEVER – Cậu chìa điện thoại trước mặt cô, cô định nhanh chóng giật lại thì cậu nhướn mày đút vào túi, cô chỉ hận mình ngu ngốc theo cậu ta vào đây giờ thì thấm với câu nói như cào xé con tim.

- He he. Cô không nghe lời tôi. Tôi sẽ tung ảnh này lên khắp trang web trường, mạng, báo chí, tập san với tiêu đề Tiểu thư độc nhất tập đoàn đá quý The King thất tình xung thiên ám sát đại thiếu gia tập đoàn D&N thứ 7 thế giới.

Ôi trời ơi... Sụp đổ. Nếu ba mẹ, ông bà cô mà biết tin này thì đời cô sẽ tàn ngay lập tức. Cuộc đời, tương lai sáng “ lạn “ biến mất. Việc cô nhờ ba giúp thực hiện đính hôn với Kai tan theo mây khói. Kai sao thể chấp nhận một người như “ nổi tiếng “ khắp nơi từ thẳng ăn mày đến chủ tịch nước hay tổng thống Obama cũng biết được.

Nếu “ nổi tiếng “ vậy không chừng con Mi lu nó cũng sẽ khinh thường cô nữa. Nhỏ Linh kia sẽ hạnh phúc bên Kai. Ôi không... Chúa ơi. Amen. Xin người hu hu.... Cô gào thét trong tim nhưng chỉ thốt ra được một cậu.

- HOÀNG MINH ĐỨC. TÊN KHỐN KIẾP. TÔI NGUYỄN RỬA CẬU AAAAAAAAAAAAA – Cô phẫn nộ hét lên.

- Ô thế sao? Có cần tôi gọi bệnh viện Tâm thần không? Tin này sẽ Hot lắm đây. Như thế tôi có thể kiếm ra một món tiền không nhỏ lắm đây. Này, cô có biết không? Chú tôi là giám đốc bệnh viện Tâm thần Hà Nội, tôi sẽ bảo chú ấy miễn phí cho cô riêng một phòng.

Khóe miệng cô co giật đùng đùng, gân xanh nổi lên cuồn cuộn. Trời ơi, phải chịu cảnh này đến bao giờ nữa đây. Cái gì mà hoàng tử của trường Fornustatus, chỉ là một kẻ đào hoa chết tiệt, khốn kiếp. Cái gì mà đại thiếu gia tài năng chỉ là một tên hèn bắt nạt phụ nữ “ yếu đuối “

Cậu ta tốt bụng đến mức bảo chú miễn phí mình một phòng sao? Tốt thật đấy nhưng sao phải đó chứ? Thà giết tôi đi.

- Cô riêng một phòng nhé! Để tránh ảnh hưởng đến người khác. - Cậu nháy mắt, cười tươi rói thích thú.

Đơ ... đơ toàn tập. !!!!!!!!!!!!!!!

- Cảm động không nói được lời nào nữa sao. Ấy da. Tôi hiểu lòng cô mà rất biết ơn phải không? – Cậu cười gian tà.

Mày đúng là con ngu mà Kelly, chạy đâu không chạy, lại chạy ra đây. Giờ rước họa vào thân rồi, làm sao để xóa bức ảnh đó đi đây? Aaa nghĩ ra rồi. Nhờ Jasmin, không phải cậu ta yêu Jasmin sao? He he ...

- Cô cười gì thế? Đừng nghĩ ai sẽ giúp cô. Tôi sẽ đi rửa ảnh rồi cất giấu cẩn thận. Tôi rất ... “tôn trọng” cô mà. - Cậu nham hiểm nói, nhấn mạnh từ tôn trọng làm cô lạnh sống lưng

Tàn ... Tàn ... Cuộc đời tàn. .... Cô không còn gì để nói nữa.

- Bạn ... bạn Minh Đức đẹp trai, siu phong độ à. !! – cô giả giọng ngọt xớt.

- Sao? Tôi không mắc chiêu đâu. Xa ra. – cậu hách dịch đẩy cô ra.

Hừ, cậu đẹp trai lắm à? Chẳng ra thể loại gì hết, nhìn giống tinh tinh xổng chuồng.

- Bạn Minh Đức đẹp trai hời ơi. Có thể ... có thể ... ỉnh xin số điện thoại được ... hông?

Cô thề. Cô đảm bảo, không việc nào nhục nhã bằng việc này. Đương kim tiểu thư Kelly đây phải đi xin người khác, xin gì đi xin số điện thoại. Nếu không nói người ta cầu xin biết số điện thoại của cô.

- 1900 một tông một dép. Một tông vào mép một dép vào mồm.

Khốn ... khốn nạn. Vô lễ. Gia đình cậu ta không dạy dỗ sao hả? Không có cương kỷ, tổ chức gì hết. Đồ vô lại. Chết đi cho tôi.

- À ha... bạn Minh Đức siu đẹp trai hay đùa à nha. Vậy bạn ..... bạn .. bạn ... - cô cắn móng tay vờ e thẹn.

- Buồn nôn.

Lần này không thể chịu được nữa rồi. Cậu .. cậu ta không coi cô ra gì. Hời anh Lôi siu xấu xí hãy ột phát sét để cậu ta chết đi. Xin anh hãy làm đi. Than ôi.

- Bạn bạn .. Mìn Đức nè .. Mìn ...

Chính cô cũng ghê tởm mình. Sao có thể nói ra những câu như thế chứ? Đàn em trong bang biết cô sến súa thế này thì .... Tôi nguyện chết.

Ever wonder about what he's doing

How it all turned to lies

Sometimes I think that it's better to never ask why

- Ngậm miệng. Tôi có điện thoại.

Tên khốn nhà mi. Có điện thoại liên quan gì? Hừ, vừa nãy còn ra vẻ tốt bụng an ủi người ta, tính làm hiệp sĩ hay anh hùng hử? Chỉ là tên khốn thôi. Tên khốn. Tên khốn.

- Alo.

- Mà đang ở nhà hàng hả?
  - Không. Tao đang ở trường.
  - Mà không học phải không?
  - Ừ. Có gì mà lo lắng thế?
  - Vậy hả? Mà gọi thằng Hiya kêu nó huy động người tìm tiểu thư Kelly tập đoàn đá quý The King về trường cho tao.
  - Sao mà không gọi? Gián tiếp một mối.
  - Tao có lý do của tao. Nhanh nha.
  - Không cần.
  - Tại sao? Tao không đùa đâu.
  - Mà nghĩ tao đùa sao Kay. Tao đang ở cùng nhỏ đó.
  - Vậy hả? Tốt quá. Đưa cô ấy về lớp an toàn giúp tao.
  - Để xem hứng thú của tao đã.
  - Thôi đi Kin. Nhỏ đó là bạn Jasmin, em gái Kai. Bỏ đi. Tao hiểu mà. Mà làm gì có hứng thú với con gái.
  - Ha ha ... đầu óc mà đen tối thật. 10 phút nữa gặp.
  - Vậy đi. Tao cúp máy.
- Cậu cất điện thoại vào túi, nghiêng đầu sang một bên. Quả nhiên không sai, không biết cô có nghe được gì không, nhưng vừa nãy cô rón rén cậu nghe điện thoại để giật mất. Haizz, cô quá xem thường cậu rồi.
- Bị phát hiện, cô bối rối nhìn lên trời.
- Trời đẹp quá. Cảnh ở đây ... rất .. rất ha ha tuyệt – cô cười như con ngốc.
  - Về thôi! – cậu đứng đĩnh rời khỏi “ xử sở “
- Vừa ra khỏi xử sở thần tiên, cậu liền uy hiếp
- Cô nói dối vào bí mật này cho ai thì tôi không khách khí đâu.
  - Biết rồi. Nhưng cậu không thể ....
  - Nói nhiều.
  - Cậu dám ngắt lời tôi.
  - Không những thế tôi còn dám tung ảnh cô lên đây.
  - Cậu ... - cô giận quá hóa then không nói nữa vùng vằng bỏ đi.
  - Đáng yêu thật đấy ! – cô vừa bỏ đi , cậu liền phì cười.

38. Chương 38: Thay Đổi

- Thưa thầy, em vào lớp – Cô hít thật sâu, tươi cười nói.
- Được rồi. Mau vào lớp đi. – Thầy giáo nhìn bộ dạng của cô rồi hất cằm về chỗ ngồi.

.....

- Haizz, khôn kiếp thật – Cô vừa ngồi vào chỗ đã thở dài cau có

- Này Kin đâu? – Kay quay xuống tò mò hỏi.

Chết tiệt. Vừa nhắc đến tên Kin cô chỉ muốn sôi máu lên, cầm thanh đao chém hấn thành ngàn mảnh nhỏ nhóp, bỏ cho lợn ăn. Tên đó đúng là coi trời bằng vung mà. Cô đã nhịn hấn quá nhiều rồi. Hừ !!!!

- Cậu ta ... cậu ta ... - cô giận dữ, nghiêng răng ken két.

- Cậu ta làm sao? Kin có chuyện gì? – Nhỏ khó hiểu nhìn cô.

- Cậu ta đã dụ dỗ tôi – Cô uất ức nói.

- Dụ dỗ?- Mọi người đồng thanh , e ngại nhìn nhau.

- Đúng. Cậu ta còn dám giở trò nữa – Cô phần chí bẽ gãy cây bút của Kai bên cạnh.

- Giở trò?- Đồng thanh tập 2.

- Còn nữa, cậu ta .. cậu ta là đồ vô trách nhiệm. Làm xong rồi không chịu trách nhiệm. Đồ vô liêm sỉ.

- Không chịu trách nhiệm? – Đồng thanh tập 3.

Các đồng minh bàn cuối lo lắng nhìn nhau rồi nhìn sang cô từ đầu đến chân. Đầu tóc thì rối ren, mặt mày thì tức giận, quần áo xộc xệch. Lời nói của cô càng khẳng định điều đó khiến ai cũng chung một ý nghĩ

Kin đã dụ dỗ cô nhân lúc cô vào nhà WC, sau đó cậu ta giở trò , ức hiếp, bắt nạt con gái nhà “ lành “. Kết cục, khi xảy ra sự việc ấy xong, cậu không chịu trách nhiệm cho việc mình làm, bỏ đi. Và cô rất tức giận.

- Các người không hiểu hả? – Cô tức giận hét.

- Hiểu rồi – mọi người gật gù. Cuối cùng cũng hiểu ra.

Đáng tiếc, cô không biết rằng, mọi người chẳng hiểu gì hết. Chính xác là hiểu sai trăm trọng. Ước chi mọi người biết rõ, tóc rối ren là do gió, mặt mày tức giận vì bị cậu chơi một cú rất chi là cay, quần áo xộc xệch vì một Playgirl đã trở lại trong những phút “ vinh quang “ của trận chiến.

- Học sinh mới, tiểu - thư - Kelly - cao - quý. Em làm gì trong giờ của tôi vậy hả? – Thầy giáo Toán gần giọng, bực bội khi bị cắt ngang bài giảng.

- Dạ, không. Tại mấy bạn này cứ không hiểu bài hoài, em giảng rất kĩ rồi. Nên em mới to tiếng vậy. Hì – Cô hạ hỏa, dùng chiêu mỹ nhân kế mỉm cười, giải thích.

- Đó toàn là học sinh xuất sắc. Sao lại không hiểu mấy bài này? – Thầy Toán học nghi ngờ.

- Không ạ. Em đang giảng ấy bạn bài tập Toán cao cấp, nâng cao hơn thể này. – Cô cười xòa.

- Vậy ý em nói bài tôi dạy không đủ khó, không vừa tầm với trình độ của các em? – Thầy giáo Toán “ dịu dàng “ nói kìm nén cơn bão táp trong người.

Cái ông thầy chết tiệt này, ông giảng thì ông cứ giảng đi. Nói nhiều, mấy cái bài này thì học làm gì cho đời, dễ ề. Đúng là thầy giáo quèn, còn lắm lời tôi sẽ bảo anh Kid tổng cổ ông đi.

- Cũng gần như thế - Cô cau có, không muốn phí lời với ông thầy.

- Em ... được rồi, em giỏi thì mau lên dạy đi – Ông thầy đặt quyển vở xuống, thách thức.

Đột nhiên cả lớp hưởng ứng từng bừng làm ông thầy muốn xị khói đầu.

- Wow, wow Thiên thần dạy học, hay quá đi. Fighting...

- Hú hú tuyệt vời, mau lên đi. Lên đi.

- Hay quá. Hay quá. Mau lên đi.

- LÊN ĐI. LÊN ĐI – cả lớp đồng thanh hò reo.

Cô tặc lưỡi. Lòng thành của các Fans như vậy từ chối thật quá tàn nhẫn. Còn cả ông thầy kia nữa, dám thách thức tiểu thư đây. Được, thích thì chiều.

Cô tự tin, kiêu ngạo từng bước tiến lên bục giảng trong ánh mắt ngưỡng mộ của các Fans. Đến chỗ ông thầy đang đứng, cô nhếch môi, lướt qua khinh bỉ.

- Vậy bài Toán này , tôi sẽ đảm nhiệm giảng nốt.

- Đồng ý... đồng ý – cả lớp nhộn nhịp lên hẳn.

- Em hèm, bài toán này có 3 cách, tôi sẽ trình bày cách ngắn gọn nhất. – Cô tắt hết máy tính, tháo dây kết nối máy chiếu, cầm gọn một viên phấn lên nhìn “ học trò “ của mình ngoan ngoãn lạ thường. Tất cả đều chăm chú nhìn lên bảng, hí hửng.

- Đầu tiên, chúng ta sẽ làm như thế này .... Sau đó là bước này ... tiếp theo là như vậy .... Cuối cùng , chuyển về sang , thực hiện phép chia là ra số cần tìm. – Cô vừa viết viết, vừa nói thao thao bất tuyệt một tràng.

- Được rồi. Mọi người có hiểu không? – Cô đặt viên phấn xuống bàn, phũ tay hỏi.

Im lặng ...

Im lặng ...

- Trời ơi. Ngắn quá. Quả nhiên là cách hay ! – Một học sinh đứng bật dậy hét to

- Chữ đẹp quá.! Đẹp như người vậy. – Học sinh tiếp theo hưởng ứng

- Hay quá. Tự nhiên tao thấy yêu môn Toán.

- Dễ hiểu quá luôn. Chưa bao giờ tao yêu môn Toán đến vậy ....

Cứ như thế cả lớp ồn ào thành một cái chợ. Cô chau mày, gõ thước xuống bàn ra hiệu im lặng.

- Haizz. Nhưng tôi phải trả lại cho thầy giáo rồi – Cô giả vờ vẻ luyến tiếc, ưu sầu.

- Không được. Thiên thần mau giảng tiếp đi. Còn thầy hãy về đi.

- Đúng rồi. Thầy hãy về đi. Hãy để thiên thần dạy.

- Thầy dạy không hay gì hết. Mau về đi ....

- CÁI LỚP NÀY LOẠN RỒI – Ông thầy ôm đầu bỏ chạy.

- Ê thầy còn cái cặp – Cô giơ cặp trước mặt, đá phăng ra ngoài cười hả hê

- Thiên thần mau giảng tiếp đi – Lớp trưởng Uyển Linh cười tươi như hoa đề nghị.

- Chắc các bạn mệt rồi. Mau xuống canteen ăn thỏa thích đi. Hóa đơn tôi sẽ thanh toán đầy đủ. – Cô phẩy tay hào phóng.

- OA. TUYỆT VỜI – Cả lớp đồng thanh hét lên, reo hò.

- Đi vui về nhé! – Thoáng chốc đã chẳng thấy bóng dáng nào ngoài đồng minh bàn cuối.

- Oa ... đã thật – Cô vươn vai gác chân lên bàn giáo viên.

- Con nhỏ đáng ghét này, sao có thể làm thế với thầy giáo đã có công với trường này hơn 25 năm chứ? – Nhỏ nhảy lên nhéo mũi cô chêu ghẹo.

- Ha ha ai bảo ổng cứ lằng nhằng. Tui ghét.

- Ôi cái con nhỏ cậy quyền này. tui thấy khổ thân ông thầy quá.

- Khỏi đi. Tới đây anh sẽ chuyển ông thầy đó xuống lớp dưới dạy mà – Kay đứng bên nhỏ khoác vai tự tin.

- Tui nghĩ lượng Fans của pà sẽ tăng nhanh lắm đấy.

- Quan tâm làm gì? – Cô phẩy tay phiến não, thờ ơ.

- CHỊ KELLY, CHỊ THẬT QUÁ ĐÁNG! – Linh bỗng nhiên giận dữ hét, nước mắt nước mũi bắt đầu trực trào ra.
- Cô ý kiến quái gì? – Cô điên tiết , đứng lên bàn giáo viên nói. Cô nghĩ mình là ai chứ Triệu Mỹ Linh, cô đã cướp đi Kai, làm tôi dính vào tên Kin xỏ lá , bị cậu ta uy hiếp mất hết danh dự. Cô khiến tôi chịu đủ thứ không đáng.
- TẠI SAO CHỊ LẠI LÀM THẾ?
- Tôi làm gì khiến cô Triệu Mỹ Linh không hài lòng ?
- Người sai là chị mà ... chị đã khiến thầy bị sỉ nhục, bị học trò của mình khinh thường còn gì đau khổ hơn nữa chứ?
- Sỉ nhục? – Cô cười khẩy nhìn Linh cố tỏ ra yếu đuối, giàn dụa nước mắt. Còn cái đau khổ hơn nhiều. Đó là một trái tim tiểu thư trong sạch như tôi bị nhuốm bẩn.
- Chị mau đi xin lỗi thầy đi – Linh quệt nước mắt , ra lệnh .
- Cô công nhận là mình đùa hơi quá. Nhưng thực ra, cô cũng định sẽ làm một việc để hoàn lại, nhưng cô ta
- Triệu Mỹ Linh cô ta là cái quái gì mà dám ra lệnh cho cô.
- Không – bao – giờ. – Cô nhìn Linh khiêu khích.
- Chị ... chị ... tại sao ... aaaa – Linh giận không nói lên lời giả vờ ngã xuống đất – Kai ơi, aaa em đau .... Em đau quá – Linh bầu chặt phần ngực khó khăn nói.
- QUÁ ĐỦ RỒI. KELLY! ANH KHÔNG CHỊU NÓI EM – Kai đá mạnh méo bàn tức giận, dịu dàng đỡ Linh đến phòng Y Tế.
- Tình yêu làm con người trở nên ích kỷ. – Nó đứng vụt dậy, nhún nhẹ từng bước chân, thoáng cái đã đứng hiên ngang trên bàn học đầy đầu trước mặt cô và nhỏ.
- Jasmin, đừng nói nữa – Nhỏ xoa lại tay lại với nhau khuyên nó im miệng lại.
- Cô đứng như trời chồng , nỗi đau đón đê ập mạnh lên đầu cô. Một lần nữa, cô ngã khụy vì anh. Triệu Mỹ Linh – đồ giả tạo. Hận... hận ..

39. Chương 39: Em Khóc ... Em Tự Lau

Nó giả vờ đau....

Anh vội vàng chăm sóc. !!

Giọt nước mắt lại lăn dài trên gò má mềm mịn của cô. Cứ mỗi lần Kai làm vậy, cô không thể kìm nén được. Cô đã quen với niềm vui, hạnh phúc trong nhung lụa, gấm vóc của một gia tộc đầy quyền uy, quen được sự yêu thương, quan tâm của một gia đình thế lực , quen được mọi người ngưỡng mộ, khen ngợi , quen cùng 2 người bạn quây tụm từng bữa đến tận bạo.

- Kelly, pà không sao chứ? – Nhỏ lo lắng ngồi xuống vỗ vai cô.

Cô im lặng...

- Được rồi để tôi đi mua chút nước – Kay nói rồi chạy ra ngoài.

Trong phòng học trở nên hiu quạnh lạ thường, chỉ còn nó, hần, cô và nhỏ. Nó và hần vừa mới làm lành, quây tụm cả canteen đến bãi sau của trường thì cô lại vậy. Niềm vui chưa bao giờ trọn vẹn cả.

- Mạnh mẽ lên ! – Hần bước đến, nhẹ nhàng lên tiếng đeo lên cổ cô chiếc vòng in hình Devil Phong.

Cô ngạc nhiên nhìn hấn, rồi nhìn xuống chiếc vòng cổ. Phải mạnh mẽ lên chứ? Đường đường là bang phó Devil Phong, sao cô có thể gục ngã được.

Tình yêu với Kai có lẽ khiến cô bắt đầu mệt mỏi rồi, từ bé những việc quá khó, đau đớn cô chưa chịu đựng bao giờ. Vậy nên, cái gì đó không giữ được thì hãy buông tay.

Hấn cài dây xong, kéo tay nó xuống, khoác eo nó dựa vào bàn.

- Ha ha cậu nói thật đúng Ken à. Tôi là ai chứ? – Cô đứng dậy, lau nước mắt, tự mỉm cười
- Thiên kim tập đoàn đá quý The King, cháu gái thủ lĩnh quý tộc Mark và bang phó bang Devil Phong – Nhỏ nhanh chóng cướp lời, đóng đinh vào câu nói.
- Đúng thế. Vậy nên từ nay ... tôi sẽ là .... TÔI – cô gần giọng, tự hào. Còn mọi người .... Sụp đổ toàn tập.
- Giỏi lắm Kelly ! Pà là số 2 không ai là số 1. – Nhỏ lấy lại tinh thần vui mừng ôm chầm lấy cô , hất cằm về phía nó với hấn – Jasmin, pà nên học tập Kelly, Kelly mạnh mẽ kiên cường vượt qua nỗi đau, thay đổi nhanh chóng vậy chứ?
- Thay đổi. Không hết đau – Nó lườm nhỏ.
- Không cần cố gắng nhiều. Có tôi rồi mà – Hấn khẽ cười, hôn nhẹ lên tóc nó.
- Ôi ghê chưa kìa
- AAAAA, nước đây rồi! – Kay hồng hộc, thở dốc mang 2 chai nước đến.
- Trời ơi, mua hai chai thì ai được uống hả? – Nhỏ cau có.
- Hì. Tại gấp quá.
- Thôi. Chúng ta đi ăn tiệc đi. Chào mừng Kelly đã trở lại và lợi hại hơn xưa và .... – nhỏ ngập ngừng cười ẩn ý nhìn nó với hấn thân mật – mừng cho hai bạn kia he he.
- Tán thành. !
- Vậy đi. Tôi sẽ mời mọi người đi ăn ở nhà hàng Ý của gia đình tôi. – Cô lên tiếng.
- Ha ha Tuyệt. – Kay ném hai chai nước xuống thùng rác cuối lớp khoác vai nhỏ.
- Hai bạn kia im vậy nè – Cô liếc mắt về phía nó.
- Tôi đồng ý – hấn nhún vai.
- Ok – nó làm hiệu Ok, mỉm cười.
- Còn tôi nữa chứ? Đi cùng cho có đôi ha – Kin đột nhiên xuất hiện nắm tay Kelly kéo ra phía trước.
- Nè, ai mời cậu tên khốn kiếp – Kelly bực bội , vùng vằng thoát ra.
- Vậy ư? Không mời sao để tôi ....
- Thôi, Được rồi. Đi thì đi. – Cô bắt lực.
- Đây, sao 4 người nhìn tôi ghê vậy? – Kin bất ngờ nhận ra ánh mắt tóe lửa.
- Cậu đã làm gì Kelly hả HOÀNG MINH ĐỨC? – Nhỏ lừ mắt nhìn cậu.
- Làm gì? Tôi làm gì?
- Còn giả vờ, không phải cậu đã dụ dỗ Kelly, rồi giả trò sàm sỡ sau đó bỏ đi, trốn trách nhiệm sao? – Nhỏ xung thiên nói.
- SÀM SỖ ? – Cả cậu và cô mắt trợn lên, khóe miệng co giật.
- Không phải sao? Kelly kể vậy mà? – Nhỏ tỉnh bơ.
- KELLY TIỂU THƯ CAO QUÝ, CÔ ĐIÊN HẢ? TÔI THÈM SÀM SỖ CÔ SAO?

- Tôi nói vậy bao giờ. Hiểu nhầm rồi. Trời ơi TRẦN THẢO TIÊN.
- Thôi được rồi. Chúng ta vừa đi vừa nói. Đừng tranh luận nhiều – Kay can ngăn
- Ồ, được thôi.

Ba đôi sánh vai nhau, cùng tiến ra bãi xe, phóng vun vút tới nhà hàng. Cô y tá nói Linh không bị làm sao, chắc là do trong người hơi mệt. Kai đưa Linh về lớp thì đã chẳng đồng minh đâu. Anh thoáng thất vọng, Linh liền đưa ra đề nghị.

- Anh à, hay chúng ta đi ăn đi.
- Ừ, nếu em muốn.
- Chúng ta sẽ ăn món Ý nha anh.
- Cũng được ....

40. Chương 40: Anh Không Hề Yêu....

Chào quý khách - Hai cô tiếp viên cúi đầu lễ phép, khẽ liếc trộm Kai.

- Anh à, mình ngồi kia nha - Linh chỉ vào bàn cách bàn tụi nó hai bàn khác
- Cũng được. - Kai không hay biết ung dung ngồi vào bàn.
- Anh chị dùng gì ạ? - Anh phục vụ đưa Menu hỏi.
- Anh à, anh thích món gì? - Linh ghé sát đầu gần anh.
- Gì cũng được - Anh hờ hững đáp.
- À, vậy đi. Cho tôi 2 suất Mỳ Ý - Linh thất vọng trước phản ứng của anh, đưa trả Menu dụi dàng nói.
- Vâng. Xin quý khách đợi chút.

Anh phục vụ đi khỏi, Linh liền quay sang Kai nũng nịu.

- Kai à, hình như hôm nay anh không được khỏe.
- Không sao.
- Sao anh thờ ơ với em quá vậy? - Linh cau có tựa vào vai anh.
- Đủ rồi - Anh đẩy đầu Linh ra cau có.
- Híc... anh thật là ... mà ý ấ ... Kai, anh nhìn kia, kia không phải là tụi em gái anh sao? - Linh sáng mắt nhìn về phía bàn nó.
- Tại sao họ lại không mời chúng ta đi cùng chứ - Linh trách móc.

Anh quay sang nhìn phía Linh chỉ, thấy 6 đồng minh vui vẻ, cười nói liên tục, ngay cả Ken và nó nổi tiếng ít nói, ít cười cũng tỏ ra rất thích thú, hài hước. Họ đã quên mất sự tồn tại của anh.

- Khốn kiếp!. - Kai siết chặt võ tan ly nước trên bàn, mí mắt sụp xuống tức giận.
- Họ rõ quá đáng. Sao có thể ích kỷ vậy chứ - Thấy anh tức giận, Linh cười thầm trong lòng , lên giọng mỉa mai.

Anh đứng bật dậy , giận dữ tiến về phía bàn của tụi nó.

- Các người quên sự tồn tại của tôi rồi sao? - Anh cười khẩy, gần giọng.

Mọi người dừng đũa, ngạc nhiên nhìn Kai, Kelly hoảng hốt thấy tay anh chảy máu, mấy mảnh thủy tinh còn xuyên vào lớp thịt.

- Anh à, chúng ta nên đi thôi - Linh khoác túi chạy tới kéo Kai đi.

- Cô giỏi thì biến đi - Nhỏ phần nộ, cầm ghét chỉ tay ra cửa đuổi Linh đi.

- Vì cô mà bữa cơm mất ngon - Kay vút đũa, đĩa xuống đặt lờm Linh.

- Kai à, anh nói, tụi em quên sự tồn tại của anh sao? Không đâu. Tụi em nhớ kỹ lắm, nhưng anh thì sao? Chỉ vì 1 đứa con gái giả tạo, chả ra gì mà quên mất Kelly đã làm những gì vì anh, quên mất nỗi đau của cô ấy, quên mất cả sự có mặt của tụi em - Nhỏ uất ức nói, cầm túi bỏ chạy.

- Một đứa như mày, điều đó cũng không nhận ra sao? NGU XUẤN - Kay bực bội xô vỡ thức ăn đuổi theo nhỏ.

- Mất cả ngon. Đồ giả tạo - Kin liếc Linh coi thường, kéo tay cô rời khỏi nhà hàng - Đi thôi, tôi không ăn nổi.

- Anh nói cái gì? Ai ... ai giả tạo chứ?

- Kai à, họ nói em giả tạo đó. - Linh quay sang Kai than thở.

- BIẾN - ĐI - Anh hất Linh ra hách dịch.

- Kai à, không đâu. Em đâu làm sai gì đâu chứ? - Linh nước mắt nước mũi cầm tay anh lay lay.

- CÚT - Anh rút túi, vút sấp tiền 500 xuống đất trước mắt Linh.

- Không Kai à, đừng... đừng làm thế với em - Linh cố chấp, ngã khuỵu dưới chân anh.

- CẦM TIỀN VÀ ... CÚT - Anh trừng mắt, chỉ thẳng vào mặt Linh.

Linh chần chừ, rồi cũng cầm tiền, nhìn Kai tiếc nuối bỏ đi. Linh vừa bỏ đi, Kai nhếch môi chế nhạo.

- Vậy là quá rõ rồi - Ken chống tay lên bàn khinh khỉnh nói.

Nó không nói gì, nhìn chăm chăm vào tay anh, đẩy ghế, kéo anh đến WC.

- Đưa anh vào đây làm gì? SAO EM KHÔNG CHẠY THEO HỌ ĐI. - Anh gạt phắt tay nó ra, giận dữ hét.

Nó vẫn im lặng, nhặt những mảnh thủy tinh trên tay ra, rửa bằng nước sạch, rồi nó mở túi, lấy thuốc và vải băng bó lại cho anh.

Anh gơ tay lên nhìn những đường băng gợn gàng, chắc chắn của nó đau xót, anh ôm chăm lấy nó, khẽ nói.

- Cảm ơn em, Jasmin. Nhưng ... anh ... thực sự... không hề yêu Kelly.

- Kelly là tiểu thư danh giá. Anh thích làm bạn cô ấy. Hãy hiểu cho anh.

- Anh yêu Linh? - Nó lạnh lẽo mấp máy môi hỏi.

- Không. Cô ta giống bao người con gái khác. Chỉ là thú vui tiêu khiển thôi. Anh không yêu ai cả. Cũng giống như .... em không ai ... ngoài Dakie vậy.

Nó đá mạnh vào chân anh. Sao có thể khinh thường con gái vậy chứ? Đồ lẳng nhăng.

- Jasmin, em làm gì vậy? - Anh phúi bẩn đế giày của nó dính vào, nhần mặt hỏi.

You're insecure

Don't know what for

You're turning heads when you walk through the door-or-or

Don't need make-up

To cover up

Being the way that you are is enough-ugh-ugh

- Em có điện thoại kìa ! - Anh xỏ tay vào túi, đứng tựa vào tường hất cằm về phía điện thoại của nó đang rung.

Nó cầm điện thoại lên, hết nhìn màn hình rồi lại nhìn anh.

- Sao vậy? Ai gọi à?

- Ken - Nó nhún vai, mặc điện thoại đang kêu.

- Chắc lúc này, em bỏ rơi nó trắng trợn quá - Anh khẽ cười , giật điện thoại của nó, lướt phím Nghe.

- Alo, gọi gì hả anh yêu?

- LÊ VŨ MINH KHÔI. MÀY MUỐN CHẾT KHÔNG HẢ? - Ken tức giận dùng dùng khi bị anh chê, đá xoáy.

- Đây, ăn nói với anh rể tương lai vậy phải không. Tốt thôi.

- Ê, Jasmin, em chia tay với thằng Ken đi. Tình hình này không được rồi - Anh cố nói to làm hấn càng điên hơn.

Nó lườm anh, lúc ở canteen, ai là người bày đủ trò để nó với hấn làm lành. Đúng là tính thời tiết.

- KAI. MÀY CÓ THÔI ĐI KHÔNG.HỪ ?

- Đây, Jasmin , em xem nó nói với anh vậy đấy. Thôi , cúp máy đấy. Tao gả cho nó thằng khác. Bye ... - Anh thản nhiên cúp để lại một cục khói trên đầu hấn.

Nó cầm điện thoại đập vào đầu anh. Nó là ai mà anh thích gả cho ai thì gả hả? Muốn đám. Hừm !!!

.....

- Kin à, tôi không thể đi tiếp được nữa - Cô rút tay mình đang nằm gọn trong tay cậu ra.

- Đi giày cao gót mỗi chân hả? Để tôi công - Cậu quay lại hỏi.

- Không phải. Dù thế nào, tôi cũng không thể ghét Kai được. Tôi rất lo cho anh ấy, ai sẽ lo cho vết thương ấy khi mọi người bỏ đi? - Cô lo lắng nhìn cậu.

- CÔ LÀM ƠN NGỐC VỪA THÔI. CẬU TA KHÔNG YÊU CÔ - Cậu đau đớn, khó chịu hét.

- Tôi yêu Kai là đủ rồi. Xin lỗi Kin - Cô đưa ra phía sau, lùi lại, định chạy đi thì bị cậu chặn bước.

- Nếu cô bước đi.Tôi sẽ tung tấm ảnh này lên đấy. - Cậu giơ máy điện thoại lên uy hiếp.

- Sao cũng được. Tôi yêu Kai. Tôi có thể thay đổi từ Playgirl thành tiểu thư thực nữ như bây giờ. Tấm ảnh đó chẳng có gì so với tình yêu tôi dành cho Kai. - Cô ngang nhiên nói, lướt qua cậu một cách vô tâm.

- Xin lỗi Kin à.

41. Chương 41: Lỡ Chuyến Bay

- Em chuẩn bị hành lý xong chưa? - Kai mở cửa đứng dựa vào tường, khẽ cười hỏi nó.

Nó lắc đầu, xách gọn một túi xách thường dùng ra ngoài.

- Đây, em chỉ mang một túi thường này thôi hả? - Anh ngạc nhiên nhìn nó.

Nó gật đầu thản nhiên.

- Haizz, mang chi cho nặng, sang bên đó mua đồ cũng được mà. Tiểu thư Jasmin đây đâu thiếu tiền he he - Nhỏ từ phòng bên cạnh bước ra, nháy mắt với nó.

Nó làm dấu Ok, mỉm cười rồi xuống nhà.

- Để anh đưa em đến sân bay. - Kai lắc lư chìa khóa trong tay ung dung vào trong gara lấy xe.

- Đi vui vẻ nhé – Nhỏ và cô đứng trên hành lang nói vọng xuống, cười ẩn ý.

.....

Ngồi trên xe, nó liên tục hí hoáy nghịch điện thoại của anh. Thỉnh thoảng anh lại quay sang nhìn nó bật cười vì tính tò mò.

Baby you light up my world like nobody else

The way that you flip your hair gets me overwhelmed

But when you smile at the ground it aint hard to tell

You don't know-ow-ow

You don't know you're beautiful

- Ai gọi anh vậy? - Anh liếc qua màn hình điện thoại hỏi.

- Mỹ Hân là ai? - Nó thực sự không hiểu nổi ông anh đào hoa của mình, hết Mỹ Quyên đến Mỹ Linh giờ lại Mỹ Hân , tiếp theo sẽ là Mỹ nào nữa đây?

- Đưa máy cho anh. - Anh giật điện thoại từ tay nó. Lướt phím Nghe.

- Alo.

- .....

- Ủ, biết vậy đi. Anh đang bận.

- .....

- Không vấn đề. Nếu em thích.

- .....

- Ủ, anh cũng thế.

- .....

- Vậy nhé!. Gặp em sau.

Nó ngồi nhếch môi , lườm ông anh trai, sao lại có thể loại đào hoa, lẳng nhăng level max vậy chứ? Làm em gái anh xấu hổ chết được.

- À, hay đấy - anh nhoẻn cười, tiện máy gọi cho ai đó.

- Hay gì? - Nó cau có nhìn anh.

- Alo, Ken hả?

- Ngoài tôi ra thì còn có thể là ai sao?

- Đáng tiếc về chuyến bay thật.

- Cái gì? Đáng tiếc gì? Jasmin vẫn chưa đến.

- Nó không đến đâu. Hôm qua tôi đã bảo gả nó cho đứa khác rồi.

- KAI - KAI, tôi không có đùa với cậu đâu.

- Ai thèm đùa, thích cứ ở đó mà đợi đi. Dám đắc lễ với Kai này hả?

Anh thích thú tắt máy, vút ra ghế sau, liếc sang nó đang bẻ tay răng rắc, liền phì cười.

- TẬP - TRUNG - LÁI - XE - Nó gần giọng, chỉ tay về phía trước. Tên khốn nhà anh, đang lái xe mà điện thoại với điện tít.

- Được rồi. Đang tắc đường, anh em mình đi ăn Lotteria đi. - Anh mỉm cười nhìn nó, gọi ý.

Vạch đen sì bao phủ khuôn mặt nó, đúng là hối hận khi đồng ý đi cùng anh. Nếu nó tự đi thì đã đến sân bay rồi. Tắc đường đến đã muộn lại còn đi ăn Lotteria. Rõ ràng có ý chọc tức Ken.

- Đi đi. Không chuyến này thì chuyến khác. Anh sẽ đặt cho em. Không sao cả.

- Cũng được - Nó khoanh trước ngực, nhún vai thản nhiên nói.

- Khả khả, không ngờ em lại đồng ý - Anh cười khả khả hả hê.

Anh hài lòng lái xe quẹo sang trái, đỗ vào trước cửa nhà hàng Lotteria ở quận Cầu Giấy. Anh và nó vừa xuống xe lập tức gây sự chú ý của mọi xung quanh, anh hồ hững không quan tâm, khoác eo mở cửa bước vào trong.

- Ngồi bàn kia đi. Anh gọi đồ ăn.

Nó chép miệng, chán nản nhìn anh. Từ Cầu Giấy tới sân bay quốc tế Nội Bài tới 20 km mà anh cứ tung tăng, ung dung như con cá cảnh. Như thế bao giờ mới đến nơi.

- Chắc giờ, Ken đang xì khói đầy đầu ha ha – Anh chống cằm, cười gian manh.

Hết chọi nổi, có thể lảng xê, tung tiền cho gái thì không bao giờ cảm thấy nhiều, trong khi đó với bạn bè thì toàn đi thù vặt. Nạn nhận bị ảnh hưởng gián tiếp lại chính là em gái mình mà anh không có cảm giác gì sao chứ? Hừm!!!

- Của quý khách đây ạ. Chúc ngon miệng – Cô phục vụ mỉm cười, lễ phép đặt phần thức ăn lên bàn.

Nó khó hiểu nhìn anh, rõ ràng là vừa đến đã có thức ăn, các bàn khác đèn trước, ngồi đợi mà chưa có. Hừ, chắc lại trả tiền cao hơn hoặc lợi dụng sắc đẹp chứ gì. Ông anh đáng chết.

- Không cần nhìn anh với ánh mắt thán phục vậy đâu. Người đẹp như anh, nên được ưu tiên. – Anh thích thú, tự tin cầm lon pepsi lên uống.

Nó thở dài, nhìn anh với ánh mắt : Biết ngay mà.

Reng ... Reng ... Reng ...

Nó định cầm điện thoại lên mở tin nhắn thì bị anh giật máy.

- Không điện thoại gì hết. Ăn là ăn. – Anh ra vẻ nghiêm túc, cất điện thoại của nó vào túi.

- Chả ra gì – nó lạnh lùng nhìn ra cửa sổ nói.

- Ăn nói với anh thế hả? Không thể nói một câu đầy đủ chủ vị được sao? – Anh khề gắt, mở điện thoại nó xem.

Nó nhếch môi, trút giận lên bánh hamburger. Tên nào vừa nói ăn là ăn, không điện thoại, tên nào ngồi lái xe mà vẫn còn phone với mấy em “ cừ non “.

- À, Ken nhắn tin đây mà. Hơ hơ – Đôi mắt của anh sáng lên, đặt cốc pepsi xuống, nhắn tin trên máy của nó.

- Hà hà, anh em mình cứ ăn thoải mái..

- Đi – thôi – nó gần giọng ra lệnh.

- Sao? Em sợ hấn hiểu lắm hả?

Nó tắc lưỡi lắc đầu, hất cằm về phía mọi người đang nhìn nó và anh một cách chăm chú. Có người còn vờ dùng điện thoại giơ cao lên để chụp ảnh, rồi mỉm cười thì thầm với nhau nữa. Đi theo anh đúng là sai lầm.
SAI LẦM

42. Chương 42: Rắc Rối

- Vậy được. Đi thôi – Anh thản nhiên nói, kéo tay nó ra ngoài.

Nó mở cửa xe thì lại bị anh chặn lại. Nó chau mày, khó chịu nhìn anh. Lại gì nữa đây?

- Chúng ta đi trung tâm Mega Mall đi.

Nó lắc đầu, cái đó hôm mới về Việt Nam đi rồi. Xem anh tính câu giờ bằng cách nào nữa.

- Vậy đi Royal City.

- Đi hết rồi.

- Đi lại có sao đâu?

Chẳng có gì hay. Lại phải quay xe về Thanh Xuân. Hừ.

- Mua bánh mì. – Nó lạnh lẽo nhìn cửa hàng bánh mì đối diện ra lệnh.

- Muốn ăn thì nói thêm chủ ngữ giùm vào đi – Anh cau có – Mà anh không đi đâu. Sao anh phải cửa hàng bé xít đó.

- MUA. – Nó trừng mắt

- Được rồi. Bực ghê. Tự nhiên thích ăn bánh mì đó. Có gì thú vị chứ? Mất cả hình tượng. – Anh vừa than thở vừa qua đường.

Chỉ đợi anh đi qua, nó vẫy taxi chuẩn đi trước. Lúc anh về, đã chẳng thấy nó đâu.

- Cô gái vừa nãy đâu? – Anh hỏi bảo vệ trước nhà hàng.

- Cô gái ấy bắt taxi đi rồi ạ.

Anh tức giận ném chiếc bánh mì vào sọt rác. Lao lên xe phóng nhanh về nhà, dù sao giờ đến sân bay cũng chẳng kịp, anh lại có hẹn rồi.

Căn bản là hôm nay trời đẹp, tính nó cũng dễ chịu. Nếu không chẳng biết anh sẽ đi về đâu.

You're insecure

Don't know what for

You're turning heads when you walk through the door-or-or

Don't need make-up

To cover up

Being the way that you are is enough-ugh-ugh

- A ha, giờ mới nhớ. – Anh cầm điện thoại nó đang đưa trong tay.

- Gọi gì? – Anh hờ hững trả lời.

- Đủ rồi đấy Kai. Thù dai.

- Đùa tý thôi mà. Tôi với nó vừa đi ăn Lotteria ha ha.

- Ăn Lotteria. Sắp trễ chuyến bay rồi còn 5 phút nữa .
- Ai biết được. Nó vừa trốn xong. May ra 15 phút nữa tới.
- 15 phút? Cậu đang đùa tôi đấy hả?
- Thế thì cậu phải đợi xem, bang chủ Devil Phong có tài năng đua xe thế nào?
- KAI.
- Gì? Mà cầu nguyện cho nó cẩn thận. Bị công an tóm cũng lằng nhằng đấy. khả khả.

.....

- Yêu Cầu Quý Khách Vào Trong , Máy Bay Chuẩn Bị cất Cánh – Tiếng loa vang lên mà hần vẫn đứng như trời chồng, không xê dịch nổi một bước, rốt cuộc nó đang làm gì vậy chứ?
- Mời quý khách vào trong, máy bay chuẩn bị cất cánh rồi ạ - cô tiếp viên e thẹn nhìn hần khẽ giục.
- ..... – hần im lặng, siết chặt tay không nói gì ..
- Thưa quý khách , ... – cô tiếp viên lặp lại câu nói.
- Tôi phải đợi một người.
- Nhưng máy bay sắp cất cánh rồi ạ - cô tiếp viên lo lắng
- Không sao.
- Vậy .. vậy tôi đi trước – cô tiếp viên ngại ngần, luyến tiếc nói rồi vào trong.
- Yêu Cầu Hành Khách Thắt Dây An Toàn, Máy Bay Chuẩn Bị cất Cánh.

Hần ngồi gục trên ghế đợi, vậy là trễ chuyến bay rồi. Nó làm gì mà còn chưa tới nữa. Cảm giác chờ đợi này như thiêu đốt từng tế bào trong cơ thể hần. Còn đau rất , khó chịu hơn cả khi hần ngồi trước cửa đợi mẹ trở về nữa.

.....

- Này, cô ơi, để tôi lái xe đi. Tôi xin cô đấy. Xe này là của công ty, không phải của tôi đâu. Cô đi thế này sẽ gây tai nạn mất. Không thì thế nào cũng bị công an xéch cổ về đồn cho xem – Ông tài xế khẩn khoản cầu xin.
- Nó không nói gì, bình thản lái xe, khuôn mặt lạnh băng, hoàn toàn không để ý đến lời ông tài xế than vãn.
- Gia đình tôi chỉ trông chờ vào việc tôi lái xe này thôi. Bị về đồn công an, tôi lấy đâu ra tiền đền xe, tiền phạt rồi cả sáng sẽ chẳng được miếng nào nữa. Tôi xin cô. Để tôi lái cho.
- Câm – miệng – nó lãnh khốc ra lệnh, hàn khí tỏa ra khiến ông tài run sợ , ngừng than, chỉ biết nhìn nó phóng như hỏa tốc, vượt cả đèn đỏ.

Kít ttttttttttttttttttttt.....

- Cô đến sân bay Nội Bài sao? – Ông tài vừa nôn ọe vừa hỏi.
- Nó cười khẩy ném cho ông một sấp tiền, làm tài xế mà còn say xe, nghỉ sớm đi là vừa. Ông tài thở dài cầm sấp tiền, số tiền gấp mười mấy lần số tiền cần thanh toán. Haizz, số ông thật sự là đen hay đỏ đây?
- Chào ông, chúng tôi là cảnh sát giao thông. Mời ông về đồn vì tội vượt đèn đỏ, đi quá tốc độ và đi vào đường ngược chiều. – Ba người cảnh sát giao thông giơ tay chào, nghiêm mặt nói.
- Hả? Nhầm rồi, không phải tôi lái xe. Là cô gái kia. Là cô ấy – Ông chỉ về hướng nó đang đi.
- Ông là tài xế. Lẽ nào để khách chở. Mời ông theo chúng tôi về đồn.
- Không đâu. Tôi không ....
- Chuyện – gì? – Nó gằn giọng, bực bội xen ngang cuộc nói chuyện.

- Đó. Chính cô tiểu thư này là người lái xe. – Ông tài xế hốt hoảng chỉ nó.

- Cô là người lái xe phải không? – Một ông cảnh sát da ngăm đen hỏi cô.

- Rồi sao? – Nó hiên ngang khoanh tay trước ngực, chẳng tỏ vẻ gì sợ hãi.

- Cô đã vi phạm luật giao thông. Yêu cầu cô về đồn.

Mọi nó cong lên thành nụ cười khinh thường. Nó chìa tay trước mặt ông tài.

- Điện thoại?

- Cô muốn mượn điện thoại sao? – Ông tài run sợ vội vã lấy chiếc điện thoại của mình đưa cho cô với ánh mắt cầu cứu. Mong sao cô có quan hệ gì với cấp trên, để cả hai được bình an.

Nó nheo mắt, chep miệng ấn số gọi cho ai đó. Vài phút sau, nó quay lại, trả điện thoại cho ông tài, khinh khỉnh nhìn cảnh sát.

- Nếu cô không đi. Chúng tôi buộc phải bắt cô đi. – Tên cảnh sát trừng mắt tiến đến.

Reng .... Reng .... Reng .....

Đột nhiên, một tên cảnh sát có điện thoại, hần hắng giọng, lễ phép, cười nói với đầu dây bên kia rồi e dè đứng trước mặt nó.

- À, thật xin lỗi tiểu thư. Chúng tôi không biết. Mong cô bỏ qua.

- Đúng vậy, chúng tôi thật sự không biết chỉ thi hành nhiệm vụ thôi.

- Vâng vâng. Có gì cô hãy cho qua. Chúng tôi làm vậy cũng vì an toàn người tham gia giao thông.

- Mà hai người có thể đi được rồi. Chúng tôi xin phép.

Nó phẩy tay, chán nản chẳng thèm liếc.

- Haizz, cảm ơn cô. Tôi cũng phải đi rồi – Bác tài cúi đầu, vào trong xe chạy đi.

Nó mệt nhọc nhìn đồng hồ. Đúng là sui sẻo, trễ mất hơn chục phút rồi. Bây giờ biết hẩn ở đâu mà tìm đây. Điện thoại thì không có, mà có thì số hẩn nó cũng chẳng nhớ nổi.

Nó mở túi, lấy kính đeo vào, đội mũ lên để tránh gây sự chú ý, rồi bắt đầu tìm hẩn.

Tất cả là tại thằng anh trai đáng ghét. Từ ngày về Việt Nam, tính tình thất thường, thời tiết, thế này giống về để trả thù lắm sao?

- Này, Jasmin – Là tiếng của hẩn, nó xoay người lại, nhìn hẩn đang vẫy vẫy trước hàng ghế đợi.

- Sao giờ em mới tới vậy? Chuyến bay bị trễ mất rồi. – Hẩn nhún vai, thở dài nói.

Nó gật gù, ngồi cạnh hẩn, kéo sụp chiếc xuống. Giờ không có điện thoại, danh bạ cũng mất, không thể liên lạc với chủ tịch tập đoàn hàng không được.

Nó vòng tay qua eo hẩn làm hẩn bất ngờ tim đập rộn lên. Nó móc túi lấy điện thoại hẩn ra bấm số gọi cho ba. Cuộc sống khi không có điện thoại và máy tính thì nhạt nhẽo hơn cả bánh bột không nhân.

- Alo – giọng đầu dây bên kia vang lên quyền uy.

- Ba – nó nãy nê gọi

- Jasmin hả? Sao con lại dùng số này. Máy điện thoại con đâu? – Nghe thấy tiếng nó, ông liền vui mừng hỏi.

- Tại – anh - Kai – nó gần giọng khó chịu.

- Được rồi. Ba sẽ trừng trị, không thể để anh bắt nạt con được ha ha. Ở bên Việt Nam có gì vui không con? Mà con dùng máy ai vậy?

- Con bị trễ chuyến bay – Nó không trả lời câu hỏi của anh, nhanh chóng vào vấn đề chính.

- Vậy à? Con định đi đâu?
  - Tokyo.
  - Con đang ở sân bay nào?
  - Nội Bài.
  - Được rồi. Ba sẽ lập tức cho chuyến bay khác. Con đợi vài phút nữa nhé.
  - Ủ. – Nó mệt mỏi , gật gù.
  - Cái đứa con này, không cảm ơn ba sao? Ắn nói với ba hãy đầy đủ chủ vị vào đi. – Ông khẽ gắt rồi tắt máy, bỏ tay trước đứa con bất trị.
- Nó đưa trả máy cho hấn, rồi khoanh chân tự nhiên chẳng quan tâm đến ai.
- Em cũng thú vị thật đấy! – Hấn mỉm cười nhìn nó
  - Sao em cứ đội mũ hoài vậy? chẳng trông thấy mặt mũi đâu hết – Hấn định kéo mũ nó thì nó nhanh chóng vặn tay hấn đẩy ra. Đang mong người ta không nhìn thấy.
  - Em còn bạo lực nữa.
- Còn phải nói sao? Không bạo lực thì sao có thể ngang nhiên, chễm trệ ngồi trên chiếc ghế bang chủ.
- Thưa cô, cô có phải là tiểu thư Jasmin? – Một cô nhân viên cùng hai người bảo vệ đứng đối diện nó hỏi.
- Quái lạ, che thế này rồi còn nhìn thấy sao?
- Nó gật đầu khó hiểu.
- Chúng tôi đã tìm định vị nhờ vào điện thoại của tiểu thư. Mời tiểu thư và thiếu gia theo tôi.
  - Chúng tôi đã chuẩn bị xong rồi.
  - Đi thôi – Hấn khoác eo nó đi theo cô nhân viên.

43. Chương 43: Bang Tam Cây

Trên máy bay, chỉ có nó , hấn, nhân viên phục vụ, vệ sĩ và phi công.

- Này, sao em lại chọn cái này. Hãy lấy cái này đi – Hấn cau có nhấn mạnh vào Ipad.
  - Đồ ngu – Nó nhăn mặt chọn cái đối diện.
  - Cái gì .. gì? Em bảo ai ngu? – Hấn đơ mặt khi nghe người đầu tiên nói hấn là đồ ngu.
  - Aaa Ngu chết được!! – Nó không thèm quan tâm đến cách biểu lộ cảm xúc của hấn, vừa quát vừa tiếp tục lướt phím chọn hết cái này đến khác.
  - Hả? – hấn rút cằm xuống đất nhìn nó.
- Nó vẫn thờ ơ, không trả lời hấn. Chỉ hí hoáy vào cái Ipad làm hấn tức điên lên. Sao lại có thể loại con gái thế chứ?
- Đủ rồi – Hấn tặc lưỡi, chán nản giật Ipad ném ra ghế sau.
  - Không nghịch nữa. Ngồi trên máy bay không được dùng cái đó. – Hấn nghiêm mặt, khoanh tay trước ngực thản nhiên nói.

Nó liếc xéo hấn rồi quay đi. Tên nào lấy ra nghịch trước, đã ngu mà còn không biết tiếp thu. Nó chống tay lên thành cửa nhìn ra ngoài, lơ hấn một cách trắng trợn.

- Này... - Hấn chọc chọc vào người nó.

Ở đâu ra cái tên vô duyên này không biết. Nó không quay lại, dùng một tay bẻ tay hấn răng rắc.

- Này... Giận rồi hả?

- Tôi đùa chút thôi mà – Hấn nhìn nó hồi lỗi , kéo nó vào lòng mình.

- Anh em nhà em thật giống nhau đấy. Đùa chút thôi mà đã giận rồi – Hấn vừa nói vừa siết chặt nó vào lòng mình.

- Cút ra. – Nó vùng vằng, trừng mắt lườm hấn.

- Đáng yêu thật đấy.! Em cứ phản kháng tiếp đi. – Hấn bật cười thích thú, khiêu khích nhìn xoáy vào đôi mắt nó.

- Bỏ - ra – ngay – Nó véo mạnh vào tay hấn, gần giọng ra lệnh.

- Thích thì cứ véo đi – Hấn ngông nghênh nói.

Người ở thế bị động là nó. Không thể phản kháng, càng không thể chống trả. Chỉ còn cách duy nhất, cũng là cách bĩ ổi nhất. CÁN.

Nó chuẩn bị cúi xuống cắn hấn thì miệng hấn đã nhanh nhẩu chặn ngang,

- Em cắn thử xem.

- Không – phải – thách – nó nghiêng răng ken két.

- Tôi lại thích thách – Hấn giữ chặt người nó vặn ra đằng sau.

Nó nằm gọn trong lòng hấn, không xô chuyển. Hấn từ từ cúi sát mặt nó, khoảng cách gần đến nỗi hai người có thể cảm nhận được hơi thở của nhau. Mắt nó vẫn kiên cường mở to nhìn hấn không sợ hãi.

- Nhắm mắt vào coi. Mở lâu không mở hả?

- Không – Nó chắc nịch vênh mặt lên ngổ ngáo.

- Vênh cao nữa lên tôi xem coi.

- Sao – phải – xoắn ?

- Thế vênh lên nữa đi.

- Tên khốn – Nó lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Em vênh lên hay tôi cúi xuống? – Khóe miệng hấn cong lên gian tà.

Nó im lặng, vờ không để ý lời hấn nói. Khuôn mặt biểu thị “ Ta đang ngắm trời mây, mặc kệ người”

- Im lặng là đồng ý. Mà nói là nhất trí. – Hấn khẽ cười đắc thắng, cúi xuống phả hơi vào tai nó.

- Biến – xa – ra – Giọng lãnh khốc của nó vang lên nhưng chẳng làm khuôn mặt nhơn nhơ của hấn giảm đi chút nào.

- Nói là nhất trí. Em không vênh lên vậy tôi cúi xuống. Vinh hạnh thật đấy.

- Anh ... - Nó chưa nói xong thì bị hấn chặn ngang ngay bằng một màn môi chạm môi của hấn . Nó ứ họng, không nói được câu gì tiếp theo.

Mái tóc hấn rũ xuống, chạm nhẹ lên khuôn mặt nó, hàng lông mày lá liễu hơi chau lại, chiếc mũi thanh tú, tất cả đều được hòa quyện hài hòa trên lớp da phủ mặt.

Đây là lần đầu nó để ý kĩ càng tới hấn như vậy. Không thể phủ nhận là hấn rất đẹp trai. Nhưng việc hấn đang làm thì không thể phủ nhận là hấn đang đắc tội với đại tiểu thư đây. Hấn tự tiện hôn nó hai lần trong khi chưa được sự cho phép.

Nhân lúc hấn đang mê man với bờ môi căng mịn của nó. Nó từ từ đưa tay lên cấu mạnh vào tay hấn thì một giọng nói e ngại lên tiếng, bàn tay nó lơ lửng giữa không trung đành phải hạ xuống.

- Thừa thiếu gia ... tôi à ...tôi ... ơ ... tôi xin ... lỗi. Xin lỗi thiếu gia – Tên quản lý lúng túng, run rẩy nói.

- CHUYỆN – GÌ? – Một tay hấn giữ chặt nó, một tay đưa lên, lau sạch bờ môi khê sưng của nó.

- À .. tôi ... à.. tôi ... tôi ... - Tên quản lý lắp bắp mãi không nói ra thành lời.

- NÓI – Hấn tức giận ra lệnh, không thềm ngẩng lên nhìn

- Thiếu gia ... thiếu gia ... tôi ... tôi thực sự xin ... xin lỗi – Tên quản lý quỳ rạp xuống đất sợ hãi. – Chuyện thiếu ... gia .. gia giao cho tôi ... tôi ... tôi chưa ... à không ... ơ .. đã ... đã thất .... à không ... chuyện .. chuyện ...

- HIYA – Hấn nhảm tai, bực bội khi phải nghe một bài báo cáo từ ngữ bị lặp đi lặp lại.

- Anh hai – Hiya có mặt ngay sau vài giây, kính cẩn nói.

- Vứt ra khỏi máy bay. – Hấn phẩy tay xua đuổi ra lệnh.

- Vâng – Hiya cúi đầu nhận mệnh lệnh, ánh mắt tàn nhẫn hiện lên, dùng một tay xốc cổ tên quản lý ra cửa máy bay.

- Ô ... không ... không... thiếu gia .... Thiếu gia .... Hãy tha cho tôi... thiếu gia. – Tên quản lý la hét cầu xin.

- AAAAAAAAAA – Tiếng hét man rợn vang lên vọng lại.

Khi tiếng hét tắt ngấm hấn, hấn đặt nó sang bên cạnh, đan hai tay lại với nhau chống lên đùi, khuôn mặt trầm tư, suy nghĩ.

- Chuyện gì? – Nó nghiêng đầu tò mò hỏi hấn.

- Không có gì. Em mệt rồi phải không? Nào, ngủ đi – Hấn cười gượng gạo, đẩy phần tựa ngang bằng, rồi nằm xuống để nó gối lên người mình.

- Nói đi – Nó giả bộ làm mặt nũng nịu với hấn.

- Đến khi nào em biết nói một câu trọn vẹn. Ngày em đi học, giáo viên không dạy một câu phải có chủ và vị hử? – Hấn ôm nó, nhắm lại vờ ngủ.

Nó chu môi lại, gõ hai tay vào nhau nghĩ ngợi. Tóm lại có chuyện gì mà lại giấu nó chứ?

.....

- Anh hai.

Hấn tựa mình, đặt nó sang một bên nhìn người đang cúi đầu đứng trước mặt.

- Nói đi.

- Anh hai, chuyện đó tính sao? – Teka sốt sắng hỏi.

- Tao không thể quay về Việt Nam được.

- Nhưng ... chuyện đó ...

- Tao phải đến Tokyo. - hấn khó chịu nói

- Vậy khi đến Tokyo, em sẽ lập tức đặt chuyến bay khác để em về Việt Nam xử lý trước. Ở Việt Nam, đồng mình đâu có thiếu. Em nghĩ không quá khó để .....

- Điều tra được chưa? - Hấn cắt ngang

- Là người của bang Tam Cây.

- Theo tao. – Hấn đứng dậy đi về phía cuối máy bay.

- Vâng – Teka lễ phép vâng một tiếng, lùi lại mấy bước cho hấn đi trước rồi theo sau.

Hai bóng người khuất hẳn, nó từ từ ngồi dậy

- Bang Tam Cây sao?

- Nhặt nhẽo – Nó cười khẩy vuốt lại mái tóc, chống tay nhìn ra ngoại cảnh bên ngoài.

44. Chương 44: Quá Khứ Hiện Về

- Em dậy rồi à ? – Hấn ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của nó.

Nó gật đầu, không nhìn hấn.

- Em có muốn ăn chút gì không? Để tôi gọi nhé!

- Không cần – Nó lạnh lùng gạt phắt ý kiến của hấn.

Hấn hực hắng thở dài. Rút tay đặt trên tóc nó xuống, xỏ vào túi. Không gian bỗng trở nên im ắng, căng thẳng lạ thường. Cả hai không ai chui nói với ai câu nào. Khoảng cách gần nhau nhưng không thể với tới nhau đúng là một sự hành hạ với hấn.

- Anh hai, máy bay chuẩn bị hạ cánh rồi – Hiya đứng đằng song thông báo.

- Ừm.

.....

Nó và hấn đã xuống máy bay, hấn cố mở lời trước nhưng nó cũng chỉ thờ ơ ậm ừ đáp lại khiến hấn đau đầu chẳng hiểu tại sao? Nó cứ như vậy làm hấn để hấn có thể hiểu nó được.

Baby where did we go wrong (I don't know)

Baby where did we go wrong (Why don't u tell me)

Baby but we did go wrong (Yes, I know)

Baby where did we go wrong (OH I wish I've knew)

- Alo

- ....

- Con vừa xuống máy bay.

- ....

- Được rồi. Con biết rồi.

-.....

- Vâng. Chào ba.

Hấn tắt máy, quay sang nói với nó.

- Chúng ta đợi một chút, ba tôi sẽ cho xe đến đón.

Nó vẫn gật đầu rồi im lặng.

- Jasmin – hấn gọi tên nó.

Im lặng.

- Tôi đang gọi em đấy

Im lặng

- Tôi đã làm gì sao em lạnh nhạt với tôi quá vậy? – Hấn đột nhiên cau có nhìn nó, sự chọi đưng của con người luôn có giới hạn. Chẳng như hấn đây, quen với sự trút giận lên người khác bằng bạo lực. Mà phải chọi đưng không khí này từ lúc chuẩn bị hạ cánh đến giờ.

- Không – có – gì – nó gần giọng, lắc đầu

- Vậy tại sao em ... - hấn chưa nói hết câu thì bị nó cắt ngang.

- Hơi mệt – nó nhún vai, thản nhiên trả lời.

- Ủm – hấn khẽ ho – Tôi xin lỗi.

- Xe đến rồi , chúng ta đi thôi

Nó gật đầu, theo hấn ra xe.

- Mời thiếu gia , tiểu thư lên xe – Tên vệ sĩ kính cẩn nói , mở cửa xe cho hấn và nó.

.....

Chiếc xe được dừng lại trước một căn biệt thự bằng gỗ rộng lớn, diện tích còn lớn

hơn biệt thự nó đang ở. Phong cảnh được bài trí vô cùng bắt mắt tạo nên cảm giác thoải mái , tự nhiên ối vị khách đặt chân đến. Bãi cỏ xanh mượt kia mà được nằm lên vui đùa thoả thích thì không còn gì bằng

////////

- Em mệt quá Dakie, làm ơn chạy chậm thôi – Nó cúi người xuống thở dốc.

- Mệt rồi hả? Vậy chúng ta nghỉ đi – Dakie cầm tay nó dắt đi.

- Mệt gì hả? Đồ ngốc. Em xem anh còn dám chống lệnh em nữa không? – Nó chột rút tay ra, đánh liên tiếp vào người cậu.

- Ui da, đau quá Jasmin, em là con gái mà sao bạo lực quá vậy? – Cậu vừa cười vừa chêu nó.

- Hừm, bộ con gái không được bạo lực hả? – Nó vênh mặt thách thức nhìn cậu.

- Ấy da, ba em mà biết thì rắc rối to đấy – Cậu ngồi dậy khẽ chẹp miệng, liếc nó vẻ nguy hiểm.

- Ba em sẽ không biết nếu anh không nói đâu, DAKIE – Nó gần giọng, hăm he .

- À mà thôi đi, anh nói cho em cái này này – Cậu vẫy nó lại, vẻ mặt nghiêm túc khiến nó tò mò tiến gần vô thức.

- Cái gì cơ?

- Lại gần đây, anh mới nói được cái này quan trọng lắm.

- Thật sao? – Đôi mắt nó mở to chớp chớp hiếu kỳ.

- Đúng rồi, nó quan trọng như thế này nè ... * Chụt * - Cậu bất ngờ hôn kêu lên má nó rồi cười ha hả.

- Ha ha ... em mới là đồ ngốc đó Jasmin – Cậu lăn lóc trên bãi cỏ nhìn nó vẫn đơ đơ , mắt chữ O mồm chữ A.

- DAKIE, ANH HÃY CHẾT ĐI AAAA – Nó tức điên lên vì bị một cú lừa, dùng chân tấn công cậu.

- Tha cho anh đi, Jasmin đại nhân. Anh đùa thôi mà.

- Anh sẽ nói cho em cái này quan trọng hơn.

- Còn lâu em mới mắc lừa tiếp – Nó hất hàm bướng bỉnh.

- Không anh nói thật đấy. – Cậu gật đầu kiên định.

- Em không tin đâu.

- Em nói sẽ làm vợ anh mà. Làm gì có vợ nào không tin chồng chứ? Đúng hem? –

Cậu hí hửng chống tay lên cở.

- Được. Nốt lần này thôi đấy.

- Ủ. Nghe anh nói nhé. Em có biết con gái bạo lực sẽ bị trừng trị như thế nào không? – Cậu vừa nói vừa vờ vẽ nhào viên sô cô la.

- Như thế nào? Ai dám trừng phạt em? Em sẽ mách anh Kai – Nó bĩu môi, hiên ngang

- Anh Kai không giúp được.

- Em mách ba

- Ba cũng không được.

- Vậy em mách ông nội. Trong gia tộc, ai cũng phục tùng ông hết đó.

- Cũng không được. Hình phạt này ghê gớm lắm. – Cậu lắc đầu nghiêm trọng nhìn thẳng vào mắt nó.

- Hả? Vậy sao? LÀ gì thế? – Nó lo lắng hỏi dồn.

- Ừm, em biết không? Con gái bạo lực, ví dụ như hành động của em lúc này sẽ bị phạt là trên khuôn mặt sẽ xuất râu mép giống đàn ông.

- HẢ? – Nó ngã ngửa ra đằng sau.

- Vì con gái phải thùy mị, nét na. Nhưng hành động của em giống đàn ông, chẳng thùy mị gì hết, nên cũng sẽ mọc râu mép giống đàn ông đấy – Cậu nói không chớp mắt.

- Đây này , nó mọc râu ở chỗ này này này – Cậu vừa nói vừa dùng sô cô la ở đầu bàn tay nghiền lúc trước vẽ lên mặt nó làm râu.

- THẬT SAO ? – Nó hốt hoảng nhìn cậu.

- Đúng vậy, đúng vậy. Không tin em xem đi – Cậu đưa gương trong hộp phấn cho nó.

- KHÔNG. ... MẸ ELLA ƠI.... KHÔNG .... HU HU CON CÓ RÂU. – Nó khóc lóc, chạy đi. Cậu cười thích thú chạy theo nó.

- Mẹ .. mẹ ơi ... mẹ xem... có râu ... có râu này... – Nó về nhà, làm nũng trong khi mẹ đang làm bữa tối cùng người hầu.

- Sao vậy Jasmin? Sao mặt con lại có râu được? – Mẹ không nhìn nó, vẫn chăm chú vào món ăn đang chế biến.

- Mau nhìn con đi, anh Dakie bảo con có râu – Nó kéo kéo chiếc váy người hầu của mẹ.

- Được rồi. Để mẹ xem... Hả? Đây đâu phải râu. Là sô cô la mà – Mẹ ngạc nhiên giấy khăn ướt lau sô cô la cho nó. – Được rồi. Để mẹ phạt anh. – Mẹ bỏ dở món ăn , bế nó lên phòng.

- Dakie, Mau mở cửa ẹ

- Sao ạ? – Cậu vờ buồn ngủ mở cửa.

- Đây, con xem, sao con lại bôi sô cô la vào mặt em, rồi nói em có râu chứ? – Mẹ cau có quát – Mẹ rất bận, con có biết không hả?

- Oài, con đùa chút thôi mà mẹ.

- Con không được đùa em quá đáng như thế. – Mẹ nhéo nhéo tai cậu.

- Ui da, mẹ ơi. Con đau quá.

- Em có bao giờ đánh con đâu. Để em thay em trừng trị.

Đúng rồi em có bao giờ đánh con đâu, chỉ đập con thôi – cậu nghĩ thầm trong lòng nhìn nó đang nhoẻn miệng cười toe toét.

- Tiểu thư, chúng ta vào trong thôi – Tên quản gia cúi đầu lễ phép cắt đứt mạch suy nghĩ của nó.

Nó lắc đầu xua tan hết suy nghĩ ấy. quá khứ luôn hiện về mỗi khi có cảnh vật tương tự khơi gợi. Vậy là nó sẽ chẳng bao giờ quên được, nó sẽ luôn phải sợ hãi khi đối mặt với quá khứ, đối mặt với kỉ niệm liên quan đến ... Dakie.

45. Chương 45: Quá Khứ Của Con Trai Ông Trùm Mafia

Nó và hắc được dẫn vào trong qua hai cánh cửa phải nhập mật mã. Hai hành lang song song đều có người canh gác mặc y phục cổ đeo sau lưng thanh kiếm Nhật.

- Đây là cửa chính. Mời thiếu gia và tiểu thư vào trong. – Tên quản gia cúi đầu dừng lại.

Hắc gật đầu, nhập mã, xác nhận dấu vân tay. Hai bức tường tách ra, hắc khoác eo nó dẫn vào. Nếu cảnh bên ngoài là một không gian thiên nhiên rộng lớn, xanh tốt thì bên trong là một hang của hùm vương.

Mọi vật đều được làm từ chất liệu thượng hạng, họa tiết kĩ xảo, tinh tế. Nhưng mọi thứ chỉ chủ đạo bởi hai màu đen – trắng, làm căn phòng rộng lớn có chút gì đó ảm đạm, đáng sợ.

- Con chào ba – Hắc khẽ cúi người cung kính trước người đàn ông có đôi mắt đầy quyền lực đang tiến đến.

- Kia là người con chọn? – Người đàn ông đồng dục nói hắt cằm về phía nó.

Nó cúi đầu đáp lễ, không ngại ngần đối mặt với đôi mắt ấy.

- Vâng. – hắc thản nhiên đáp.

- Tốt!. Mau ngồi đi – Ông vừa nói vừa chỉ tay vào chiếc bàn cạnh đó.

Nó ngồi cạnh hắc, đối diện là ba hắc.

- Con tính bao giờ về lại Việt Nam – Ông không nhìn hắc vừa rót trà vừa hỏi.

- Khi nào người yêu con muốn về - Hắc ung dung chống tay lên thành ghế nói.

Nó liếc xéo hắc, nó là người yêu hắc hỏi nào? Không phải hôm đó hắc nói chỉ là người thay thế thôi sao?

- Nếu người yêu con không muốn về thì sao? – Ông khẽ cười đưa trà cho hắc và nó.

- Vậy tốt quá. Càng đông càng vui mà.

- Ha ha .... – Ông bật cười vui vẻ , quay sang nhìn nó , hỏi – Cháu tên gì?

- Lê Vũ Ngọc Băng – Nó lạnh lùng trả lời, không sợ hãi, không lo lắng như các cô gái khác e thẹn khi đến nhà bạn trai.

- Khí chất rất tốt! – Ông gật đầu hài lòng.

- Nhìn cháu có vẻ cũng là người của thế giới đêm?

- Bang chủ Devil Phong – Nó lãnh đạm nói.

- Bang Devil&Dark và Vũ Phong sát nhập vào một khi nào nhỉ? – Ông khó hiểu liếc hắc.

- Cũng chưa lâu – hắc nhâm nhi tách trà đáp.

- Cháu là con gái của .... ? – Ông gật gù rồi tiếp tục tra vấn nó.

- Chủ tịch tập đoàn The Time – Wendy Site

- Oh. Thật đáng để nghênh đón – Ông ngạc nhiên.
- Được rồi. Chắc cháu cũng mệt rồi. – Ông nghiêng nửa đầu ra phía sau – Dì Tanaka
- Ông chủ - Một người phụ nữ đứng tuổi mặc kimono quỳ xuống
- Chuẩn bị phòng cho tiểu thư. – Ông ra lệnh
- Vâng – Người phụ nữ đứng lên đến gần nó – Mời tiểu thư theo tôi
- Em đi theo dì Tanaka nghỉ chút đi. lát nữa, tôi sẽ tìm em – Hấn hôn nhẹ lên mái tóc nó nói.
- Nó đứng dậy, cúi đầu chào ba hấn rồi theo bà dì đến một căn phòng khác.
- Có gì ba hãy bỏ qua. Cô ấy không bao giờ biết nói một câu có đầy đủ chủ - vị. Ngay cả với ba ruột của mình – Hấn đặt tách trà xuống hối lỗi.
- Con cũng vậy mà. Nhưng không ... con trai .... Con thực sự làm ta rất bất ngờ.
- Vì điều gì?
- Gia thế của cô gái ấy. Quả nhiên làm ta thấy đáng nể.
- Chuyện đó không quan trọng. – hấn phẩy tay khó chịu
- Sao lại không quan trọng ? Vậy điều gì mới là quan trọng đây? – Ông nhú mày.
- Con yêu cô ấy. Vậy là đủ.
- Là tình yêu sao? Cái đó không được liệt vào danh sách – Ông cau có nói.
- Tại sao?
- CON KHÔNG THẤY BÀ TA ĐÃ PHẢN BỘI CHÚNG TA SAO? – Ông đột nhiên lớn tiếng.
- Đó là ba và bà ta. Còn con và cô ấy không như vậy. – Hấn phản kháng.
- Lúc con đau khổ thì đừng bèn mắng về đây. – Ông phẩy tay áo tức giận bỏ đi.
- Hấn nhếch môi khinh khỉnh. Cứ nhắc tới bà ta là hấn muốn đâm ắt nhất, nghiền nát xương thịt của bà ta ra.
- .....
- Nó đang ngồi ung dung trên thành cửa sổ, dì Tanaka chuẩn bị đồ cho nó thì nghe thấy có to tiếng bên ngoài. Nó khó hiểu nhìn Tanaka, dì lập tức cười xòa, đến gần nó.
- Con đừng để ý làm gì. Chuyện này ít khi xảy ra lắm. Trừ khi nói đến người ấy.
- Người ấy? – Nó đứng đưa chân, chau mày thắc mắc.
- Ừ. Người ấy ,mà con là bạn gái của thiếu gia sao? – Dì ân cần hỏi.
- Có thể - Nó lấp lửng trả lời.
- Từ lúc người ấy bỏ đi, thiếu gia đặc biệt rất ít tiếp xúc với con gái, tiểu thư danh giá cũng bị người lạnh lùng, tàn nhẫn từ chối. Nhưng có lẽ thiếu gia yêu con rất nhiều nên mới quan tâm đến con vậy.
- Người ấy .... là ai? – Nó nghiêng đầu ngây ngô tò mò.
- Người ấy là .... Phu nhân... mẹ của thiếu gia – Dì Tanaka thở dài náo nề.
- Tại sao ... bỏ đi.... – Nó hiếu kỳ hỏi tiếp như bị cuốn sâu vào câu chuyện.
- Cái này ta cũng không rõ. Nhưng ... tiểu thư... ta muốn xin con điều này? – Đôi mắt dì khẩn khoản nhìn nó.
- Nói !
- Đừng làm .... Tổn thương.... Thiếu gia ... có được không?

Nó quay ra phía ngoài cửa sổ trầm ngâm, không nhìn dì Tanaka.

- Tiểu thư...thiếu gia đã yêu con thật lòng. Thì ta chỉ xin con từng ấy thôi. – Dì lay lay người nó.

Nó vẫn im lặng.

- Lúc thiếu gia chỉ chớm 7 tuổi, qua một đêm.... men say, ông chủ bị ....người ấy dụ dỗ ký vào giấy ....chuyển nhượng toàn ....bộ tài sản. Ngày hôm sau ....người ấy đã bỏ đi, để lại thiếu gia ....ở lại cùng ông chủ với hai.... bàn tay trắng - Sự im lặng của nó như rằng khẳng định nó sẽ làm tổn thương hẳn khiến dì Tanaka càng nóng lòng, bất an.

- Xin hãy nghe tôi, tiểu thư. Mọi người làm trong nhà Tekion đều bị đuổi..... những người còn lại đều sống nhục nhã bằng tiền tiết kiệm và tiền bán đồ của thiếu gia.

Tập đoàn Tekion cũng phá sản... - dì Tanaka kìm nén giọng nghẹn ngào,vẫn tiếp tục kiên trì nói trước thái độ của nó.

Tập đoàn Tekion, nó lảo bảo suy nghĩ trong đầu. Hơn 10 năm trước, đó là một tập đoàn có vị trí ngang hàng trên thế giới với tập đoàn của ba nó. Nhưng nghe đồn , chỉ sau một ngày, tập đoàn Tekion sụp đổ, biến mất khỏi danh sách các tập đoàn lớn.

- Thiếu gia ngày nào cũng đợi ngồi ... đợi mẹ ... về... Thiếu gia đã ... chịu tổn thương đủ rồi. Vậy nên ta cầu xin con .... – Lúc này, nước mắt dì đã chảy dài trên gò má, đuôi mắt chân nhận lại tủi cực.

- Đừng – làm – vậy – nữa – Nó đứng lên đưa khăn cho dì.

- Xin tiểu thư, con hãy ....

- DÌ À, ĐỦ RỒI ....!! – Hắn tức giận đập tung cửa vào khiến cả nó và dì đều bàng hoàng

46. Chương 46: Tôi Tin .... Hôm Nay ..... Trời Sẽ Mưa

- Thiếu gia ... - Dì Tanaka ngạc nhiên nhìn hắn.

- CON ĐÃ BẢO ĐỪNG NHẮC NỮA MÀ ... - Hắn giận dữ siết chặt hai tay đâm mạnh vào tường rồi bỏ chạy.

- Thiếu gia ... thiếu gia ... tôi - Dì hốt hoảng gọi theo hắn rồi bất lực quay sang nó.

Nó nhún vai rồi lướt qua dì, đi tìm hắn.

Vừa bước ra cửa đã có hai cô gái mặc kimono cầm thanh kiếm nhật chặn lại

- Tiểu thư muốn đi đâu.?

- Tránh - ra - nó gần giọng ra lệnh.

- Xin lỗi. Mời tiểu thư vào trong.

- Tôi bị giam lỏng? - Nó cười khẩy, khinh khỉnh nhìn hai cô gái trước mặt.

- Không phải. Chỉ là tiểu thư không thể tự tiện ra ngoài khi chưa có sự cho phép của lão gia và thiếu gia.

- CÚT - Nó nhún chân lấy đà hạ hai cú đá xuống chỗ hiểm hai cô gái, họ ngã lăn ra sàn còn nó ung dung, kiêu ngạo bước đi.

Nó men theo hành lang đi thẳng tới một căn phòng có vệ sĩ và Hiya canh gác.

- Chị hai - Hiya và vệ sĩ cúi đầu đồng thanh.

- Ở đâu? - Nó lạnh lùng hỏi.

- Anh hai ở bên trong - Hiya lễ phép đáp.

Nó phẩy tay ý kêu tất cả tránh đường, vệ sĩ tách ra làm hai hàng mở đường cho nó, Hiya vịn nắm cửa mời nó vào.

Nó bước vào , nhìn ngó xung quanh tìm hấn. Hấn đang ngồi trên lan can ngoài ban công nghe nhạc nghe tiếng mở cửa, nghiêng nửa đầu lại xem ai.

Hấn biết nó vào nhưng vẫn làm lơ, thản nhiên ngồi ngắm cảnh.

Nó nhẹ nhàng bước chân đến, luồn tay qua eo ôm hấn từ phía sau, tựa đầu vào thẳm lưng săn chắc, ầm áp của hấn. Hấn khẽ xao động, ngạc nhiên nhìn nó.

- Em đang thương hại tôi hả?

- Không. - nó khẳng định chắc nịch.

- Vậy sao tự nhiên ôm tôi?

- Thích.

- Từ bao giờ em có sở thích này vậy? - Hấn nhoẻn cười gỡ tay nó ra, xoay người đối diện.

- Quên rồi ~ - Nó uể oải đáp, vươn vai hít gió.

- Cảnh đẹp không? - Hấn vừa nói vừa chỉ tay về hướng Đông khu biệt thự.

Nó gật đầu.

- Thích không? - Hấn vén mấy ngọn tóc của nó bị gió thổi hời

- Nhạt - nó lắc đầu chán nản.

- Hừ, vậy em nói xem cảnh nào mới đẹp - Hấn hừ lạnh, nghiêng răng ken két.

- Muốn xem không? - Môi nó cong lên gian tà, nhìn hấn thách thức.

- Muốn. ! - mắt hấn sáng long lanh, nhưng vẫn có chút gì đó đề phòng trước ánh mắt của nó.

Nó ôm cổ hấn, nhún chân, lướt nhẹ trên môi hấn như cánh hoa anh đào mềm mại bị gió thổi bay qua. Hấn vẫn sững sờ , không tin vào mắt mình, nó cười đắc thắng rồi bỏ vào trong.

Hấn ở trong tình trạng chết lâm sàng, chưa bao giờ nó chủ động, mọi lần đều là hấn, nó không những không đáp lại mà còn phản báng kịch liệt.

- Tôi tin .... hôm nay ..... trời sẽ mưa. - Miệng hấn mấp máy trong khi trời đang nắng với nhiệt độ khá cao, khả năng mưa hoàn toàn là không có.

* Bụp *

- Ui da - Hấn sực tỉnh, xoa xoa đầu quay sang nhìn thủ phạm đang cười thích thú.

- Vì cảnh đẹp vừa nãy, nên tôi tha cho em. - Hấn nhếch môi bước vào.

- Giờ đi đâu nhĩ? À... đi mua điện thoại. Chúng ta sẽ mua điện thoại đôi - Hấn nháy mắt, khoác vai nó lôi cổ ra khỏi phòng.

.....

- Mời thiếu gia, tiểu thư lên xe - Tên quản gia cung kính nói.

- Khởi. Hôm nay đi bộ - Hấn ung dung xỏ tay vào túi.

- Anh hai. Không sợ gây sự chú ý sao? - Teka nói thâm vào tai hấn.

- Hôm nay phá lệ.

- Vâng.

- À, mang ô và áo mưa theo - Hấn ra lệnh.
- Sao ạ? - Tất cả mọi người có mặt đồng thanh.
- ĐIẾC HẢ? - Hấn lãnh khốc lườm.
- Dạ ... dạ .. vâng nhưng thiếu gia ... hôm nay trời nắng, sao lại mang áo mưa làm gì? - Đội trưởng cảnh vệ e dè hỏi.
- Dám - chống - lệnh?
- Dạ .. không có .. tôi không dám .....
- Vậy tốt. Đi thôi - Hấn thở dài, hờ hững lướt qua.
- Đi được một đoạn, Hiya chạy lên trước báo cáo.
- Anh hai, từ đây đến thế giới di động mất 5 km.
- Cái gì? - Hấn há hốc miệng.
- Mất 5km đó ạ.
- Ồ. Vậy gọi xe đến đây. - Hấn phán một câu xanh rờn.
- Tất cả xiu toàn tập, đội trưởng cảnh vệ lại lấy điện thoại ra, gọi người mang xe đến.
- Khi .. !~ - Nó bật cười.
- Em cười gì? - Hấn chau mày hỏi.
- Nó lắc đầu, cho hấn ăn bơ.
- Em ... - hấn chưa nói xong thì Hiya tiếp tục thông báo.
- Anh hai, xe đang đi giữa đường thì xìt lốp. Chắc tại bọn sửa xe tạp xệ bày trò
- Sao cơ? - hấn rút cảm xuống đất. - Gọi xe khác.
- Phải vài phút nữa vì đoạn vừa rồi bị tắc đường.
- Hôm nay ... trời không mưa mà còn có sét nữa đấy. - Hấn chán nản gõ đầu.
- Vậy để em gọi taxi
- Cũng được.

47. Chương 47: Hội Ngộ - Tôi Hận ...

Hấn và nó xuống xe , bước vào thế giới di động.

- Kính chào quý khách (E yōkoso) - Hai cô tiếp viên mặc kimono truyền thống đứng trước cửa cung kính chào.
- Hấn khẽ gật đầu cùng nó vào trong, Hiya, Teka và vệ sĩ theo sau.
- Tôi có thể giúp gì cho quý khách ? (Watashi wa anata o tasukeru koto ga dekiru) - Một cô gái bước đến cười tươi nói.
- Tôi muốn một bộ điện thoại đôi (Watashi wa denwa no pea o shitai) - Hấn thành thạo giao tiếp lại.

- Thật tuyệt ! Cửa hàng chúng tôi vừa nhập một bộ điện thoại đôi có 102 mới nhất (Sore wa subarashī kotoda! Watashitachiha, hotondo, tokiniha atarashī 102 denwa ni haitta mis) - Đôi mắt cô gái sáng long lanh vui mừng.

- Mời quý khách theo tôi (Watashi wa anata ga shitagau koto o shōtai suru)

- Mời quý khách xem thử. Đây là bộ điện thoại đôi, nó có tính năng ... bla bla... Rất mong quý khách hài lòng (Anata no purebyū o teikyō shimasu. Kore wa, sore... o fīchā, tokiniha denwadesu... Watashitachi wa anata no shiawase o negatte) - Cô gái trôi chảy giới thiệu 1 tràng về bộ điện thoại.

- Em thích chứ? - Hấn quay sang hỏi nó.

- Dùng được là được. Nhức cả óc - Nó cau có khó chịu.

- Quý khách không vừa lòng ă? (Anata no sã fuman) - Cô gái không hiểu nó đang nói gì, lo lắng hỏi.

- Không có. Tôi lấy. Gói vào đi (Īe watashi ga toru. Denshi mēru de no pakkēji)

- Vâng ă. Tổng tiền là .... - Cô gái vừa gói vừa nói.

Hấn lấy thẻ trong túi ra quẹt, phẩy tay lệnh Hiya cầm điện thoại rồi quay lưng bỏ đi.

- Ôi đẹp quá. Nhìn như minh tinh Hàn vậy (Ā totemo utsukushī. Kankoku no yūmeijin wa, jinoyōninari) - một vị khách trầm trồ chỉ vào hấn và nó.

- Giống thiên thần quá đi. Đẹp thiệt (Tenshi-tachi ga iku yō ni. Utsukushī songai baishō)

- Xinh quá.. Họ thật đẹp đôi (Karera wa amarini mo issho ni kanari yoi ne..) - Có vài người giơ điện thoại và máy ảnh làm chụp làm nó bực mình.

- Họ nói gì?

- Em không biết tiếng Nhật hả? - Hấn khẽ cười nhìn nó.

- Xì xà xì xồ. Vớ vẩn ! - Nó nhăn mặt nói.

- Họ nói chúng ta đẹp đôi - Hấn hí hửng nheo mũi nó.

- Khỉ gió !~ - Nó lườm nguýt hấn rồi hất cằm ra lệnh cho Take và vệ sĩ dẹp loạn rẽ đường.

Nó và hấn vừa ra tới cửa thì bị chặn lại bởi một giọng nói.

- Tekion ?

- Lại gì nữa đây? - Hấn chần nản quay đầu lại thì vô cùng ngạc nhiên.

Người đứng đối diện với hấn kia không phải là mẹ hấn sao? Mái tóc bà tung bay trong gió, khuôn mặt rạng rỡ nhìn hấn chan chứa tình yêu thương.

- Tekion. Con về Nhật rồi sao? Con trai mẹ càng lớn càng đẹp trai. Con có khỏe không? Con có nhớ mẹ không? - Người đàn bà đó chạy đến vuốt ve mái tóc hấn đôi mắt rưng rưng lệ.

- Cút - ngay. Đồ đàn bà dê tiện - Hấn gạt phắt tay người đàn bà đó ra.

- Con trai. Đừng làm vậy. Mẹ đau lắm - Nước mắt bà đã lăn dài trên gò má, bà nhìn sang nó, hai tay bà nắm chặt tay nó nói - Con là con dâu sao? Con thật giống ta hồi trẻ, thật xinh đẹp.

- AI LÀ CON DÂU CỦA BÀ. TRÁNH XA CÔ ẤY RA - Hấn đẩy mạnh bà ngã lăn ra đất - CÔ ẤY KHÔNG GIỐNG BÀ.

- Bà biết gì không? - Hấn cười khẩy - Trông bà giống như một bà lão già nhăn nheo xấu xí, lòng dạ thì độc ác làm sánh được với vợ tôi đây. - Hấn vừa ôm chặt lấy nó vừa khiêu khích, nộ khí trong giọng nói càng lúc càng rõ rệt

Mọi người xung quanh bắt đầu xúm lại xem xét, chỉ trỏ. Hiya lên nói nhỏ vào tai hấn.

- Anh hai. Em xin lỗi nhưng chúng ta đi thôi. Mọi người sẽ nghĩ không hay đâu.

- Tôi sinh ra để cho họ nghĩ hay sao?
- Anh hai. Xin nghe em. - Hiya khẩn khoản.
- Mày câm miệng lại. - Hấn tức giận quát.
- Anh hai ! - Hiya bắt lực nhìn sang nó.

Nó hiểu ý, kéo hấn đi

- Đi thôi. - Nó không thể hiểu được cảm giác hận thù của hấn lúc này nhưng đi khỏi đây là cách tốt nhất.

Làm sao nó có thể hiểu được cảm giác một đứa bé quen với nhung lụa, quen với những lời khen ngợi của mọi người khi đến trường bị bạn bè sỉ vả, đánh đập vì gia đình phá sản. Làm sao nó có thể hiểu được cảm giác của một đứa yêu mẹ hơn bất cứ thứ gì bị mẹ ruồng bỏ, chiều nào cũng đợi mẹ trước cửa mà chẳng thấy mẹ về.

Nó chẳng thể hiểu nổi....

Cuộc sống của hấn như bị đảo lộn bởi bà ta. Hấn dùng mọi tình yêu thương, dùng đạo lý về tình mẫu tử nhưng bản thân hấn vẫn không thể tha thứ nổi. Một năm ... mười năm ... trăm năm ... hấn vẫn HẬN... HẬN .. hận thấu xương người mà hấn phải gọi là mẹ.

Hấn trút nỗi hận không thể giết mẹ, phải cãi nhau với ba , bỏ về Việt Nam cũng vì cầu xin đừng giết bà ta bằng bạo lực.

Hấn hậm hực bị nó kéo đi. Khi bóng tối nó vừa khuất, người đàn bà vừa nẩy lên ra đất khóc lóc thảm thiết cho báo chí và phóng viên chụp hình, rồi giả vờ bị đẩy ngã gãy chân đi khắp khiêng vào góc nhỏ của khu xóm xập xệ.

Giờ chẳng còn ai nữa, bà ta đứng thẳng người lên, gọi người bên cạnh.

- Chụp được chưa? - Giọng nói sắc lém thâm độc.
- Ha ha được rồi bà chủ. Ngày mai thằng đó sẽ nổi tiếng lắm. Mọi người sẽ chỉ trích là đồ con bất hiếu, đồ vô lương tâm bỏ đi cùng bạn gái làm lơ người mẹ già khổ sở. ha ha. Mà không chừng còn phóng đại ra hay hơn nữa.
- Tốt lắm.! - Bà cười nửa miệng đắc ý
- Bà chủ diễn thật đạt luôn
- Cái này thì còn phải nói - Bà ta hất tóc về phía sau tự tin - Hãy đăng lên mọi trang web, bài báo. Tiền ta đưa gấp đôi
- Cảm ơn bà chủ. - Người đàn ông nhoeo cười nói theo bóng bà chủ khuất dần.

Một thanh niên đứng nép sau bức tường nhếch môi, tắt ghi âm. Dùng dao đâm 1 nhát từ phía sau người đàn ông nọ, cầm máy ảnh biến mất để lại người đàn ông ngã khụy máu chảy dòng từ miệng tuôn ra.....

48. Chương 48: Trời Mưa

Nó kéo hấn đến vườn hoa anh đào của nhà Tekion do Hiya chỉ đường, vừa tới nơi hấn đã bực mình , rút tay ra.

- Sao em lại kéo tôi đi?
- Không muốn đi cùng sao? - Nó nhú mày hỏi hấn.
- Em ... - hấn ứ họng, bắt lực quay đi.

- Anh hai. - Hiya nhảy từ trên nóc nhà cạnh đó xuống.

- CÁI KHỈ GÌ? - Hấn cau có quát.

- Em làm xong rồi. - Hiya bình tĩnh trước thái độ của hấn đưa một chiếc ghi âm và máy điện thoại.

Hấn mở điện thoại ra xem từng cảnh bà ta thăm thiết dưới chân cậu rồi từng lời nói độc địa của bà ta và đồng bọn. Quả nhiên lòng dạ không đáy.

Hấn siết chặt băng ghi âm nát vụn rơi lạch cạch xuống mặt đất, âm khí tỏa ra khiến ai cũng run sợ.

- Hạ - lệnh - cho - người - giết - bà - ta. - Hấn gần giọng giận dữ, bà ta cho hấn mạng sống , cho hấn một cuộc sống nhọc nhằn không bằng chết, vậy hấn sẽ kết liễu đời bà ta.

- Vâng - Teka và Hiya đồng thanh chuẩn bị quay đi thì nó lên tiếng.

- Dừng lại.

- Em lại có ý kiến gì nữa sao - Hấn khó chịu nhìn nó.

Nó vút túi xách trên ghế gỗ màu trắng dưới gốc cây hoa anh đào, bước đến gần hấn, kéo chiếc cà vạt của hấn thấp xuống khiến hấn cũng nghiêng người xuống gần mặt nó.

- O.. - Đám vệ sĩ lúng túng quay mặt đi.

Hiya cũng hắng giọng quay đi, vờ ngắm trời mây.

Nó lướt nhẹ môi trên môi hấn rồi thì thầm vào tai hấn điều gì đó chẳng ai nghe rõ, chẳng ai biết trừ hai người họ.

Hấn đột nhiên bật cười, gật gù, cơ mặt dãn ra.

- Em quả nhiên là có đầu óc. Có em rồi, tôi cũng chẳng phải lo nghĩ nhiều ! - Hấn thoải mái ngã người xuống ghế dài, kéo nó ngồi bên cạnh.

- Quay mặt vào đây - Hấn cười nửa miệng ra lệnh.

- Dạ .. vâng - Đám vệ sĩ e ngại nhìn nhau quay ra.

- Không phải ngại. Mai sau về dạy cho vợ mấy người - Hấn nhếch môi lên thích thú nói.

- Hơ .. hơ .. dạ vâng.

- Hiya . Teka

- Có em - Hai người di chuyển nhanh chóng quỳ xuống trước chân hấn.

- Có gì mà khó nhìn thế?

Teka khẽ cười liếc liếc nó rồi pha đùa nói.

- Em nhìn anh hai hôn con gái nhiều rồi, nhưng chị hai thì mới lần đầu.

- Gì? Thằng khỉ này? Ý gì đấy hả? - Hấn đập mạnh vào đầu Teka nhăn mặt nói.

- Aaaa..... - tiếng hét kinh hoàng của ..... hấn vang lên.

- Thiếu gia sao vậy ..? - Đội trưởng cảnh vệ của hấn lo lắng hỏi.

Hấn chau mày , nghẹn ứ không thể kêu lên nỗi oan ức của mình khi bị nó véo sau lưng đau điếng, móng tay của cô tình xuyên sâu vào thịt hấn.

- Em ... nên cắt móng tay đi.... - Hấn xoa xoa chỗ đau khó khăn nói.

Nó không nói gì, vênh mặt lên đưa bàn tay mình trước mặt mọi người. Hiya mỉm cười hiểu ý.

- Móng tay chị hai đẹp thật. Chắc làm mất nhiều tiền lắm. Cắt đi hơi phí.

- Thằng phản quốc. Mày là người của anh mà - Hấn cau mày, đập vào người Hiya.

- Nói - ý - kiến - Nó lạnh lùng nhìn đội cảnh vệ của hắn rồi hất cằm về phía móng tay của mình.

- Dạ ... dạ ... quả nhiên rất ... đẹp ạ - Đội cảnh vệ riêng của hắn bối rối đồng thanh.

- Cái gì? Có tin tôi đuổi việc không hả? - Hắn yếu thế tức giận nói.

- Thiếu gia ... tôi xin lỗi ... nhưng thật ra nó rất đẹp... - một tên vệ sĩ của hắn mạnh dạn lên tiếng.

- Ha ha ... - nó cười đắc thắng, còn cố ý rung rung tay mình trước mặt hắn làm hắn cũng phì cười trước trò so đo trẻ con của nó.

Mới vậy mà cũng suýt quên chuyện xử lý bà ta. Hắn gọi Hiya và Teka lại lần nữa, truyền đạt những gì nó đã nói. Hãy tung tin báo về chuyện quá khứ bà ta đã làm, vừa nói hắn vừa dúm nhẹ cho hai người chứng cứ nó lấy trong túi ra.

Còn việc giết bà ta hãy dừng lại, nếu tin báo đưa tin chuyện vừa này, ngày sau bà ta lại chết không lý do, dấu vết chắc chắn hắn sẽ bị liên quan. Vì vậy hãy cho bà ta hưởng thụ thêm rồi xử lý sau.

- Em có muốn tham quan không? - Hắn khẽ cười hỏi nó.

Nó gật đầu.

Hắn hài lòng, cầm tay nó dẫn đi.

- Anh chị đi chơi " vui vẻ " ạ - Hiya và Teka hí hửng đồng thanh.

Vừa ngừng đầu lên đã nhận được 4 ánh mắt hình viên đạn.

- Chống đẩy 200 cái. Lấy máy ảnh quay lại. Tao sẽ kiểm tra - Hắn ngại quá hóa giận ra lệnh.

- Hả? Anh hai? - Hai người ngạc nhiên đồng thanh tập hai.

- Thế là quá ít - hắn thản nhiên trừng mắt nhìn.

- Không phải. Mặt anh ... đỏ kìa.

- Cái gì ... gì? - Hắn rút cằm xuống đất.

- Chống đẩy 500 cái. Không nghỉ - Hắn hừ lạnh kéo nó đi, nó quay lại nháy mắt " đồng cảm"

Bóng nó và hắn vừa khuất sau hàng cây anh đào, vệ sĩ của nó rút máy điện thoại ra, " nhẹ nhàng" nói.

- Thiếu gia thật ... " tốt bụng". Nào bắt đầu quay nhé.

Hai người khổ sở nhìn nhau, từ từ chống tay xuống đất chống đẩy....

Tiếng thở dốc càng lúc càng rõ rệt từ cái 316... đám vệ sĩ xung quanh ai cũng nể phục, thay phiên nhau cầm máy quay. Teka chuẩn bị đứng dậy thì vệ sĩ của hắn nghiêm giọng.

- Không - ngừng - nghỉ.

- Tôi thề ... tôi tập xong không..... giết ông thì trời hôm nay sẽ mưa.... - Teka thở hắt, chống đẩy một tay, một tay giơ lên thề.

- Cậu còn sức mà giết tôi - Vệ sĩ bụm cười, đắc thắng.

* Đoàng * ... * Ùm .. *

Mây đen đột nhiên ùn ùn kéo đến che khuất cả ánh sáng mặt trời, tiếng sấm vang lên báo hiệu một cơn mưa lớn. Teka há hốc miệng, đứng hình ... đơ .... tại chỗ.

- Ha ha - Đám vệ sĩ bật cười rồi nói - Thôi nhé! Ở đây tẩm mưa át. Tụi tôi đi mua ô cho tiểu thư và thiếu gia.

- Tạm biệt .. hê hê....

Hiya và Teka nhìn đám vệ sĩ hả hê muốn xịt khói đầu. Đường đường là cấp trên mà bị bọn vệ sĩ dắt mũi. Tức quá..... Sau này nhất định trả thù ... AAAaa

.....

Hắn và nó nép dưới mái hiên thu hoạch hoa, hắn vừa nhìn trời vừa nói.

- Tôi đã bảo. Hôm nay trời sẽ mưa

Nó không nói gì, đá mạnh vào chân hắn.

- Em có thể biết thương hoa tiếc ngọc chút không? - Hắn méo mào than.

- Hừ - Nó kiêu ngạo ngoảnh mặt đi.

- Yêu tôi rồi phải hông? - Hắn chợt quên cơn đau, hí hửng vòng tay ôm eo nó hỏi/

- Không. Còn lâu. - Nó chu chu môi vờ không quan tâm hắn.

- Con gái nói không là có - Hắn cười nham hiểm làm nó sồn gai ốc.

- Em cứ nói thẳng. May ra tôi xem lại .... có nên ... đồng ý không? - Khóe miệng hắn cong lên gian tà , liếc nó khiêu khích.

- ẢO TƯỢNG .... - Má nó ửng lên, nộ khí xung thiên, miễn phí tặng hắn một cục u trên đầu

49. Chương 49: Tôi Không Phải Là Nó

Tại Việt Nam

Trong phòng Vip của Bar Thiên Ưng thuộc địa bàn bang Vũ Phong. Tiếng nhạc vang lên nhức nhối không theo một giai điệu rõ ràng, Mảnh thủy tinh vỡ vụn bắn tung tóe khắp nơi, trên bàn là đủ các loại rượu mạnh, đắt tiền.

Cậu nhếch nhác nằm dài , gác chân lên thành ghế. Đầu tóc rũ rượi, khuôn mặt nhợt nhạt không còn sức sống. Tay cậu liên tục uống hết chai này đến chai khác khiến Vicky – vệ sĩ cận tín nhất của cậu, là người quản lý Bar Thiên Ưng đi đi lại lại như ngồi trên đồng lửa.

- Anh Vicky, chúng ta nên làm gì đó ... .. em nghĩ chúng ta .... – Trợ lý bar Thiên

Ưng nuốt nước bọt sợ hãi nói.

- Những loại rượu anh ấy uống đều là rượu mạnh. Anh ấy uống rất nhiều rồi. Nếu không dừng lại ..... – Rose đồng tình gật đầu.

- Để tao thử - Vicky ngán ngẩm lắc đầu mở cửa bước vào trong.

Phản ứng đầu tiên của Vicky là choáng ngợp, bịt chặt hai lỗ tai lại. Dù làm ở Bar lâu năm, quen tiếng nhạc to đầy ma lực quyến rũ nhưng tiếng nhạc trong phòng này còn kinh khủng hơn thế.

- Anh hai... anh hai ... đừng uống nữa . Em có ... chuyện muốn nói – Vicky quỳ xuống dưới chân ghế, cố giữ bình tĩnh nói.

- Mày ... lắm nhảm ... cái gì đó .. hả? – Cái giọng nhão nhoẹt say mềm của cậu vang lên.

- ANH HAI.. ĐỪNG UỐNG NỮA .. EM CÓ CHUYỆN MUỐN NÓI – Vicky bắt lực, đành hét lên.

- Tao .. chẳng hiểu.... CÚT – Cậu cau có, bực bội đá văng chai rượu đắt tiền mới nhập ngoại từ hôm qua.

- Anh hai ... - Dù giọng của Vicky to đến mấy cũng không lấn át nổi tiếng nhạc như muốn thiêu đốt từng tế bào cơ thể

Vicky nặng nề di chuyển từng bước tắt nhạc đi. Không khí ảm đạm bao trùm làm cậu khó chịu nheo mắt.

- Anh hai ... em có chuyện muốn nói.

- Mày ... nghĩ tao muốn nghe hả? BIẾN – Cậu nhếch môi, lật tung bàn rượu , âm thanh của sự đổ vỡ vang lên chói tai hòa vào nhau làm không khí càng trở nên đáng sợ.

- Anh hai à ... đừng uống nữa.... hãy nghe em – Vicky cố nài nỉ.

Lần này chẳng cần nhiều lời, cậu hạ cú đá dồn nén sự tức giận lẫn sức mạnh của mình lên người Vicky. Vicky đau đớn quằn quại dưới nền đất lạnh lẽo, khoe miệng cậu chảy dài giọt máu.

- XÉO – Cậu hách dịch xua đuổi.

Vicky lắc đầu bất lực, đứng dậy đi ra ngoài. Cánh cửa đóng lại, cậu mệt mỏi thở dài ôm đầu ngồi trên ghế. Hình ảnh nó bao trùm khắp tâm trí cậu. Tại sao nó đi không nói câu nào? Lại còn đi cùng hắn nữa chứ? Cậu có gì không bằng hắn? Tại sao cậu luôn là người thừa?

Cậu như điên cuồng đâm mạnh vào tường, bàn tay rỉ máu, lớp da bên ngoài bong ra cậu cũng không quan tâm. Trên khuôn mặt khô ngò hàng triệu người mơ ước một hàng nước mắt lăn dài.

.....

- Vicky à, để em băng bó cho anh – Rose hốt hoảng

- Không cần – Vicky lạnh lùng gạt tay Rose ra.

- Lina , đưa điện thoại cho anh.

Rose hệt hăng buông thông hai tay. Người Vicky cần lúc nào cũng là trợ lý Lina, tìm cô như có mảnh thủy tinh cửa vào đau đên ứa máu.

- Vicky, của anh đây – Lina khẽ cười đưa máy.

- Cảm ơn – Vicky ngồi sụp xuống ghế, nhấn máy gọi cho ai đó.

- Alo – đầu dây bên kia lên tiếng trước.

- Chị , là em đây

- Chị biết rồi. Hi, gọi chị chi vậy . Đạo này Bar có phát triển tốt không? – Kelly vừa nói vừa xem máy bộ đồ thời trang mới.

- Chị à, chị đến Bar đi – Vicky mệt mỏi nói.

- Giọng em sao vậy? Có chuyện gì?

- Chị đến nhanh đây. Em có chuyện nhờ chị giúp.

- À ừ được rồi, chị đến ngay. J - Cô nói xong tắt máy, lao ra ngoài lấy xe phóng đến Bar Thiên Ưng.

.....

Đến trước cổng Bar Thiên Ưng, cô mở cửa xe bước ra. Nhanh chân bước vào trong.

- Chị hai – Máy tên “ lính “ canh cổng đáng vẻ hung tợn, thô bạo cúi người chào cô.

- Vicky ở đâu?

- Anh Vicky ở bên ngoài phòng VIP 105 thưa chị.

- Tốt – Cô gạt đầu tiến thẳng vào trong.

Điều không tránh khỏi là cô gây sự chú ý của toàn bộ người có mặt trong Bar, đang thời điểm đông người nhưng sự có mặt của cô thu hút mọi ánh nhìn.

Vệ sĩ xếp thành hàng dẹp đường cho cô đến phòng VIP 105.

- Chị. Em ở đây – Lina giơ tay gọi cô.
- Chào em. Vicky em cần chị giúp chuyện gì? – Cô gật đầu rồi quay sang hỏi cậu.
- Chị à vào trong đi – Vicky hất cằm về phòng Kin đang ở.
- Ở trong đó có gì? – Cô nheo mắt hỏi.
- Chị cứ vào thì biết. Em nhờ chị cả đây
- Lina, Rose chúng ta đi thôi – Cả 3 cúi đầu chào cô rồi quay trở về Quầy.

Cô khó hiểu mở cửa ra, ngạc nhiên trước không khí phòng Vip mà không có tiếng nhạc nào. Không gian nào nề, ảm đạm. Bàn ghế, mảnh vỡ những loại rượu đắt tiền bắn tung tóe. Cậu đang ngồi dựa mình vào thành tường, hai bàn tay đặt lên đầu gối chảy nhỏ giọt máu rơi xuống nền đất khô khốc.

Cô tiến lại , nghiêng người, khẽ lay cậu hỏi.

- Kin à.. Cậu sao vậy? Cậu đã uống hết chỗ này sao?

-.....

- Này, nghe tôi nói không?

Cậu ngẩng đầu lên nhìn cô, mái tóc cô xõa xuống che mất ánh đèn, cánh mũi cao, đôi mắt với hàng lông mi cong vút hơi nheo lại. Đầu óc cậu u mê, đôi tay vô thức kéo cô xuống thô bạo rồi đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nhiệt xen lẫn nỗi uất ức, đau khổ dày vò cậu trong thời gian qua.

Cô bất ngờ không kịp phản ứng.

- Xin em ... tôi cầu xin em .... Đừng rời xa .. tôi ... - Vừa rời bờ môi căng mịn của cô, cậu đã siết chặt cô vào lòng như sợ cô tan biến mất.

- Cậu .. cậu nói .. nói .. nói cái gì vậy? Tôi .. tôi – Cô lấp bắp , lúng túng

- Jasmin. Tôi cầu xin ... em – Nước mắt cậu rơi ướt sũng cả mảng áo trên vai cô.

- Sao ? – Cô thoáng buồn, mi mắt trùng xuống. Cô đang định xử đẹp cậu vì cướp mất nụ hôn đầu của tiểu thư đây một cách trắng trợn trong một khung cảnh chẳng như mơ ước của cô nhưng nhìn thấy cậu đau khổ như vậy. Cô cũng đau theo mà quên đi sự tức giận.

Cô không phải là nó. Cô muốn nói với cậu , cô không phải là nó. Nhưng lời nói ấy đã bị ghen ứ trong cổ họng.

Cô đưa tay ôm cậu, vuốt nhẹ mái tóc mềm mại như tơ mà xót lòng. Tại sao cuộc đời lại trở trêu đến thế? Người ngoài cuộc thấm được bao nhiêu nỗi đau mà người trong cuộc phải hứng chịu.

- Ấy da Kin à.. Lại ..... – Kai vừa nói lỏng cả vạt vừa mở cửa ngán ngẩm nói. Nhưng những lời nói tiếp theo chưa được lên tiếng thì bị chặn lại bởi khung cảnh trước mặt. Không phải là sự đổ vỡ của căn phòng mà là vì cảnh cô và Kin đang ôm nhau.

- Kai .. Kai sao anh .... – Cô ngạc nhiên, bàng hoàng khi thấy Kai nhìn mình.

- Cứ tiếp tục đi – Anh cười nửa miệng khinh khỉnh.

- Không phải .. không phải Kai à, không như anh nghĩ đâu – Cô vội vàng đẩy Kin ra , mong cậu hãy cùng cô giải thích nhưng cậu đã bất tỉnh.

- Những thứ không đạt được thì nên theo đuổi một thứ khác. Đúng chứ? – Anh nhướn mày, nhếch môi đóng rầm cửa lại bỏ đi.

- KHÔNG KAI À, XIN HÃY NGHE EM GIẢI THÍCH ..... – Cô hét lên nhưng chẳng có xi nhê gì với cửa cánh âm hiện đại riêng cho phòng VIP.

Cô ngồi ôm gối, co ro vào góc tường đầu óc điên loạn rồi bời, tại sao? Tại sao lại thành ra như thế này?

50. Chương 50: Đừng Làm Tôi Yêu Em Thê

- Thiếu gia - Đám vệ sĩ hai hàng dọc hành lang đồng thanh khi hắn đi qua. Khuôn mặt hắn vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng, không biểu lộ chút cảm xúc nào. Hàn khí toát ra khiến mọi người xung quanh không dám thở mạnh.

Hắn bước đều chân đến phòng nó. Bốn người mặc kimono mới thay thế đứng trước cửa cung kính quỳ xuống.

- Thiếu gia.

- Ở trong đó? - Giọng hắn như từ âm vực vọng về hỏi một câu không rõ đầu đuôi.

- Tiểu thư ở trong đó thưa thiếu gia - Một giọng nữ trầm tĩnh vang lên.

- Mở. - Hắn lạnh lùng ra lệnh.

- Rõ - Người phụ nữ vừa nãy lên tiếng cúi đầu rồi đứng lên nhẹ nhàng mở cửa. Hắn hồ hững lướt qua vào trong đóng cửa lại.

Nó đang đeo earphone nằm ngủ trên giường. Cửa sổ chưa đóng thỉnh thoảng gió lùa vào làm rèm cửa bay nhẹ. Ánh sáng len lỏi qua từng đường nét như tạc của nó.

Hắn lắc đầu khẽ cười, ung dung lên giường nằm bên cạnh nó.

Nó khẽ cựa mình, đôi mày nhăn lại một cách đáng yêu rồi coi như không có gì, tiếp tục giấc ngủ. Môi hắn cong lên gian xảo. Hắn lấy một bên tai nghe của nó đeo vào tai mình, thản nhiên vòng tay qua eo nó. Thăm lưng của nó áp sát vào ngực hắn, hắn dụ dăng lướt mặt vào bộ tóc dài có mùi thơm dễ chịu ấy.

- Buông - ra - ngay - Môi nó mấp máy, không chịu mở mắt.

- Em tỉnh lúc nào mà tôi không biết vậy nhỉ? - Hắn giả vờ ngu ngơ ngây thơ.

- Buông - tay - ra - khỏi - người - tôi - Nó gần giọng, phớt lờ câu hỏi của hắn.

- Tay tôi có đụng vào người em hả? - Hắn bật cười chối bay chối biến trong khi tay vẫn ôm chặt nó.

- Anh muốn chết phải không? - Cuối cùng nó cũng chịu mở mắt, quay sang hắn nhìn hắn với ánh nhìn " kẻo ngọt "

- Dĩ nhiên không rồi. - Hắn thản nhiên trả lời rồi kéo sát nó gần mình.

- Thế thì tốt. MAU - Mặt nó ửng lên khi tựa vào lồng ngực của hắn. Cảm giác ấm áp và an toàn lan tỏa khắp cơ thể giống như nó đang ở bên Dakie vậy (hắn biết điều này chắc đáng... à mà thôi =))) !!!)

- ..... - Hắn không trả lời, mắt khẽ nhắm lại, rúc mình vào trong bộ tóc của nó.

- Nghe - tôi - nói - không? - Nó khó chịu trước sự im lặng của hắn.

- Em không thấy tôi đang buồn ngủ hả? - Hắn giữ nguyên tư thế trả lời. Thật sự hắn rất buồn ngủ khi phải ở cả nửa buổi dưới tầng hầm chế tạo súng mới.

- Cút về phòng anh mà ngủ. - Nó thẳng thừng đuổi.

- Tôi không thích. Tôi thích ở đây. Là nhà của tôi mà. Tôi ở đâu chẳng được. - Anh tuôn ra một tràng thể hiện sự lãnh đạm.

- Anh đang coi thường tôi? - Nó bực bội đâm vào ngực hắn.

- Không. 5 phút thôi. - Hắn hạ giọng, mệt mỏi

Nó khẽ ngược lên nhìn khuôn mặt của hắn. Lúc nào hắn cũng tỏ vẻ yếu đuối khi ở bên nó. Khuôn mặt hắn ẩn chứa nỗi cô đơn khôn tả. Nỗi cô đơn của hắn cứ siết chặt nó lại rồi để mỗi ngày nhìn thấy hắn nó tự đặt câu hỏi ỉn ” Nếu một ngày Dakie quay về, thì sao ... ? ”

Mắt nó trùng xuống, đờm buồn rúc mình vào lòng hắn. Vòng hai tay ôm hắn thật chặt. Hắn bất ngờ trước hành động của nó. Niềm vui, hạnh phúc ngập lòng rồi bỗng dập tắt. Nó làm vậy chỉ khiến hắn yêu nó nhiều hơn rồi ” một ngày Dakie quay về, thì sao .... ?” Hắn sẽ sống thế nào đây?

Hắn đau đớn, vuốt nhẹ mái tóc nó. Liệu lúc đấy hắn có thể buông xuôi được không? Hắn có thể từ bỏ tất cả để đến với nó nhưng nó không thể từ bỏ để đến với hắn.

Hắn đã điều tra về Dakie, hắn đã biết về con người ấy. Hắn tin chắc sẽ có ngày Dakie quay về.

Hắn biết mình không nên yêu nó nhưng hắn cũng có trái tim, hắn cũng biết rung động. Sao có thể nói không là không được. Khi đó, bảo hắn phải đối mặt như thế nào đây? Nghẹn ngào kìm hãm cảm xúc xuống, giọng buồn bã của hắn vang lên.

- 5 phút rồi. Tôi về phòng đây.

- Không...g..g - Cái chất giọng trong trẻo của nó bật ra.

Tiếng kêu của nó như tiếng xé, xé tan cả lòng hắn.

- Đừng làm tôi yêu em thêm nữa. Để tôi yêu em như thế này thôi và cũng đừng yêu tôi ..... - Hắn tháo tai nghe, gỡ tay nó ra khỏi người mình, đứng dậy quay đi về phòng.

Trên gò má hắn, một giọt nước trong suốt trườn qua rồi rơi xuống nền nhà lạnh lẽo. Hắn giận dữ mở cửa khiến người đảm vệ sĩ giật mình cúi đầu.

- Thiếu gia - Quản gia Lee lễ phép đi theo hắn.

Hắn thờ ơ không trả lời lạnh lùng bước qua.

- Tối nay chúng ta sẽ ..... - Quản gia Lee chưa thông báo xong hắn đã cắt ngang.

- Tôi biết rồi.

- Vậy để tôi xin phép. Hàng vũ khí và hàng cấm sẽ được chuyển cùng một lúc. Lần này chắc thiếu gia vất vả rồi.

51. Chương 51: Bởi Tôi Đến Sau Người Ta

- Aaa Kay a đúng là chết tiệt ha ha .... - Sammy bật cười tươi rói khi bị Kay vác trên vai đi ra biển.

- À .. e giỏi quá ha .. vậy thì a không tha được rồi - Kay phân khích tiến thêm ra biển đến khi nước ngập đến bụng.

- Oa oa em không muốn ướt bộ đầm này đâu. Mau cho em vào bờ đi – nhỏ nửa cười nửa méo khuôn mặt rạng rỡ hạnh phúc, nhỏ liên tục đâm mạnh vào vai anh.

- Ha ha đâu có thể dễ như vậy được - Anh cong môi lên gian xảo tiến thêm vài bước.

- Ôi không Kay. Ướt đầm em mất. Mau cho em vào đi – nhỏ hét lên khi anh càng bước xuống sâu hơn.

- Này em không thấy Jasmin và Ken tỏ tình trong rừng sao? Được hay anh và em tỏ tình ở biển nhỉ? - Khóe miệng anh nhếch lên thú vị, trong lòng dâng trào cảm xúc.

Mắt nhỏ khẽ ửng lên, mỉm cười hạnh phúc. Nhỏ và Kay đi đến Hawaii chỉ sau vài giờ khi nó và hắn bay. Mấy ngày liền anh luôn làm cho nhỏ hạnh phúc đến té xỉu. Anh không giống vẻ dễ dãi bên ngoài. Đúng là rất ga lăng nhưng anh chưa bao giờ nói yêu nhỏ cả. Anh chỉ thể hiện bằng hành động đúng như câu ” Lời chưa nói bàn tay đã nói” vậy.

- Sao vậy? Em không đồng ý à? - Thấy nhỏ im lặng, giọng anh khẽ trùng xuống.

- Em cũng không biết nữa - nhỏ không giãy giụa nữa, ôm cổ anh trả lời.

Sóng biển nhấp nhô đánh vào người anh và nhỏ. Biển rộng mênh mông, đứng đây thật khiến con người ta cảm thấy cô đơn và lạc lõng. Gió biển ngang qua nhẹ thoang thoảng, lòng anh bỗng thấy lắng xuống.

Cả hai im lặng một hồi lâu, anh vuốt lại tóc nhỏ, dịu dàng nói.

- Chúng ta vào bờ nhé !

- Kay à, anh đừng có hiểu lầm rằng em .... - nhỏ đột nhiên lên tiếng phản bác sợ anh hiểu lầm rằng nhỏ không đồng ý. Chỉ là bao năm nay nhỏ quen sống một mình, nhỏ quen cảm giác chỉ một mình, nhỏ đã mất niềm tin vào cái thứ gọi là tình yêu.

Không phải không yêu anh mà là nhỏ chưa chắc chắn. nhỏ cần thêm thời gian.

- Ấy da ... hôm nay xem chúng ta sẽ có món gì nào? - Anh cắt ngang lời nhỏ chuyển chủ đề.

- Khoan đã, nghe em nói đã chứ ...

- Được rồi. Em nặng chết mất. Xuống nào. - Lên bờ, anh vờ nhăn nhó kêu ca đỡ nhỏ xuống.

- Nay Kay đừng cắt lời em - Em cau mày khi anh không chịu nghe nhỏ.

- Anh hiểu mà. Giờ thì ....

Just gonna stand there and watch me burn

But that's alright because I like the way it hurts

Just gonna stand there and hear me cry

But that's alright because I love the way you lie

I love the way you lie

Anh mỉm cười định kéo nhỏ về biệt thự thì tiếng chuông điện thoại trong túi reo.

- Anh nghe đi

- Ủ. Đợi anh chút - Anh cười trừ rồi mở máy nghe.

- Alo - Anh nghiêm giọng lên tiếng.

- .....

- Cái gì? Mày nói anh xem nào. - Anh nhíu mày vẻ khó chịu

- .....

- Thằng Kai đâu? Tại sao nó không đến?

- .....

- Được. Vậy đi. Anh về đây. - Giọng anh gấp gáp rồi tắt máy.

- Anh à có chuyện gì vậy? - nhỏ lo lắng hỏi.

- Chúng ta về Việt Nam đi. Có chuyện rồi - Anh kéo nhỏ chạy nhanh về biệt thự

- Chuyện gì vậy anh? Nói em biết đi - nhỏ nóng lòng hỏi dồn

- Lên máy bay anh sẽ nói sau.

Chạy về đến cổng biệt thự, anh và nhỏ cùng cúi xuống thở dốc.

- Thiếu gia. Tiểu thư. - Hai hàng vệ sĩ dọc lối vào cung kính chào.

- Em lên thu dọn đồ đi. - Anh không để ý đến đám vệ sĩ quay ra nói với nhỏ

- Được. nhưng giờ đi đặt vé máy bay sao?

- Không. Chúng ta đi máy bay nhà anh sẽ nhanh hơn.
- Vâng. Em hiểu rồi – Nhỏ gật đầu, bước nhanh lên phòng thu dọn đồ cho vào va li.

.....

Phạch... Phạch ... Phạch ....

Máy bay từ nhà Kay đậu trên nóc quán Bar Thiên Ưng.

Nhỏ và Kay xuống máy bay rồi nhanh chóng di chuyển xuống tầng 2. Vicky, Lina, Rose cùng một đám thuộc hạ nghiêm chỉnh đứng chào đón.

- Anh. Chị
- Thiếu gia. Tiểu thư.
- Cho qua đi. Nói nhanh. Thằng Kin đâu? - Kay như mất bình tĩnh hùng hổ hỏi Vicky.
- Anh ấy ở trong phòng VIP 12 - Vicky cung kính nói rồi đưa chìa khóa cho Kay.
- Vậy còn Kelly ở đâu? - Nhỏ lo lắng hỏi Lina
- Chị Kelly bỏ đi rồi. Tụi em không dám đuổi theo. - Lina lo lắng chẳng kém thà trả lời.
- Vậy còn Kai? - Nhỏ hỏi tiếp.
- Anh Kai rời khỏi trước lúc chị Kelly tầm chục phút. Giờ anh ấy đang ở cùng kiến trúc sư người Mỹ và Nhật tại biệt thự của anh bàn về việc xây dựng nhà hàng mới chuẩn bị cho kế hoạch báo thù.
- Mẹ kiếp ....- Kay vung nắm đấm trong không khí
- Anh bình tĩnh đi - Nhỏ đặt tay mình lên vai anh an ủi - Anh lên xem Kin thế nào đi. Để em đi tìm Kelly.
- Được. - Kay mệt mỏi lên phòng Kin.

* Cách *

Kay mở khóa bước vào phòng, thấy Kin vẫn mê mẩn, ngủ ngon lành trên giường. Anh lấy cốc nước đầy trên bàn đổ vào mặt cậu.

- Mà làm *éo gì vậy? - Cậu bưng tỉnh lắc đầu mạnh, vuốt mặt chửi Kay.
- Mà đã biết mà làm gì không hả? - Kay trừng mắt túm cổ cậu.
- Tao uống là việc của tao - Cậu cũng không vừa, hất tay anh ra.
- Mà uống rồi mà làm gì hả?

Kin chau mày suy nghĩ những chuyện đã xảy ra. Nhưng dường như cậu chẳng nhớ ra điều gì. Thấy Kin im lặng, Kay càng hăng máu nổi xung tuôn một tràng.

- Mà... Sao mà lại trở nên thế này hả? Mà uống say rồi mà đã làm gì Kelly để thằng Kai nhìn thấy hả? Mà biết cô ấy yêu Kai mà. Để Kai nhìn thấy và chế nhạo, hiểu lầm cô ấy như thế, mà nói xem giờ cô ấy thế nào?
- TAO CHẴNG HIỂU GÌ HẾT. - Cậu hét lên bực bội, đầu óc cậu rối tung.
- Khi mà uống say, thằng Vicky nói mà không được, mà đánh nó để nó phải gọi cô ấy. Một lúc sau, thằng Kai đến thấy mà và cô ấy đang ôm hôn nhau đắm thiết. MÀY MAU NÓI ĐI. SAO MÀY LẠI NHƯ THẾ?
- Tao và Kelly hôn nhau sao?
- Chẳng lẽ mà không nhớ gì sao?
- Tao thật sự không biết ... tao không biết đây là cô ấy.
- Thế mà nghĩ đó là ai hả? Giờ làm sao đây? Mà biết tính thằng Kai rồi mà.

- Tao sẽ nói chuyện với nó. - Cậu định đứng dậy thì Kay đẩy mạnh cậu xuống giường.
- Mà nghĩ thằng Kai sẽ nghe tiếp ư? Giờ mau đi tìm cô ấy đi.
- Tao thề là tao không biết là cô ấy mà.
- THẾ MÀY NGHĨ LÀ EM GÁI KAI PHẢI KHÔNG? - Kay lớn giọng, ánh mắt sắc lạnh.
- Tao .... - Kai ứ họng.

- MÀY NGHE ĐÂY THằng KHỐN. MÀY LÀ BẠN TAO MÀ. SAO MÀY LẠI TRỞ NÊN NHƯ THẾ NÀY. HẢ? HẢ? VÀ ..... - Kai thở dài, kìm nén mọi cơn giận, nói giọng nhẹ nhàng nhất có thể - mày đừng cố nữa. Nó không thuộc về mày đâu.

Kai nói xong , một mỗi bước ra ngoài. Anh cũng rất đau khi phải nói những lời đó với cậu. Nhưng nếu anh đau một thì cậu đau gấp hàng trăm hàng vạn lần. ..Tìm cậu như có hàng mũi dao đâm vào, quặn thắt lại. Đây là lần đầu cậu mở cửa trái tim sau bao nhiêu năm. Vậy mà tình yêu thật biết ưu đãi cậu. Thử hỏi sao cậu còn dám yêu ai nữa.

- TẠI SAO? – Tiếng hét của cậu như xé lòng, xé tan bầu không gian yên tĩnh. Âm thanh vọng lại trong nháy mắt rồi trở lại không gian ban đầu ảm đạm.

Trái tim cậu rỉ máu hòa quyện vào bóng đêm như nỗi đau tận cùng, tột độ, thấu xương của con người. Không một ánh đèn, không một ánh sáng, xung quanh cậu chỉ là màn đêm u ám.....

Chợt nhìn em xa xăm với, tôi đây phải khóc hay cười.

Lại là lần sau cuối tôi đây biết vui hay buồn.

Bởi tôi đến sau một người.

Bởi tôi đến sau người ta.

Thế nên lời yêu tôi chưa bao giờ được nói.

.....

Cô ngồi thu mình khép nép trong bóng đêm, bên bờ sông. Đau quá .... Đau quá ... Mặn quá .... Cảm giác mặn chát thấm vào cổ họng khô rát của cô. Gió ùa vào thổi tung tóc cô rối mù. Tiếng điện thoại liên tục reo nhưng cô không thèm nhìn màn hình cũng không buồn tắt máy.

Sao xung quanh cô, ai cũng bị cái thứ gọi là tình yêu dày vò vậy? Khóe mắt cô hai hàng nước mắt không ngừng tuôn ra.

Cô chấp nhận tính đào hoa của Kai, cô chấp nhận tất cả để đến với anh nhưng anh không chú ý đến cô chứ đừng nói chấp nhận thứ gì. Có phải cô quá mù quáng không? Đúng, cô đang muốn điên lên đây. Cô chỉ muốn đập nát mọi thứ. Cô muốn quay về ngày ấy, chỉ có cô , nhỏ , nó và anh thôi.

*****

Từng lời anh nói. Em nghe sao nhói lòng. Dù em đã cố gắng níu yêu thương ở lại

“ Những thứ không đạt được thì nên theo đuổi một thứ khác. Đúng chứ? “

“ Cứ tiếp tục đi “

Từng giọng nói của anh bóp nghẹt tim cô đau đớn đến nỗi vỏ bọc lạnh giá băng giá của bang phó Devil Phong tan biến hoàn toàn, giờ cô chỉ là một con người yếu đuối và .... Rất đáng thương..

Lòng tin yêu vỡ cánh bay

Nhưng vờ em không biết gì

Chỉ đứng nhìn mãi nhìn theo

52. Chương 52: Tôi Không Thể.

Ở ban công biệt thự Adelia, trong không gian trong lành mát mẻ, thảm cỏ mềm mại, xanh mượt trải dài, bộ bàn ghế làm bằng gỗ sơn trắng thượng hạng hàng trăm triệu USD độc nhất trên thị trường hiện nay. Những kĩ sư tài giỏi, nổi tiếng cùng Kai bàn bạc về xây dựng nhà hàng đối diện với nhà hàng mà người đi “thân yêu” đang kinh doanh và thu được lợi nhuận rất cao.

Kai uống một ngụm trà rồi thở dài, về Việt Nam lâu vậy mà việc dường như vẫn chưa đầu vào đâu ngoài việc xây dựng. Chăm chú nhìn bản vẽ thiết kế, anh trầm ngâm quan sát kỹ lưỡng.

- Thưa cậu, chúng tôi có thể đảm bảo về kiểu hình và chất lượng của nhà hàng mới này hơn hẳn nhà hàng “Butty Restaurant” đối diện – Kỹ sư người Mỹ chắc nịch nói.

- Tốt. Tôi cũng rất hài lòng. Liệu bao ngày nữa sẽ xong.

- Chúng tôi đang cố gắng hết sức. Nhân lực cũng được tăng cường. Xin cho chúng tôi hạn 1 tháng nữa tôi đảm bảo hoàn thành. Và 1 tháng nữa trang trí hoàn tất. Có thể đưa vào sử dụng – Vị kỹ sư người Nhật mỉm cười thỏa thuận

- Thời gian càng rút ngắn được càng tốt. Nhưng chất lượng phải đảm bảo tuyệt đối! – Anh gật đầu nói.

- Được. – Mấy vị kỹ sư đứng dậy bắt tay anh – Mong rằng chúng ta sẽ có 1 công trình tuyệt vời.

- Dĩ nhiên – Anh nghiêng người khẽ cười

- Vậy giờ chúng tôi xin phép.

Anh gật đầu – Được. Hãy làm hết sức. Tiền không thành vấn đề. Tôi sẽ thanh toán tất cả sau khi làm xong.

- À, vấn đề đó tôi không nghĩ ngợi gì đâu. Uy tín của cậu chủ chúng tôi rõ hơn ai hết.

- Ừm. Vậy đi. Không tiễn – Anh đưa tay về phía, hất cằm cho đám vệ sĩ ra lệnh đưa khách về..

Bóng mấy vị kỹ sư khuất, anh thở dài thườn thượt lần nữa ngồi bịch xuống ghế, nâng ly trà lên từ từ thưởng thức, ánh mắt sắc lạnh.

- Jerly – Tiếng anh vang lên lạnh lẽo, trầm trầm đầy uy lực.

- Anh hai – Jerly cung kính cúi đầu nhận lệnh.

- Lập tức tuyển những nhân viên.

- Vâng. Vậy còn yêu cầu.

- Ngoại hình – ngoại giao – nhanh nhẹn.

- Đã rõ. – Giọng Jerly đầy tự tin và phục tùng.

- 50 người. Lương trả theo cấp bậc. Từ 10 triệu – Anh nhắc nhở thêm.

- Anh hai thật biết ưu đãi nhân viên. Mới vào đã nhận 10 triệu chắc người ta bỏ hết nghề đi làm trong nhà hàng mất – Jerly khóe môi cong lên, khẽ cười.

- Cữ cảnh vệ từ các Bar. 40 người. – Anh không để ý câu chêu đùa của Jerly tiếp tục nói vào vấn đề.

- Em hiểu rồi ạ

- Tôi cho cậu 1 tuần. Lọc kỹ – Anh ra lệnh. Dù sao còn 2 tháng nữa mới vào làm việc, không việc gì phải vội vàng.

- Vâng. Em xin phép

Kai không nói gì, vất chân nhàn nhã hưởng khí trời, phẩy ra ý cho phép Jerly đi. Vừa đi Jerly vừa lắc chìa khóa ô tô trong tay vừa nghĩ “ Lần này người đi yêu quý ấy thật không may mắn rồi. Anh hai đã chịu đầu tư như vậy thì quả là có trò hay. Đáng xem. Đáng xem “ Jerly nhếch môi, cười khẩy.

Một nhà hàng có lẽ sẽ trở thành lớn nhất Đông Nam Á mất. Được thiết kế từ những ý tưởng của các kỹ sư hàng đầu, được xây dựng dưới sự giám sát kỹ càng. Một nhà hàng 4 tầng, lấy tới 50 nhân viên, không cần nghĩ cũng biết là những cô em trẻ đẹp, tay nghề cao rồi. Như vậy mới xứng đáng tiền được nhận. Nhà hàng của người trong thành viên gia tộc Wilson thì ai giám định vào tuyển tới 40 vệ sĩ. Butty của bà đi kia muốn cũng không phá nổi an ninh.

Kai một mình đứng lên vươn vai, định xoay gót vào nhà thì giã gia Lee điềm đạm, lễ phép thông báo.

- Cậu chủ

- Nói – Anh nhăn mặt khó chịu.

- Tiểu thư Kelly nhà Taylor muốn gặp cậu.

Nghe đến tên Kelly, anh cười nhạt, tức giận thuận chân đá văng chiếc ghế cạnh đó. Đám người hầu và giã gia cúi đầu lùi xuống vài bước, không hiểu vì sao anh tự nhiên nổi giận.

- Tôi – không – rảnh. – Anh lạnh lùng nhấn mạnh từng chữ, âm vực giảm đi hàng ngàn độ, khiến người xung quanh không khỏi sợ hãi.

- Vâng. Tôi hiểu rồi.

Anh chau mày, hờ hững bước vào nhà. Mọi người trong nhà đang làm việc cũng phải cúi xuống chào anh. Tất cả đều phục tùng anh, tất cả đều dưới chướng của anh. Anh như một con sư tử hùng mãnh, đầy uy lực đến nỗi không ai nghĩ đến chuyện xuất hiện con sư tử thứ hai.

* Cách * Anh mở cửa phòng, cởi áo khoác vứt trên ghế salon dài rồi thả tự do mình xuống nệm. Anh khẽ nhắm mắt thả lỏng cơ thể, anh muốn quên đi tất cả. Chính anh cũng đang ước anh không phải nhìn thấy cảnh ấy. Cô và Kin đang ôm nhau...

- Ài iiii ... - anh ngồi bật dậy, vò đầu, khuôn mặt cau có.

Việc gì phải bận tâm chứ? Anh không hề yêu cô. Đúng, anh chẳng có tình cảm gì với cả. Vậy sao anh phải khó chịu. Đơn giản là ai cũng vậy thôi. Một người con gái toàn diện như vậy đang yêu mình, giá trị của mình được nâng lên theo bội số mà tự nhiên người đó đi yêu người khác. Cảm giác cứ như mình hết giá vậy. Đó là sự ích kỷ.

Anh cố nguỵ biện ọi suy nghĩ của mình. Dù sao, anh cũng coi cô là em gái. Có anh nào không vui khi em mình hạnh phúc chứ? Vậy đi. Xí xóa. Cô hạnh phúc, anh chúc phúc mới phải.

- KAI À – Đột nhiên cô xuất hiện hét to tên anh, nước mắt cô không ngừng rơi trên khuôn mặt đẹp không tì vết trên từng đường nét ấy.

- Cậu chủ, chúng tôi xin lỗi. Nhưng tiểu thư, cô ấy ... - Giã gia Lee và đám vệ sĩ bối rối, lo lắng giải thích.

- CÚT – RA NGOÀI – Anh nổi giận đuổi đám người kia. Giã gia Lee chỉ biết thở dài nài nỉ tuân lệnh rồi đóng cửa.

- Kai à, không ... không ... phải ... như .. anh .. anh .... Nhìn ... đâu ... thật ... thật đó ..! – Tiếng nấc của cô rõ rệt ngân lên, cô ngồi phịch xuống đất, ôm mặt khóc. Khuôn mặt ấy tiêu tụy đi bao nhiêu... anh nhìn mà lòng xót bấy nhiêu. Cô sợ .. cô rất sợ nếu anh không nghe cô giải thích. Cô đau .. thật sự rất đau khi anh không muốn gặp cô. Và cô sẽ đau đến tột cùng nếu anh đuổi cô ra ngoài.

Anh chăm chú nhìn cô, anh muốn ôm lấy cô. Nhưng anh không thể. Cuộc sống của anh không tồn tại tình yêu. Anh nghĩ rằng anh sẽ kêu người lái cổ cô ra khỏi phòng nhưng anh đã không thể làm thế khi nhìn thấy những giọt nước mắt ấy.

- Lại đây – Trầm ngâm một lúc, anh nhẹ nhàng gọi.

Cô ngạc nhiên ngược đôi mắt đắm lệ nhìn anh, cô ngạc nhiên khi anh gọi cô như vậy.

- Lại đây, Kelly – Anh lặp lại một lần nữa, giọng nói của anh như có ma lực khiến cô không chớp mắt tiến gần.

Vừa đủ khoảng cách, anh kéo mạnh cô vào lòng mình, cô nằm trong vòng tay ấm áp của anh, cô chưa bao giờ hạnh phúc như thế này cả. Vòng tay ấy ấm áp tới mức lan tỏa khắp cơ thể cô. Sưởi ấm cả trái tim lạnh lẽo với những vết thương khổng lồ. Bỗng nhiên, cô càng khóc to hơn, nỗi chua xót trong lòng cô ngập đến nghẹn ứ cả cổ họng.

- Ngoan nào. Đừng khóc . – Anh dịu dàng, cúi khế xuống hôn lên đôi mắt sưng mọng của cô.

- .. Kai à... em đau quá ... - Cô nghẹn ngào nói. Một câu nói của cô như bao nhiêu cảm xúc bật ra, như giải tỏa bao nhiêu nỗi đau cô phải chịu đựng, nước mắt cô ướt cả bờ môi anh.

Anh chưa xót rời môi khỏi đôi mắt ấy. Vòng tay siết chặt hơn như muốn bảo vệ cô, che chở cho cô, anh thực sự muốn làm điều ấy.. nhưng ai cũng biết mà. Anh không thể.. Cuộc sống của anh không cho phép. Cô tựa đầu vào ngực anh mệt mỏi, nước mắt chẳng mấy đã ướt nhòa cả ngực áo của anh.

Không gian tĩnh lặng, như chìm hẳn trong dĩ vãng khi cô thiếp đi. Anh nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống, đắp mềm cho cô. Rồi lặng lẽ rời khỏi phòng .....

53. Chương 53: Kịch Hạ Màn

Anh đứng ở ban công nhìn ra ngoài một cách vô định, trên tay lắc ly rượu. Con người anh hoàn mỹ từng đường nét, từ đôi mắt tựa nước, mái tóc nhuộm nâu mềm mại, khuôn mặt tựa phù dung đến thân hình khỏe khoắn, vững chắc. Tạo hóa quả là biết thiên vị. Nhưng ẩn chứa bên trong ấy là nỗi đau sâu thẳm , nỗi đau anh giấu kín tới mức ngay cả nó cũng khó mà biết được.

Anh lãng tử, tài năng kiệt xuất, phong lưu, đa tình. Nhưng có bao giờ anh tìm kiếm một tình yêu thực sự? Mọi thứ xung quanh anh làm thời gian của anh chật kín, cuộc sống xung quanh anh làm anh đủ mất niềm tin. Người trong dòng tộc còn không thể tin tưởng? Vậy nói tin tưởng người ngoài sao? Cái định lý ấy khó mà tồn tại hoặc đối với anh nó không tồn tại.

Một mình anh thay ba gánh vác một tập đoàn đứng đầu thế giới. Một mình anh đối đầu với những kẻ có lòng tham “ hút tiền “ không đáy. Những kẻ nham hiểm và giả tạo ấy lúc nào bên anh cũng có. Anh chỉ mới 17 tuổi thôi, làm ơn hãy hiểu chỉ 17 tuổi thôi. Anh đâu phải thần thánh mà có thể biết hết bộ mặt của họ. Một người đầy mình kinh nghiệm đến 60 tuổi cũng bị phá sản vì những kẻ ấy thì 17 tuổi ... ? Bạn nghĩ sao?

Đánh đổi ột cuộc sống sung túc, giàu có, quý tộc bậc nhất châu Âu, một gia đình có một gia tộc thế lực vô cùng lớn trong thế giới ngầm, một gia đình với mỗi người là một cái máy in tiền xây dựng 3 tập đoàn đứng đầu thế giới. Anh đổi lại là gì? Là anh không có tuổi thơ, là những cảnh máu tanh nhuộm vào đầu anh, là những cuộc rèn luyện đến rách da rách thịt, là trái tim anh bị cào cấu, gặm nhấm không chừa một miếng nhỏ.....vv.

Anh nhắm mắt hờ , thở dài mệt mỏi. Một vòng tay từ phía sau ôm chặt lấy anh, cơ thể ấm áp của cô áp vào lưng anh khiến anh ngạc nhiên mở mắt.

- Vào nhà đi. – Anh nhẹ nhàng ra lệnh.

- Không muốn. Em không muốn. – Cô nũng nịu và ôm chặt anh hơn.

Anh lắc đầu bất lực, đứng một lúc cho cô ôm rồi mệt mỏi nói.

- Được rồi. Ngoài này lạnh lắm. Vào thôi – Anh đặt ly rượu trên lan can, xoay người khoác eo cô vào nhà.

- Em đói không?

- Anh đói không? – Cô ngước mắt nhìn anh hỏi lại

- Anh đang hỏi em – Anh nhíu mày

- Có – Cô xịu mặt xuống, chu môi lên đáng yêu.

- Vậy được. – Anh khế cười, cùng cô bước xuống nhà.

Anh và cô bước xuống, mọi người cung kính cúi chào, anh hồ hững không thèm liếc họ lấy một cái, nhìn về phía trước, miệng mấp máy hỏi cô.

- Em muốn ăn gì?
- Mì gói – cô cười tít mắt trả lời.
- Cái gì? – Anh tròn mắt quay sang nhìn cô.
- Em nói là em muốn ăn mì gói. – Cô nghiêng đầu cười, lặp lại câu trả lời.
- Mì gói là cái gì? – Anh chau mày khó hiểu.
- Là mì được gói trong cái bọc.
- Hừ, rắc rối. Ai dạy em vậy hả?
- Là chị Ry đó. Lần trước em ăn thử rồi. Ngon lắm – Cô cười tươi, hí hửng.
- =.= Được. Xuống bếp tìm chị đó – Anh thở dài, khó hiểu.

Anh và cô vừa ngồi xuống bàn , một đám người đến gần lễ phép hỏi.

- Thiếu gia và tiểu thư dùng gì ạ? – Bếp trưởng
  - Mì gói – Khóe môi cô cong lên thích thú.
  - Hả??? – Mọi người đồng thanh ngạc nhiên.
  - Mấy người điếc hả? Cô ấy nói muốn ăn mì gói. – Anh ngồi vắt chân hiên ngang cau có.
  - Thưa thiếu gia, trong bếp hiện giờ không có mì gói chỉ có mì xào bạch tuộc, mì Ý , mì Pháp, mì ..... – Bếp trưởng
  - Đủ rồi. Im miệng. Cầm tiền và đi mua trong vòng 3 phút. – Anh rút sấp tiền 500k mới cứng lên bàn.
  - Thưa .. thưa .. thiếu gia .. – bếp phó ú hống không biết nói sao.
  - 2 phút 57 giây
  - Một gói mì chỉ hết 4k thôi ạ
  - CÁI GÌ????? – Anh đứng bật dậy hét to.
  - Một gói mì chỉ hết 4k thôi , thưa thiếu gia. – Bếp phì e dè lặp lại.
  - KELLY TAYLOR – Anh nghiêng răng ken két
  - O ơ ... em ... em ... lần trước em ăn ngon nên em mới nói muốn ăn chứ đâu có biết giá cả đâu chứ - Cô xua tay phân bua.
  - Em – có – cần – làm – mất – mặt – tôi – vậy – không HẢ? – Anh nhấn mạnh từng từ.
- Cô biết anh giận, giờ nói gì cũng vô ích. Danh dự và lòng tự tôn đối với con trai là vô cùng quan trọng, không ai dám đụng vào nói chung , còn nói riêng với anh thì cho tiền cũng không dám. Cô đứng dậy, nhún chân lên hôn nhẹ vào má anh, mè nheo, giọng đáng yêu.
- Kai à .. em xin lỗi mà .. xin lỗi mà .. em không biết thật mà ...
- Anh ngạc nhiên trong 2s rồi lấy lại phong thái ban đầu.
- Lần sau đừng tùy tiện như vậy. Và ... - anh quay sang đám người làm trong bếp Đuổi việc người tên Ry. – Nói xong, anh khoác eo cô đi về phía gara.
  - Vâng – Mọi người đồng thanh cúi chào anh.

54. Chương 54: Bất Ngờ

- Haizzz, khổ thân chị Ry quá ... - Cô lẩm bẩm nói nhỏ.
- Nói gì đó? – Giọng lạnh lùng của anh vang lên làm cô giật bắn mình.
- Hơ.. em nói gì đâu chứ.
- Lặp lại – anh ra lệnh.
- Em nói là khổ thân chị Ry. Chị ấy có lỗi gì đâu chứ.
- Còn nói nữa tôi sẽ đá em ra ngoài – Anh bá đạo nói.
- Okkkk sirrrrrrr – cô kéo dài giọng rồi bật cười.
- Giờ chúng ta sẽ đi đâu hả? – Cô quay sang hỏi anh đang lái xe.
- Đi phi tang xác em. – Anh dứt khoát nói, không chút tình thương.
- Hứ? Phi tang xác em sao? Em đâu đã chết.
- Xác sống.
- Nhưng mà người ta toàn phi tang xác chết thôi à – Cô vờ giận dỗi cố tình chọc anh.
- Tôi cho em một nhát – Anh vừa nói vừa lấy khẩu súng để trước mặt cô.
- Oa oa súng đẹp quá. Chất lượng tốt đấy – Cô hí hửng giật lấy khẩu súng trước mắt xem xét khiến mặt toàn gạch đen ngòm.

Baby life was good to me

But you just made it better

I love the way you stand by me

Throught any kind of weather

I don't wanna run away

Just wanna make your day...

Điện thoại anh vang lên, cô tò mò nhìn vào màn hình thì anh nhanh tay giật lên.

- Alo
- .....
- Mẹ tao ở đó sao?
- .....
- Bà ấy về khi nào?
- .....
- Tao đến đó ngay.
- Anh tắt máy vứt ra ghế sau, tăng tốc tiến về phía trước .
- Anh à, bác gái về Việt Nam hả?
- Ừ.
- Chúng ta có cần đi đón bác không?
- Không cần. Anh đưa em đến Bar 137 trước.- anh lạnh lùng nói.
- Không. Em muốn đi cùng anh.

Mẹ anh không thương tiếc hạ tiếp cái tát vào mặt anh.

- Bác ơi ... Xin dừng lại .. Đừng làm thế - Cô ôm chặt anh lo lắng, nước mắt rưng rưng

- Tại sao em phải xin bà ta?

- Đủ rồi. Đủ rồi. Chúng ta đi thôi – khéo mắt cô khẽ nhỏ giọt rồi lăn dài trên má nói với anh như cầu xin.

- KHÔNG. Hôm nay tôi nói cho bà biết. – Cơn dồn nén của anh như đạt tới đỉnh điểm “ tức nước vỡ bờ “

- Bà nghĩ tôi coi bà là mẹ sao? Vì ba vì cái danh dự của gia đình tôi nhìn bà đủ rồi. Bà là loại đàn bà sao hả? Vì sợ chồng ngoại tình bà đi lập công ty riêng lấy vốn từ gia đình tôi. Bà nghĩ tôi không dám làm gì bà sao? Bà nghĩ đối tác lớn nhất, người nắm 30% cổ phần trong công ty bà là ai hả? Là ai hả?

- Cái gì? Cái gì? – Mẹ anh hốt hoảng loạng choạng vài bước về phía sau.

- Là con đây mẹ yêu quý. Chúng ta nên hạ màn kịch này thôi. – Nó trong bộ váy đen bó sát quý tộc bước vào.

- Không phải cậu ở Nhật sao Jasmin? – Kelly nhạc nhiên.

- Mẹ. Anh em con thật sự rất mệt mỏi vì màn kịch với đạo diễn là ba mình. – Nó cười khẩy khinh bỉ nhún vai thản nhiên.

- Người đi lừa người khác lại chính là người bị lừa. – Hấn phong độ, ung dung bước vào.

- Chào bác.

- Cậu .. cậu là ... người .. đó .. – mẹ anh ôm ngực chỉ tay vào mặt hấn.

- Vâng. Vui vì bác nhận ra cháu – người mua 25% trong công ty bác.- Hấn khẽ cười. Nụ cười giết người.

- Các người .. các người ...

- Ba à – Nó khẽ gọi. Tiếp tục một người đàn ông lịch lãm nửa bước vào. Những sự bất ngờ liên tiếp tới.

- Ba – Anh vô cùng ngạc nhiên nhưng không tiện hỏi cúi đầu chào.

- Cho con cái này. Kai – Ông đưa cho anh một giấy.

- Từ nay tập đoàn đó do con đứng đầu. – Ông hùng hồn tuyên bố khiến mẹ anh ngã khụy xuống đất ngất xỉu.

- Sao mấy người lại ở đây vậy? – Anh hỏi.

- Tôi vừa về cùng bác – Hấn nhún vai nói.

- Thân ghê nhỉ? – Anh bật cười.

- À, tính lắm con rể tương lai ấy – hấn nháy mắt.

- Ba về làm con bất ngờ quá. – Anh ôm ông nói.

- Ta tính ở đây 1 ngày nhưng lại bị đuổi. – Ông vờ đau khổ.

- Ai dám đuổi ba?

- Ta có hai đứa con, chỉ có mình Kai là ngoan còn đứa kia thật là bất hiếu – Ông lắc đầu khẽ cười, dang rộng tay ôm anh.

- BA. CÒN CON? – Nó bực mình hét lên.

- Khả khà – Ông bật cười.

- Mà hai đứa kia sau này làm dâu rể nhà ta – Ông nói với Ken và Kelly.

- Hi, bác à. – Cô e thẹn

- Nhất trí ạ - Hấn nháy mắt làm nó tức nổ đom đóm.

Mọi người định bước đi thì Kelly lên tiếng.

- Còn bác gái?

Mọi người chợt nhớ, vui quá nên quên luôn bà ta. Mà bà ta không đáng nhớ.

- Đưa vào bệnh viện đi

- Rồi.

Đám vệ sĩ thực thi nhiệm vụ.

- Ba thật là có tình có nghĩa- Kai chẹp miệng nói.

- Anh hai – Nó vén tóc chạy đến ôm anh.

- Về không báo. Được đó. Mà anh tính chỉ giận dữ chửi mắng thôi ai dè tức quá phải hạ màn

- Vậy nên em mới về.

- Giải á. Kịch hạ màn lần này cũng khiến anh bất ngờ.

Nó khẽ cười.

- Nào đi thôi.

55. Chương 55: Tư Cách. Lộ Bản Chất

Sau hơn một tháng, mọi vụ ồn ào dường như vẫn chưa lắng xuống. Vì danh dự gia đình tuyệt đối không thể bỏ mặc mẹ của nó. Nó ở thời gian cho công việc càng ngày càng ít, hợp đồng vừa qua liên tiếp 2 lần thất bại, anh trai và ba nó lập tức quay về Pháp giải quyết. Nó ngồi lan can tầng 3 thở dài thườn thượt. Cái tập đoàn đó chỉ là trên danh nghĩa của nó chứ làm sao nó có thể gánh vác nổi tập đoàn lớn như vậy. Ba mẹ nó lo lắng sau này có mệnh hệ gì thì anh em nó cũng có thứ để mà chống lưng, làm ăn, không phải khổ sở.

- Chị hai - Tiếng của Vicky làm nó thoát khỏi dòng suy nghĩ.

Nó hờ hững, không nhìn Vicky nhàn nhạt đáp

- Sao?

- Sao chị không giải quyết bà ta nhanh chóng đi. Còn bao nhiêu việc phải lo. Chỉ xử bà ta thôi mà phải xây cả nhà hàng rồi quan trọng hóa đủ điều. Nếu chị không làm thì tụi em làm được mà. Hay chị không tin tụi em - Vicky mệt mỏi, khá bức bối nói.

- Xử bà ta thực đơn giản vậy sao? - Nó nhếch môi, khẽ liếc Vicky vài giây rồi đứng dậy bước vào nhà.

- Có gì khó khăn chứ ạ? - Vicky quay phắt người lại nhẵn mặt nói.

Nó dừng bước, nhìn Vicky với ánh mắt lạnh thấu xương. Vicky biết mình hơi quá vội quỳ xuống.

- Em xin lỗi, chị hai.

Tiếng giày cao gót của nó tiến gần đến trước mặt Vicky, nó nâng cằm Vicky lên, nói từng chữ rõ ràng khiến người nghe hoàn toàn bị khuất phục.

- Tôi.. muốn.. cho bà ta... đau khổ... từng giây.

Vicky hơi ngạc nhiên, đôi mắt mở to rồi nhanh chóng cúi xuống.

- Em hiểu rồi, chị hai.

Nó hất cằm Vicky sang một bên rồi lạnh lùng bước đi.

* Cách *

Cánh cửa đóng lại làm Vicky miên man trong suy nghĩ. Một lúc sau, cậu mở điện thoại gọi cho Thiên.

- Anh Thiên.
  - Ủ, chuyện gì à? Làm ăn tốt không? - Đầu dây bên kia lên tiếng.
  - Hưởng phúc của anh từ trước nên vẫn tốt ạ - Vicky khẽ cười.
  - Hà hà chú thật biết ăn nói.
  - Dạ khi. Mà em có chuyện muốn báo cáo với anh.
  - Nói đi
  - .....
  - Nhiều quá hóa nhàm nhĩ?
  - Em cũng không biết. Mà anh mất tăm mất tích mấy tháng vậy mà chị hai không ý kiến gì nhĩ?
  - Nó phải ý kiến với chú hả? Nó muốn biết thì nó tra ra lâu rồi.
  - Ý nói vậy là chị ấy không muốn biết à?
  - Anh chịu thôi. Nó có gọi cho anh 2 lần nhưng cũng chẳng hỏi anh ở đâu.
  - Ghê vậy nhĩ. chị hai đích thân gọi cho anh cơ hả?
  - Hà hà cũng không có gì. Thôi anh có việc rồi.
  - Vâng. Chào anh. - Vicky cúp máy, rồi bằng mọi động tác, đáp xuống tầng 1 không tiếng động.
- Vicky phải quần áo định bước đi thì một tiếng nói chặn bước cậu lại.
- Kinh nhĩ? Có đường không đi. Thích gây ấn tượng. - Hiya tựa người vào cười nhếch mép nói.
  - Vệ sĩ của thiếu gia Ken. Cậu - chưa đủ xứng đáng để tôi tốn công sức như vậy - Vicky nhìn lại bằng ánh mắt không mấy thiện cảm, khinh bỉ bỏ đi.
- Hiya nhìn theo chiếc xe Limous đen bóng chạy ra khỏi biệt thự đôi môi cong lên đầy thích thú.

Tại Paris, Pháp.

- Chị à, chuyện này là như thế nào hả? - Di của nó nổi cáu như phát điên vút vài tấm hình và bài báo với đề mục to đùng, nhà hàng của anh em nó tương lai sẽ trở thành nhà hàng lớn nhất Đông Nam Á với đầy hứa hẹn. Trong đó, ngầm ám chỉ, nhà hàng Butty của bà dì sẽ sớm chuyển đi hoặc doanh thủ sẽ khủng hoảng và sứt giảm nghiêm trọng.
  - Chị nói sẽ thuyết phục được bọn chúng cơ mà. Giờ chị nhìn đi. Còn hơn 2 tuần nữa mới bắt đầu kinh doanh mà chỗ ngồi của nhà hàng Wilson ấy đã chật kín còn của tụi em thì càng ngày càng nhiều. - Nước mắt của bà dì lăn dài, đôi tay phân bua loạn xạ trước mặt mẹ nó.
- Thấy mẹ nó im lặng. bà dì càng tức điên lên.
- CHỊ À, CHỊ NÓI GÌ ĐI CHỨ?
- Mẹ nó hít một hơi dài rồi tức giận nói, đôi lông mày nhăn lại.
- Đúng rồi, là năm đó tôi sai, tôi sai nhìn nhầm người như cô. Cô gây thù chuốc oán gì với tụi nó. Kinh doanh thì không biết, mất khách còn đổ lỗi cho ai. Tôi thương cô mà tôi mất cả chồng lẫn con. Họ còn không thèm coi tôi ra gì, đến nỗi vào bệnh viện, họ cũng không tới. Và .... cô cũng vậy
  - Chị nói cái gì cơ? Chị nhìn nhầm người cái gì? Không phải chỉ có mỗi em là em gái sao?
  - Đúng thế. Từ đầu ba đã không tin tưởng cô, giao tài sản cho tôi. Tôi cũng thương cô mà chia cho cô, còn cô tham lam đòi 50%. Cô NGHỈ ĐI. NGHỈ ĐI. - Mẹ nó hét lên đầy đau đớn, khổ tâm
  - Người đâu. Mau lôi cô ta ra ngoài - Mẹ nó ôm đầu bước lên tầng, mệt mỏi ra lệnh.

Vệ sĩ nhận lệnh lập tức lôi bà dì ra ngoài.

- CHỊ. SAO CHỊ LẠI LÀM THẾ. CÁC NGƯỜI BỎ TÔI RA. CÁC NGƯỜI DÁM.

Thấy mẹ nó không phản ứng gì, bà ta như lên đỉnh điểm cơn điên, phẫn nộ, không ngừng chửi rủa.

- Đồ đàn bà dê tiện, đồ xấu xa. bà bị gia đình chồng con khinh bỉ đúng lắm. đồ đàn bà dê tiện. BÀ SẼ GẶP QUẢ BÁO SỚM THÔI.

Mẹ nó mở cửa phòng định bước vào nghỉ ngơi thì gặp anh đứng ở gần đó, lắc lư ly rượu.

- Hai người diễn thật nhảm chán quá. Có phải nhiều quá hóa nhảm không? Ngày xưa ăn ở thế nào .... vậy mà... - Kai nói về vờ thương tiếc chán nản, đậm chất khinh bỉ, coi thường - Lộ bản chất cả rồi - anh cười đều cẳng rồi thả tay cho ly rượu rơi tự nhiên xuống nền đất vỡ tan, bỏ đi.

Mẹ nó giận nhưng biết mình không đủ tư cách mắng chửi anh. Đứa con ngoan của bà ngày nào đã biến mất rồi. Bà chỉ muốn cầu xin anh tha thứ, bà hối hận đến cắn rứt vì đã tát anh,... Nỗi đau ấy chỉ có người làm mẹ mới hiểu được. Con nói với mẹ như vậy mà cũng chỉ biết im lặng chịu đựng không phải vì cao thượng hay nhịn nhục hay sợ hãi chỉ là ... đã mất TƯ CÁCH rồi thôi!

56. Chương 56: Hợp Đồng Ô - Sin 600 Triệu

Kin lang thang trên nẻo đường trong tiết mùa thu, hàng cây hai bên đường lá đã vàng úa, cơn gió nhẹ thoảng qua khiến chiếc lá mỏng manh nhẹ nhàng rơi xuống. Cậu đưa tay hứng nhưng cơn gió khác lại đến cuốn nó đi khiến cậu chưa kịp bắt lấy. Kin khẽ nhếch mép lên cười rồi bước tiếp.

..... “ It will float after every fall and everything

that's been taken all

Question

Did you miss me or did you diss me”

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Cậu dừng bước lấy điện thoại bật lên nghe.

- Alo.

- Anh ạ. Em đây. – giọng bên kia hồi hả xen lẫn sự bối rối.

- Chuyện gì? – Cậu lãnh đạm hỏi.

- Anh mau đến Bar đi. Anh họ của anh đang gây chuyện. – hơi thở của Vicky càng gấp gấp hơn.

- Xử hẩn đi. – cậu thờ ơ ra lệnh.

- Nhưng ... - Vicky thở dài, định nói gì nhưng bị cậu cắt lời.

- Sao?

- À mà Bar chúng ta vừa nhập một lượng rượu lớn. tiện thể phân phối cho các chi nhánh khác luôn nên đang thiếu vốn. Anh đến liền luôn đi.

- Chú kiểm chuyện giới đấy! – Cậu khẽ cười cúp máy. Quay ngược hướng đến bãi đỗ xe lấy xe rồi phóng một mạch đến Bar.

* 15 phút sau *

Cậu lạnh lùng đóng sầm cửa xe bước vào. 5 tên canh cổng cúi chào cung kính.

- Anh !

Cậu chép miệng gật đầu bước tiếp. Mọi hoạt động trong Bar vẫn diễn ra bình thường. DJ vẫn tưng bừng, liên tục xoay đĩa. Những đứa con gái lả lơ liên tục lắc lư trên cột trong tiếng reo hò của đám người phía dưới. Đảo mắt về phía góc trong, cậu thấy ông anh họ và Vicky đang tranh cãi. Cậu nghiêng răng tiến đến.

- CHUYỆN GÌ ĐÂY? – Giọng nói như đóng băng cuộc cãi vã giữa hai người.
- À , em đây rồi em họ - ông anh họ của cậu nhanh chóng bá vai bá cổ cậu tỏ vẻ thân thiết.
- BỎ TÔI RA – Cậu hất mạnh khiến ông anh họ loạng choạng
- Em làm gì mà nóng vậy – Ông anh họ khẽ nhăn mặt .
- Đây, em xem đi. Bar em quản lí làm ăn kiểu gì vậy hả? Anh đưa tiền mua đứa con gái này mà nhất định không bán. Thế là sao? Còn dám ăn nói vô lễ với khách hàng.
- Cậu lạnh lùng liếc sang Vicky, Vicky hiểu ý cúi đầu
- Em biết đứa con gái này không thể bán thưa anh.
- Không thể? – Cậu cười đầy khinh bỉ - Tại sao?
- Vì nó là ... - Vicky chưa nói hết câu thì bước sang một bên để lộ một cô gái đang sợ hãi co rúm người vào tường, đầu tóc bù xù. Người đó chính là người con gái cậu “ hy sinh “ chiếc áo hàng triệu USD để đắp phần thiếu vải.
- Lông mày cậu bỗng cau lại, ông anh họ bắt đầu cau nhàu.
- Nó là gì thì là gì? Vào đây, không phải là gái điếm rồi sao? Gái điếm không phải chỉ cần tiền sao?
- Anh mua.. làm gì? – Cậu không nhìn ông anh hỏi.
- còn làm gì được sao. Anh không nghiêm túc như chú. Mà nó lên giường với thằng khác được tại sao không lên giường với anh được.
- Cô ta chưa bao giờ lên giường với ai – Vicky nắm tay thành nắm đấm giận dữ nói.
- Tại sao mà biết – ông anh họ khó chịu hỏi.
- Em là người đưa cô ta về.
- Xời, tao không ngờ mày ngày thơ vậy.
- Đủ rồi. Em sẽ cho anh đứa khác – Cậu tiến đến, lần nữa “ hy sinh ” áo khoác của mình đắp lên người cô.
- Hừ. Hôm nay anh đủ bực rồi. – Ông anh họ đá bàn rượu thịnh nộ.
- Anh nói ày biết. Anh nể mặt mày lần cuối. Hừm. – Ông anh nói xong cùng đám người bỏ đi.
- Cậu im lặng không nói bẽ cô gái khóc đến sưng mắt, mồ hôi sợ hãi chảy ra bết cả phần tóc mái ra ngoài xe , không quên để lại thẻ và dặn dò cho Vicky.
- Thanh toán tiền rượu. Dọn dẹp.
- Vâng . Thưa anh!
- .....
- Cậu đặt cô lên xe phóng đi khỏi đồng lộn xộn đó. Trên xe , mặt cậu không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ nhìn về phía trước lái xe. Cô gái chỉnh lại áo đắp trên người nhìn ra ngoài. Không khí căng thẳng bao trùm lên cả hai người. Bỗng cô gái lên tiếng.
- Cảm ơn anh – giọng nói đầy sự biết ơn lẫn lo sợ, đôi tay run rẩy đan chặt vào nhau. Cậu nhanh ý nhận ra điều đó, khẽ gật.
- Chẳng phải tôi nói cô đừng làm ở đó rồi sao?
- Xin ... xin lỗi .. Nhưng .. nhưng ... tôi .. tôi – cô gái bối rối đến nỗi nước mắt lại chảy ra.
- Cần tiền hả? – cậu nhếch mép – loại con gái như vậy. Tôi có phải phí thời gian không?
- KHÔNG PHẢI – Cô gái nói to, phủ định câu nói vừa rồi của cậu.
- Vì .. vì .. tôi ... tôi chưa kiếm đủ ... tiền để ... trả .. trả cho Vicky

- Cũng là tiền. Có gì khác nhau? – Cậu vẫn không thèm nhìn cô gái một lần.
- Làm ơn .. làm ơn hãy tin tôi .. hãy tin tôi. Tôi không phải tự ý vào đó. Không phải mà. Tôi chỉ muốn trả nợ cho ba.
- Trả nợ thì cần tiền. Cũng là tiền. Đầu óc cô có vấn đề à?
- Nhưng không phải cho tôi mà ... không phải cho tôi. Tôi không phải.. không phải loại con gái đó đâu. Tôi ...
- Đủ rồi. Ngủ đi – Cậu lạnh lùng cắt lời.

Cô thở dài rồi khẽ cười. Ở bên người con trai này, cô có cảm giác chẳng sợ gì nữa. Đôi mắt từ từ nhắm lại. Cô mệt mỏi quá.. mệt mỏi quá ... Lúc này cậu mới nhìn sang cô một lần. rồi rút tai nghe đeo lên tai. Âm thanh phát ra đầy sự phức tạp.

57. Chương 57: Hợp Đồng Ô - Sin 600 Triệu

- Anh.
  - Người con gái đó.
  - À, là cô ta đó hả. Đúng là em mang về.
  - Tại sao?
  - Ba cô ta ăn chơi, nợ Bar chúng ta hơn 600 triệu. Vì đợt đó, ông ta làm giám đốc công ty rất uy tín , em thân quen nên cho nợ. Ai ngờ, ông ta trốn thuế, bị bắt. Nợ nần chồng chất. Không đủ trả tiền thuế, mời luật sư bảo lãnh. Anh nói xem lấy đâu ra tiền trả cho Bar chúng ta.
  - Tiếp đi.
  - Mẹ cô ta ốm yếu bị shock, phải nhập viện. Cô ta cầu xin em cho vay tiền phẫu thuật ẹ rồi làm theo lời em. Em còn cách nào đâu. Cô ta là tiểu thư chỉ mới 18 tuổi bằng cấp gì ? Còn chỗ nào làm việc ngoài chỗ này.
  - Trong sạch chứ?
  - Trong sạch của trong sạch thừa anh. Anh họ của anh là người đầu tiên dám chi 350 triệu cho cô ta. Nhưng anh đến kịp ....
  - Chú làm vậy anh hiểu nhưng ...
  - Anh hiểu cho em là tốt. Cho cô ta đi làm cái khác thì đến bao giờ mới trả đủ vốn cho em. Lần thống kê tiền trước cho anh hai. Em phải lấy tiền của em bù vào đó =.=
  - Anh biết rồi.
  - Vâng.
- Cậu tháo tai nghe, quay sang vuốt nhẹ mái tóc của người con gái đó. “ Trong sạch của trong sạch sao? “ Từ tiểu thư xuống thành gái quán chắc nghe sự sỉ nhục dày dày mình. Cậu khẽ cười, tiếp tục lái xe về nhà. Chiếc xe bắt đầu giảm tốc độ trước cánh cổng lớn màu trắng đầy uy nghiêm với hai hàng người canh gác.
- Tên vệ sĩ mở cửa xe cho cậu. Cậu xuống xe hỏi nhỏ
- Ba mẹ tôi...?
  - Thừa cậu chủ, ông bà chủ ở bên trong.
- Mặt cậu méo xệch, lắc đầu rồi đành mở cửa định bế cô thì cô đẩy tay cậu ra , cười đầy gượng gạo.
- Em đi được mà.
- Cậu gật đầu. Cô từ từ bước xuống, nhưng yếu quá, cô ngã vào lòng cậu.
- Đi được đây sao?

- A ha, em xin lỗi. Xin lỗi anh. Áo anh có bị bẩn không? – Cô bối rối không ngừng xem xét.

- Đủ rồi - cậu nhìn thẳng vào đôi mắt đầy hoang mang ấy.

Cô sợ hãi, lẩn tránh ánh mắt nhìn vào ngời vào ngôi nhà của cậu mà đầu choáng váng.

- Đây .. đây là đâu?

- Nhà tôi. Vào thôi – Cậu kéo tay cô vào trong.

- Không. Em vào sao được chứ.

- Tại sao?

- Em không thể vào đó được đâu.

- Vào đi.

Vừa bước vào nhà, cô đã nhận được tất cả ánh mắt của người trong nhà với sự kinh dị, khinh thường. Đôi mắt cô rũ xuống, long lanh nước. Câu tình ý nắm chặt tay cô. Cúi đầu chào .

- Ba mẹ. Con mới về.

Ba cậu bỏ kính, đặt báo xuống, nhìn chăm chăm vào cô gái.

- Đây là ai?

- Cháu .. cháu chào hai bác.

- Tôi hỏi cô là ai.

- Giải thích sau đi. Con lên phòng trước.

Ánh mắt của mẹ cậu như tia lửa muốn thiêu đốt cô dõi theo cô cho đến lúc lên phòng.

.....

* Rằm *

Cậu giận dữ đóng sầm cửa lại. Nhìn cô sợ hãi co rúm lòng cậu như thôi thúc hãy bảo vệ người con gái đó.

- Im lặng giùm tôi. Vào trong tắm đi. – Cậu mở tủ lấy bộ cỡ nhỏ nhất của mình cho cô.

Cô lau nước mắt, nhanh chóng nhận lấy rồi vào trong tắm rửa sạch sẽ những dơ bẩn trên người mình mà cô đau đớn đến bất lực. Cô kì đến nỗi thân mình đỏ tấy lên mà cô vẫn còn cảm thấy nó dơ bẩn đến nhường nào.

.....

Cô bước ra với khuôn mặt thẫn thờ, cô nhớ cuộc sống của cô trước đây. Nhớ ba , nhớ mẹ , cô sợ cuộc sống này, sợ những điệu nhảy điên cuồng ở Bar, sợ đám con trai xăm trổ ghê rợn, sợ những lời dè bĩu, sợ cả ánh mắt của ba mẹ cậu vừa rồi.

Cô tiến đến ngồi bên cạnh cậu đang làm việc nhìn ra ngoài. Cậu gập laptop xuống nhìn sang cô hỏi.

- Tên em?

- Là Mi Lan ạ.

Cậu chép miệng gật đầu.

- Tuổi?

- 18 ạ.

Cậu đan tay làm gối nằm ra phía sau. Cô lo lắng hỏi cậu.

- Em không muốn làm phiền anh. Hãy ...

- Muốn về nơi đó hả?

- Em .. em .. không.
- Vậy sao?
- Em cần cứu mẹ. Em cần cứu ba ra khỏi chỗ đó.
- Một mình em làm được? – Cậu kéo cô nằm xuống bên cạnh mình.
- Cô ngạc nhiên nhưng rồi sự yếu đuối của cô lộ rõ, cô rúc vào lòng cậu khóc nức nở.
- Em không muốn mang tiếng lợi dụng anh. Em không bị dè bủ thêm nữa. Em sẽ quen với cuộc sống ấy thôi. .... Nhưng em nói ... không ai ... tin cả. Không .. không ai tin .. không ai tin.
- Quen với cuộc sống ấy? Thì sẽ quen với cuộc sống này.
- Anh đừng thương hại em. Em ở bên cạnh ... sẽ .. chẳng giúp gì cho anh .. được cả. Em không thể ăn không ngồi rồi ăn ... bám .. bám .. anh được – Tiếng nấc của cô ngày càng rõ – em không thể ... - rồi nghẹn ứ đắng ở cổ.
- Vậy làm ô – sin đi.
- Sao ? Sao ạ - Cô ngồi bật dậy đầy ngạc nhiên xen lẫn vui mừng.
- Làm ô – sin vui vậy sao – Cậu chau mày khó hiểu.
- EM CÓ VIỆC LÀM RỒI – Cô cười tươi sung sướng. Hai hàng nước mắt vẫn tuôn ra – nước mắt của hạnh phúc.
- Cậu nhìn cô mà cũng vui theo.
- Ô –sin độc quyền của tôi. Tôi sẽ chi trả nợ nần cho ba cô. Bước đầu là 600 triệu.
- Làm ô – sin được 600 triệu sao?
- Không thể à?
- Vậy chắc có nhiều người đăng kí làm ô – sin của anh lắm.
- hà hà chắc vậy
- Cả hai cùng bật cười vui vẻ trong sự giận dữ, bức bối của ..... ba mẹ anh.

58. Chương 58: Nhà Hàng Royal

- Làm gì mà lâu thế? Thằng này biết đi trễ từ bao giờ vậy? – Kay nhìn đồng hồ, cau có nói.
- Nghe nói là dẫn người đặc biệt đến thêm nữa. Chắc có trò hay để xem – Sammy nháy mắt tươi cười nói.
- Chắc hay! – Ken chép miệng , vắt chân nhàn rồi nâng ly rượu lên uống.
- Mà anh Kai không đến sao? Kelly khẽ hỏi.
- Nghe nói doanh thu giảm 0,3%, vừa nhậm thêm tập đoàn của mẹ nên không biết còn sống không nói gì bay qua đây – Kay liếc mắt hờ nhìn Kelly trả lời.
- Ủ, vậy à ? – Cô nhìn vô định ra ngoài mấp máy miệng nói.
- Vẫn còn sống chán đó. Cậu lo gì chứ? – Sammy hích vai cô.
- Ủ .. chắc vậy – Cô nhìn Sammy cười gượng.
- Thì đúng rồi. Bên cạnh anh Kai có tới 4 trợ thủ. Một người giỏi toàn diện, một người tính toán siêu việt, một người tốc độ siêu việt, một người thủ đoạn siêu việt. Sao mà chết được. Phải không? Hi – Sammy loạt một tràng rồi quay sang nở nụ cười với cô.
- Ủ - Cô cũng cười đáp lại, cảm giác thoải mái hơn hẳn.

- Tới rồi kìa! – Giọng nói đầm đăm, nhàn nhạt của Ken vang lên dập tắt cuộc nói chuyện của hai tiểu thư kia.

Tất cả ánh mắt thu về phía cặp đôi một mỹ nam , một mỹ nữ khoác tay nhau tiến vào. Mọi người trở lại trạng thái thường ngày như gặp đối tác, không ai cười nói.

- Thật tình xin lỗi, mình tới trễ - Kin mỉm cười hối lỗi.

- Cũng biết tới trễ đấy – Kay thần nhiên uống ly nước khẽ trách móc.

- Ài, mình xin lỗi rồi mà. À giới thiệu với mọi người – Cậu quay sang Mi Lan – Đây là Mi Lan.

- Chào mọi người. Em là Mi Lan. Rất vui được biết mọi người – Hôm nay Mi Lan mặc bộ đầm trắng tinh khôi, khuôn mặt cô trang điểm nhẹ toát lên sự thanh khiết, nhẹ nhàng của cô.

- Ủ chào em – Sammy nở nụ cười đậm chất “ quý tộc “ – Mời em ngồi.

- Dạ .

Kin dịu dàng đẩy ghế cho Mi Lan. Lòng Kelly đột nhiên dâng trào cảm xúc gì đó. Một chút khó chịu, không thoải mái. Một chút thấy mình như bị bỏ rơi. Một chút ... ghen tỵ. Nhưng cô lập tức phủ nhận và xóa bỏ nó ngay khi xuất hiện. Nhầm rồi. Đừng như vậy. Người cô yêu là Kai mà. Cô chỉ yêu Kai thôi. Dù anh có đối xử với cô thế nào thì lòng cô vẫn vậy. Cô không phải loại người thay lòng đổi dạ vậy đâu.

- Được rồi. Gọi món đi ha – Kay lên tiếng .

- Được – Mọi người đồng thanh chọn món trong Menu.

- Tuyệt quá. Toàn món em thích – Mi Lan cười tươi vui vẻ nhìn Kin.

- Vậy à? Thế thì em cứ thoải mái chọn đi. Miễn phí đấy. Ăn cho nhà ai đó phá sản cũng được. – Kin cũng dịu dàng đáp lại.

- Hà hà nếu vậy thì em thành con heo mất.

- Em hèm – Ken lạnh lùng hừ giọng.

Mi Lan ngẩng mặt lên nhìn Ken nhưng bắt gặp ánh mắt lạnh lùng, sâu như đang đánh giá mình thì lập tức lẩn tránh.

- Hai người thiết tình có quan hệ gì vậy? – Sammy khó hiểu tò mò hỏi.

- À cũng không thân lắm.

- Ồ vậy à?

- Chỉ sống cùng thôi mà – Kin tỉnh bơ trả lời tiếp.

* Rẹt * Tất cả như bị sét đánh ngang tai khi nghe câu nói đầy tính nai tơ ngây thơ của cậu.

- À Jasmin. Sao từ đầu đến cuối trả thấy nói gì vậy? – Kelly đẩy nhẹ tay nó.

- Sao? – Khuôn mặt nó không chút cảm xúc trả lời.

- Không có ý kiến gì sao?

- Phải có ý kiến sao?

- Xì. Cái con nhỏ này.

- Thôi được rồi. Phục vụ mang thức ăn ra kìa. Chúng ta cùng ăn đi.

Suốt bữa ăn, cặp đôi nào vui vẻ cùng đôi nấy. Kay và Sam thì không nói nhưng Kin và Mi Lan làm mọi người hơi khó chịu. Trước giờ Kin đặc biệt không thích con gái. Có dùng đến thì không bao giờ vượt quá giới hạn. Hôm nay thật khiến mọi người ngạc nhiên. Kin và Kelly vô tình nhìn nhau thì lại lập tức lẩn tránh nhìn ra chỗ khác. Sự hiểu lầm lẫn ấy có lẽ vẫn chưa được giải tỏa.

- À mà sao, hai người sống chung vậy? – Sam hỏi.

- Ô-sin mới nhận – Kin bình tĩnh đáp.
- Ra vậy. tưởng cậu có bạn gái chứ?
- À, nếu có thì chắc chắn người đó là Sam tiểu thư rồi – Kin bật cười chê ghẹo.
- Ha ha thật vinh hạnh quá. Tổ đặc biệt thích làm con dâu nhà Kin thiếu gia – Sam cũng tỉnh bơ đáp lại khiến Kay ghen ứ miếng mực xào ở cổ họng.
- Vậy tốt quá. Chúng ta cứ thành thật lại hay.
- Đúng quá à. Mà Kin thiếu gia tính khi nào rước tớ về vậy?
- Sam tiểu thư có lòng mong muốn vậy thì có thể ngày mai chúng ta thực hiện luôn.

Đoạn đối thoại của hai người làm tất cả không những không nuốt nổi mà còn muốn nôn ra ngay lập tức. Ken vỗ vai Kin.

- Thay đổi nhiều quá. Thực sự rất shock.
  - Hà hà vậy à? Sao tớ không nhìn ra nhỉ?
- Hắn thở dài liếc cậu một cái rõ dài.
- Ngày mai luôn sao? Vậy chúng ta đi mua đồ, sắm sửa luôn đi.
  - Cũng được. Đi liền đi.

Sự tức giận của Kay càng làm hai người hưng phấn. Cậu và Sam đứng dậy kéo ghế thì âm thanh rõ to dội đến.

- NGỒI XUỐNG

Sau câu nói này lẽ ra phải là một tràng cười vì Kay ghen thật rồi. Chọc Kay bao giờ cũng thú vị nhưng đổi lại là sự đơ toàn tập của mọi người khi cả Kelly cũng đứng dậy.

Không khí im lặng trong vài giây, Jasmin bỗng hồ hững hỏi Kelly

- Sao vậy?
- Nhận ra ánh mắt của mọi người và hành động của mình. Cô bối rối , ánh mắt không kiên định, lạc hướng bắt đầu lo lắng nhưng nhanh chóng xử lý tình huống,
- À, mình nói hai cậu ngồi xuống đó. Sammy vốn là của Kay rồi mà. Giờ làm vậy với Kin không phải gây mất tình cảm giữa chúng ta. Còn làm tổn thương Kay nữa.
  - Trời ơi. Thiệt chứ? Kelly tiểu thư. Cậu biết nghĩ cho tớ lúc nào vậy? – Chính Kay cũng shock khi nghe câu đó.
  - Tớ nói thiệt mà.
  - Thôi. Tụi tớ đùa ấy mà. Có cần căng thẳng vậy không? Ngồi xuống ăn uống tiếp đi – Sam cười xòa.
- Mọi người tiếp tục bữa ăn. Tưởng mọi chuyện đã qua thì nó cười khẩy lên tiếng.
- Nói dối!

Cô làm rơi cả đĩa khi nó nói xong. Cô nhìn nó như muốn thiêu đốt luôn. Sao nó cứ thích làm lớn thế trời ơi. Jasmin Jasmin, tớ sẽ băm nhỏ cậu rồi cho lợn ăn, hoặc ném cậu sang châu Phi cho thổ dân ăn thịt hoặc dẫm nát cậu nát bét như con chuột. Đáp lại ánh nhìn của cô vẫn là sự bình thản của nó.

- Mọi người sao vậy? Tôi đang bảo tôi yêu cô gái khác nên cô ấy bảo nói dối ấy mà. Nhìn gì chứ? – Hắn vừa nói vừa nhéo eo của nó.

59. Chương 59

- À phục vụ. – Hân vẫy tay gọi phục vụ - Đổi đĩa.

- Vâng.

.....

- Ài, ăn xong rồi. Chúng ta đi đâu chơi nhỉ? – Kay lên tiếng.

- Xin lỗi tớ có việc rồi – Kin mỉm cười.

- Cái gì cơ? Nói lại coi – Kay nhăn mặt khó chịu.

- Ông già đang ở nhà. Vụ này còn chưa xong – Kin hất mặt sang Mi Lan. – Chuẩn bị còn một chuyến nữa – Cậu vờ mệt mỏi.

- Ồ, vậy đi đi . – Kay vẫy tay, không thèm nhìn hai người.

- Em chào anh chị ạ.

- Ừ. Hôm nay bữa ăn không được hoàn hảo. Xin lỗi em nhé! – Kelly nhẹ giọng nói, cô cũng chỉ muốn Kin chú ý mình lần cuối trong ngày hôm nay

- Làm gì có ạ. Đồ ăn ngon lắm. Em mà ăn thì chỉ quan tâm đến ăn thôi ạ. Hi hi – Mi Lan gãi đầu cười tươi.

- Giọng nói của Mi Lan hay lắm. Lần sau cứ nói thoải mái nhé. Đừng ngại~ - Sam vui vẻ nhìn Mi Lan.

- Dạ. Cảm ơn chị. – Mi Lan cúi đầu cảm ơn.

Còn nó và hân thì vẫn khoanh tay thản nhiên không quan tâm, chẳng rằng một lời, tất cả biểu hiện đậm chất “ kiêu ngạo “ và “ lạnh lùng “

Mi Lan vừa chuẩn bị cùng Kin quay gót bước đi những tiếng bàn tán của một đám con gái ăn mặc hở hang, son phấn chát đầy mặt chỉ trở tiến gần đến.

- Ôi nhìn kìa. Con Mít đấy.

- Ái chà là nó sao? Sao nó lại ở đây? Nhìn kìa, toàn cảnh vàng lá ngọc của các tập đoàn đấy. Chắc lại ăn mót lấy tiền rồi.

- Thì đúng. Nó mót tiền của trai giỏi nhất mà.

- Trời ơi. Tưởng mình cao sang sao? Gái điểm sao có thể ngồi cùng họ chứ?

- Mà kìa. Không phải anh Ken, anh Kin , anh Kay với các tiểu thư mới về sao?

- Đúng rồi , là họ đấy. Các anh ấy chắc không biết thân phận của nó thôi.

- Ôi. Thật là đáng kịch giỏi quá. Ăn mót tiền của trai thì mới có thể trả nợ chứ.

Tiếng bàn tán cứ thế tiếp tục. Không khí im lặng bao trùm mọi người, bước chân của Kin và Mi Lan nặng trĩu không thể bước tiếp. Tay cậu vo thành nắm đấm tức giận. Mọi người không nói gì nhưng cũng nghe hết đoạn vừa rồi.

- Anh hai. Chị hai. – Một người con gái mới từ nhóm đó bước ra cúi đầu cung kính trước đám tụi nó.

Nó gật đầu, hỏi.

- Chuyện gì?

- Không có gì đâu chị. Em thấy anh chị nên qua chào hỏi. – Lina (quản lý Bar Thiên Ưng)

- Vậy thì em đi được rồi – Ken hồ hững khéo đuổi.

- Vâng. Em chào anh chị. – Lina quay đi. Cô cố tính khẽ va vào Mi Lan và Kin.

- A, anh ba. Mà ... - Lina ngáp ngừng nói tiếp – À , đây không phải Mít sao? Em không đến Bar làm còn ở đây làm gì?

Ai cũng nhận ra sự cố tình của Lina nhưng vẫn vờ như không. Kelly đập bàn đứng dậy.

- Lina, cô ấy làm gì ở Bar? Tại sao tên là Mít?

- Chị ba. Dạo này chị thiệt không đến Bar em đó nha.

- Trả lời chị - Mặt cô đột nhiên nghiêm túc đến lạnh lùng.

- Cô ta tên Mít vì mọi vấn đề cô ta đều gốc trừ vấn đề.... – Lina đảo mắt một vòng vờ gượng gạo – à vấn đề nhạy cảm ấy. Cô ấy được anh Vicky được về. Là người nổi nhất và ai cũng đồng ý trả giá cao để cùng “ thực hiện “ đó chị.

Lần này là chính miệng Lina nói ra thì không ai còn có thể im lặng được nữa. Tuy Lina tính tình thủ đoạn, có chút chua ngoa nhưng làm ở Bar và là người của Devil Phong thì cái đó là điều quá bình thường, song đối với bề trên như tụi nó. Lina vô cùng kính trọng và tuyệt đối không bao giờ nói dối.

Sammy hất tung đĩa hoa quả, những quả ngọt mọng nước mới nhập khẩu rơi vãi lăn trên sàn nhà.

- Nổi nhất sao? Bảo sao Kin lại như vậy? Hơn tháng không gặp, quả thay đổi. Tôi vừa ngồi ăn cùng ai vậy? – Sam tức giận nói. Điều này không trách nhỏ được. Vốn là tiểu thư tập đoàn đá quý lớn nhất châu Á. Thời gian và lòng tự trọng quý hơn vàng ngọc. Muốn ngồi cùng, nói chuyện cùng nhỏ toàn tâm cơ thiên kim thiếu gia của các tập đoàn quốc tế. Không những thế, nhìn cách ăn mặc và đi cùng Kin nên nhỏ không hỏi thân thế. Hóa ra nhỏ vừa ngồi cùng một con đáng dạng “ đàn bà “ sao? Nhìn cách Mi Lan thân mật cùng Kin nhỏ có chút không ưa rồi. Đây là đâu cơ chứ? Chả có chút trang trọng gì.

- Chị. Dù sao cũng là người của Bar mình. Chị đừng như vậy. – Lina lên tiếng xen chút giả tạo.

- Im Miệng. – Kay quát. – Tôi thực sự cũng không thể chịu nổi đây. Về tắm cái đã. – nói xong cậu kéo tay Sam ra khỏi nhà hàng. Bao nhiêu người có quyền thế, bao nhiêu việc quan trọng cần làm hôm nay cậu gạt sang một bên, nể tình bạn bè lâu năm cậu đến xem Kin giới thiệu ai, không ngờ là loại như vậy.

- Loại gái chỉ biết đi cướp chồng người khác hay dùng sắc mót tiền phục vụ mục đích cá nhân thì không có kết quả tốt đẹp đâu. Tôi phải xem lại mình khi ngồi ăn cùng em cả buổi mà không nhìn ra. Mất chị có vấn đề phải không Lina? – Kelly cầm túi xách mệt mỏi ra ngoài.

- Chị. Không phải vậy đâu. Mà là có người diễn xuất quá giỏi.

Cô dừng bước nói tiếp.

- Hôm nay tôi từ chối đi ăn cùng gia đình bữa tối duy nhất có đủ thành viên trong quý này vì một việc như vậy.... – Đôi mắt cô ử rũ, cô nhanh chóng rời khỏi nhà hàng.

Khi 3 người bỏ đi rồi, Ken khẽ gất.

- LINA.

- Em biết rồi – Lina hiểu ý lập tức bước đi – Anh chị. Em thế nào anh chị chắc hiểu. Em chỉ không muốn anh chị phí thêm thời gian và bị lừa dối – Nói xong , Lina cúi đầu cùng đám con gái vừa rồi ra về.

- Em có muốn đi tắm không? – Ken nói xoáy, móc sâu vào tâm trạng hai người đang chôn chân tại chỗ.

- Không tắm được sao?

- Vậy chúng ta đi thôi. Trước khi bọn phóng viên đến.

Nó gật đầu, kiêu ngạo, không thèm liếc hai người kia, chỉ nhếch môi cười nhạt bỏ đi.

Khi không còn ai, những giọt nước mắt của Mi Lan mới tuôn trào ra. Cô rút bàn tay của mình khỏi Kin, lùi về phía sau mấy bước, rồi quỳ xuống. Kin gất gồng hết lên

- EM LÀM CÁI QUÁI GÌ VẬY. ANH SẼ GIẢI THÍCH. ĐỪNG QUAN TÂM

- Xin lỗi ... xin lỗi anh. Em không chịu được.. em không thể quen được. .. em không thể .. không thể... em không muốn bị sỉ nhục thêm nữa ... anh à – Nước mắt cô rơi lã chã ướt đầm cả phần chân váy.

-ĐỨNG DẬY ĐI. EM ĐIÊN RỒI.

- Em không muốn làm ô sin nữa.... em không muốn anh bị hiểu lầm như vậy đâu. Em đã nói rồi mà. Em ở bên cạnh anh chẳng giúp gì cho anh cả. Em sẽ tự kiếm tiền. Em sẽ tự cứu mình. – Mi Lan nói xong đứng dậy rồi chạy thật nhanh bỏ đi. Cậu định đuổi theo nhưng chân cậu cứ tê cứng lại, bàn tay hệt hẫng nhìn thân hình nhỏ bé ấy trốn tránh khỏi nỗi sợ hãi.

Cậu nhếch mép, chưa bao giờ, cậu giữ được điều gì. Có lẽ, ... chẳng có gì trên thế giới này ... thuộc về cậu cả.

....

Câu lại lang thang trên đường phố với nỗi đau riêng mình.

Lạnh đêm vắng anh bơ vơ câu thơ

Đón đau hoà theo những nỗi nhớ

Tê buốt chất đắng trái tim anh

Nỗi đau dài thêm.

- Kin – Giọng nói phía trước khiến cậu ngẩng mặt lên nhìn, đôi mắt khẽ rung động ngạc nhiên. Cô từ từ bước đến, vòng tay ôm chặt cậu.

- Xin lỗi vì đã nói như vậy. Xin lỗi đã xúc phạm cô ấy. Tổ quá ích kỉ rồi – Cô mỉm cười khi được tựa vào lồng ngực vững chắc ấm áp của cậu.

- Cậu về đi.

- Xin lỗi.

- Cậu có lỗi gì sao?

Cô im lặng.

- Tổ mới có lỗi. Ngày hôm ấy, thật sự xin lỗi – Cậu đưa tay vuốt mái tóc mềm mại của cô.

- Cậu ... thực sự thích nó sao? – Cô ngập ngừng bối rối hỏi.

- Tổ không biết. Chưa xác định – Cậu bật cười – Cậu thực sự tò mò à?

- Hà hà , chút thôi. Lúc này tổ nói vậy. Cậu thực sự không giận chứ?

- Tổ biết cậu không phải như vậy mà. – Cậu khẽ nhếch mép thích thú – Cậu ... ghen phải không?

- HẢ? LÀM GÌ CÓ? SAO TỔ GHEN ĐƯỢC – Như sét đánh ngang tai, cô lập tức buông cậu ra , ngồi xuống ghế đá cạnh đó không dám nhìn thẳng vào cậu.

- Vậy là có rồi – Cậu ngồi xuống cạnh cô, không chịu bỏ nụ cười trên môi làm cô càng ngại.

- Không có đâu à .

- Thích tổ rồi thì cứ nói =)) Mẹ tổ bảo nói dối là hư

- Cậu biết đùa từ lúc nào thế - Cô ngại ngùng nhéo tay cậu.

- À chắc từ lúc ấy. – Cậu thản nhiên nhìn ra phía hồ.

- Lúc ấy là lúc nào.

- Là cái lúc xung quanh ... ui trời sao ta. Toàn là gái đẹp. Cô nào cũng đẹp. – Cậu vờ làm tâm hồn mơ mộng, sung sướng.

Cô nghiêng răng , đập mạnh vào người cậu.

- Ha ha , tớ đùa thôi. Không phải vậy đâu – cậu cười to rồi kéo cô vào lòng mình. Không gian im lặng tưởng chừng hạnh phúc, nhưng cậu lại có chút lo lắng cho Mi Lan, cậu muốn đi tìm cô. Làm gì có chuyện vừa hiểu lầm , đau đớn vậy mà giờ có thể bên cạnh người con gái khác được chứ. Cậu đâu phải thể loại đó. Kelly không ngờ đến nỗi không nhận ra chút gượng gạo trong cử chỉ và lời nói của cậu. Cô nhắm mắt “ Kai, xin lỗi. Cho em ích kỷ một lần thôi “. Đau đớn phải chăng là hai người ngồi cạnh nhau mà nghĩ về hai người khác?

Khuôn mặt cậu không chút cảm xúc suy tư về bao điều. Đau đớn vì nó khiến cậu đủ mất niềm tin rồi. Một tháng chẳng là gì cho vấn đề quên đi cả. Khi muốn bảo vệ cô, muốn yêu cô thì cô từ bỏ, cô chỉ hướng về Kai. Khi Mi Lan xuất hiện thì cô lại đến bên cậu. Cậu đau đầu như muốn nổ tung. Cậu làm điều gì sai trái, tội lỗi mà cậu phải chịu cái cảm giác như cực hình vậy. Tình yêu thực sự là cái gì?

- Làm gì mà lâu thế? Thằng này biết đi trễ từ bao giờ vậy? – Kay nhìn đồng hồ, cau có nói.

- Nghe nói là dẫn người đặc biệt đến thêm nữa. Chắc có trò hay để xem – Sammy nháy mắt tươi cười nói.

- Chắc hay! – Ken chép miệng , vắt chân nhàn rỗi nâng ly rượu lên uống.

- Mà anh Kai không đến sao? Kelly khẽ hỏi.

- Nghe nói doanh thu giảm 0,3%, vừa nhậm thêm tập đoàn của mẹ nên không biết còn sống không nói gì bay qua đây – Kay liếc mắt hờ nhìn Kelly trả lời.

- Ủ, vậy à ? – Cô nhìn vô định ra ngoài mấp máy miệng nói.

- Vẫn còn sống chán đó. Cậu lo gì chứ? – Sammy hích vai cô.

- Ủ .. chắc vậy – Cô nhìn Sammy cười gượng.

- Thì đúng rồi. Bên cạnh anh Kai có tới 4 trợ thủ. Một người giỏi toàn diện, một người tính toán siêu việt, một người tốc độ siêu việt, một người thủ đoạn siêu việt. Sao mà chết được. Phải không? Hì – Sammy loạt một tràng rồi quay sang nở nụ cười với cô.

- Ủ - Cô cũng cười đáp lại, cảm giác thoải mái hơn hẳn.

- Tới rồi kìa! – Giọng nói điềm đạm, nhàn nhạt của Ken vang lên dập tắt cuộc nói chuyện của hai tiểu thư kia.

Tất cả ánh mắt thu về phía cặp đôi một mỹ nam , một mỹ nữ khoác tay nhau tiến vào. Mọi người trở lại trạng thái thường ngày như gặp đối tác, không ai cười nói.

- Thật tình xin lỗi, mình tới trễ - Kin mỉm cười hối lỗi.

- Cũng biết tới trễ đấy – Kay thản nhiên uống ly nước khẽ trách móc.

- Ài, mình xin lỗi rồi mà. À giới thiệu với mọi người – Cậu quay sang Mi Lan – Đây là Mi Lan.

- Chào mọi người. Em là Mi Lan. Rất vui được biết mọi người – Hôm nay Mi Lan mặc bộ đầm trắng tinh khôi, khuôn mặt cô trang điểm nhẹ toát lên sự thanh khiết, nhẹ nhàng của cô.

- Ủ chào em – Sammy nở nụ cười đậm chất “ quý tộc “ – Mời em ngồi.

- Dạ .

Kin dịu dàng đẩy ghế cho Mi Lan. Lòng Kelly đột nhiên dâng trào cảm xúc gì đó. Một chút khó chịu, không thoải mái. Một chút thấy mình như bị bỏ rơi. Một chút ... ghen tỵ. Nhưng cô lập tức phủ nhận và xóa bỏ nó ngay khi xuất hiện. Nhầm rồi. Đừng như vậy. Người cô yêu là Kai mà. Cô chỉ yêu Kai thôi. Dù anh có đối xử với cô thế nào thì lòng cô vẫn vậy. Cô không phải loại người thay lòng đổi dạ vậy đâu.

- Được rồi. Gọi món đi ha – Kay lên tiếng .

- Được – Mọi người đồng thanh chọn món trong Menu.

- Tuyệt quá. Toàn món em thích – Mi Lan cười tươi vui vẻ nhìn Kin.

- Vậy à? Thế thì em cứ thoải mái chọn đi. Miễn phí đấy. Ăn cho nhà ai đó phá sản cũng được. – Kin cũng dịu dàng đáp lại.

- Hà hà nếu vậy thì em thành con heo mất.

- Em hèm – Ken lạnh lùng hừ giọng.

Mi Lan ngẩng mặt lên nhìn Ken nhưng bắt gặp ánh mắt lạnh lùng, sâu như đang đánh giá mình thì lập tức lẩn tránh.

- Hai người thiết tình có quan hệ gì vậy? – Sammy khó hiểu tò mò hỏi.

- À cũng không thân lắm.

- Ồ vậy à?

- Chỉ sống cùng thôi mà – Kin tỉnh bơ trả lời tiếp.

* Rẹt * Tất cả như bị sét đánh ngang tai khi nghe câu nói đầy tính nai tơ ngây thơ của cậu.

- À Jasmin. Sao từ đầu đến cuối trả thấy nói gì vậy? – Kelly đẩy nhẹ tay nó.

- Sao? – Khuôn mặt nó không chút cảm xúc trả lời.

- Không có ý kiến gì sao?

- Phải có ý kiến sao?

- Xì. Cái con nhỏ này.

- Thôi được rồi. Phục vụ mang thức ăn ra kìa. Chúng ta cùng ăn đi.

Suốt bữa ăn, cặp đôi nào vui vẻ cùng đôi nấy. Kay và Sam thì không nói nhưng Kin và Mi Lan làm mọi người hơi khó chịu. Trước giờ Kin đặc biệt không thích con gái. Có dùng đến thì không bao giờ vượt quá giới hạn. Hôm nay thật khiến mọi người ngạc nhiên. Kin và Kelly vô tình nhìn nhau thì lại lập tức lẩn tránh nhìn ra chỗ khác. Sự hiểu lầm lẫn ấy có lẽ vẫn chưa được giải tỏa.

- À mà sao, hai người sống chung vậy? – Sam hỏi.

- Ô-sin mới nhận – Kin bình tĩnh đáp.

- Ra vậy. tưởng cậu có bạn gái chứ?

- À, nếu có thì chắc chắn người đó là Sam tiểu thư rồi – Kin bật cười chêu ghẹo.

- Ha ha thật vinh hạnh quá. Tổ đặc biệt thích làm con dâu nhà Kin thiếu gia – Sam cũng tỉnh bơ đáp lại khiến Kay ghen ứ miếng mực xào ở cổ họng.

- Vậy tốt quá. Chúng ta cứ thành thật lại hay.

- Đúng quá à. Mà Kin thiếu gia tính khi nào rước tớ về vậy?

- Sam tiểu thư có lòng mong muốn vậy thì có thể ngày mai chúng ta thực hiện luôn.

Đoạn đối thoại của hai người làm tất cả không những không nuốt nổi mà còn muốn nôn ra ngay lập tức. Ken vỗ vai Kin.

- Thay đổi nhiều quá. Thực sự rất shock.

- Hà hà vậy à? Sao tớ không nhìn ra nhỉ?

Hắn thở dài liếc cậu một cái rõ dài.

- Ngày mai luôn sao? Vậy chúng ta đi mua đồ, sắm sửa luôn đi.

- Cũng được. Đi liền đi.

Sự tức giận của Kay càng làm hai người hưng phấn. Cậu và Sam đứng dậy kéo ghế thì âm thanh rõ to dội đến.

- NGỒI XUỐNG

Sau câu nói này lẽ ra phải là một tràng cười vì Kay ghen thật rồi. Chọc Kay bao giờ cũng thú vị nhưng đổi lại là sự đơ toàn tập của mọi người khi cả Kelly cũng đứng dậy.

Không khí im lặng trong vài giây, Jasmin bỗng hờ hững hỏi Kelly

- Sao vậy?

Nhận ra ánh mắt của mọi người và hành động của mình. Cô bối rối , ánh mắt không kiên định, lạc hướng bắt đầu lo lắng nhưng nhanh chóng xử lý tình huống,

- À, mình nói hai cậu ngồi xuống đó. Sammy vốn là của Kay rồi mà. Giờ làm vậy với Kin không phải gây mất tình cảm giữa chúng ta. Còn làm tổn thương Kay nữa.

- Trời ơi. Thiệt chứ? Kelly tiểu thư. Cậu biết nghĩ cho tớ lúc nào vậy? – Chính Kay cũng shock khi nghe câu đó.

- Tớ nói thiệt mà.

- Thôi. Tụi tớ đùa ấy mà. Có cần căng thẳng vậy không? Ngồi xuống ăn uống tiếp đi – Sam cười xòa.

Mọi người tiếp tục bữa ăn. Tưởng mọi chuyện đã qua thì nó cười khẩy lên tiếng.

- Nói dối!

Cô làm rơi cả đĩa khi nó nói xong. Cô nhìn nó như muốn thiêu đốt luôn. Sao nó cứ thích làm lớn thế trời ơi. Jasmin Jasmin, tớ sẽ băm nhỏ cậu rồi cho lợn ăn, hoặc ném cậu sang châu Phi cho thổ dân ăn thịt hoặc dẫm nát cậu nát bét như con chuột. Đáp lại ánh nhìn của cô vẫn là sự bình thản của nó.

- Mọi người sao vậy? Tôi đang bảo tôi yêu cô gái khác nên cô ấy bảo nói dối ấy mà. Nhìn gì chứ? – Hần vừa nói vừa nhéo eo của nó.

- À phục vụ. – Hần vẫy tay gọi phục vụ - Đổi đĩa.

- Vâng.

.....

- Ài, ăn xong rồi. Chúng ta đi đâu chơi nhỉ? – Kay lên tiếng.

- Xin lỗi tớ có việc rồi – Kin mỉm cười.

- Cái gì cơ? Nói lại coi – Kay nhăn mặt khó chịu.

- Ông già đang ở nhà. Vụ này còn chưa xong – Kin hất mặt sang Mi Lan. – Chuẩn bị còn một chuyến nữa – Cậu vờ mệt mỏi.

- Ờ, vậy đi đi . – Kay vẫy tay, không thèm nhìn hai người.

- Em chào anh chị ạ.

- Ủ. Hôm nay bữa ăn không được hoàn hảo. Xin lỗi em nhé! – Kelly nhẹ giọng nói, cô cũng chỉ muốn Kin chú ý mình lần cuối trong ngày hôm nay

- Làm gì có ạ. Đồ ăn ngon lắm. Em mà ăn thì chỉ quan tâm đến ăn thôi ạ. Hi hi – Mi Lan gãi đầu cười tươi.

- Giọng nói của Mi Lan hay lắm. LẦN sau cứ nói thoải mái nhé. Đừng ngại~ - Sam vui vẻ nhìn Mi Lan.

- Dạ. Cảm ơn chị. – Mi Lan cúi đầu cảm ơn.

Còn nó và hần thì vẫn khoanh tay thản nhiên không quan tâm, chẳng rằng một lời, tất cả biểu hiện đậm chất “ kiêu ngạo “ và “ lạnh lùng “

Mi Lan vừa chuẩn bị cùng Kin quay gót bước đi những tiếng bàn tán của một đám con gái ăn mặc hở hang, son phấn chát đầy mặt chỉ trở tiến gần đến.

- Ôi nhìn kìa. Con Mít đấy.

- Ái chà là nó sao? Sao nó lại ở đây? Nhìn kìa, toàn cảnh vàng lá ngọc của các tập đoàn đấy. Chắc lại ăn mót lấy tiền rồi.

- Thì đúng. Nó mót tiền của trai giỏi nhất mà.

- Trời ơi. Tưởng mình cao sang sao? Gái điểm sao có thể ngồi cùng họ chứ?

- Mà kìa. Không phải anh Ken, anh Kin, anh Kay với các tiểu thư mới về sao?

- Đúng rồi, là họ đấy. Các anh ấy chắc không biết thân phận của nó thôi.

- Ôi. Thật là đóng kịch giỏi quá. Ăn mót tiền của trai thì mới có thể trả nợ chứ.

Tiếng bàn tán cứ thế tiếp tục. Không khí im lặng bao trùm mọi người, bước chân của Kin và Mi Lan nặng trĩu không thể bước tiếp. Tay cậu vo thành nắm đấm tức giận. Mọi người không nói gì nhưng cũng nghe hết đoạn vừa rồi.

- Anh hai. Chị hai. – Một người con gái mới từ nhóm đó bước ra cúi đầu cung kính trước đám tụ tập.

Nó gật đầu, hỏi.

- Chuyện gì?

- Không có gì đâu chị. Em thấy anh chị nên qua chào hỏi. – Lina (quản lý Bar Thiên Ưng)

- Vậy thì em đi được rồi – Ken hồ hững khéo đuổi.

- Vâng. Em chào anh chị. – Lina quay đi. Cô cố tính khẽ va vào Mi Lan và Kin.

- A, anh ba. Mà ... - Lina ngập ngừng nói tiếp – À, đây không phải Mít sao? Em không đến Bar làm còn ở đây làm gì?

Ai cũng nhận ra sự cố tình của Lina nhưng vẫn vờ như không. Kelly đập bàn đứng dậy.

- Lina, cô ấy làm gì ở Bar? Tại sao tên là Mít?

- Chị ba. Đạo này chị thiệt không đến Bar em đó nha.

- Trả lời chị - Mặt cô đột nhiên nghiêm túc đến lạnh lùng.

- Cô ta tên Mít vì mọi vấn đề cô ta đều gốc trừ vấn đề... – Lina đảo mắt một vòng vờ gượng gạo – à vấn đề nhạy cảm ấy. Cô ấy được anh Vicky được về. Là người nổi nhất và ai cũng đồng ý trả giá cao để cùng “ thực hiện “ đó chị.

Lần này là chính miệng Lina nói ra thì không ai còn có thể im lặng được nữa. Tuy Lina tính tình thủ đoạn, có chút chua ngoa nhưng làm ở Bar và là người của Devil Phong thì cái đó là điều quá bình thường, song đối với bề trên như tụi nó. Lina vô cùng kính trọng và tuyệt đối không bao giờ nói dối.

Sammy hất tung đĩa hoa quả, những quả ngọt mọng nước mới nhập khẩu rơi vãi lăn trên sàn nhà.

- Nổi nhất sao? Bảo sao Kin lại như vậy? Hơn tháng không gặp, quả thay đổi. Tôi vừa ngồi ăn cùng ai vậy? – Sam tức giận nói. Điều này không trách nhỏ được. Vốn là tiểu thư tập đoàn đá quý lớn nhất châu Á. Thời gian và lòng tự trọng quý hơn vàng ngọc. Muốn ngồi cùng, nói chuyện cùng nhỏ toàn tâm cơ thiên kim thiếu gia của các tập đoàn quốc tế. Không những thế, nhìn cách ăn mặc và đi cùng Kin nên nhỏ không hỏi thân thế. Hóa ra nhỏ vừa ngồi cùng một con đáng dạng “ đàn bà “ sao? Nhìn cách Mi Lan thân mật cùng Kin nhỏ có chút không ưa rồi. Đây là đâu cơ chứ? Chẳng có chút trang trọng gì.

- Chị. Dù sao cũng là người của Bar mình. Chị đừng như vậy. – Lina lên tiếng xen chút giả tạo.

- Im Miệng. – Kay quát. – Tôi thực sự cũng không thể chịu nổi đấy. Về tắm cái đã. – nói xong cậu kéo tay Sam ra khỏi nhà hàng. Bao nhiêu người có quyền thế, bao nhiêu việc quan trọng cần làm hôm nay cậu gạt sang một bên, nề tình bạn bè lâu năm cậu đến xem Kin giới thiệu ai, không ngờ là loại như vậy.

- Loại gái chỉ biết đi cướp chồng người khác hay dùng sắc mót tiền phục vụ mục đích cá nhân thì không có kết quả tốt đẹp đâu. Tôi phải xem lại mình khi ngồi ăn cùng em cả buổi mà không nhìn ra. Mặt chị có vấn đề phải không Lina? – Kelly cầm túi xách mệt mỏi ra ngoài.

- Chị. Không phải vậy đâu. Mà là có người diễn xuất quá giỏi.

Cô dừng bước nói tiếp.

- Hôm nay tôi từ chối đi ăn cùng gia đình bữa tối duy nhất có đủ thành viên trong quý này vì một việc như vậy.... – Đôi mắt cô ử rữ, cô nhanh chóng rời khỏi nhà hàng.

Khi 3 người bỏ đi rồi, Ken khẽ gất.

- LINA.

- Em biết rồi – Lina hiểu ý lập tức bước đi – Anh chị. Em thế nào anh chị chắc hiểu. Em chỉ không muốn anh chị phí thêm thời gian và bị lừa dối – Nói xong , Lina cúi đầu cùng đám con gái vừa rồi ra về.

- Em có muốn đi tắm không? – Ken nói xoáy, móc sâu vào tâm trạng hai người đang chôn chân tại chỗ.

- Không tắm được sao?

- Vậy chúng ta đi thôi. Trước khi bọn phóng viên đến.

Nó gật đầu, kiêu ngạo, không thêm liếc hai người kia, chỉ nhếch môi cười nhạt bỏ đi.

Khi không còn ai, những giọt nước mắt của Mi Lan mới tuôn trào ra. Cô rút bàn tay của mình khỏi Kin, lùi về phía sau mấy bước, rồi quỳ xuống. Kin gất gỏng hết lên

- EM LÀM CÁI QUÁI GÌ VẬY. ANH SẼ GIẢI THÍCH. ĐỪNG QUAN TÂM

- Xin lỗi ... xin lỗi anh. Em không chịu được.. em không thể quên được. .. em không thể .. không thể... em không muốn bị sỉ nhục thêm nữa ... anh à – Nước mắt cô rơi lã chã ướt đầm cả phần chân váy.

-ĐỨNG DẬY ĐI. EM ĐIÊN RỒI.

- Em không muốn làm ô sin nữa.... em không muốn anh bị hiểu lầm như vậy đâu. Em đã nói rồi mà. Em ở bên cạnh anh chẳng giúp gì cho anh cả. Em sẽ tự kiếm tiền. Em sẽ tự cứu mình. – Mi Lan nói xong đứng dậy rồi chạy thật nhanh bỏ đi. Cậu định đuổi theo nhưng chân cậu cứ tê cứng lại, bàn tay hệt hẫng nhìn thân hình nhỏ bé ấy trốn tránh khỏi nỗi sợ hãi.

Cậu nhếch mép, chưa bao giờ, cậu giữ được điều gì. Có lẽ, ... chả có gì trên thế giới này ... thuộc về cậu cả.

....

Câu lại lang thang trên đường phố với nỗi đau riêng mình.

Lạnh đêm vắng anh bơ vơ câu thơ

Đón đau hoà theo những nỗi nhớ

Tê buốt chất đắng trái tim anh

Nỗi đau dài thêm.

- Kin – Giọng nói phía trước khiến cậu ngẩng mặt lên nhìn, đôi mắt khẽ rung động ngạc nhiên. Cô từ từ bước đến, vòng tay ôm chặt cậu.

- Xin lỗi vì đã nói như vậy. Xin lỗi đã xúc phạm cô ấy. Tổ quá ích kỉ rồi – Cô mỉm cười khi được tựa vào lồng ngực vững chắc ấm áp của cậu.

- Cậu về đi.

- Xin lỗi.

- Cậu có lỗi gì sao?

Cô im lặng.

- Tổ mới có lỗi. Ngày hôm ấy, thật sự xin lỗi – Cậu đưa tay vuốt mái tóc mềm mại của cô.

- Cậu ... thực sự thích nó sao? – Cô ngập ngừng bối rối hỏi.

- Tổ không biết. Chưa xác định – Cậu bật cười – Cậu thực sự tò mò à?
- Hà hà , chút thôi. Lúc này tổ nói vậy. Cậu thực sự không giận chứ?
- Tổ biết cậu không phải như vậy mà. – Cậu khề nhếch mép thích thú – Cậu ... ghen phải không?
- HẢ? LÀM GÌ CÓ? SAO TỔ GHEN ĐƯỢC – Như sét đánh ngang tai, cô lập tức buông cậu ra , ngồi xuống ghế đá cạnh đó không dám nhìn thẳng vào cậu.
- Vậy là có rồi – Cậu ngồi xuống cạnh cô, không chịu bỏ nụ cười trên môi làm cô càng ngại.
- Không có đâu à .
- Thích tổ rồi thì cứ nói ==)) Mẹ tổ bảo nói dối là hư
- Cậu biết đùa từ lúc nào thế - Cô ngại ngùng néo tay cậu.
- À chắc từ lúc ấy. – Cậu thản nhiên nhìn ra phía hồ.
- Lúc ấy là lúc nào.
- Là cái lúc xung quanh ... ui trời sao ta. Toàn là gái đẹp. Cô nào cũng đẹp. – Cậu vờ làm tâm hồn mơ mộng, sung sướng.

Cô nghiêng răng , đập mạnh vào người cậu.

- Ha ha , tổ đùa thôi. Không phải vậy đâu – cậu cười to rồi kéo cô vào lòng mình. Không gian im lặng tưởng chừng hạnh phúc, nhưng cậu lại có chút lo lắng cho Mi Lan, cậu muốn đi tìm cô. Làm gì có chuyện vừa hiểu lầm , đau đớn vậy mà giờ có thể bên cạnh người con gái khác được chứ. Cậu đâu phải thể loại đó. Kelly không ngờ đến nỗi không nhận ra chút gượng gạo trong cử chỉ và lời nói của cậu. Cô nhắm mắt “ Kai, xin lỗi. Cho em ích kỷ một lần thôi “. Đau đớn phải chăng là hai người ngồi cạnh nhau mà nghĩ về hai người khác?

Khuôn mặt cậu không chút cảm xúc suy tư về bao điều. Đau đớn vì nó khiến cậu đủ mất niềm tin rồi. Một tháng chẳng là gì cho vấn đề quên đi cả. Khi muốn bảo vệ cô, muốn yêu cô thì cô từ bỏ, cô chỉ hướng về Kai. Khi Mi Lan xuất hiện thì cô lại đến bên cậu. Cậu đau đầu như muốn nổ tung. Cậu làm điều gì sai trái, tội lỗi mà cậu phải chịu cái cảm giác như cực hình vậy. Tình yêu thực sự là cái gì?

60. Chương 60: Hiệp Sĩ Xuất Hiện

- Tổng giám đốc – hai hàng nhân viên trong công ty dầu khí lớn nhất Nhật Bản lần lượt cúi đầu kính cẩn đồng thanh.
- Một người con trai mặc đồ vest trắng thanh lịch, khuôn mặt không chút cảm xúc gạt đầu rồi thản nhiên bước qua.
- Tổng giám đốc Yoshida – Thư kí Saito cúi đầu lễ phép.
- À, chào anh. – Người con trai vui vẻ đáp lại.
- Trên phòng có người đợi Giám đốc, nghe nói từ Việt Nam đến. – thư kí Saito báo cáo.
- Từ Việt Nam sao? – Vị giám đốc nghiêng đầu hỏi lại.
- Vâng.
- Sao tôi không biết nhỉ? Người đó đợi lâu chưa?
- Đã được hơn 10 phút rồi ạ. Tôi đã cho người mang đồ ăn và trà lên trước rồi.
- Được rồi. Vậy tôi đi đây. Tôi không thích trễ giờ. – Vị giám đốc giơ tay lên nhìn đồng hồ rồi đi vào thang máy lên phòng việc.
- “ Từ Việt Nam? Là ai nhỉ? Có thể là ai đây? .... Mong là không phải người ấy “ – Vị giám đốc hít thở mạnh, cắt đứt dòng suy nghĩ ấy.

* Cách *

Vị giám đốc mở cửa bước vào phòng làm việc. Người khách nọ liền đứng lên mỉm cười cúi chào.

- Chào cậu em giám đốc

- Ôi! Anh.ANH LÀM EM BẤT NGỜ QUÁ ! – Vị giám đốc mừng rỡ bám chặt hai bờ vai người khách.

- Hà hà không phải bất ngờ luôn thú vị sao? – Người khách bật cười, kéo cậu em ngồi xuống

- Sao anh sang mà không báo trước cho em? – Giám đốc vừa rót trà vừa khẽ trách.

- Hà hà thì anh sang báo cho em đây – Người khách nhàn nhã vắt chân

- Anh vẫn khỏe đấy chứ?

- Chú không nhìn sao mà còn hỏi. Biết chừng anh lại hơn chú môn ấy rồi – Người khách nháy mắt đầy tỏ vẻ nguy hiểm.

- Ha ha .. anh thật là...

- Công việc của chú ở bên này thế nào rồi? Mỗi tháng ra mấy triệu USD hả?

- Làm gì mà nhiều thế. Tầm thường thôi anh à. Độ vài trăm triệu gì đấy nếu có hợp đồng ký thành công.

- Ôi ha. Tầm thường vậy thôi ha.. Vài trăm triệu thôi ha. Ít quá nhỉ? – Vị khách lườm cậu em đang cười đắc ý.

- Hà hà ... cũng còn phải cố gắng dài dài. Mà anh sang đây có chuyện gì không?

- Mày đuổi anh sao Dakie? – Vị khách đặt ly trà xuống vờ trách móc. (chắc không ai quên Dakie đâu nhỉ =>)) Mấy tập đầu nhắc suốt :v)

- Làm gì có .. làm gì có chuyện đó chứ? Chỉ tại em thấy Thiên công tử bận trăm công ngàn việc giờ sang đây ắt phải có chuyện rồi. – Vị khách đó là chính Thiên.

- Haizz... Giờ chú cao tay rồi nhỉ? Đúng là có chuyện đấy.

- Em biết mà ...

Thiên nhấp nhĩ ngậm trà rồi trầm ngâm nói.

- Tập đoàn chú sắp ký hợp đồng với tập đoàn dầu khí Kana-cco phải không?

- Đúng vậy. Ba mẹ em nói đó là hợp đồng quan trọng nhất trong quý này. Nó quyết định thu nhập trong quý. Vậy nên em phải đích thân đi đấy – Dakie vờ làm khuôn mặt mếu máo đau khổ.

- Chú mai danh ẩn tích cũng giỏi lắm. Nó tìm không ra.

- Không phải là tìm không ra... mà là không tìm – Cậu nâng ly trà lên uống rồi khẽ nhếch mép.

- Không tìm? Chú ở bên này thì biết gì chứ? Nó nhờ đến cả anh mà. Nhưng....

- Nhưng mẹ em ấy đến tìm anh. Và anh đã nói dối. – Cậu bình thản liếc Thiên như đã rõ mọi chuyện

- Sao chú biết?

- Và người của em ấy đi tìm cũng bị mẹ dọn dẹp, thanh toán đầy đủ chi phí cả rồi – Cậu cười khẩy dựa lưng vào sofa vắt chân vô định về phía trước.

- Không phải là mẹ nó cũng ... đến tìm chú và ... - Thiên hết sức ngạc nhiên ngồi thẳng lưng hỏi.

- Thôi bỏ đi. Tìm hay không tìm cũng vậy. Chuyện qua mấy năm cứ để nó qua đi. – Dakie phẩy tay một cái.

- Nhưng em ấy không cho qua được. Và anh biết cả chú cũng vậy..., phải không? – Thiên nhướn mày hỏi.

- Đủ rồi. Không phải em ấy đang hạnh phúc cùng con trai ông trùm Mafia Matsumoto sao? Ông ấy chính là bạn thân của bố em.

- Trời ạ. Chú đăng cấp hơn anh tưởng đấy. Nhưng sao chú dám cho là hạnh phúc hả? Chú biết nó hạnh phúc ấy hả? – Thiên đảo mắt rồi cười nhạt nhẽo

Dakie bất chợt im lặng.

- Chú....hiều mà.. đâu cần giả vờ như vậy. Chú biết nó không hạnh phúc mà. Chú biết nó cứ xoay mình vào vòng tội lỗi , không chịu thoát ra mà.

- Không phải em ấy rất vui sao?

- Vui? Hôm nay là buổi gặp sau nhiều năm, anh không muốn mất hòa khí với chú. Nhưng chú nói từ vui mà chú cũng nói được sao? Những năm qua nó sống thế nào chú cũng biết mà.

- Đó là cuộc sống thuộc về em ấy. Cuộc sống thượng lưu là như vậy, không phải sao?

- Chẳng lẽ ai sống trong giới thượng lưu cũng như vậy sao?

- ..... – Dakie lại im lặng.

- Anh biết chú rõ hết rồi. Chỉ là chú cố chấp, chú sợ hãi và tự dối lòng chú thôi. Anh sang để nói cho chú biết, tập đoàn dầu khí Kana-cco ấy là một trong những tập đoàn của ba nó.

- Em có nghe qua. Nhưng đây là kinh doanh, kinh doanh đó anh. Hơn nữa không phải chỉ riêng em, còn ba mẹ em nữa. Lần này, ba em đặt rất nhiều hy vọng. Em không làm ông ấy thất vọng được.

- Anh bắt chú không kí sao? Ý của anh ở đây là chính nó sẽ đích thân đại diện cho Kana-cco đi ký buổi họp đồng ấy.

- CÁI GÌ? – Dakie ngồi bật dậy ngạc nhiên – Anh đùa đấy à? Nó không bao giờ đi đâu.

- Tại sao chứ? Nó đâu biết là chú đâu. Nó qua Việt Nam đã gần 4 tháng rồi. 4 tháng bỏ bê việc công ty trong khi 4 tháng ấy có thể kiếm ra hàng tỷ USD . Một mình Kai và ba nó sao gánh nổi. Số cổ phiếu, doanh thu liên tục giảm, đã 2 hợp đồng liên tiếp thất bại. Vì vậy , nó đã quyết định quay lại. Trong 2 tháng phải kiếm ra đủ 10 tỷ USD

- Đối với nó thì con số đó có gì khó khăn đâu. Tiền bạc gì chứ? Đủ sống là được. Làm việc cạn kiệt sức lực kiếm ra số tiền kèch sù ấy chết đâu mang theo được – Dakie cười nhạt.

- Anh nói vậy cho chú biết. Hôm đó đừng quá ngạc nhiên.

- Hà hà .. em biết rồi. Cảm ơn anh. Thực sự cần thời gian để chuẩn bị tâm lý quá.

- Hừ.... Vậy mau đưa vài triệu USD ra trả công đi. Thời gian vàng ngọc của anh, cả tiền máy bay, xe ô tô, công sức của anh . Chỗ anh em với anh nên anh tính rõ cho chú đấy.

- Khụ .. khụ - Dakie đưa trà lên vừa uống được một ngụm thì ho liên tục.

- Chú ý kiến gì không?

- Dạ ,... khụ khụ .. không không. Nhưng ...anh ... tham .. tham quá.!

- À, chú giờ thành đạt rồi nên keo kiệt chứ gì?

- Không có . em chỉ nói sự thật thôi – Dakie bật cười giải thích – không phải ở Việt Nam mỗi ngày lại có người khiêng đến cho anh vài thùng sao?

- HẢ?SAO CHÚ BIẾT? – Thiên sững sốt.

- Chứ sao? – Dakie mỉm cười đắc ý

- Hừ .. mà mà anh phải làm thì mới có chứ đâu có ngồi không.

- Thế em thì ngồi không à? Hà hà mà đùa thôi. Em có cái tặng cho anh.

- Cái gì thế? – Thiên tò mò

- Đợi em lát. – Cậu đi vào phòng trong rồi mang ra một hộp gỗ.

- Quý báu thế cơ à?
  - Chứ sao? – Nói xong cậu mở nắp ra. Một con sư tử bằng vàng được thiết kế vô cùng tinh xảo, từng đường nét khắc rất bắt mắt, điêu luyện nằm trên thảm đỏ trong chiếc hộp.
  - Ái chà, kinh quá. Được ngồi rảnh rồi cùng chú lại còn được cả cái này cơ à? – Thiên vờ thèm thuồng sờ qua sờ lại con sư tử.
  - Rảnh rồi gì chứ? Tớ em sẽ làm cấp tốc xong thôi. Mà anh này – Cậu ngồi dịch vào Thiên vuốt lưng khiến thiên sờn hết da gà.
  - Chú có ý gì đấy? – Thiên nhìn cậu đầy đề phòng.
  - Anh nhìn kiểu gì đấy? Em đâu bị gay.. chỉ là chỉ là ...
  - Có gì khó nói thế?
  - Anh mượn .... Vài tỷ nhé! – Cậu nháy mắt thích thú.
  - Mày đùa anh à? Anh không mượn mày thì thôi. Định mời chú ăn cơm mà nghe xong câu đấy cụt cả hứng.
  - Thiên đứng bật dậy – ANH – MÀY – VỀ ! – Thiên gần từng chữ định bước đi , bất chợt quay lại – À, quên. Cái hộp này. Cảm ơn chú ha.
  - Giữ liên lạc anh nhé! – Đáp lại câu nói của cậu là tiếng đóng sầm cửa mạnh của Thiên. Cánh cửa đóng lại xong, cậu lẩn lóc ra cười. – Sao lại keo kiệt thế chứ?
- Cậu rút điện thoại ra gọi cho ai đó
- Vâng, giám đốc Yoshida. – đầu dây bên kia lên tiếng.
  - Hãy dẫn vị khách vừa rồi đi “ thưởng ngoạn “ đi. Sắp xếp chỗ nghỉ ngơi tại khách sạn Kamashii-on. – Cậu ra lệnh.
  - Vâng , tôi hiểu rồi thưa giám đốc.
- .....
- Thiên đang chuẩn bị lên xe thì vị thư ký Saito cùng đám người mặc áo đen cung kính cúi chào.
- Chào anh.
  - Chuyện gì thế?- Thiên dựa người vào xe hờ hững hỏi.
  - Chúng tôi được lệnh đưa anh “ thưởng ngoạn “ sau đó về nghỉ ngơi tại nhà hàng Kamashii-on. – Thư kí Saito lễ phép nói.
  - Thưởng ngoạn ? Có phải giám đốc mấy người muốn chết phải không? – Thiên nghiêng rằng “ Dakie , mày dám chơi anh, thưởng ngoạn cái khỉ nhà chú “.
  - Không có. Giám đốc Yoshida không có ý đó đâu ạ. Thưởng ngoạn là đi ngắm cảnh và làm bất cứ thứ gì anh thích. Tuyệt đối không phải bận bịu.
  - Hừ.. đầu óc nó trong sáng vậy à? Đi thôi – Thiên hừ lạnh rồi lên xe. “ Thằng em này còn biết nghĩ đến anh hà hà “.

.....

Tại phòng làm việc, cậu không thể nào tập trung nổi. 2 ngày nữa phải đối mặt rồi.. đến nước này muốn rút cũng không có. Rốt cuộc phải làm sao đây? Cậu lặng lẽ rút trong ngăn kéo một tập album mà cậu trân trọng nhất. nhẹ nhàng lật từng trang. Những bức ảnh khiến hình ảnh người con gái ấy bao trùm toàn cơ thể cậu. Đau nhói. Cậu cúi đầu xuống tập album , bàn tay xoa nhẹ bức ảnh ấy , giọt nước mắt lăn dài trên má chảy xuống đầy thương đau. Đôi mắt cậu nhắm nghiền lại chịu đựng, kìm nén cơn đau cứ dâng lên chua chất tận cổ họng.

.....

Nó ngồi nghe ở ban công đeo headphone, khuôn mặt buồn bã, ánh mắt nhìn vô định về phía trước. Vốn dĩ, nó rất ghét mấy công việc ở công ty, mỗi buổi kí hợp đồng lại càng không thích. Mà tại sao tự dưng nó lại háo hức và có cái cảm giác gì đó lạ lạ đến 2 ngày nữa thế ?

61. Chương 61: Kí Ức - Chạm Mặt (1)

Nó với mái tóc ướt sũng bước từ phòng tắm ra, mệt mỏi cầm máy sấy làm tóc khô rồi vứt khăn ra mặt bàn, thả lỏng cho người tự do rơi xuống giường. Nó nhắm nghiền mắt lại thư giãn thì tiếng chuông điện thoại lại réo lên làm nó phát bực.

I remember tears streaming down your face

When I said, "I'll never let you go"

When all those shadows almost killed your light

I remember you said, "Don't leave me here alone"

- Alo - Nó không thèm nhìn màn hình khó chịu nói.

- Ha ha ... Đang làm gì đó - Đầu dây bên kia vui mừng rạng rỡ hỏi.

- Xong chưa? - Nó hờ hững không quan tâm đến câu hỏi vừa rồi.

- Chưa ... Còn nhiều lắm luôn - Đầu dây bên kia tiếp tục vui vẻ nói thêm chút bí ẩn.

- Quen quen - Nó mấp máy miệng, lông mày khẽ chau lại

- Hả? Quen quen gì?

- Giọng nói... quen quen .

- CÁI GÌ? QUEN QUEN CÁI GÌ CHÚ? - Đầu dây kia giận dữ hét lên.

- Sammy - Nó cười nhạt, giọng hét này thì không ai ” đựng hàng ” được rồi.

- Thế bà nghĩ là ai hả? Làm cụt hết cả hứng - Nhỏ thở hắt

- ... - Nó chỉ cười không đáp lại.

- Ghét thật. Đang tính kể lại cho bà chuyện hôm nay.

- Kể đi - Nó tặc lưỡi gật đầu.

- Hà hà hiếm khi bà có hứng nhỉ? Kể liền ha. Buổi gặp mặt hôm nay thuận lợi lắm. Gia đình Kay đã bay sang Pháp để gặp gia đình tớ á. Bà có biết tớ ngạc nhiên thế nào không? Họ đã quen nhau từ trước đây. - Nhỏ mừng rỡ, hào hứng kể

- Sao nữa? - Cùng là những người máu mặt thế giới, không quen sao được?

- Ba mẹ Kay thực sự nói rất thích tớ. Mẹ anh ấy đã tặng luôn chiếc nhẫn gia truyền cho tớ. Lúc đó tớ hạnh phúc lắm. Họ nói tuần sau sẽ tổ chức lễ đính hôn. Và ba mẹ tớ cũng vậy bà ạ. Họ khen anh Kay đến nỗi anh ấy ngồi cười cả buổi luôn. Ha ha - Nhỏ bật cười hạnh phúc.

- Sao không cười luôn đi? - Nó chêu chọc.

- CÁI GÌ? Đùa hả? Người ta sang tuần sau mới bước sang tuổi 15 trăng tròn đẹp thơ mộng ấy kêu người cười luôn. Muốn đuổi hả? - Nhỏ phụng phịu.

Nó cố nén cười. Tiểu thư Sammy cũng biết đến tuổi 15 trăng tròn thơ mộng ấy mà? Không cười sao cho được.

- Nào dám - Nó nhún vai thản nhiên nói.

- Họ nói vào ngày sinh nhật của tớ sẽ tổ chức luôn. Trời ơi, nói đến đó làm cả tớ và Kay ghen luôn miếng bít tết á. Ba tớ thực sự vui. Ông cười rất nhiều, không hề giả tạo. Ông còn nói sẽ cho Kay một báu vật nữa. Tớ cảm thấy ghen tỵ thiệt đó bà ạ .... bla bla ...

Nó chỉ im lặng ngồi nghe nhỏ kể. Vừa hôm qua, nhỏ và Kay đã bay qua để ra mắt rồi. Họ rất hạnh phúc. Trong 3 đứa nó, nhỏ luôn là người vui vẻ, có đôi mắt biết cười, nhỏ thân thiện, dường như trái ngược hoàn toàn với nó. Nhỏ tìm được hạnh phúc rồi. Còn nó thì sao? Cứ chìm đắm trong cái bóng tối ấy. Đôi mắt nó trĩu xuống đượm buồn. Nghe nhỏ nói mà nó lại nhớ đến Dakie.

Cả hai chỉ cách nhau một bức tường nhưng lúc nào cũng gọi điện trước khi đi ngủ. Nó hạnh phúc khi nghe giọng hát của anh, nó hạnh phúc khi nghe tiếng nói của anh. Nó hạnh phúc khi được chạm vào tất cả mọi thứ thuộc về anh... Rồi nó lại nhớ ... rồi lại đau. Từng giọng nói cứ ám ảnh nó khiến đầu nó đau như búa bổ.

- Em nhìn xem chân em sưng lên rồi này - Anh cau mặt, lo lắng nâng bàn chân nó lên.

- Thế thì có là gì đâu chứ - Nó kiêu ngạo, hách dịch vờ không để ý.

- Em không đau thật hả? - Anh nhẹ nhàng hỏi.

- Em đâu có yếu đâu.

- Nhưng anh đau đấy. Em ngồi yên đây đi. Anh sẽ đi pha nước và xoa lại cho em ....

- Em còn gọi anh gì nữa thế? Anh vừa từ phòng em về mà - Dakie giọng ngái ngủ nói.

- Dakie... mau hát cho em nghe đi - Nó nhỏ nhẹ yêu cầu.

- Không phải em chê anh hát sai nhạc, giọng thì chưa như đám ấy à?

- Không đâu - Nó lắc đầu. Thật sự không phải như vậy. Anh chơi piano rất giỏi, cả đàn dương cầm hay violin. Trong buổi tiệc sinh nhật, anh đã đàn một bản tặng nó. Tất cả mọi người đều ngỡ anh là một thiên công tử nào đó trầm trồ khen ngợi.

- Được rồi. Anh sẽ hát. Hát em nghe nhé.

Just close your eyes

The sun is going down

You'll be alright

No one can hurt you now

Come morning light

You and I'll be safe and sound...

Giọng anh ngọt ngào, trầm lắng, ca từ anh phát ra đều rất có hồn, thu hút, lôi cuốn người nghe nhanh chóng đưa nó vào giấc ngủ.

- Ngủ ngon em nhé!

.....

- Này, này ... còn nghe tớ nói không đó bà kia? - Sammy khê gắt.

- À. Thôi. Lúc khác đi. - Nó nhanh chóng cúp máy rồi đưa tay lau nhẹ những giọt nước mắt trên khuôn mặt mình.

Vì sao em lại thế? Em đã bao nhiêu lần tự nói với em rằng. Rằng em sẽ, em sẽ không khóc, rằng em sẽ yêu thêm một người khác. Để khóa lấp đi khoảng trống những ngày không anh... Nhưng anh à.. em chẳng bao giờ thành công cả.

Anh đúng là một thiên công tử. Anh là con trai của chồng của mẹ dì với mẹ Ella. Chồng của mẹ dì là người quý tộc, nhiều đời trước là hậu duệ, bá tước trong các triều đại vua Luiois, đến thời nay thì là người có những chiếc ghế trong quan trọng trong Quốc hội.

Chỉ vì lòng dạ của dì ta, tất cả là vì dì ta. Chính dì ta là người đẩy mẹ Ella xuống núi, chính dì ta khiến nó nhìn thấy người mình yêu thương hơn cả mẹ ruột khắp người toàn máu, mùi máu tanh sộc vào mũi nó. hình ảnh đó chưa bao giờ hết ám ảnh nó. Chính dì ta, loại đàn bà ấy khiến dì trở thành một bà **, khiến anh trở thành đứa không cha suốt ngày bị bạn bè chế giễu, nhạo báng. Cũng chính dì ta đã hành hạ nó suốt 3 ngày khổ sở hơn bị đọa đày. LẦM sao nó quên ... làm sao nó quên. Nó chỉ hận mình không thể tự tay đâm nát xương dì ta ra. Chỉ hận không thể xé xác người ông kia. Loại đàn ông đê tiện, hèn nhát không thể bảo vệ nổi người mình yêu, nhu nhược. Nó hận chính bản thân mình....

.....

- Anh ơi ... anh dẫn em đi tìm mẹ đi. Em đói rồi - Nó lay người Dakie trước mộ của dì.

- Anh gọi mẹ tỉnh dậy đi. Em đói quá. Mau kêu mẹ pha sữa cho em đi - Nó càng hét to hơn trước sự im lặng của anh.

- Anh ơi ... em ... sợ ... quá .... - Nó ngã gục , đôi mắt sưng phồng lên vì khóc nhiều, bàn tay run rẩy níu lấy anh.

Anh nhắm mắt, nuốt xuôi cơn đau, ôm chặt nó vào lòng.

- Anh sẽ pha sữa cho em. Nào nín đi ... - Anh bảo nó nín đi nhưng nước mắt của anh lại cứ trào ra ướt nhẹp cả bộ tóc của nó.

- Làm ơn .... đừng bỏ em ....

- Được... anh sẽ không làm thế đâu. ... Đừng bao giờ lừa dối anh nữa ... Anh thực sự mệt mỏi ... thực sự rất mệt mỏi... - Anh òa khóc như đứa trẻ, nỗi đau cứ lan tỏa khiến anh cũng muốn mình chết đi.

.....

Sáng hôm sau ....

Nó bước xuống nhà với khuôn mặt vô hồn như mọi ngày. Không ai dám nhìn nó quá lâu, người nó luôn tỏa ra hàn khí đáng sợ.

- Tiểu thư, mời tiểu thư xuống dùng bữa - Quấn gia Lee cùng đám người hầu cúi đầu cung kính nói.

Nó không thèm liếc một cái, ngồi vào bàn ăn, vừa ăn vừa nghe Teka thông báo.

- Chị, hôm nay sẽ có buổi kí hợp đồng với tập đoàn dầu khí lớn nhất Nhật Bản.

Nó vẫn nói gì, nhẹ nhàng nhai miếng thịt bò.

- Thời gian vào lúc 8h. Chúng ta cần bay qua đó ngay thưa chị - Teka lễ phép , cẩn trọng nói.

Nó lấy khăn lau miệng rồi đứng dậy bước xe như không có sự có mặt của mọi người.

- Tiểu thư đi cẩn thận - Đám người giúp việc đồng thanh .....

..... Nó khó chịu nhìn ra bên ngoài bầu trời, lúc trên xe đến sân bay, và ngay cả bây giờ ngồi trên máy bay, nó cứ có cảm giác khó tả với lần kì hợp đồng này. Nó cười khẩy, chỉ là kí hợp đồng thôi. Không có gì đâu.

.....

- Dakie, con chuẩn bị đến công ty chưa?

- Dạ, thưa ba. Con sẽ đi ngay đây - Dakie vui vẻ , lễ phép đáp.

- Tốt lắm. Ta hy vọng con sẽ làm được. Con của ta. - Người trung niên mỉm cười hài lòng hôn nhẹ lên mái tóc anh.

- Con trai của chúng ta mà. Chuyện gì cũng thành công hết, phải không con? - Người phụ nữ tự hào đứng lên ôm anh.

- Cảm ơn mẹ đã tin tưởng con.

- Giờ con phải đi liền đây. Con cần chuẩn bị vài thứ - Anh nhìn đồng hồ rồi cúi chào bước đi.

- Thừa tổng giám đốc, đối tác đã đến rồi ạ.

Dakie từ lúc đến công ty đã uống hết 4 chai nước, anh vẫn chưa biết phải đối mặt với nó thế nào. Nó không nhìn anh, không nhận ra sự có mặt của cậu. Chỉ có đám hộ vệ nhìn thấy vô cùng ngạc nhiên nhưng anh ra hiệu im lặng. Anh hít thở thật sâu, cổ gượng cười, lịch thiệp nói.

- Thật thất lễ thưa Chủ tịch, tôi không xuống đón tiếp. Mong chủ tịch bỏ qua ...

Xoảng .....

Không khí ngưng đọng, tất cả mọi người ngạc nhiên, không ai dám thở mạnh, ly nước mà Rose rót cho nó đang chuẩn bị uống thì rơi vỡ tan xuống nền đất, mảnh thủy tinh bắn tung tóe dưới chân, nước chảy dài, lan rộng ra.....

Mắt nó mở to dẫn dờ, cảm xúc hỗn độn, bàn tay run run cố kiềm chế, giọng nói này... đúng vậy... giọng nói này không thể nhầm được. Con người trong mắt nó hoang moang, không chuyển động, mi mắt không thể chớp nổi. Nó như tượng sống, không phân biệt nổi chuyện gì.

- Chủ tịch, chị không sao chứ ? - Rose lo lắng hỏi.

Nó không nói gì, đứng bật dậy, đẩy ra ngoài, từ từ ngược mặt lên nhìn người mới phát ra giọng nói ấy. Cảm xúc của nó như vỡ òa, hình bóng nó tìm kiếm bao năm nay, khuôn mặt nó cố xóa không kí ức.

- Chủ tịch, ... - Thư kí Saito e ngại nói ...

- TẤT CẢ RA NGOÀI - Anh đột nhiên hét to.

Mọi người vẫn ngỡ ngàng chưa hiểu chuyện gì thì cậu lại giận dữ quát

- CÁC NGƯỜI ĐIẾC RỒI SAO? - Anh cau giận vì chính cậu cũng không biết phải làm thế nào.

Ai cũng ngỡ ngác trước vẻ giận dữ của cậu. Chưa ai thấy nó cả. Ngay cả khi đoàn thuyền chở hàng hàng trăm triệu USD bị mất, hợp đồng thất bại, anh đều bình tĩnh xử lý mà giờ chẳng hiểu chuyện gì khiến anh giận dữ đến vậy.

Mọi người khẽ nhìn nhau rồi đứng lên, cúi đầu chào ra ngoài.

- Anh. Em ra ngoài đây - Teka về mặt lo lắng, bất lực nói rồi cũng rút ra ngoài. Cánh cửa vừa đóng lại, nó ngã phịch xuống đất, từng mảnh thủy tinh sắc nhọn cứa, đâm xuyên vào thịt nó đau đớn mà nó chẳng cảm nhận gì. Máu loang lổ hòa vào nước chảy rộng ra thì Dakie giật mình, hoảng hốt đến đỡ nó, tiếng ghế bị cậu đẩy mạnh ra nghe chói tai.

- Thôi nào. Đứng dậy đi. Em không đau chứ? - Anh dùng toàn bộ sức lực để kiềm chế cảm xúc cứ trỗi dậy, điên cuồng trong lòng mình. Khó khăn lắm anh mới tỏ ra dịu dàng được.

Nó vẫn không nói gì, im lặng nhìn anh. Từ đôi mắt vô hồn ấy xuất hiện dòng nước lăn dài trên má, nó ôm chầm lấy anh khóc thành tiếng y như đứa trẻ ngày ấy.

Anh ôm lấy nó, từ từ vớt bỏ mảnh thủy tinh còn vướng lại trên người. Đôi mắt đượm buồn, anh cũng chỉ muốn khóc thét lên .... nhưng sao anh có thể ... để cho nó nhìn thấy được chứ?

- Ngoan nào. Em đau phải không?

Đáp lại vẫn chỉ là tiếng khóc của nó ...

- Đừng khóc nữa. Em không muốn để ai nhìn thấy mà phải không?

-.....

- Anh đưa em đi rửa vết thương nhé!!!

-.....

Anh bế nó lên về phòng làm việc của mình, nó ôm chặt cổ anh, không chịu buông ra cứ như sẽ sợ mất anh, sợ không tìm thấy anh nữa, nước mắt, mồ hôi làm tóc nó bết lại, đôi mắt bắt đầu sưng lên nhưng nó vẫn không tìm được cho nước mắt chảy vào trong.

Về phòng làm việc, anh đỡ nó ngồi xuống rồi cởi áo vest đắp lên người nó. Xắn ống tay đi lấy nước, khăn và bông lau. Anh chả biết nói gì cả? Nói gì đây? Lòng anh có nhiều điều muốn nói, nó hỗn động, anh biết sắp xếp và nói cái nào nào trước.

Một lúc sau, anh bê chậu nước ra, nhẹ nhàng nâng chân nó lên lau nhẹ vết thương, vừa lau, anh vừa khẽ trách.

- Vết thương này sâu rồi. Em vẫn như thế nhỉ? Chẳng biết lo cho bản thân gì cả.

Nó lấy tay che miệng để tiếng khóc không phát thành tiếng, anh càng dịu dàng thì càng xiết chặt lấy trái tim nó.

- Anh xoa thuốc nhé. Em chịu đau một chút.

Nó vẫn im lặng, thần thờ nhìn anh.

- Được rồi. Cũng đẹp đấy. Thấy tay nghề của anh không giảm sút chứ - Anh cố gượng cười nhìn nó. Bất gặp ánh mắt của nó, anh bối rối..

* BỐP *

Nó đột nhiên đứng dậy tát mạnh vào anh ....

63. Chương 63 : Mở Màn (1)

Cái tát mạnh khiến anh sẽ sững người một lúc. Anh nhìn ra cửa sổ lấy tay lau nhẹ máu đang chảy trên khóe miệng, việc này từ nhỏ anh đã quen rồi. Anh cười, định đỡ nó nằm xuống thì, nó túm chặt áo anh thét lên.

- TẠI SAO? TẠI SAO HẢ? SAO LẠI ĐỂ EM NHƯ VẬY?

- Anh đã nói là anh không hề bỏ rơi em rồi mà. - Anh chau mày giải thích, nó chẳng biết anh đau đớn cỡ nào.

- KHÔNG SAO? - Nó nhếch mép - Bao năm qua một mình tôi chịu đựng là gì hả? - Nó cứ thế mà dấm anh, nước mắt chảy ra giàn giụa.

Anh siết chặt tay thành hai nắm đấm, anh càng cố nhịn nó càng khiến anh muốn bùng nổ. Anh hất tay nó ra, ghì cả thân hình nó xuống ghế sofa.

- Vậy em có hiểu cho anh không? Em có biết anh cố bình tĩnh thì em lại càng làm anh điên lên. Đủ rồi. Em chỉ nghĩ mình em đau khổ thôi à? - Anh dừng lại, cười chua chát rồi hét lên - TỪ LÚC MẸ EM ĐUỐI ĐI TÔI HẠNH PHÚC ĐƯỢC PHÚT NÀO HẢ? TỐI YẾU EM MÀ CHỊU ĐỰNG TẤT CẢ TẠI SAO EM KHÔNG HIỂU CHO TÔI ĐI.

Tay anh ghì chặt khiến nó bắt đầu cảm thấy đau, nước mắt anh lạc lông rơi xuống mặt nó. Mắt nó mở to vô hồn ngạc nhiên y như lúc gặp anh. Miệng nó cứng đờ không nói được câu nó. Nó hoang mang, rồi sợ hãi, nó không hề biết gì cả. Tại sao mẹ nó? Mẹ nó lại liên quan vào đây? Không phải là anh tự bỏ đi rồi có người gọi điện ngay hôm nó về Việt Nam sao? Anh hận nó đến nỗi anh lẩn tránh đến người như nó cũng không tìm ra sao?

- Em đừng cố hiểu nữa. Em không biết gì phải không? - Giọng anh dịu hẳn lại - Anh mệt rồi, cả em cũng vậy nữa. Tất cả anh cũng mệt mỏi vì vậy hãy bỏ qua đi.

Bỏ qua? Cái gì bỏ qua? Sao anh có thể dễ dãi như vậy? Chuyện bao năm qua nói bỏ qua là bỏ qua sao? Nó cảm thấy nực cười muốn bóp nát anh.

- Em hãy về Pháp đi. Anh biết em về Việt Nam làm gì nhưng không cần đâu. Anh sẽ tự giải quyết. Mẹ không muốn em như vậy. Hãy hiểu cho anh và cả ẹ nữa. - Hình ảnh của hắn và nó thoáng qua đầu anh, anh cười nhẹ xót xa tận đáy lòng - À hoặc em có thể ở lại .... nếu ... nếu em muốn ...

- CẨM MIỆNG - Nó chưa hết bàng hoàng về sự đột ngột này thì đến những lời nói như vô tâm của anh. Công sức bao năm của nó như đổ sông đổ bể, như việc nó làm là thừa thãi và rảnh rỗi. Anh coi nhẹ sự sống của nó suốt mấy năm qua thì nó lại hiểu từ " muốn " mà anh nói.

- Được, nếu em muốn. - Anh từ từ rút tay ra khỏi người nó thì thấy vai nó đỏ tấy lên. Anh ngạc nhiên. Đôi mắt ẩn chứa sự hối lỗi.

Nó nhìn theo mắt anh, rồi cười nhẹ.

- Bỏ đi.

Nó ôm chầm lấy anh.

- Em không thể bỏ qua. Không thể.

- Đừng như vậy nữa. Em không cảm thấy mệt mỏi sao. Anh đã hứa với mẹ sẽ chăm sóc tốt cho em nhưng anh đã không làm được điều đó.

- Anh .... - Anh chưa nói xong thì bị nó ngắt quãng.

- Em chỉ yêu mình anh thôi. Thật đấy - Tiếng nấc của nó vang lên rõ rệt, nó rúc vào lòng anh.

- Em không cần làm anh hạnh phúc vậy đâu.

- Anh đừng tưởng bở. Em sẽ khiến anh sống không bằng chết - nó chuyển giọng nhanh chóng cay nghiệt nói.

- Anh biết em độc ác từ bé rồi - anh bật cười nhỏ.

- Em sẽ trả thù anh. - Nó nghiến răng cắn chặt da thịt anh.

Anh nhúu máy khê đau.

- Bằng cách nào nhỉ?

- Nhiều lắm. Anh cứ từ từ mà ném mùi.

- Vậy à? Ghê quá nhỉ tiểu thư. Em càng lớn càng độc ác thì phải. Anh là người bị hại mà.

- Anh phải đền bù tuổi thanh xuân cho ta.

- AAA ... - anh khê rên lên - anh đâu có lỗi gì. Mà em đã đến tuổi thanh xuân gì đâu. Hỉ mũi hình như còn chưa sạch . - Anh nhếch mép khê cười vờ soi mũi nó.

- SAO? Anh cứ đợi mà xem. Điều tra xong anh sẽ chết - Vừa nói nó vừa đâm sâu vào da thịt anh.

- Anh nói bỏ qua đi mà. Em không thấy anh vẫn sống tốt à?

- Cố sống tốt mấy ngày còn lại của anh đi.

- Vâng. Cảm ơn ân xá của tiểu thư - Anh nói giọng đùa , vuốt tóc nó. Nó mỉm cười rồi thiếp đi trong lòng anh.

Đợi một lúc nó ngủ hẳn rồi, không gian im ắng, anh trầm tư, vuốt mặt rồi gọi.

- Teka. Teki.

* Cạch *

Cánh cửa mở ra. Teka , Teki bước vào lễ phép nói.

- Anh.

- Vẫn ổn chứ? - Anh hỏi.

- Tụi em vẫn vậy. Chỉ có người kia là không ổn thôi. - Teka nói.

- Chắc chị ấy không ngờ mình là người duy nhất không biết chuyện gì đâu - Teki nhún vai cười.

- Cảm giác của người luôn biết mọi chuyện mà không biết một chuyện là cả vấn đề đấy - Teka bật cười.

- Ha ha mấy chú phản động về phe anh thôi - Anh phẩy tay cười nói đùa
- Tụi em luôn có một sự kính trọng đặc biệt dành cho anh. - Teka nói
- Cảm ơn mấy chú. Anh cảm động thật đấy.
- Teka , Teki nhìn anh mỉm cười.
- Chuẩn bị xe đi. - Anh nói.
- Anh tính đi đâu à? - Teki.
- À anh đi bắt cóc. Còn 2 chú 2 nàng du lịch. - Anh nhướn mày, khóe miệng nhếch lên.
- Đây... anh có cần khứa kháy tụi em thế không? - Teki ngại quá hóa giận.
- Đâu anh công khai đấy chứ. =))
- Hừ.. anh giỏi lắm. Để tụi em đi chuẩn bị. Anh xuống luôn nhé - Teka
- Nhất trí.
- Mà nặng quá để em hộ cho - Teki đảo mắt về phía nó.
- Chú đi hay anh đuổi đây? Chú coi thường sức anh hả?
- Không nào có. Em thương anh đấy chứ.
- Anh độc quyền rồi =)) Chuẩn lắm, không nặng đâu
- Nói xong, cả hai bật cười. Anh bế nó xuống xe chuẩn bị đến địa điểm tiếp theo.

64. Chương 64 + 65 : Mở Màn (2)

Hai chiếc xe dừng trước cửa một ngôi nhà hướng ra biển, Teka , Lina xuống xe mở cửa cho nó và anh.

- Dakie à, anh dự tính thế nào mà lại xây nhà gần biển vậy? – Lina tò mò hỏi.
- Sao em? – Anh cười nhẹ thản nhiên hỏi lại.
- Không phải ở Nhật Bản hay có sóng thần sao?
- Ừ, phải rồi.
- Xây ở đây, sóng thần nó kéo đến thì nhà anh tan nát đầu tiên đấy – Khóe môi cô cong lên thích thú.
- Nhà anh vẫn nguyên vẹn đây mà – Anh bật cười – Chúng ta vào trong đi.
- Vừa bước vào Teka đi sau chạy lên cốc đầu Lina
- Em có tưởng tượng phong phú nhỉ?
- Em chỉ lo trước vậy thôi.
- Anh rở tương lai nhiều tiền lắm. Em khỏi lo. – Teka xoa đầu cô.
- Hả? – Cô ngạc nhiên rồi thì thào vào tai Teka – Còn anh Ken thì sao?
- Em nghĩ sao – Teka chau mày.
- Em chịu thôi – Cô nhún vai rồi cũng bước vào trong.
- Em đúng là tiên tri đấy Lina. – Teki mặt không biểu lộ cảm xúc, nhíu mày suy đoán.
- Dạ? Em sao? – Nghe thấy Teki nói tên mình, Lina quay lại.

- Ủ, hôm nay không sóng thần thì cũng bão lốc – Teki cười nhặt bước vào . Ba người kia ngơ ngác rồi cũng bước vào theo.

4 người vào cũng là lúc thấy Dakie từ trong bếp ra. Họ đồng thanh cúi chào.

- Anh.

- Làm gì mà lâu vậy? – Anh cười đầy ẩn ý.

- Có gì đâu ạ - Teki vừa trả lời vừa đảo mắt xung quanh.

- Mấy đứa muốn đi đâu không? – Anh đặt ly café xuống bàn hỏi.

- Ở đây có chỗ nào đi được ạ? – Teka vắt chân ngồi trên salon hỏi.

- Nhiều lắm. Rất hợp với mấy đứa. - Vừa nhấp ly café , anh vừa liếc Rose và Teki.

- Ôi trời, anh à. Sao lại nhìn tụi em. – Rose lúng túng. Teki không nói gì nhìn ra ngoài vờ ngắm cảnh không để ý lời anh nói. Lina và Teka nhìn nhau khẽ cười.

- Từ bao giờ có chuyện anh cấm nhìn mấy đứa thế? Mà công việc bên đó thế nào?

- Khó khăn thì không tránh khỏi rồi nhưng từ khi anh Kai về thị mọi việc thuận lợi hơn hẳn. Doanh thu tăng liên tục - Teka bình tĩnh , thản nhiên nói.

- Vậy là được rồi – Anh khẽ cười.

- Còn anh thì thế nào ạ? – Rose lễ phép hỏi lại.

- Đủ ăn đậm bạc qua ngày thôi – Anh phì cười vờ khiêm tốn.

- Anh biết khiêm tốn từ khi nào thế anh Dakie – Teki chọc lại anh.

- Từ khi lòng anh mong mấy đứa đi đâu đó – Anh cười sảng khoái rồi “ thành thật “ nói.

- Anh thật biết đuối khéo – Teki đứng lên kéo tay Rose đi trước , ra đến cửa ngoái lại – Có gì nhớ gọi em.

- Được – Anh gật đầu.

- Tụi em cũng đi đây. Anh nào mà tốt được như anh. Nhà rộng mà. – Teka làm lườm nguýt anh.

Anh không nói chỉ, vẫn là nụ cười nhẹ trên môi. Đợi 4 người đi anh bước lên tầng.

.....

- Tôi biết chỗ này hay lắm. Đi không ? – Teka mở lời trước.

- Dĩ nhiên rồi. Cơ hội hiếm có mà anh – Lina nháy mắt.

- Đi vào cái hang này trước rồi sau đó đi bắt sò biển. - Vừa đi Teka vừa nói.

- Bắt sò biển sao ạ? – Rose sáng mắt. Lâu lắm rồi không được nghĩ đến có thể thoải mái như vậy, chỉ là quản lý ở Bar thôi mà không ngày nào cô được nghỉ.

- Sao? Đừng nói em không biết bơi – Teki nghi ngờ nhìn cô.

- QUÁ TUYỆT – Rose nhảy lên, không để ý mọi thứ xung quanh mà ôm chầm lấy cổ Teki.

Teki đơ người vì ngạc nhiên, hai người kia cũng không kém phần long trọng, chằm chằm nhìn.

- Em hèm ... Lina em thấy cái này thế nào? – Teka hắng giọng, kéo Lina chạy vào trong, chỉ chỉ mấy khối đá có hình thù lạ đặc biệt, vờ như không biết, không nhìn thấy, không nghe thấy.

- Oa, đẹp thật đấy. Như thế này thì chắc em làm vệ sĩ cho chị suốt mất – Lina hưởng ứng trả lời theo dù cô chả biết Teka chỉ cái gì.

Rose nghe thấy tiếng hay người thì thoát khỏi ảo mộng suy nghĩ, nhận ra mình đang ôm cổ Teki đang đờ người vì dòng điện chạy qua người anh liên tục.

Nhảy xuống, đẩy Teki ra xa, cô lúng túng, đỏ mặt

- Xin lỗi, xin lỗi anh .. em .. em không cố ý.

- Không sao – Teki khẽ cười quay đi.

- Anh đứng hiểu lầm em. Em không ... - Cô xua tay định nói gì thì bị Teki cắt lời – Đi nhanh thôi.

.....

Cạch

Dakie mở cửa ra, nó đã thay đồ và nằm ngon lành trên giường rồi. Một mỗi cũng phải, từ Việt Nam bay qua đây chưa nghỉ ngơi đã phải nhanh chóng kí hợp đồng rồi lại gặp chuyện không hay như vậy.

Anh đến gần nó, nằm xuống bên cạnh, lưng nó áp vào ngực anh, một cảm giác ấm áp lạ thường chạy qua hai người, bàn tay thon dài nhẹ nhàng len vào từng sợi tóc vuốt ve.

- Dakie – Nó choàng tỉnh khi thấy mùi hương của anh.

- Em sao vậy?

Nó xoay mình tựa người ra sau, thấy anh nằm bên cạnh. Tia nắng nhẹ chiếu qua ở cửa sổ hắt lên mặt anh đẹp lạ thường. Không giống lần hấn nằm bên nó khi ở nhà hấn, nó kháng cự rồi đuổi hấn, thì nó lại ôm chặt anh, rúc mình, cuộn tròn vào lòng anh như con mèo con.

Anh dịu dàng ôm nó, cả hai người – hai trái tim – hai nỗi lòng có biết bao điều muốn nói nhưng thể nói ra thành lời. Được hay cứ như vậy, cứ im lặng, để hai trái tim hòa vào nhau, tự thấu hiểu. Không gian vắng lặng, gió khẽ thổi qua, làn mây phiêu linh nhẹ nhàng, ánh mắt anh từ từ nhắm lại. Anh thật sự muốn nói với nó tất cả nhưng lại thôi, anh nuốt trôi tất cả, chịu đựng tất cả.

- Em tính bao giờ quay lại Pháp? - Một lúc lâu sau, anh khẽ hỏi.

- Em còn việc phải làm. – Nó vẫn không mở mắt, miệng mấp máy.

- Em có thấy mệt mỗi không? Nếu bà ta làm gì em thì sao?

- Không có chuyện đó đâu. – Nó chắc nịch trả lời.

Anh thở dài, nó vẫn vậy, không bao giờ chịu nghe lời anh cả.

- Em sẽ quay về nhưng không phải bây giờ.

- Còn ba em thì sao?

- Mọi thứ sẽ quay về quỹ đạo khi xong việc.

- Ở Việt Nam có gì khiến em tiếc nuối à? – Anh hỏi đầy ẩn ý nhưng giọng anh vẫn dịu dàng, người nghe khó đoán được.

- Không có. Nếu có thì em cũng sẽ từ bỏ mà quay về.

- Vậy à?

- Anh lo em yêu ai khác ngoài anh à? – Nó nằm úp chống tay lên hỏi anh.

- Em đã yêu anh à?

- Anh không biết à?

- Em từng nói à?

- Không phải em từng nói anh là chồng em à? – Nói đến đây, nó bỗng khựng lại rồi cười nhạt. Nó cảm thấy thật xấu hổ khi nói ra câu đấy. Nó đã làm gì anh chứ? Nó chưa bao giờ làm được gì cho anh ngoài làm tổn thương anh cả. Anh thì sao? Làm tất cả chỉ để bảo vệ nó.

Thấy nó trầm ngâm, anh khẽ hỏi.

- Em đang nghĩ gì đen tối à?

- Anh nghĩ em thế à?

Hai người lại bắt đầu điệp khúc hỏi ngược với vần “à “

- Không phải em thế à?

- Em thật thế à? – Nó cười tít mắt đối đáp với anh. Hạnh phúc, nó rất hạnh phúc.

- Em không nhận thấy à?

- Thế anh nhận thấy à?

- Ủ, phải rồi. – Anh bật cười, khuôn mặt rạng rỡ.

- Anh thua rồi nhé. – Nó cười, nhích người lên nhéo mũi anh.

- Thì anh có bao giờ thắng đâu.

- Anh nghĩ xem việc đen tối em vừa nghĩ là gì?

- Anh biết ngay mà. Người như em không đen tối thì chong xoáng. – Anh cười rồi nhìn nó - Để xem nào, tiểu thư đây nghĩ gì đây.

- Khó thế sao? – Nó nhăn mặt.

- Đúng thế. Kiểu đen tối của em rất đa dạng. Nhưng với đầu óc đơn giản như anh thì chỉ biết 1 cái thôi. – Anh nhếch khóe môi lên thích thú.

- Cái gì thế? – Nó tò mò.

- Em muốn xem không?

- Tại sao không?

- Em chắc chứ?

- Có gì em không dám.

Nói rồi, anh xoay người nó lại nằm ngửa, anh vuốt nhẹ mái tóc sau cổ nó rồi cúi xuống, gần hơn, gần hơn, hai người có thể cảm nhận hơi thở của nhau và hơn nữa. Anh đáp

xuống đôi môi mỏng nhẹ của nó, nuốt trọn. Nó không hề tức giận, phản kháng hay tát anh, đẩy ra như hấn, nó hạnh phúc, thản nhiên. Không giống như chuyện thường ngày trước mà mỗi sáng nó đều hôn anh để được ăn bánh, mỗi tối anh đều hôn nó để chúc ngủ ngon. Lần này chứa một cái gì đó mặn hơn, đắng hơn, đậm đà hơn, hạnh phúc hơn.

.....

* Phòng khách *

- Em muốn ăn gì không? – Anh chống tay lên bàn, cúi xuống nhìn đang khoanh tay nghe nhạc đứng đưa chân.

- Anh không biết à? – Nó nhú mày.

- Em muốn hay không sao anh biết được?

- Ngày trước không phải lúc nào anh cũng làm sao?

- Thích ăn và muốn ăn là hai cái khác nhau mà.

- Lắm chuyện. Giờ anh có làm không? – Nó ứ họng, thẹn quá hóa giận khẽ gắt.

- Biết rồi tiểu thư. Mà mặt em đang đỏ đấy – Anh nháy mắt, cười tủm tỉm chạy vào bếp để lại một làn khói bay chờn vờn trên đầu nó.

- Anh ... - Nó không nói được gì, đành ngồi ngẩn cảnh xung quanh chờ. Bóng anh đi khuất, nó mở máy gọi điện cho Kai.

.... - Gì vậy em? - Giọng nói của Kai truyền đến tai nó

- Hôm nay em đã....

- Teki vừa nói anh biết rồi. Em ổn chứ?

- Ổn thôi sao? - Nó khẽ cười, ở đầu dây bên kia Kai cũng biết nó đang rất hạnh phúc

- Nó làm gì em à? - Anh cười đen tối.

- Đúng thế. - Nó cười

- Ở bên đó có sóng thần hay động đất hay sao mà hoa nở rộ quanh em vậy?

- Có Dakie đủ rồi.

- Vậy à? Có Dakie thì không cần anh nữa phải không?

- Thêm anh chắc tận thế hà hà - Nó cười nham hiểm rồi chợt tắt ngấm - Mà anh ấy muốn em trở về Pháp.

- Ba cũng muốn vậy.

- Có cách nào nhanh nhất không? - Nó trở về khuôn mặt cổ hữu lạnh lùng, thờ ơ đầy thù hận, sợ hãi.

- Ít nhất phải cho anh 3 ngày.

- Vậy được.

- Nhưng làm ơn sau đó hãy ngoan ngoãn quay về làm việc đi. Thời gian em ở Việt Nam, một tay anh lo việc công ty rồi còn lo việc ấy nữa mà em thì sao hả?

Anh nói đúng, thời gian nó về Việt Nam gần 6 tháng mà nó chỉ hoàn thành một phần việc ở công ty nó và hoàn thành thu tóm các cổ đông trong công ty bà ta, phá kế hoạch dự án Flant. Trong khi anh đã thay nó làm tất cả. Ở Pháp nó cũng làm được mà. Mục đích chính về Việt Nam sau 10 năm thì cả 6 tháng trời nó lại không dụng đến.

- Em không sao chứ?

- Không có. Nhưng em không thể cùng anh làm việc đó như em đã hứa. Việc về Việt Nam với em thật vô nghĩa và lãng phí.

- Nể tình đây là câu đầy đủ chủ vị và dài nhất em nói với anh từ khi về Việt Nam, anh sẽ “ chịu khó “ làm một mình.

- Đêm nay em sẽ về.

- Không cần đâu. Anh biết em không muốn về mà.

- Em ....-Nó chưa nói xong thì Dakie đã mang ra một chiếc bánh đúng sở thích của nó.

- Tèn tén ten... tiểu thư.. của em xong rồi đây ...

- Em sẽ nói sau - Nó nói vội vào điện thoại rồi đặt xuống bàn vui vẻ nhìn anh.

- Tay nghề anh có giảm không? - Nó nghi ngờ nhìn anh.

- Em nghĩ sao?

- Chắc giảm rồi - Nó lắc đầu nhẹ chêu anh rồi cầm đĩa đưa miếng bánh vào miệng thích thú thưởng thức bánh mềm mịn, xốp xốp vị kem lan tỏa và chữ J&D trang trí đẹp mắt.

- Thế nào hả? - Anh tò mò nhìn phản ứng của nó.

- QUÁ TUYỆT. - Nó búng tay, ra hiệu V rồi ôm cổ anh.

Hạnh phúc hòa quyện vào nhau, một bức tranh thật đẹp!. Nhưng bức tranh ấy liệu có thể giữ được không? Còn vẽ được tiếp không? Nếu họa sĩ chợt nhớ ra mình còn thiếu một nhân vật chưa vẽ.

Cứ đi mà không biết, cuối con đường phía trước

Có phải là hạnh phúc, khi trước mắt giờ là hố sâu

Sống trong niềm cay đắng, trái tim đầy thù oán

Cứ bước lần trong đêm, không biết ta giờ đi về đâu

Làm sao có thể tìm thấy được bình minh

Làm sao có thể tìm thấy được ánh sáng Khi trước mắt giờ chỉ bóng đêm

Mưa với mây mù khuất lối đi....

65. Chương 66 + 67 + 68 : Cậu Chủ Bị Gay. / Mở Màn (3)

Kin ngồi trong quán Bar, khuôn mặt lạnh lùng, nhàn nhã cầm ly whisky lên miệng, bên cạnh là hai em ăn mặc thiếu vải, vắt chéo chân quyến rũ càng để lộ rõ phần nồn nà trắng trẻo của mình.

- Anh. – Vicky và hai tên vệ sĩ theo sau cúi đầu chào.

Kin liếc nhẹ , hờ hững hỏi.

- Gì?

- Tụi em tìm thấy rồi. Cô ta đang ở trong phòng 26. – Vicky lễ phép nói.

Anh cười khẩy rồi đặt ly rượu xuống, đứng lên chìa tay trước mặt Vicky. Vicky hiểu ý đưa chìa khóa phòng 26 cho anh.

* Cách *

Anh mở cửa phòng bước vào thì thấy một cô gái đang ngồi co rúm rỏ trong góc tường, thân hình bầm tím, giọt máu khô đọng trên miệng vẫn còn chưa lâu. Anh thở dài một cái, đóng cửa lại vớt chìa khóa trên giường, tiến lại gần cô.

Anh nhìn cô từ đầu đến chân thật thảm hại rồi nhếch môi kì thị.

- Em đang chạy trốn tôi?

- Không ... không .. có .. đâu .. đâu – Cô gái run rẩy bầy nói.

- Vậy tại sao bỏ đi? – Anh tiếp tục tra khảo, cái nhìn sắc lạnh xen lẫn tức giận nhằm vào người cô.

- Anh không thấy ... không thấy mắt ... mắt mặt sao? Vì ... vì .. chỉ vì em đi .. cùng anh mà .... bạn ... bạn anh đã .. nói .. đã nói anh ... - Cô gái nấc lên trong tiếng khóc, không nói được câu hoàn chỉnh.

- Em nghĩ mình đáng giá thế à?- Anh nhướn mày khinh bỉ, giật mình cô vào lòng mình khiến cô khẽ kêu lên vì đau. – TÔI ĐÃ NÓI KHÔNG PHẢI VÌ EM MÀ.

- Không ... không phải .. vì em thì sao chứ.. chứ? – Cô không dám nhìn vào mắt anh khẽ gắt.

- Chả vì gì cả. – Anh hờ hững, thản nhiên trả lời, hơi thở phả nhẹ vào tai cô.

Trước sự lạnh lùng của anh, cô chẳng biết nói gì, cả hai im lặng một lúc lâu. Cô tựa vào lòng anh tìm lại cảm giác bình yên hiếm có.

- 5 phút sau tại sân ngoài. – Anh đứng lên trước, khẽ đẩy cô ra, diễm đạm nói phá tan sự im lặng.

- Làm .. làm gì ạ? – Cô ngược mắt lên hỏi anh nhưng anh chẳng thèm quay lại mà đi thẳng ra khỏi cửa.

Bóng anh vừa đi khuất thì có hai người khác bước vào. Là Vicky và một cô gái khác - người được coi là đầu đàn trong đám gái phục vụ.

- Cha cô đã nợ tiền anh ấy. Hãy tìm cách trả lại đi. – Vicky lạnh lùng nhìn cô.

- Sao .. sao ạ? Cha em sao lại .. nợ tiền anh ấy? – Cô giật mình hỏi.

- Anh ấy là một trong những thủ lĩnh của Bar này. Tiền của Bar là tiền của anh ấy. Hãy lo mà trả nợ đi. Hãy nghĩ đến thân phận thấp hèn ti tiện của cô mà biết đường cư xử cho đúng. – Vicky kì thị, không chút thiện cảm khinh thường nói.

- Còn nữa, anh ấy đã trả tiền viện phí ẹ cô.

- Anh ấy sao ạ? Anh ấy .. đã .. đã trả tiền viện phí .. cho ẹ em sao? – Cô ngạc nhiên nhìn Vicky.

- Nếu không thì người ta đã quăng xác mẹ cô ra ngoài đường rồi. – Vicky hừ lạnh rồi bỏ đi.

Cô gái còn lại đợi Vicky khuất hẳn thì từ từ lại gần, quỳ rũ trước mặt cô, để lộ ra vòng 1 nóng bỏng.

- Có muốn ăn đánh nữa không hả? – Cô gái giật mạnh tóc cô ra đằng sau – À mà thôi đi đánh mày cũng bẩn tay lắm rồi. Mày nghĩ mày là ai hả? HẢ? – Cô gái cắn răng giật mạnh nhún vào từ “hả” khiến cô đau đần kêu lên.

- Ai nhĩ? Một con điếm đi phục vụ đàn ông, thấp hèn đến cúi xuống đất nhặt từng đồng tiền của thằng đàn ông bao à khiến bọn tao tìm mày suốt 1 ngày.

Cô gái dừng rồi nói tiếp

- Nên nhớ kĩ cho tao. 600 triệu là tiền gốc chưa kể tiền lãi. Một đứa như mày dơ bẩn đến phát tởm bao giờ mới trả đủ đây. – Cô gái cúi xuống sát tai cô nói nhỏ đủ để hai người nghe thấy – Hãy nghĩ đến thân phận mà đừng đòi treo cao. Anh Kin trước giờ khó có hứng với con gái lắm. Khi – Cô ta phì cười chế giễu.

Mi Lan tức giận đến nổi siết chặt hai bàn tay lại, cắn môi đến bật máu, đẩy mạnh cô gái ra, đứng phất lên vừa khóc vừa hét.

- TÔI TỰ BIẾT THÂN PHẬN CỦA MÌNH. NHƯNG TÔI CHƯA BAO GIỜ PHỤC VỤ ĐÀN ÔNG. TÔI KHÔNG MUỐN MÌNH GHÊ TỞM GIỐNG CÔ.

Nói rồi, cô quệt nước mắt chạy thật nhanh ra sân sau. Cô bị tổn thương nặng nề, tim cô đau như cắt, nghẹn lại.

Cô gái nhếch mép, phúi quần áo, kiêu ngạo, quỳ rũ cầm chìa khóa đóng cửa phòng bỏ đi như chưa có chuyện gì.

Ra đến sân sau, cô đã thấy Kin dựa người vào xe, khó chịu nhìn đồng hồ. Vừa thấy bóng cô, anh đã nhủu mày.

- Chân em bị chó cắn à?

- Không – cô cố cười tươi – Em xin lỗi.

- Bỏ điếu cười ấy đi và lên xe. – Anh nhìn cô rồi bỏ vào trong xe đóng sầm cửa lại.

Cô vẫn đứng như trời chồng nghĩ về những chuyện lúc nãy và chuyện mà cô sắp phải làm. Nó sẽ như thế nào đây? Cô khẽ rùng mình ghê sợ.

- Phải đợi tôi mở cửa mời lên sao? Kin hạ tầm kính xuống khó chịu nói.

- À không .. không có - Cô xua tay rồi nhanh chóng lên xe.

Chiếc xe khởi động, bỏ đi. Trên xe, cô chỉ im lặng vì cô chẳng biết nói gì, cô muốn cảm ơn anh đã giúp cô thoát khỏi nơi ghê tởm ấy, cảm ơn anh đã trả tiền viện phí ẹ cô nhưng cô lại không nói được gì. Cô cảm thấy khó hiểu tại sao trong hàng ngàn người con gái tài sắc vẹn toàn, gia thế hơn cô mà anh lại giúp đỡ một đứa như cô. Cô chống tay vào thành xe nhìn bên ngoài trầm ngâm suy nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại thì cô vẫn chẳng hiểu vì sao. Ngay từ khi cô vào làm, cô đã nghe danh của anh và 3 người nữa rồi, nổi tiếng giàu có,

tài năng, vô tình, lạnh lùng, tàn nhẫn. Không hề để mắt tới bất kì cô gái nào. Họ chỉ đơn giản qua đêm hay ngồi uống rượu. Nhưng anh thì không, anh chưa qua đêm với ai cả. Những người phục vụ bàn VIP luôn được chọn lọc, lần cô phục vụ bàn VIP mà chân tay cô run hết cả lên, hai tay xoa vào nhau lau mồ hôi vì sợ vì hàn khí từ mấy anh toát ra vì còn phải kéo cái váy ngắn cũn cỡn xuống. Rồi lại nhớ lần anh đắp áo vest cho cô nữa, nghĩ đến đây, cô bỗng phì cười.

Anh khó hiểu quay sang nhìn cô, rồi lại tiếp tục lái xe.

Chiếc xe dừng lại trước cửa nhà anh, lần thứ hai đến nhưng cô vẫn không hết choáng về sự xa xỉ của ngôi nhà. Vừa nhìn thấy anh về, đám vệ sĩ đã cúi đầu mở cửa, quản gia Kim chạy ra.

- Chào cậu chủ, cậu chủ mới về.

Anh gật đầu, vẻ không quan tâm kéo tay cô vào trong.

- Khoan đi cậu chủ.

- Chuyện gì?

- Ông bà chủ đang ở trong nhà. - Quản gia Kim e ngại nói.

- Thì sao?

Ông liếc nhẹ sang cô gái bên cạnh

- Không được đâu cậu chủ.

- Ông đang nghĩ cái quái gì thế? - Anh bật cười lạnh. Anh đẩy cô sang cho quản gia Kim. - Cô ta là người hầu mới trong nhà.

- Sao .. sao ạ? - Quản gia Kim ngạc nhiên.

- Ông điếc à? Cô ta là người hầu. Người hầu riêng của tôi. Lo liệu đi.

- Vâng - Quản gia Kim nhận lệnh.

Anh liếc nhìn cô, cô giật mình cúi đầu rồi cùng quản gia Kim vào trong trước. Anh cũng lạnh lùng bước vào.

- Cậu chủ - Đám người hầu cúi đầu lễ phép.

Anh không đáp lại, coi như không khí tiến thẳng đến bàn ghế sofa đắt tiền, nơi bố mẹ anh đang ngồi.

- Ba. Mẹ - Anh cúi đầu chào.

- Con trai, con mới đi đâu về à? - Mẹ anh mỉm cười hiền hậu hỏi. Mẹ anh thực sự rất đẹp, rất đẹp.

- Con đi kiểm tra doanh thu trong tháng này vài Bar.

- Mọi việc thế nào rồi con? - Mẹ anh tự tay rót trà cho anh.

- Tất cả đều ổn ạ.

- Doanh thu vẫn tăng chứ? - Mẹ anh đẩy ly trà cho anh tiếp tục hỏi.

- Vâng, là 10 triệu USD. - Anh nhận ly trà mỉm cười đáp.

- Con giỏi thật đấy, con trai - Mẹ anh nháy mắt, mỉm cười.

- Cảm ơn mẹ. - Anh xoay xoay ly trà trên tay cười nhẹ.

- Con vẫn đảm bảo việc công ty đấy chứ? - Ba anh hạ tờ báo xuống hỏi.

- Vâng.

- Ta luôn tự hào về con - Ba anh nhấp ly trà cười nói.

- Cảm ơn ba - anh lễ phép - Con xin phép lên phòng trước.

- Khoan đã. Nhưng con bé kia .... - Mẹ anh ngập ngừng hất cằm về phía phòng người hầu.
- Là người hầu riêng của con.
- Sao ? Chẳng phải con nói không cần sao?
- Nhưng giờ con cần rồi. Mẹ đừng để ý làm gì. Cô ta chỉ đơn giản là người hầu thôi. Con lên phòng đây – Anh nói rồi cúi đầu lên phòng.
- Ủ - Mẹ anh gật đầu, cảm thấy an tâm hơn trước lời nói dứt khoát, kiên quyết của anh “ Cô ta chỉ đơn giản là người hầu thôi”.

* Phòng người hầu *

- Bà chủ - Tất cả người hầu có mặt cung kính cúi chào.
- Cô là người hầu mới? - Mẹ anh không cảm xúc nhìn vào cô hầu vừa thay đồng phục xong.
- Vâng, vâng bà chủ. Con là người hầu mới –Mi Lan khẽ run khi đứng trước bà.
- Đã dạy cô ta hết quy định chưa? - Vẫn là giọng nói lạnh lùng của mẹ anh.
- Dạ tôi đang tiếp tục thưa bà chủ - Quản gia Kim cúi đầu đáp lại.
- Các cô hãy nhớ lấy thân phận của mình. – Nói rồi, bà bỏ ra ngoài.
- Vâng, thưa bà chủ.

Bóng bà chủ vừa khuất, cánh cửa phòng người hầu đóng lại. Một lúc sau, quản gia Kim nghiêm giọng nói.

- Đây là giường của cô. Hãy nhớ tất cả các điều tôi vừa nói. Đặc biệt đừng quên thân phận của mình. Người hầu tuyệt đối không được phép yêu cậu chủ. Người hầu là người có thân phận thấp hèn nhất trong gia tộc.
- Vâng, tôi hiểu rồi quản gia – Cô lễ phép đáp.
- Tốt. Hãy tự kiểm chế mình đi. Đừng run như cây sậy. Trông chẳng chuyên nghiệp chút nào.
- Vâng. – Cô cố mỉm cười gượng, chín chắn hơn.
- Tôi sẽ giao việc cho cô làm. Chuẩn bị lên dọn phòng, giặt quần áo và mang thức ăn lên cho cậu chủ.

* Cách *

- Cô ta là người lần trước cậu chủ mang về phải không? - Một cô hầu khác nói.
- Lần này cũng vậy mà.
- Trông cô ta thật thảm hại.
- Có chắc quyền rũ được cậu chủ không nhỉ?
- Cô ta chắc thuộc loại con gái ấy rồi. Không qua cuộc tuyển chọn nào hết,
- Đúng đấy, lóng nga lóng ngóng. Người hầu nghiệp dư cũng không tệ thế chứ?

Đám người hầu bỏ đi cùng tiếng cười chế giễu, cô chỉ im lặng chịu đựng, gấp lại chăn trên giường mình rồi chuẩn bị làm việc, cô phải làm thật tốt, cô không thể phụ lòng cậu được. Đột nhiên, một bàn tay nhỏ nhắn đặt lên vai cô

- Đừng lo nghĩ gì cả. Họ không phải người xấu đâu.
- Cô giật mình quay lại thấy một cô hầu khác mỉm cười với cô. Cô cười đáp lại gật đầu.
- Cảm ơn..
- Cậu tên gì?
- Mi Lan, còn cậu?
- Hoan Ái. 18 tuổi.

- Tớ cũng vậy. 18 tuổi – Cô mỉm cười bắt tay với Hoan Ái.
- Chúng ta bằng tuổi cậu chủ đấy nhỉ?
- Ủ - Cô gái đầu cười.
- Sao cậu chủ lại đưa cậu về?
- Tớ ...
- Mi Lan, Quần gia gọi cô - Tiếng cô hầu khác vọng vào.
- Tớ tớ sẽ nói. Chào nhé! – Cô vội chạy đi rồi dừng lại quay người nói - Cảm ơn
- Ủ, cẩn thận – Hoan Ái vẫy tay chào lại.

.....

Cô cầm khay thức ăn trên tay vừa đi vừa mỉm cười , cô ít nhất cũng có một người bạn.

* Cốc cốc *

- Cậu chủ, em mang đồ ăn đến cho cậu.
- Vào đi.

Cô cẩn thận mở cửa, nhẹ nhàng bước vào đặt khay thức ăn lên bàn

- Cậu chủ, mời cậu dùng bữa.

Anh không nói gì chỉ nhìn cô.

- Có gì sao ạ? – Cô lúng túng.
- Quần gia Kim giáo huấn em nhanh nhỉ? - Anh bật cười.
- Em .. em .. – Cô không biết nói gì.
- Quần gia Kim mà. Ông ta mới có thể. - Anh nhếch mép cười nhẹ.
- Em .. Em đi dọn phòng cho cậu.

Cô lảng tránh vấn đề, đi sắp xếp lại mấy quyển sách trên kệ, dùng khăn lau nhẹ những hạt bụi nhỏ. Đang làm việc thì một bàn tay vòng qua eo cô khiến một dòng điện ngànW chạy qua như tê liệt.

- Cậu .. cậu chủ .- Cô lắp bắp.

Anh kéo cô nằm gọn trong lòng anh trên giường.

- Cậu chủ, em .. em ..
- Có gì thì nói đi. Lặp hoài không chán à? – Anh vẫn nhắm mắt, vẻ mặt hồ hững.
- Quần gia Kim nói em tuyệt đối không được yêu cậu chủ - Cô vùng dậy khiến anh mở mắt bật cười.
- Tính cách em cũng nặng nề thật. Ông ta dạy em thế à?
- Đúng thế.
- Tôi nói em phải yêu tôi à?
- Không .. không có. – Cô ngượng chín mặt, định bỏ đi thì anh kéo tay cô lại nằm gọn trong vị trí cũ.
- Vậy ông ta có dạy em phục tùng mệnh lệnh của cậu chủ không?
- Nhưng ...
- Lệnh của tôi là em nằm im.
- Em ...

- Và cầm miệng.

Thấy cô vẫn không phục tùng, mắt không chịu nhắm lại mà cứ chạy mày, anh nhếch mép

- Tôi không có hứng thú với con gái đâu. Nếu có, thì cũng phải không phải em.

- **VẬY CẬU CHỦ LÀ GAY SAO?** – Cô không tìm được mà hét to.

Vạch đen sọc hiện trên mặt anh, khói đen xịt lờ mờ bay quanh đầu anh, hòng anh tức nghẹn lại rồi giận dữ hét.

- **RA NGOÀI. LẬP TỨC RA NGOÀI.**

- Cậu chủ , cậu chủ, em ... - Cô lúng túng định xin lỗi nhưng lại bị giọng giận dữ, lạnh lùng, không chút thương xót cắt ngang.

- **CÚT RA NGOÀI. MAU.**

Cô đành cúi đầu lẳng lặng cầm khăn lau ra ngoài.

* Cách * Cánh cửa vừa đóng lại, cô thở phào rồi xuống bếp, đám người hầu nhìn thấy cô đoán biết có chuyện không hay xảy ra.

- Bị gì à? - Trưởng nhóm người hầu khu A vừa nói xấu cô bước ra không mất thiện cảm hỏi.

- Em .. em bị đuổi.

- Tại sao?

- Em ... em xin lỗi, em xin lỗi chị.

- Cô làm gì tôi đâu? Tôi hỏi cô gây chuyện gì? - Chị khẽ cúi.

- Em ... - Cô chưa nói xong thì anh đột nhiên xuất hiện, khuôn mặt hoàn mỹ từng đường nét, cao ngạo tưởng chừng không ai có thể chạm vào, lạnh lùng lên tiếng.

- Quản gia Kim?

- Dạ, thưa cậu chủ.

- Tôi. Không cần biết. Ông. Nhồi nhét gì vào đầu cô ta. Nhưng lần sau còn tái phạm. Tôi phanh xác cả ông. Lăn cô ta. – Anh gần từng chữ một, rít qua kẽ răng khiến ai cũng sợ hãi.

- Tôi hiểu rồi, cậu chủ.

Tiếng chuông của anh vang lên cắt đứt cuộc chuyện, anh lườm cô lần cuối bỏ đi nghe điện thoại.

- Cậu chủ thật đẹp trai quá.

- Chỉ là giận dữ thôi mà cũng thật ngẫu chết mất.

- Nếu như ngày nào cậu chủ cũng về nhà thì hay biết mấy.

- Tất cả cầm miệng lại - Giọng quản gia Kim vang lên ẩn chứa một cơn thịnh nộ sắp bùng nổ.

Tất cả không ai bảo ai mà im lặng.

- Điều 15. Tuyệt đối không bàn tán về chủ nhân. Những người vừa nói hãy tự ý đi dọn nhà vệ sinh toàn bộ khu A sau đó làm cỏ ngoài vườn cho tôi.

- Vâng thưa quản gia – Đám người hầu vừa rồi đỏ khốc đỏ mếu nhưng chỉ biết im lặng nhanh chóng thực hiện.

- Còn cô ? - Tiếng quản gia vô cùng kiêu chế - Hãy lập tức dọn sạch sẽ toàn bộ khu A. Để tôi nhìn thấy một hạt bụi thì cô ..... đừng trách tôi. – Ba từ cuối quản gia Kim ngầu ngẩn nói mang đầy hàm ý đe dọa.

Cô ngược mắt nhìn tòa khu A rộng lớn mà lòng đau xót. Cầm trên tay đồ dùng lau dọn bước đi những người còn lại ai cũng lắc đầu ngán ngẩm. Cô ta làm ăn kiêu gì sao lại có thể đắc tội với cậu chủ, hay không hay lọt vào tầm mắt quản gia Kim ngay buổi đầu tiên.

.....

PHÒNG MẬT BAR THIÊN ƯNG.

Kai ngồi trầm ngâm trên ghế lãnh đạo, không ngừng xoay xoay quả địa cầu. Cuối cùng thì cũng phải làm. Nó nói cùng anh về làm trong khi chỉ mình anh âm thầm làm. Làm sao trong 2 ngày có thể dọn dẹp sạch sẽ bà ta?

- Anh. Mọi người chuẩn bị đến rồi. – Kelly trong bộ phục màu đen bó sát quỳn rũ thông báo.

- Ủ - Anh không nhìn cô, gạt đầu hờ hững.

Tiếng giày cao gót ngày một gần, Kelly đứng cạnh anh khẽ nói

- Mọi chuyện sẽ nhanh chóng kết thúc thôi anh.

- Anh đã nghĩ giải quyết mọi chuyện rồi trở về trong 1 tháng.

- Chúng ta sẽ cố hết sức mà phải không?

- Em có thấy lãng phí không?

- Lãng phí thời gian về Việt Nam sao?

- Ủ.

- Nó cũng thấy vậy à?

- Ủ.

- Lúc đầu nó nói với em là về giải trí mà. Anh có thể coi như 6 tháng qua là thời gian mà chúng ta có thể sát nhập Devil Phong, rồi cũng là thời gian chữa trị cho nó.

Anh xoay ghế , kéo cô ngồi trên đùi mình, cô ôm cổ anh.

- Được không?

- Có thể. Nhưng em thấy anh giống giải trí lắm à?

Cô bật cười

- Anh hy sinh một chút cũng bắt đầu tính toán đấy à?

- À... thế sau tất cả những ngày tháng tại em vui chơi, còn anh một mình làm thì tiểu thư đây coi là một chút sao?

- Hà hà em đâu có ý đó đâu.

- Mong là vậy đi. Chúng ta làm nhanh và quay trở về Pháp hẳn trong 3 ngày nữa

- Vậy trong lúc chúng ta hành động phải xem những chuẩn bị mà anh và nó làm trong 6 tháng qua thế nào ha.

- Nó gì chứ? Nghe to tát thật đấy. Đóng góp của nó thì như thế nào nhỉ? Như thế này này – Anh giơ móng tay của mình lên trước mặt cô.

- Anh đang coi nhẹ công sức của nó đây à? – Cô bật cười thích thú – Nó nghe được thì vui lắm đấy nhỉ? Mà kế hoạch anh chuẩn bị xong chưa?

- Rồi. Anh đợi mọi người đến thông qua thôi.

- Em chưa bao giờ hết phục anh – Cô vừa nói vừa làm mặt xấu véo mũi anh.

* Cách *

Cánh cửa phòng mật sau khi xác nhận dấu vân tay, mật mã đột nhiên mở ra. Ken, Thiên, Kin, Kay, Sammy, Vicky bước vào vô tình nhìn thấy cảnh hiêm hoi của đôi trai gái.

- Chuyện tình công sở đó à? – Kay cùng mọi người bước vào nói.
- Tôi không biết hai người tình cảm vậy đây – Thiên vắt chần thoải mái nói.
- Hai người làm lành từ bao giờ thế? – Sammy hí hửng cầm ly rượu lắc lư.
- Chị Kelly không phải đang tạo cảm giác thoải mái cho anh Kai trước khi hành động đấy chứ? – Vicky cùng hòa theo chầu chọc.
- Phải rồi. Tôi cũng nghĩ thế - Ken đan tay vào nhau nằm ra đằng sau.
- Mấy cái người này ... - Kelly then quá hóa giận .
- Vào thẳng vấn đề chứ? – Kai cầm trên tay một sấp giấy bước ra bàn chính.

Mọi người gật đầu, trở về khuôn mặt lạnh lùng cố hữu, đôi mắt sắc lạnh, thâm độc. Ai cũng ngồi vào vị trí của mình chuẩn bị kế hoạch sắp tới.

- Chúng ta phải hoàn thành trong 2 ngày sau khi yên định vị trí – Ánh mắt Kai hiện lên sắc lạnh như ánh mắt của hùm vương trong bóng tối đợi mồi đến.

Tất cả đều chờ đợi mỗi lời nói của Kai, nói là đến để bàn nhưng thật chất ai cũng biết là đến để nhận lệnh vì kế hoạch , thủ đoạn của Kai không ai lường trước được, vô cùng chính xác, vô cùng thâm hiểm. Đó cũng là 1 trong những lý do vì sao khi Kai về nước, mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió, doanh thu tăng vọt, diện tích xâm chiếm càng lớn.

- Bắt đầu từ .... – Kai bắt đầu vào vấn đề thì một kẻ to gan dám xông vào. Cánh cửa phòng Mật mở ra, một thân hình chuẩn không cần chỉnh, kiêu ngạo trên đôi giày cao gót bước vào.
- Có thể tiếp tục mà thiếu em sao? - Giọng nói lạnh lẽo như từ âm vực vọng về

66. Chương 69: Hồi Ưc (1)

- Là em sao? – Kai ngạc nhiên đứng dậy, đôi mắt anh mở to như để nhìn thật rõ xem có phải nó không.
- Không thể sao? – Nó nhướn mày bước vào, nhanh chóng ngồi vào vị trí của mình.

Ken ngồi đối diện nó, tim như loạn lên, nỗi nhớ phập phồng không yên ngày qua khiến hần chỉ muốn chạy tới ôm chầm lấy nó. Bị nó bắt gặp ánh mắt của hần, hần nhanh chóng thu lại, về lạnh lùng thường ngày hiện hữu, hần nhìn lại nó, khóe môi nhếch lên cười nhẹ. Nó cũng cười nhẹ đáp lại rồi nhìn Kai lắng nghe kế hoạch.

Kai gật đầu, ngồi xuống , mọi người cũng hiểu ý chỉ gật đầu lại chào nó rồi bắt đầu chăm chú nhìn vào tấm giấy trắng cỡ to do Kai trải lên rộng lên bàn.

- Chúng ta sẽ chia nhau đánh thành từng cụm. – Kai cầm chiếc bút lông màu xanh khoanh lên giấy 5 ô tròn to.
- Bà ta có thể lực mạnh thế sao? – Kin chống cằm nhíu mày.
- Nếu không thì tôi đã tự xử bà ta lâu rồi. – Kai nhún vai, cười khẩy
- Sao chúng ta không dùng ninja, đơn giản cho bà ta một nhát luôn đi anh? – Vicky khó hiểu nhìn theo hướng bút Kai vẽ.
- Vậy đơn giản cho bà ta quá rồi –Kai cười phá lên, giọng thâm hiểm trả lời.
- Hãy nhìn theo tôi đây. – Kai bắt đầu dùng bút vẽ. - Từ bà ta sẽ liên can rất nhiều vấn đề khác. Giết bà ta đồng nghĩa đánh động đến gia tộc bà ta và chồng bà. – Hai nhánh cây được Kai vẽ ra. Mọi người ai cũng chăm chú dõi theo.

- Gia tộc bà ta là gia tộc mẹ tôi. Gia tộc chồng bà ta quan hệ mật thiết với gia tộc bố tôi. Rất nhiều người còn giữ vai trò quan trọng trong ghế Chính Phủ.

- Đánh động đến Chính Phủ là cả vấn đề đấy – Kay nhếch mép.

- Gia tộc ba mẹ anh cũng không phải dễ xoi đâu – Sammy hưởng ứng, đôi mắt sắc lạnh đến kì lạ. Gia tộc ba mẹ anh đều là những gia tộc hàng đầu, quan hệ rộng rãi, các gia

tộc khác đều ít nhiều chịu ảnh hưởng.

- Bên dưới bà ta còn có một tổ chức. Tổ chức phân bố ở Italia, Pháp, Mỹ, Nhật Bản và Việt Nam. – Kai lần lượt điền vào 5 ô tròn vừa vẽ.

- Tôi khó hiểu tại sao bà ta lại chọn Việt Nam – Thiên đan hai tay vào nhau chống cằm, đôi mày chau lại.

- Tôi cũng vậy – Ken lạnh lùng đồng ý. – Và cả tại sao hai người lại chọn địa điểm Việt Nam để về thực hiện.

- Việc này không liên quan đến việc chúng ta hành động. Tôi sẽ nói sau. – Kai cố giữ bình tĩnh, lạnh lùng nói tiếp.

- Kay và Sammy. Hai người sẽ xử lý ở Italia

- Được. – Hai người đồng thanh.

- Kelly. Em sẽ về Pháp lo liệu trước. Anh và nó sẽ về lo chuyện gia tộc.

- Vâng – Kelly gật đầu nhận lệnh.

- Kin và Thiên. Hai người sang Mỹ.

- Không vấn đề - Kin nhếch môi ẩn hiện sự lãnh khốc hiểu chiến. Địa điểm ở Mỹ cậu là người quen thuộc và nắm bắt rõ nhất. Thiên cũng không phản đối gì, anh từng hoạt động cho tổ chức ở Mỹ 2 năm.

- Ken. Ở Nhật phiên cậu.

Ken gật đầu, ba cậu chính là mafia khét tiếng nhất ở Nhật.

- Đây là bản kế hoạch. – Kai lần lượt đưa cho từng người và liên tục giải thích.

Mọi người nhận lấy, lướt mắt nhanh chóng xem qua rồi gật gù vô cùng hài lòng, lời nói của Kai lại càng thuyết phục khiến hai bang chủ không biết lên tiếng thêm chỗ nào, bớt chỗ nào, chỉnh sửa chỗ nào mà chỉ nói.

- Quả nhiên là tuyệt tác. – Ken bật cười lãnh khốc – Tôi rất hài lòng.

- Thâm hiểm. Chính xác. Tôi không biết chê vào đâu – Kin cười khẩy tán thưởng, thật ra tài năng của Kai cậu nhận thấy từ lâu rồi. Cậu ta gần như hoàn hảo. Nếu bảo hãy chê cậu ta thì Kin xin cờ trắng.

- Anh định ra kế hoạch mấy bao lâu vậy anh Kai? Lần này bà ta không chết khổ sở thì bà ta bắt tử. – Sammy cười tím tím ác độc.

Kai không nói gì, chỉ khẽ cười.

.....

Mọi người thu xếp nhanh gọn, liên lạc với tổ chức của mình. Tất cả Kai chuẩn bị hoàn hảo, giờ chỉ sang lãnh đạo và thực hiện như những gì mọi người đã xem thôi. 5 chiếc máy bay do anh em nó đích thân đặt đưa các vị bay ngay trong đêm đó. Giờ còn vài tiếng nữa là sáng. Chỉ có anh em nó ở lại Việt Nam.

- Anh không nghĩ là em sẽ về đâu. – Kai vuốt tóc nó, nhấp nhử chất lỏng đỏ trong ly.

- Em không thể lãng phí được. – Nó nhìn Kai khẽ cười.

- Chúng ta cũng đi thôi - Nụ cười trên môi cả hai tắt ngấm thay vào đó là hồi ức ghê sợ đến kinh tởm.

.....

- Con gái, con đang làm gì vậy hả? – Dì nó ngồi xuống cạnh nó, mỉm cười hiền hậu giả tạo hỏi.
  - A... chào dì. Con đang tìm hoa – Nó chạy lên ôm lấy cổ dì vui sướng cười.
  - Nhất con gái rồi nhé. Hôm nay mới được thả lỏng người, hít khí trời phải không?
  - Dạ - Nó gật đầu cười ngoan ngoãn.
  - Nào con nhìn xung quanh đi – Dì xoay người nó nhìn xung quanh. – Dì biết con gái không thoải mái khi có một đám vệ sĩ cứ giám sát, theo dõi nên dì đã đuổi hết đi rồi – Dì cười nhân từ mà trong đầu đầy tính toán thâm hiểm
  - Oa... Chỉ có dì là hiểu con – Nó vui sướng kêu lên mà không biết đám vệ sĩ đã bị dì ta mua chuộc, lừa họ đi chỗ khác. Họ có gì mà không tin. Dì chính là người nhà, như chủ nhân của họ, thân thiết với người họ đang bảo vệ. Lại còn được tiền, không phải lo lắng, bảo vệ cho cô chủ khó ưa kia.
  - Nay, con chơi trên núi phải cẩn thận biết chưa?
  - Dạ - Nó mắt sáng lên gật đầu lia lịa.
  - Nào, dì dẫn con đi tìm hoa nhé. Đẹp lắm. Hồi bé, mẹ con và dì hay chơi ở đó. – Dì cầm tay nó, thầm cười trong bụng vì mỗi sắp sập bẫy.
  - Dì à, sao toàn cây dại vậy, hoa đâu? – Nó bắt đầu cau có khi đi mỗi cả chân mà chỉ thấy u tối, hoang vu không thấy hoa nào, nơi này hoa nào mọc nổi chứ.
  - Sắp tới rồi con, con đi vào trong kia đi. Hoa đẹp ở trong đó. – Dì chỉ tay vào khu cây cối sâu thẳm, rậm rạp dưới chân núi.
  - Dì lừa con à? – Nó vốn dĩ thông minh nên hiểu ra - Ở đó , hoa nào mọc nổi.
  - Có mà, dì biết rõ lắm – Dì hơi choáng vì suýt bị nó phát hiện ra.
  - Không dì đưa con về đi. Dì mau cho con về đi. – Nó bắt đầu định chạy trốn.
  - Không được. Con đã hái được hoa đâu – Dì ta nhanh chóng dụ dỗ kéo nó tít vào khu rừng rậm dưới núi.
  - CON KHÔNG CẦN NỮA. DÌ CHO CON VỀ ĐI. – Nó hét lên sợ hãi, nó chưa bao giờ ở nơi u ám, heo hút như thế này, nước mắt bắt đầu ứa ra.
  - Nào, chúng ta đi thôi con, sắp đến nơi rồi. – Dì kéo nó đi thật nhanh.
  - KHÔNG DÌ ƠI, DÌ THẢ CON RA ĐI. CON MUỐN VỀ. – Nó liên tục giẫy dụa khiến dì ta bắt đầu khó chịu, chân nó nhũn ra, run lẩy bẩy khiến dì ta phải nhắc bồng nó lên.
  - DÌ ƠI, CON XIN DÌ MÀ, CHO CON VỀ ĐI. CON SỢ LẮM DÌ ƠI – Dì ta thăm mệ đặt nó xuống, giữ chặt không cho nó chạy. Nó quỳ xuống ôm chân dì, khóc lóc van nài.
- Dì ta đứng đưng nhìn nó hả hê lắm. Cái loại tiểu thư cao ngạo chỉ biết quát mắng, đòi hỏi, không bao giờ van xin ai đang ôm chân dì van xin kia. Lòng dì ta cười sáng khoái.
- Mày tự đi vào đó mau lên. Tao có việc phải làm – Nó làm dì ta phát bực. Dì trợn mắt, quát tháo.
  - Dạ ... Dạ? ? – Nó ngơ ngác sợ hãi lùi lại mấy bước.
  - Mày ở lại đây đi. Đáng đời mày lắm. – Dì ta cười ha hả sung sướng
  - Dì ... dì nói gì? – Nó run đến nổi không cầm nổi cây gậy mộc bên cạnh.
  - Còn thằng anh mày nữa. Hừ, tụi mày chết hết đi là vừa.
  - DÌ LÀ ĐỒ XẤU XA. CON GHÉT DÌ. CON GHÉT DÌ. – Nó vùng vẫy hét lên.
  - Tao cần mày yêu thương đấy à, con ranh?

* Bốp *

Dì ta không thương tiếc tát mạnh vào mặt nó, nó mở to mắt hết cỡ, xoa nhẹ lên bên má rất bồng, sợ hãi nhìn tay dính máu.

- Tặng mày. Giờ ngoan ngoan đi. Tao sẽ gọi thằng anh mày đến cùng.

- KHÔNG DÌ ƠI. DÌ ĐỪNG BỎ CON MÀ. – Nó hét lên, bò lết nhìn dì ta đang chạy thật nhanh. Dì ta chẳng hề quay lại, chỉ có tiếng vọng của nó vang lại.

Nó ráo rác nhìn xung quanh, trời đã bắt đầu tối. Nó hoảng loạn

- NGƯỜI ĐAU. MAU CỨU TA

- MAU ĐẾN CỨU TA.

- CÁC NGƯỜI ĐIẾC HẾT RỒI PHẢI KHÔNG?

Chẳng có ai đáp lại, chỉ có tiếng vọng, nó thu mình, ôm hai gối dưới gốc cây, khóc nức nở, chẳng ai hiểu cái cảm giác bị bỏ một mình như thế nào, mắt nó bắt đầu sưng lên, hai tay run lẩy bẩy, chân tê nhũn, không nhắc lên nổi. Nó bắt đầu nghĩ lại mọi việc, nó đã bị lừa, nó bị lừa rồi.

Nỗi sợ hãi vây quanh nó, nó chưa bao giờ sợ hãi như lúc này, nỗi sợ khi bị ba mắng còn chẳng thấm vào đâu. Nó sợ gấp vạn lần. Hình thù cổ quái khiến nó liên tưởng rừng rợn.

Nỗi sợ không từ ngữ nào miêu tả, nỗi vô vọng ập đến, chẳng còn ai đến cứu nó. Nó sẽ chết ở đây sao? Xác nó sẽ là mồi cho động vật sao?

Chỉ có cây cỏ, tiếng heo hút mỗi khi gió thổi làm nó thu chặt mình lại, nó ôm đầu run rẩy, mặt tái nhợt, môi khô nứt nẻ, nó như không còn sức sống.

Tất cả chỉ là mở màn, bắt đầu ột hồi ức ghê rợn hơn. Hồi ức ghê rợn khuấy đảo quỹ đạo sống, rấy lên sự ngọn lửa âm ỉ của sự trả thù. ... (Còn tiếp : Hồi ức 2)

67. Chương 70: Hồi Ưc (2)

.....

- Kai, con đang làm gì thế con trai? – Dì ta đến bên người thừa kế duy nhất của gia tộc Wilson, chủ tịch kế nhiệm độc nhất của tập đoàn The Time.

- Vâng, dì à, con đang câu cá. – Anh khẽ cười đáp lại, không hề hỏi, không vội vã. Cả nó và anh đều được chính tay người ông nội và ba ruột của mình dạy dỗ. Nhưng chỉ có anh là tiếp thu trọn vẹn, luôn hoàn thành mọi việc khiến cả hai vị bề trên vô cùng hài lòng về người kế thừa chiếc ghế của mình, còn nó vẫn chẳng nghiêm túc, chỉ ngoan ngoãn trước ông nội và ba. Tài cán không gì giỏi bằng bắt nạt người khác.

- Oa, con trai giỏi thật đấy, con câu được mấy con rồi nào? – Dì vờ cười ngạc nhiên, âu yếm hỏi.

- Dạ. Là 3 con. – Anh điềm đạm trả lời.

-Ồ, ngày xưa dì với mẹ con cũng hay trốn đi câu cá lắm – Dì ta che miệng cười hì hì

- Vâng – Anh chỉ lạnh lùng gật đầu đáp.

- À con .... – Dì đang chuẩn bị nói gì thì một tên vệ sĩ hốt hoảng chạy đến

- Thiếu gia, thiếu gia ... tiểu thư .. thư ... mất tích rồi ... - Tên vệ sĩ lắp bắp run rẩy nói. Hắn sợ vị thiếu gia máu lạnh chẳng kém ông chủ này.

- CÁI GÌ? – Anh gằn giọng, đứng bật dậy, cần câu hiện đại bị rơi tòm xuống sông, trôi đi mất.

- Có phải người nghe tiếng hét trong rừng không? – Dì ta vội lo lắng xen vào.

- Phải . Phải. Nhưng tôi đã ... đã cho người tìm mãi không thấy. – Tên vệ sĩ thở dốc mặt mày co rúm sợ hãi bị anh ột cước nhấc mặt lùi lại.

“ Tìm sao? Cái lũ vệ sĩ tụi mày tìm được chỗ tao cất giấu ấy à, xì, nực cười “ – dì ta nghĩ.

- Hừ. Sao dì biết – Anh hừ lạnh, ánh mắt dò xét.

- Vì dì vừa từ chỗ nó tới mà, nó bảo đi vào rừng dưới núi hái hoa. - Dì ta lấp liếm trả lời.

- Sao dì có thể để nó đi một mình chứ? – Anh khẽ gật nhưng không dám lớn giọng trách móc rồi vội vã giục

- Giờ dì chỉ được cho con đến chỗ đó.

- Ờ .. ờ .. được ... được chứ. Mau đi theo dì. – Dì ta nửa vui sướng nửa lo lắng dẫn anh chạy vào khu rừng, đi đến nửa đường, anh bất giác nhận ra điều gì đó.

- Khoan đã - Lời nói sắc lạnh của anh khiến dì ta đột nhiên hốt hoảng - Hả ... hả sao cơ. “ Thằng ranh này quả nhiên khó đối phó, không hổ là cháu nội lão già kia” .

Một lúc sau, Không thấy vệ sĩ theo sau, nơi này là rừng âm u, chỉ có cây leo chằng chịt và cây cổ thụ thân hình bụi chằng, hoa tuyệt đối không thể mọc ở đây.

- Dì chắc nơi này không?

- Dì chắc chắn mà, chúng ta đi thêm chút nữa đi.

Anh nghi hoặc chạy tiếp vào trong, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu

- AI ĐÂY? CÓ AI Ở ĐÂY KHÔNG?

Anh giật mình, là nó, đúng là giọng nói của nó rồi, không quan tâm gì nữa anh chạy thẳng vào trong theo tiếng kêu mà không biết dì ta đã cười thầm rồi bỏ ra ngoài.

Anh sững sờ nhìn bộ dạng của nó. Là nó đây sao? Anh chưa bao giờ thấy nó đáng thương như vậy, quần áo rách tả tơi, chân run lẩy bẩy, sưng vù lên vì bị gai góc cứa, cánh tay vài vết thêm ôm chặt đầu sợ hãi, mắt hốc hác.

- Jamsin? - Tiếng anh run run khẽ gọi.

- Anh hai – Nó òa khóc ùa vào lòng anh.

- Em ... em sợ quá anh hai ... anh hai đưa .. đưa em về .. về nhà đi . – Nó van nài, cầu xin anh. Anh ôm chặt nó, quan sát xung quanh thì mới biết trời sắp tối rồi, không mau ra khỏi đây, sẽ không còn đường biết cách về nhà nữa.

- Mau lên – Anh quỳ một chân xuống, cõng nó chạy thật nhanh ra khỏi khu rừng âm u.

- Tại sao em lại ở đây? – Anh vừa đi, một tay giữ nó, một tay cố gắng xua đi bụi cây dây leo. – Dì đã giúp anh tìm em đấy.

- BÀ TA LÀ LOẠI XẤU XA. EM GHÉT BÀ TA. –Nó siết chặt hai tay, hét lên khiến anh sững lại.

- Sao ? Sao cơ? – Anh ngạc nhiên hỏi, cái đứa chỉ thích bám lấy dì đi shopping sao có thể nói như vậy, nó còn quý dì hơn cả anh mà.

- Bà ta... bà ... ta lừa ... lừa em đi hái hoa. Rồi ... - Giọng nó nghẹn lời rồi òa khóc trên vai anh.

Không cần nó nói tiếp anh cũng hiểu. Anh thở dài lắc đầu, bảo sao bà ta lại biết chỗ nó ở.

* Phịch*

- Á ... á aaaaaaaaaaaaaaaaa .... - Tiếng hét thê thảm của nó vang lên khi nhìn thấy một người lặn từ trên núi xuống ngay chỗ anh em nó .

- Đừng sợ... đừng sợ - Anh kinh hãi không kém, cổ trắn tỉnh nó, đặt nó xuống, cầm que củi, lật người đó lên xem là ai thì không kém tiếng hét nào nữa. Thay vào đó là sự câm lặng, có cái gì đó nghẹn lại, không thốt được thành lời. Người bị rơi xuống núi, mặt mày đầy máu me, đầu tóc rối bù, thân hình tả tơi sau một trận đánh đập. Trông thảm thương hết sức mà cũng vô cùng đáng sợ.

- Mẹ .. Mẹ Ella - Tiếng nó cất lên nghẹn ngào rồi ngắt đi....

- Này .. Này .. Em đừng giở trò nữa – Kai lâm vào tình cảnh bù đầu bù óc, trong rừng núi, người anh coi như mẹ đang bị chết thê thảm, anh sợ phát khiếp, rồi cô em gái thì ngất. Anh chưa bao giờ bị mất bình tĩnh như vậy. Đột nhiên, mọi ánh sáng chiếu vào, rất nhiều người chạy đến, cái cuối cùng anh nhìn thấy là một bàn tay rắn chắc đỡ anh.

.....

Gia đình anh đang loạn lên khi hai đứa con thừa kế gia tài kèch sù hôn mê đã quá 3 tiếng, anh cảm thấy đầu óng choáng váng, đau như búa bổ, anh day hai bên thái dương, cổ mở mắt ra, xung quanh rất quen thuộc. Đúng... đúng rồi, là phòng của anh mà.

- Kai .. Kai, con sao rồi? – Ba anh lo lắng hỏi.

- Sao con lại về được nhà? – Anh khó hiểu hỏi.

- Con còn yếu lắm. Mau nghỉ đi – Ông nội anh trầm giọng hỏi.

- Con đã 3 ngày không về nhà. Dì con đã đưa con về. Cô ta lập công lớn. Ta phải sang thăm em gái con rồi trọng thưởng cho cô ta – Ông nội anh tiếp tục nói, giọng mang uy của người từng trải.

- 3 ngày? – Anh mở căng mắt.

- Đúng thế - Ba anh trả lời.

Anh nhíu mày cố nhớ lại

- Hãy nhớ kỹ người nào đã làm con ra thế này đi. Khỏe lại rồi mau sang thăm em. - Mẹ anh bê ly sữa lên giọng đầy tức giận.

Anh nhăn mặt, cố nhớ lại, anh chỉ nhớ mình đã bị ngất ở rừng và ... sức nhớ ra anh hết lên.

- Mẹ Ella đâu?

Tất cả im lặng, không khí trầm lắng xuống, mẹ anh nghẹn ngào.

- Mẹ Ella không may ngã xuống núi. Mẹ ấy qua đời rồi con.

Như tiếng sét bên tai, anh đứng hình, hoang mang , hoang mang vì cái chết của mẹ, rồi bởi vì sao mọi chuyện lại như thế này.

- Đủ rồi mà con ơi, mẹ cầu xin con đấy, đừng làm mẹ sợ nữa. Em con đã đủ khiến mẹ chết đi được rồi – Khuôn mặt rõ tiêu tụy của mẹ ướt đầm nước mắt khổ sở nhìn anh. Anh không nghĩ được gì nữa, chạy sang phòng nó. Cánh cửa bật mở ra, nó đầu tóc rũ rượi, ngồi thu lu một góc, căn phòng bừa bộn bị nó đập tan tất cả đồ đạc.

- Thiếu gia. Xin cậu hãy bình tĩnh và giúp cô ấy đi. Tôi không muốn cô ấy trở nên nặng hơn, để trở thành .... trở thành một kẻ tàn phế còn bị bệnh về tâm lý nữa đâu – Ông bác sĩ thở dài bất lực, câu cuối nói đầy ẩn ý rồi bỏ đi.

Anh sẽ không bao giờ ... không bao giờ quên...nó khắc sâu vào trong tim anh. Anh siết chặt tay thành nắm đấm, cắn hận. Anh nhớ rồi, anh nhìn đôi chân mình và thân hình bị đánh đập của cả hai anh em nó. Anh nhớ rồi, nhớ tất cả rồi. Anh nhớ 3 ngày qua vì sao anh không về nhà rồi.

- Chúng ta đi thôi em – Anh dịu dàng nhìn khuôn mặt vô cảm của nó, xót xa thân hình bé bỏng đầy băng trắng.

.....

- Ông nội, ba mẹ. Chúng ta nói chuyện đi – Anh lạnh lùng nói.

- Con à, con chưa khỏe mà. - Mẹ anh sốt ruột.

- Chúng ta nói chuyện đi. – Anh lặp lại bình thản.

Ông nội anh dò xét, ngẫm nghĩ rồi nói

- Được. Vào trong phòng ta. – Ông cũng đang cảm hận xót xa nhìn hai đứa cháu khuôn mặt đột nhiên lạnh lùng, vô cảm đến lạ kì, hận hơn khi nghe bác sĩ nói về bệnh tình của hai đứa cháu, đặc biệt là nó. Làm sao ông có thể để cháu mình mắc căn bệnh điên khùng ấy được.

Đám người hầu sợ hãi cũng vì thế mà nhẹ nhàng, biết ý xử lý mọi việc, 3 ngày qua cả gia tộc điên loạn tìm thiếu gia và tiểu thư. Bỗng, hôm nay hai người trở về với đầy vết thương trên người khiến gia tộc hết điên loạn đến giận dữ. Không giận dữ sao được, đó là hai người duy nhất kế thừa chiếc ghế chủ tịch. Giờ lại trở nên im ắng lạ thường, rồi chỉ duy nhất một tiếng hét vang lên từ căn phòng.

- CẢ ĐỜI NÀY CON KHÔNG BAO GIỜ QUÊN 3 ĐÊM ẤY.

Từ đó, mọi thứ đảo lộn không ngôi biệt thự, tất cả đều thay đổi, thay đổi nhiều đến đáng sợ.

68. Chương 71: Chương Đặc Biệt Phần 1.

Chiếc xe Limous dừng trước chân một ngọn núi, anh em nó mở cửa xe bước lên. Đi một đoạn dốc không quá xa, bên dưới gốc cây cổ thụ to lớn. Kai quỳ xuống, khuôn mặt lạnh lẽo nhìn vào nắm mồ trước mắt, trong đầu tự nói chuyện.

- Mẹ. Con xin lỗi vì giờ mới tới thăm mẹ. Mẹ có trách con không mẹ? Khi, mà cũng tại mẹ hết đây, mẹ thích Việt Nam làm gì chứ? Con không thể đến thăm mẹ thường xuyên được ngay cả khi con cùng bầu trời với mẹ. Hãy thứ lỗi cho con thưa mẹ. Con đã không bảo vệ được Dakie như mẹ nói. Em ấy vẫn sống tốt, em ấy có ba mẹ mới nhưng vẫn rất nhớ mẹ. Còn cả con bé mà mẹ yêu thương nhất kia nữa. Mẹ mở mắt ra mà nhìn nó càng lớn càng không ngoan đi mẹ. Mẹ hãy tỉnh dậy mà dạy dỗ nó đi. Con bất lực rồi

mẹ. Con không thể làm gì cả.

Bàn tay anh siết chặt thành nắm đấm, gân xanh nổi lên, kìm nén nỗi uất hận và cơn đau đang nổi lên ngực trái tim mình.

Nó vẫn đứng cạnh anh, một mực không quỳ xuống, khoanh tay trước ngực nhìn ra ngoài, gió đêm lồng lộng thổi tung tóc nó.

- Mẹ. Mọi thứ sẽ quay về quỹ đạo của nó thôi.

- Con cũng mệt mỏi rồi... và con nghĩ nên dừng lại. Xin lỗi vì con không thể ở bên mẹ, Con phải về Pháp.... Mẹ... tạm biệt.

.....

Hai ngày sau.

- Em nhìn Hà Nội lần cuối đi. Xem có thực đẹp bằng Paris không? – Anh vừa lái xe vừa khẽ hỏi.

Nó ngồi chống tay lên thành xe, nhìn ra bên ngoài, cũng chỉ cười nhẹ đáp lại. Hôm nay là ngày nó cảm thấy nhẹ nhõm như trút bỏ được tất cả. Dì ta bị tụi nó đánh hết đường lui, kinh tế liên tiếp bị chặn từ chỉ nhánh đến trụ sở chính, mọi gốc rễ ở các nước cũng tan tành không còn gì. Hai đứa con của dì ta bị đem làm thú vui ở đấu trường run sợ đấu với thú dữ, vừa kiếm được tiền vừa nhìn cảnh họ run rẩy thích mất. Cứ lần lượt từng trò vui bày ra, anh em nó kiếm được một khoản không nhỏ. Dì ta được thả từ trên máy bay xuống, một phút sau, hai quả bom cùng nhau thả xuống khiến tan xương nát thịt. Gia tộc cũng nhờ có ông nó và gia tộc của Kelly ra tay giúp đỡ mà cũng khiến gia tộc của chồng dì ta điêu đứng không yên. Không hiểu sao, mẹ nó cũng dứt khoát tuyệt tình loại trừ dì ta khỏi danh sách gia tộc làm việc hoàn thành thuận lợi hơn cả. Hai ngày mọi thứ đã trở về quỹ đạo của nó. Nó đang trên đường đến sân bay, một chuyến bay vào TP Hồ Chí Minh, thăm chỉ nhánh bên đó, đồng ý bữa cơm với một số ông to, bà lớn, đầu não Chính Phủ rồi sẽ lập tức quay về Pháp.

— Trên đường tới Sân bay Tân Sơn Nhất —

Ngồi trên ô tô đến sân bay về Pháp, anh và nó xem qua bảng thống kê, tài liệu và báo cáo về hoạt động của chi nhánh ở Hà Nội và Hồ Chí Minh.

-Ở Hồ Chí Minh hoạt động kinh tế sôi nổi hơn hẳn. Có thể thấy rõ qua bảng thống kê này – Anh ngồi cạnh nó ở ghế sau đưa hai bảng thống kê cho nó. Nó nhíu mày xem qua gật gù.

-Thị hiếu ở đây cũng tốt hơn. Nhu cầu tiêu dùng cao hơn – Nó giọng lãnh đạm nói.

-Em về Pháp rồi có định tiếp tục tiếp quản tập đoàn không? – Anh nhìn nó hỏi.

-Em sẽ chuyển sang Nhật Bản hoặc Trung Quốc tiếp quản thị trường Châu Á.

-À – Anh à một tiếng dài rồi khoe miệng cong lên thích thú - Chắc lại sang Nhật Bản nhiều hơn rồi

- Anh thật là ... - Nó bật cười đậm mạnh vào người anh.

- Hà Hà anh nói trúng tim đen phải không? – Anh cũng cười lớn nhìn bộ mặt giận dỗi của nó, kéo nó vào lòng mình.

Nó không nói gì chỉ lườm anh một cái. Bỗng anh sững người, anh định nói cho nó về việc của Ken thì sao nhưng anh lại thở dài, gượng cười. Anh tốt nhất không nên xen vào cứ để tự nhiên, anh nhớ đến câu nói tối qua của Thiên ở Bar Thiên Ứng.

- Kai, không phải anh chưa nói với chú. Ngay từ đầu, anh đã không thích Phong rồi, nhìn tình cảm hai đứa như vậy, nó khó lắm mới vui vẻ được. Chẳng lẽ anh lại xen vào cắt đứt, để nó cứ đâm mình vào bóng tối của 3,4 năm trước. Nên anh nghe chú, để hai đứa với nhau. Nhưng chú nói cho anh biết, bây giờ Dakie và nó quay về rồi. Chú nhìn nó với

Dakie đi, Teka, Teki cũng nói chỉ có một ngày ở Nhật Bản mà nó đã hạnh phúc chưa từng có trong mấy năm nay. Với Phong chỉ là nhất thời mà thôi và cũng chỉ là THAY THẾ thôi. Chú hiểu ý anh chứ?

- Trước nay, mọi việc anh nghe theo chú. Còn việc này TUYỆT ĐỐI không. Phong căn bản không thể so sánh với Dakie. Chú hãy nhớ lại đi, nhớ lại đi. Những năm qua Dakie nó đã thế nào? Nó đã CHỊU ĐỰNG như thế nào? Hãy để mọi thứ tự nhiên.

- Chú cứ về Pháp lo việc tập đoàn của cha chú và chú đi. Một tháng nữa, anh sang tiếp quản công việc ở Châu Âu, gặp chú sau.

- Thiếu gia, tiểu thư. Đã đến nơi rồi ạ - Tài xế cẩn trọng, lễ phép nói. Kai bị đứt mạch suy nghĩ, gật đầu, trở về khuôn mặt không chút cảm xúc, mở cửa xuống xe. Một hàng vệ sĩ theo sau anh em nó khiến gây không sự chú ý của mọi người.

-Chuyến bay đi Paris lúc 7h30 ngày xx tháng x chuẩn bị cất cánh... - Tiếng loa thông báo vang lên càng thúc giục anh nó vào trong. Bất giác nó quay lại phía sau như tìm kiếm một ai đó. Anh cũng tình ý nhìn theo thấy ánh mắt thất vọng, đờm buồn của nó anh liền hiểu ra.

- Sao thế em?

Nó chỉ lắc đầu nhẹ. Nó không nhìn người đó đâu cả. Chỉ có dòng người xa lạ lần lượt qua lại. Đông đúc, tấp nập vậy mà sao nó thấy trống vắng quá.

-Đi thôi - Giọng nó trĩu xuống, tiếp tục đi về phía máy bay.

Kai nắm chặt tay không ngừng nguyên rửa. “ Thằng điên này đâu rồi, rõ ràng hôm qua nói rồi mà.”

-Chúng tôi xin nhắc lại, chuyến bay đi Paris lúc 7h30 ngày xx tháng x chuẩn bị cất cánh.

- Thiếu gia, tiểu thư. Chúng ta đi hướng này.

- Thiếu gia, tiểu thư, mời người lên máy bay.

Đôi chân nó cũng vô thức bước đi thì bất chợt một bàn tay kéo nó lại. Cảm nhận hơi ấm từ bàn tay ấy, tim nó như reo lên. Nó quay lại nhìn khuôn mặt ấy đầy mệt mỏi, hốc hác mà tim khẽ nhói. Kia là ai thế? Ai

đã bỏ cả lòng tự trọng của một thằng con trai để làm người thay thế? Ai đã luôn bên nó, ai đã bảo vệ nó những ngày qua. Ai đã dạy nó vượt qua nỗi đau khi Dakie bỏ đi. Ai cũng cướp đi nụ hôn đầu của nó. Là ai thế?

-Chúng ta nói chuyện đi. - Hấn siết chặt tay nó, giọng buồn bã nói.

Nó đã mong như thế nào bàn tay ấy giữ nó lại, nó đã chờ đợi thế nào nhưng nó chỉ buông một câu rồi rút tay ra.

-Có duyên sẽ gặp lại.

Nó quay người vào trong máy bay như mọi thứ xung quanh hấn như sụp đổ. Một màu đen bao trùm thế giới trong hấn. Trái tim hấn tan nát, vỡ vụn. Đau quá, đau quá... Không được. KHÔNG được.... Hấn sắp ngã khụy mất rồi. Hấn chạy, chỉ biết lao đầu chạy, chạy thật nhanh, trốn chạy nó. Đúng, hấn hèn nhát đấy, hấn không dám đối mặt. Hấn lại tự chế giễu mình, đúng rồi, hấn chỉ là người thay thế thôi sao hấn cứ ngộ nhận thế.

— Phòng của hấn —

Mọi khi buồn hấn sẽ vào Bar đập phá tới bời nhưng giờ hấn chẳng còn sức lực nữa rồi, người hấn như xác không hồn. Nỗi đau lan ra, thấm đến tận xương tủy. Hấn ôm mặt ngồi ở góc tường.

Khuôn mặt hấn không có chút cảm xúc nào nhìn vô định, bỗng khóe mi cay cay, một giọt lệ trào ra thê lương, đau quá, hấn đau quá. Không kìm nén được, hấn khóc....

Tối qua, sau khi kết thúc nhiệm vụ, hấn nghe Kai nói sẽ quay trở về Pháp. Hấn đã kìm nén mọi thứ, hấn đến biệt thự Adelia để tạm biệt Kai, hẹn gặp lại ở lễ đính hôn của Kay và Sammy thì chỉ thấy 6 vệ sĩ ngoài cổng nói anh đã đi đến Bar Thiên Ưng không có nhà. Hấn bước vào trong thì thấy mọi thứ trống trơn, không hề có bất kì quần gia, người hầu nào, chỉ thấy nó đang cầm ly nước lọc bước từ trong bếp ra. Hai người ngật ngưỡng một lúc, nó gọi tên hấn, hấn không muốn mình ngã gục, không muốn yếu mềm trước mặt nó, nên không để cho nó nói tiếp. Hấn đã ôm nó lần cuối và chấp nhận buông tay. Hấn hiểu thân phận của mình. Cảm giác bị bỏ rơi lần nữa ngự trị trái tim hấn. Cả đêm qua hấn không hề chợp mắt. Cứ nghĩ hoài, chạy hoài theo những quá khứ. Những biểu cảm của nó dù rất ít nhưng hấn vẫn nhớ rất rõ.

-Anh có biến đi không thì bảo?

-Đồ ảo tưởng, biến thái.

-Về phòng anh ngay đi.

-Tôi đói.

-Tôi thích thế. Sao nào?

Tất cả mọi thứ về nó, hấn như khắc trong não mình, vòng tay ấm áp của nó ôm hấn từ đằng sau, nụ cười của nó khi chấp nhận hấn làm người thay thế, mái tóc mềm mại của nó. Hấn điên mất, hấn điên thật rồi. Sáng hấn đã đến sớm trước nó 1 tiếng, hấn đã muốn giữ nó lại, hấn còn nhìn rõ từng bước chân nó bước từ ô tô vào sân bay. Khi nhìn thấy nó quay đầu lại, hấn mới ngộ nhận nó tìm hấn, hấn giữ nó lại, thì nó lại vô tình như thế. Quả thực, hấn quên mất mình đã buông tay.

Đáng quá, cổ họng hấn mẫn đắng, lồng ngực đau nhói, chua xót. Tim hấn tựa như ngàn mũi kim đâm vào không thương tiếc.

Cho anh được khóc nếu phúc chốc anh yếu lòng.

Cho anh được ôm lấy kí ức xưa vụng về khi bên em ,anh nói cười.

Ngại ngừng khi anh sẽ mãi yêu mình em.

.....

Cách

- Cậu chủ, em mang đồ ăn đến cho cậu. – Mi Lan tươi cười mở cửa bước vào thì thấy dáng vẻ cô độc của Kin, hai tay xỏ vào túi, đôi mắt nặng trĩu nhìn ra bầu trời ngoài kia bỗng sững người.

- Cậu chủ, em ... em xin lỗi... em quên .. gõ..cửa – Mi Lan cúi đầu rớt rít.

Kin không nói gì chỉ nhẹ nhàng quay người lại, đôi mắt nặng trĩu, ưu sầu. Người con gái đó đi rồi, đó là tình yêu đầu của cậu. Mà nhỉ, hờ có mình cậu yêu cô ấy thôi. Cô ấy chẳng thêm để ý cậu. Đó là người to gan dám làm cậu mất mặt, dám phớt lờ sự quan tâm từ cậu. Giữa cậu và cô ấy không có kỉ niệm gì chắc sẽ sớm quên thôi. Cậu tự nhủ bản thân, người con gái ấy đã khiến cậu từ cái nhìn đầu tiên đã đắm đuối, cậu sẽ quên. Cậu chả có gì ngoài hình bóng của nó. Cậu cũng biết có người còn đang đau khổ hơn cậu.

-Em mang đồ ăn lên cho cậu. Em .. em ra ngoài ngay đây ạ - Mi Lan cúi người nhẹ nhàng để đồ ăn lên bàn, rón rén ra ngoài

-Ra ngoài đi - Cậu thở dài mệt mỏi, nào nề nói.

-Vâng- Mi Lan cũng buồn theo, cúi đầu ra ngoài. Nhìn hình bóng nhỏ bé ấy, cậu muốn ôm chặt lại nhưng sợ mình gọi nhầm tên nó như khi cậu hôn Kelly nên đành kêu cô ra ngoài. Cậu ngồi phịch xuống ghế, cầm điện thoại, mở hộp tin nháp thì thấy nhiều đến hoa cả mắt mà chỉ gửi ột số. Ngày nào cũng viết đi viết lại, viết xong lại lưu Nháp.

Đến lúc cậu từ bỏ rồi, cậu xóa sạch tất cả, thẫn thờ nhìn hộp thư rỗng. Bỗng, màn hình hiện lên cuộc gọi đến.

- Alo.

- Có lẽ tớ sẽ quay về Nhật Bản - Giọng Ken từ đầu dây bên kia vang lên, nói thẳng vào vấn đề.

-Vì chuyện của Jasmin à?

-Cậu nghĩ sao thì cho là vậy đi. –Ken mệt mỏi lên tiếng

-Ừ- Kin trầm giọng.

Hai bên im lặng một lúc, không ai chịu tắt máy.

-Bố tớ vừa gọi điện, tớ sắp 18 tuổi rồi, phải quay về gánh vác công việc thay. Hơn nữa ..... - Hấn lại im lặng rồi hít một hơi nói – Hơn nữa ở Việt Nam không còn gì cho tớ luyến tiếc rồi - Hấn cười nhạt nhẽo.

-Kay và Sammy sang Pháp chuẩn bị lễ đính hôn. Kelly,Jasmin, Kai cũng về nước. Tớ cũng đến lúc phải đi rồi.

-Không luyến tiếc tớ sao? - Cậu gượng cười, giọng chêu chọc, dù sao lâu lắm, hấn mới nói nhiều và tâm sự với cậu.

-Không phải trụ sở chính của bố cậu ở bên Anh. Cậu cũng sắp sang rồi à?

-Ừ, đúng là vậy. Tớ còn vài việc cần thu xếp nữa thôi.

-Khi - Hấn cười phì - Vậy là mỗi người một ngã rồi nhỉ? À đâu, là tớ phải nói mấy người cứ vui vẻ bên châu Âu đi mới đúng

- Ha ha - Cậu bật cười thành tiếng - Một chuyến bay vèo là tới thôi mà.

-Ừ. Vậy có gì liên lạc sau.

-Ừ. Giữ gìn sức khỏe. Đừng nghỉ nhiều.

-Được rồi. Cúp nhé. - Hấn nói xong liền cúp máy.

Cậu không cầm nổi điện thoại mà rơi tòm xuống đất. “ Mỗi người một ngã” Phì, biết đùa thật. Sớm muộn cũng tương phùng thôi. Cậu chưa định thần lại thì có người gõ cửa.

-Vào đi.

-Vâng, em vào nhé. – Mi Lan hôn hờ mở cửa, trên tay là một đĩa thức ăn.

-Không phải vừa mang lên sao? -Cậu nhúu mày nhìn đĩa thức ăn trên bàn.

-Không đâu, cái này là em tự làm cho cậu đó. Cậu mau mau ăn đi, ngon lắm đấy. Là e tự làm, em tự làm đó nha – Mi Lan cười tươi hết cỡ, khuôn mặt rạng ngời chạy tới chỗ cậu.

-Cậu chủ, Cậu chủ, cậu mau ăn đi nào. Em đút cho cậu nhé. – Mi Lan không cần biết cậu đồng ý không, cứ tự nhiên cười và đút cho cậu.

- Cậu chủ, em đút cho cậu. Cậu a đi nào. – Cô làm mặt cún con kêu cậu mở miệng.

Cậu ngớ người một lúc rồi phì cười trước trò trẻ con của cô.

-Không phải tôi đuổi em rồi sao?

- Cậu chủ buồn tác động rất chi mạnh mẽ tới em đó – Cô vờ làm vẻ nghiêm trọng nhìn cậu.

-Tại sao?

-Em là người hầu riêng của cậu mà. Cậu buồn chắc chắn quản gia sẽ đổ tội cho em gây chuyện. Cậu có biết em chỉ lương là 600 triệu thôi không? – Cô giả trò, chu môi như oan ức lắm.

-Vậy hả? Ít thế thôi sao? - Cậu cũng giả vờ ngạc nhiên hùa theo cô.

-Dạ đúng đó. Cậu thương em , em ăn hết chỗ này đi. Em tự học tự làm đó.

-Tôi không thương em đâu. - Cậu nín cười, vô tình nói.

- Òa Òa , cậu chủ vô tình quá đi – Cô không ngại ngần đóng kịch cùng cậu, khóc lớn.

-Nào, cậu chủ, ăn đi mà... - Cô đưa thìa bánh kem vào miệng cậu. Vị ngọt ngọt, xốp xốp tan đều trong miệng cậu. Cậu thích thú nhưng vẫn vờ vệt.

-Sao tệ quá vậy?

-Không phải tâm trạng cậu tệ rồi đổ thừa cho em chứ? – Cô ngoảnh mặt đi chỗ khác giận dỗi.

- Ha ha - cậu cứ nhìn bộ mặt đáng yêu của cô mà cười – Em đúng là tài ranh thật đấy - Cậu nhéo mũi cô đầy cứng chiều.

- Aaa ... cậu chủ đẹp trai mà xấu tính quá đi iiii – Cô mỉm cười hạnh phúc, kéo dài chữ diiii chêu tức cậu.

-Em còn dám..... - Cậu nhìn cô đe dọa.

-Ha ha ha .. cậu chủ, em biết lỗi rồi ha ha – Cô liên tục xua tay phân bua rồi cười rạng rỡ.

Cậu nhìn cô một lúc, người con gái liệu có thể xoa dịu nỗi đau trong cậu hay không?

-À, đúng rồi cậu chủ. – Cô ngồi nhìn cậu ăn hết gần đĩa bánh mè mẩn, cách cậu cầm dao cắt bánh thôi mà cũng tao nhã, đưa bánh vào miệng mà cũng tinh tế, bất chợt lên tiếng.

-Gi thế? - Cậu không nhìn cô , hờ hững hỏi.

-Em .. em .. em có thể - Cô ngại ngần khó nói

-Lúc này còn mạnh miệng lắm mà.

-Nhưng em .. em – cô nhăn mặt đáng thương nhìn cậu. Thấy cô khó xử, cậu đặt đĩa xuống, lau miệng, nhìn cô như chờ đợi câu trả lời.

-Nói đi - Cậu đột nhiên kéo cô vào lòng mình làm tim cô nhảy dựng ra ngoài, mặt cậu kề sát mặt cô càng khiến tim cô đập dữ dội, mặt đỏ ửng lên, ấp a ấp úng như gà mót tóc.

-Cậu.... cậu..... cậu chủ

-Sao? - Mặt cậu vẫn không biểu cảm gì, lãnh đạm hỏi.

-Em có thể... Có thể - Cô mếu máo nói không thành lời. Cậu lại được đà đề cô lên giường. Mặt cô càng méo xệch, cậu đang tra tấn cô đây à? Thế này làm sao cô dám nói.

-Cậu đừng hành động để em nói hết câu được không? – Cô nhắm tịt mắt hét lên.

-Hành động gì? - Cậu giả ngây giả ngô hỏi.

-Cậu đừng giả vờ nữa – Cô nhăn mặt, toàn thân cứng đờ, không dám cử động

-Tôi thực không biết - Giọng cậu không nóng không lạnh nói làm cô muốn xịt khói. Sao có thể thần nhiên, lạnh lùng như không có gì thế. –Em nói đi.

- Em muốn đến bệnh viện thăm mẹ - Cô không dám nhìn cậu, lí nhí nói. Cô nợ cậu quá nhiều rồi, giờ còn đòi hỏi thật là vô lý nhưng cô đã không đến thăm mẹ một tuần rồi.

-Ừ. Nếu em muốn - Cậu bình thản đáp rồi cắn tai cô.

Cô chưa hết vui sướng nói cậu chủ thật tốt bụng bao dung thì giờ cô xin rút lại. Cậu chủ xấu tính, là người xấu tính nhất cô từng gặp.

-AAAA ... Cậu tha cho em đi – Cô hét lên rồi định bật dậy chạy thì lại bị cậu kéo lại.

Bỗng nhiên, cánh cửa mở tung ra, quản gia hốt hoảng chạy vào, thấy cô và cậu đang nằm trên giường thì hết sức bàng hoàng không kém phần tức giận, chỉ muốn bấm vằm cô ra.

-Gì thế? - Cậu lạnh lùng, nhàn nhạt hỏi.

-Xin lỗi cậu chủ. Tôi nghe tiếng hét nên vội vàng lên. - Quản gia chỉnh lại hình tượng, cúi đầu xin lỗi nhưng hỏa giận vẫn không huyền giảm. Cô thì đang tức đến muốn đâm

đầu vào tường chết hoặc cho cô cái lỗ nào để chui đi.Chắc chắn hôm nay cô thảm rồi. Ếch chết tại miệng mà, trời ơi, miệng cô kêu to quá giờ hại cô rồi.

-Rồi sao?- Cậu vẫn thờ ơ, lạnh nhạt nói. Tay vẫn giữ chặt người cô, nằm đè lên cô.

-Cậu chủ xin thứ lỗi nhưng... nhưng ... - Quản gia ái ngại nhìn cậu.

-Chuyện gì? - Cậu lại giả ngô không quan tâm.

-Sao người hầu lại nằm trên giường cậu chủ ạ?

Cô nhìn cậu như van xin , nài nỉ, hãy rủ lòng thương công cô làm bánh cho cậu lúc này mà nói lời ý đẹp chút đi nếu không cô sẽ bêu mặt lấm đầy. Đôi mắt cô long lanh đầy hy vọng, cậu thì vô tình liếc một cái rồi thần nhiên nói.

-Cô ta quyến rũ tôi.

HẢ?

QUYẾN RŨ?

ĐOÀNG ĐOÀNG.

XỆT XỆT.

Như sét đánh ngang tai, cả thế giới sụp đổ. Cô nhìn quản gia như muốn giải thích, quản gia quản gia, ông hiểu lắm rồi. Là hiểu lắm. Tôi tuyệt đối không quyến rũ cậu ấy. Tôi không có mà.

-Cô... - Quản gia nghiêng răng ken két chỉ tay vào mặt cô.

-Không phải, không phải mà. Tôi không có quyền rũ cậu ấy. Tôi còn làm đồ ăn cho cậu ấy mà. Tôi không ... - Cô nhảy dựng lên, rồi rít giải thích.

-Không nói nhiều. Mau theo tôi - Quản gia gằn giọng, 10 phần 10 phần tức giận muốn xé thịt, lột da cô.

-Quản gia, tôi không có mà – Cô khóc không ra nước mắt.

-Mau lên - Quản gia bước đến lôi xộc cô đi không thương đi.

-Quần gia. Tin tôi đi mà. Tin tôi đi.

Quần gia không nói đi, túm chặt cô, kéo ra ngoài xử tội. Trước khi đi, cô còn tưởng cậu chủ nói đó là cậu nói đùa thôi. Ai ngờ đến khi cô ra ngoài, cửa sắp đóng lại, cô vẫn còn nhìn thấy cậu nhân nhả nằm trên giường, giương bộ mặt đó nhìn cô.

-CẬU CHỦ LÀ ĐỒ XÁU XA. ĐỒ ĐÁNG CHẾT.- Cô không cam tâm hét lên.

-Láo toét. Dám nói cậu chủ thế. Tôi sẽ dạy dỗ cô. Mau lên - Quần gia quay phắt lại, trợn mắt đe dọa.

-Aaa quần gia, quần gia ... - Cô thê thảm vừa bị lôi đi vừa kêu.

.....

-Sammy, em thích không? - Kay đưa ra trước mặt nhỏ một chiếc vòng cô bằng bạc, trên mặt hình bán nguyệt có vài viên kim cương lấp lánh tạo thành khiến người xem không thể rời mắt.

-Cái gì thế?- Sammy cười tươi ngạc nhiên nhưng vẫn vờ hỏi anh.

-Tặng cho em đấy- Kay ngồi phịch xuống ôm eo nhỏ mỉm cười dịu dàng.

-Anh mua làm gì? Em có đủ rồi mà. - Nhỏ vừa cười vừa lườm anh.

-Anh đâu mua đâu- Kay nhún vai làm bộ nai tơ thản nhiên.

-Cái gì? - Nhỏ bị anh chọc què nhãn mặt.

-Anh nói thật đấy tiểu thư. Anh không mua. - Kay vừa nói vừa ôm chặt nhỏ ngồi vào lòng mình.

-Vậy ở đâu ra? - Nhỏ khó hiểu, nhìn anh tra khảo.

-Có người tặng em.

-Ai tặng?

Kay vẫn im lặng, cọ mũi vào nhỏ., cổ tình chêu ghẹo nhỏ.

-Này, trả lời em đi - Nhỏ đẩy anh ra, tiếp tục hỏi.

-Được rồi, được rồi. Mẹ anh tặng em đấy.

-Hả? Thật sao?- Nhỏ ngạc nhiên ngấm lại sợi dây chuyền. -Lần trước mẹ anh tặng em vật gia truyền rồi mà.

-Hừm, thế mới tức chứ, mẹ anh một câu là em, hai câu là em. Nhờ có em, mà anh bị đá rồi - Kay vờ làm giọng giận dữ.

- Ha ha , anh đang ghen với em đấy à? - Nhỏ bật cười nhìn anh.

-Anh thêm ghen với con gái sao? - Kay vẫn không chịu nhận, giả bộ nam tử.

-Anh còn không nhận đi.

-Vì anh đâu có.

-Còn dám bảo không có - Sammy giơ nanh múa vuốt trước mặt anh.

-Ha ha ha anh biết rồi anh biết rồi, anh ghen với em lắm đấy. - Nhìn bộ dạng của nhỏ, Kay phì cười.

-Em cũng ghen tỵ với anh - Nhỏ đột nhiên xịu mặt xuống.

-Hả?Sao thế? - Kay chớp mắt liên tục vờ đáng yêu hỏi.

-Thì người yêu anh tốt hơn người em đó- Nhỏ chu môi làm bộ tủi thân. Kay nhúu mày rồi đột nhiên hiểu ra.

-À, À em giỏi lắm Trần Thảo Tiên. Ý em là anh không tốt bằng em chứ gì? Em đứng lại cho anh.

-Ha ha có giỏi thì anh bắt đi. Đến đây này.

- Em đợi đấy. Anh sẽ bắt được em cho xem.

.....

— Trên máy bay —

Nó chống tay nhìn ra ngoài cửa, đôi mắt lơ đãng ưu buồn.

-Em tệ lắm phải không?

-Ồ, chuyện của Ken hả? – Anh đặt ly trà xuống, vờ không rõ nhìn nó như vậy, anh cũng biết là nó thế nào rồi.

Nó im lặng..

-À , vấn đề đó – Anh trầm ngâm một lúc rồi gật gù - Cứ thuận theo tự nhiên đi. Em không tệ đâu.

Đột nhiên, anh ngạc nhiên, sững người. Nó hét lên

-ANH NÓI DỐI.ANH NÓI DỐI. EM THỰC SỰ RẤT TỆ. RẤT TỆ. LÚC CẦN THÌ BÊN NGƯỜI TA, LÚC KHÔNG CẦN THÌ BỎ ĐI, KỆ NGƯỜI TA RỒI TÌM KIẾM HẠNH PHÚC CỦA MÌNH. Nó giận dữ quay mặt về phía anh, đôi mắt nhòe lệ, ướm đầm ẩn chứa nỗi khổ sở khi phải lựa chọn.

-Không sao đâu. Không sao đâu. Ken nó sẽ hiểu thôi mà – Anh cũng buồn theo, tâm trạng rối bời, ôm nó vào lòng, dỗ dành.

-ANH LÀ THẲNG TỒI. TẤT CẢ LÀ TẠI ANH. TẠI ANH HÔM ĐÓ ĐÃ BÀY MƯU VÀO RỪNG – Nó càng khóc lớn khi được dỗ dành, vừa khóc vừa đầm vào ngực anh.

-Ừ, anh là kẻ tồi – Kai cười chua chát. Vì lúc đó anh hề không biết Dakie sẽ quay về mà em. Nó nói nó chấp nhận nghe theo đi ta, nó cũng mệt mỏi chẳng khác gì em. Anh cũng không muốn em lặn theo vết xe đổ của anh nữa. Anh muốn tìm hạnh phúc mới cho em gái mình thì có gì sai? Anh đâu biết mọi chuyện như thế này. Chính anh. một tay anh đã hại cả em gái mình lẫn bạn thân của mình. Ừ em nói đúng Jasmin. Anh là kẻ tồi. Xin lỗi em.

Anh vừa nhủ thầm lòng mình, vừa cố nuốt thứ gì đắng ngắt ở cổ họng, càng ôm chặt nó hơn. Anh là kẻ tồi.

69. Chương 72: Chương Đặc Biệt Phần 2

Trong phòng quản lý Bar 316.

Âm thanh tĩnh lặng đến kì lạ, mùi sát khí tỏa ra từ hai vị quản lý nồng nặc làm đàn em chỉ dám đứng ngoài cửa. Teki ngồi trên ghế sofa dài, khuôn mặt lạnh lùng không chút cảm xúc, nhân nhả cầm một ly rượu lắc lư, thờ ơ hời

-Hôm nay đến Bar tôi quản lý có chuyện gì thế?

-Ồ, vậy là Bar cậu quản lý thì tôi không được phép đến à? - Vicky gật gù, nhướn mày khinh thường.

-Cho là vậy. - Teki nhấp nhily rượu, hờ hững nói.

-CẬU NGÔNG CUỒNG QUÁ RỒI ĐẤY, TEKİ - Vicky đột nhiên giận dữ xông đến túm chặt cổ áo của Teki hét lên.

Teki vẫn thản nhiên, đặt ly rượu xuống, không đếm xỉa sự giận dữ của Vicky,

-Sao thế? Đang nói chuyện mà cậu hành động quái gì vậy?

-CẬU BIẾT THỪA RỒI THÌ ĐỪNG GIẢ VỒ NỮA - Vicky càng phẫn nộ, căm giận nói.

-Sao nào? Nói nghe đi - Teki khó chịu đẩy mạnh vicky ra, chỉnh lại áo mình.

-Cậu - Vicky chỉ thẳng vào mặt Teki - cùng bang phái với tôi. Tôi vừa nể mặt anh chị vừa nể mặt cậu. Tuyệt đối không muốn gây mất hòa khí. Nhưng... - Vicky trừng mắt, gần từng chữ nói tiếp - TRÁNH - XA - ROSE - RA.

* Bóp *

Vừa dứt lời, Teki siết chặt hai tay, xông lên như con sói hoang dấn mạnh vào mặt Teki khiến cậu loạng choạng về sau mấy bước.

-Mày lấy tư cách gì mà nói câu đấy? Tao không tránh thì sao nào? - Teki cười khẩy, lạnh nhạt nói.

-Thế chắc mày quên Rose yêu tao lắm nhỉ? - Vicky cũng không phải dạng vừa, thách thức đáp lại.

-Thì sao?

-Thì mày định làm kì đà cản mũi à?

-THÀNG KHỐN NẠN - Teki hét lên rồi liên tiếp xông lên đánh Vicky, Vicky cũng đáp lại không nhượng bộ. Nghe tiếng lịch kịch bên trong, đám đàn em đứng ngoài hoang mang, không biết xử lý thế nào. Hai quản lý ngang tài ngang sức, nếu cứ đánh nhau không chỉ bị thương, mà còn ảnh hưởng đến danh tiếng bang Devil Phong, gây chiến nội bộ.

* Học ... Học ...

Cả hai đã thấm mệt, trên người đều có vết thương, mồ hôi ướt đầm chảy ra bết cả vào tóc, Teki quệt vệt máu trên miệng, hừ lạnh.

-Tao phải nói với mày điều này, Vicky. Mày có đáng làm thằng con trai không? Mày có thấy bản thân mày hèn hạ không? Lúc Rose yêu mày, thì mày một mực hất cô ấy ra xa. Làm cô ấy tổn thương hết lần này đến lần khác. MÀY TUỞNG KHÔNG AI BIẾT À? HẢ? HẢ?

Vicky chỉ biết siết tay thành nắm đấm chịu đựng. Đúng, Teki đã nói đúng. Cậu không thể phản kháng. Cậu đúng là thằng tồi quá mà. Đúng là hèn hạ mà.

- Rồi sao nữa nhỉ? - Teki nhướn mày khinh khỉnh - Khi mà mày nhận ra Lina yêu Teka, Lina không có tình cảm với mày. Thì mày quay lại với Rose như một đồ thừa. Đáng tiếc, đáng tiếc - Teki vừa lắc đầu vừa vỗ tay - Rose bắt đầu yêu tao thì mày đến gây sự với tao. Sao hử? Mày nói xem ai sai hử?

-Nhận ra lỗi sai của mình và sửa chữa thì có gì sai hử? - Vicky nghiêng răng, nhìn thẳng vào Teki lớn tiếng.

Không ai biết lúc này, có một người con gái đang cố gắng cắn chặt môi đến bật máu, người như bị hút hết sức lực đứng dựa vào tường. Khuôn mặt đau khổ hiện lên từng nét rõ rệt. Tại sao lại xảy ra chuyện này, tại sao không cho cô được hạnh phúc, bình yên mà cứ coi cô như đồ chơi, cần thì đến, chán thì đá. Đám đàn em nhìn thấy như vậy thì e dè nhìn nhau, rồi cũng chỉ nhỏ nhẹ nói.

-Chị à, chị đừng hiểu lầm gì nhé.

-Chị không sao chứ ạ?

Cô gái lau sạch nước mắt, cố gắng gượng cười nhìn đàn em.

-Chị không sao. Các em đi làm việc đi. Ở đây chị sẽ lo nhé.

-Vâng ạ . Tụi em xin phép -Nghe nói thế, đám đàn em như trút được một gánh nặng, chỉ sợ hai vị quản lý kia xung đột thì họ cũng phải dao, búa, còn xông lên đánh chém lẫn nhau thôi.

— Bên trong—

-Có quá muộn không? - Teki đánh mặt lại, nghiêng đầu hỏi, âm giọng càng lạnh lẽo.

- Tao không biết - Vicky chột hạ giọng xuống, cúi thấp đầu trả lời.

- ĐỦ RỒI. - Cánh cửa bật tung ra, Rose đứng như trời trồng hét lớn lên.

-Rose? - Cả hai đồng thanh, nhìn khuôn mặt vốn diễm lệ đã nhòe đi vì nước mắt, khổ sở, day dứt dằn vò trái tim đến nỗi nhìn vào khuôn mặt cô cũng nhận ra.

-Sao em lại ở đây? - Teki ngạc nhiên hỏi. Không phải cô đã nghe hết rồi chứ?

Rose không nói được gì, chỉ biết bịt chặt miệng để không khóc thành tiếng, nhìn Teki và Vicky một lúc rồi chạy đi thật nhanh. Cô không muốn bị tổn thương nữa. Cô không muốn nữa. Đau lắm. Nó thực sự dày vò, cầu xé cô đến hơi thở cũng khó khăn.

- ROSE - Teki gọi lớn, nhìn Vicky lần cuối rồi chạy theo cô...

Teki chạy một đoạn dài, liên tục nhìn hết bên này, đến bên kia, cố không để mắt dẫu của cô. Lúc đánh nhau đã làm cậu mất không ít sức lực rồi. Cậu thở phào nhẹ nhõm khi thấy cô đang ngồi ôm mặt không bên gốc cây trên vỉa hè vắng. Teki từ từ tiến gần hơn, nghe rõ mồn một tiếng khóc của người con gái ấy mà lòng cậu nhói lên từng đợt. Cậu với cô hoạt động ở Bar khác nhau, một tháng gặp nhau 1 lần. Chỉ từ lần đi Nhật Bản, tính trẻ con, ngây ngô của cô cứ làm tim cậu nhảy lên nhảy xuống. Lúc đầu chỉ muốn quát cô khi tự tiện thân thiết với cậu. Về Việt Nam thì nhận được tin cô chuyển sang Bar cậu làm quản lý. Mặt cậu méo xệch và biết thừa ý định đó của Dakie.

- Anh xin lỗi - Teki ôm cô vào lòng đầy nhu tình, yêu chiều, dỗ dành. Tìm được điểm tựa, Rose thấy mình an toàn, được bảo vệ, được cảm nhận hơi ấm, càng vì thế mà khóc lớn.

Nhìn nước mắt em đang rơi vì ai mà lòng anh cứ đau thắt lại giây phút ấy chỉ muốn lại gần hơn để anh ôm lấy em và nói

Đừng khóc nữa hãy nín đi được không ? nhìn đôi mắt em đã sưng lên kia chẳng còn xinh xắn như lúc em cười đầu nào ngoan nhé nghe anh 1 lần thôi

Mọi chuyện buồn cũng sẽ qua thôi vì có anh ở đây rồi tựa vào vai anh đi em sẽ thấy bình yên đừng bao giờ cảm thấy em lẻ loi trên nhân gian này bởi vì đằng sau luôn có anh nhìn theo

---

- Bệnh viện -

- Aaa, cuối cùng cũng được đến thăm mẹ rồi - Mi Lan ra khỏi xe vươn vai, cười sáng khoái

-Đừng làm tôi mất mặt chỗ đông người - Kin phì cười nhìn đáng vẻ trẻ con ấy nhưng ngay lập tức thay bằng giọng trách móc, lạnh nhạt.

- Hừ, cậu chủ thật là. Cậu ngồi trong xe thì ai nhìn thấy cậu chứ? - Mi Lan nhăn mặt, bướng bỉnh đáp trả.

-Vậy đi về - Kin nhú mày, lạnh lùng nói.

-aaa ... không được không được - Mi Lan hoảng hốt xua tay - Đến rồi thì về làm gì chứ? Phải không? Cậu chủ đẹp trai, tốt bụng lắm mà ha? - Mi Lan gỡ giọng nịnh nọt, chớp mắt liên tục nhìn cậu.

Kin hờ hững liếc cô từ trên xuống dưới rồi phán một câu xanh rờn.

-Sến súa.

Lái thẳng xe vào trong bãi đậu, không thèm đếm xỉa nữa. Cô tức xì khói đầu, dậm chân duỳnh duỳnh, chửi thề. Cậu nhìn qua gương chiếu hậu đủ biết, chỉ cong môi lên thích thú.

-Hừ, cậu đi chơi một mình đi - Vừa thấy cậu gửi xe xong tiến đến gần mình, Mi Lan làm bộ giận dỗi quay phắt đi, kệ đằng sau mặt tối sầm " Ở đây có chỗ để chơi à? ". Cậu cứ thông dong đi sau cô, mà không cô không hay biết.

* Cách *

-Mẹ. Con đến thăm mẹ - Mi Lan hí hửng cầm ba túi hoa quả, sữa uống, đồ ăn đến chỗ mẹ cô đang nằm.

-Ồ .. ờ .. Mi Lan hả con? - Mẹ cô yếu ớt gật đầu.

-Dạ phải thưa mẹ.

- Mẹ xem này, con mang rất nhiều đồ nhé! Hà hà... toàn đồ ngon luôn đó nha. - Cô cười tươi lắc lắc ba túi nặng trĩu trước mặt mẹ.

-Con lấy tiền ở đâu mà mua nhiều thế? - Mẹ cô vuốt ngực mấy cái, giọng thều thào.

Nụ cười trên môi cô cứng đờ, biết nói sao? Cô chưa nói với cô việc của Kin.

-Mi Lan? - Mẹ cô nhỏ nhẹ gọi.

-Dạ Dạ? - Cô ngơ ngác rồi cũng nhanh chóng tươi cười - Mẹ thế nào rồi? Mẹ khỏe chứ? Tình hình mẹ có tiến triển gì không? Con không đến thăm mẹ ở đây buồn không? -Cô dồn dập hỏi, lảng tránh chủ đề.

- Ôi trời ơi, cái đứa này. Hỏi thế mẹ phải trả lời sao hả? - Mẹ cô yêu chiều vuốt tóc con gái khê trách.

-Thì mẹ cứ trả lời lần lượt đi - Mi Lan cười hì hì.

-Mẹ đã thấy đỡ hơn nhiều rồi, các bác sĩ không hiểu sao lại tận tình hơn, chăm sóc tốt hơn. Đến nỗi còn bảo mười ngày nữa mẹ có thể xuất viện. - Mẹ cô cố gắng nói chậm để rõ ràng từng câu cho con gái nghe.

-À, vậy thì tốt quá rồi. Mẹ cố gắng lên nhé. Mẹ làm con vui quá. Để con gọt táo ẹ ăn ha - Cô vui mừng cầm trái táo gọt ra, trong lòng thầm cảm ơn cậu. Chỉ có cậu mới có thể giúp mẹ cô làm những việc ấy.

- Còn tiền viện phí. Ca phẫu thuật vừa rồi đắt lắm mà. Con lấy tiền ở đâu trả ẹ?

Cô im lặng tiếp tục gọt táo.

-Con gái của mẹ, những ngày qua con đã sống như thế nào hả? Mẹ xem nào, quay đây mẹ xem nào, Mi Lan - Bà chua xót gọi tên con, một tiểu thư thiên kim ngày nào mà.

-Con đã đi làm. Con rất ổn mẹ à.

-Con đã làm gì thế? Sao con có nhiều tiền quá vậy hả? - Mắt bà rưng rưng xoa đôi tay trắng trẻo ngày nào chỉ dùng đánh đàn piano, làm những bài tập khó đến ai cũng phục mà giờ con bé đang làm gì thế? Nó có chuyện gì giấu bà sao.

-Con giấu mẹ chuyện gì hả?

-Dạ không có.

-Vậy con làm gì?

-Con làm giúp việc. - Mi Lan cúi gằm đầu xuống đất, giọng nghẹn ngào.

-Vậy việc học con thế nào rồi? có phải là không học nữa đúng không?

-Nhà trường không chấp nhận học sinh không đóng tiền đúng kì đâu mẹ.

-Trời ơi, con tôi - Mẹ cô đau thương tận đáy lòng gào lên. - Tai ương gì thế này?

-Mẹ ơi, con không sao mà. Con rất ổn mà. Con sẽ cố gắng kiếm tiền đi học. - Cô sợ hãi nhìn mẹ, không may mẹ cô phát bệnh thì sao.

- Con ngoan, nghe lời mẹ. Hãy nghe cho kĩ đây. Ngày trước, gia đình ta quen biết với nhà bác Dương. Con hãy lấy con trai bác ấy. Gia đình bác ấy sẽ lo cho con. - Bà mệt mỏi, nói, giọng yếu ớt dần đi.

-MẸ. KHÔNG ĐƯỢC ĐÁU. CON KHÔNG MUỐN LẤY CHỒNG.

- Mi Lan, ngoan đi con. Mẹ biết bệnh của mẹ kéo dài đến ngày hôm nay là ơn trời lớn rồi. Để mẹ nghe được tiếng con nói là tốt lắm rồi. Chả lẽ con không nghe lời mẹ lần cuối? - Khóe mắt bà chảy ra dòng lệ nóng, cùng đôi mắt chan chứa tình mẹ làm cô bất lực. KHÔNG được. Tuyệt đối không. Cô còn nợ cậu nhiều lắm. Cả đời này cô không trả hết. Giờ sao cô có thể đi lấy chồng chứ. Nếu không có cậu, mẹ cô đã bị đá ra khỏi bệnh viện, cô cũng là một con gái lầu xanh nhục nhã rồi.

- Mẹ ơi .... - Cô đánh rơi quả táo và con dao trên tay, bất thần gọi mẹ, sao mẹ không hiểu cho con thế. Nếu cô nói ra, chắc chắn mẹ sẽ đau lòng mà phát bệnh.

- Mẹ nghỉ ngơi đi. Con sẽ đến thăm mẹ sớm thôi. - Cô nghẹn ngào, lòng như thắt lại nhặt con dao lên. - con xin lỗi mẹ. Xin mẹ hãy cho con thời gian...

Bên ngoài phòng bệnh, cậu dựa người vào tường thở dài, cậu nghe hết rồi, cậu nghe tất cả rồi. Chẳng hiểu sao, cậu thấy khó chịu, giận dữ, bỏ đi ngay lập tức. Mi Lan vừa mở cửa ra, nhìn thấy dáng người giống cậu,

cô chạy theo nhìn kĩ lại. Phải rồi, đó là chiếc áo cậu mặc. Chả lẽ .... Cô căng mắt ngạc nhiên, lòng tự nhiên có ngàn miếng thủy tinh đâm vào. Cô đau quá, chuyện gì. chuyện gì xảy ra thế?

.....

-Ba - Hai anh em nó cúi đầu chào ba.

-Mới về đó hả? - Ông Wilson đặt ly trà và tờ báo xuống, khuôn mặt giãn da nhìn hai đứa con nửa năm trời mới từ Việt Nam trở về.

- Dạ.

-Nhìn hai con trông khá hơn rồi đấy. Lại đây ta xem nào. - Ông hài lòng, mỉm cười, vẫy anh em nó.

Anh và nó nhìn nhau mỉm cười, tiến đến ngồi cạnh ông.

-Chà chà, nhớ quá nhỉ? - Ông dang hai tay ôm chặt anh em nó, bật cười sảng khoái.

-Ba nhớ con thật sao?- Nó làm mặt đáng yêu, nhướn mày hỏi.

-Ta nhớ chứ - Ông gật đầu, chep miệng trả lời.

- Vậy hả? Con không có thấy nhớ ba - Nó khoanh tay, hất mặt kiêu ngạo về chỗ khác.

- Ôi, Kai, con xem nó nó - Ông lại cười sảng khoái, nó biết nói chuyện đầy đủ chủ vị với ông rồi kìa, nó còn biết chêu lại ông nữa. Kai cũng mỉm cười gật đầu nhìn nó.

-Con sau này nhớ nghe anh làm việc chăm chỉ biết chưa hả? - Ông vừa vuốt tóc nó vừa nói

-Anh hai xấu tính lắm - Nó nhăn mặt trách móc, giọng oan ức

-Hả? Tại sao? - Ông không hiểu, nhú mày lại.

Kai ngồi bên cạnh mặt tối sầm, cái con nhỏ chà bá đáng ghét này, trước giờ cái gì anh cũng nhường nhịn nó mà nó dám nói xấu anh.

-Vì anh học theo ba đó - Nó nói to, mỉm cười rồi chạy tọt lên phòng.

- O, cái con bé này .... - Ông ứ họng, không ngờ sau bao năm nó còn biết nói móc như thế. Ông nhìn sang Kai, cả hai cùng bật cười. -Ha ha ... ta vui quá !

Khóe môi nó cong lên thích thú về phòng, đi qua phòng mẹ, nó chột sững lại, không bước tiếp. Nụ cười tắt ngấm, khuôn mặt lạnh lẽo. Nó không biết nửa năm qua bà sống thế nào, chỉ biết bà ngoài việc đi từ thiện thì không bao giờ ra khỏi phòng. Nó chần chờ một lúc rồi cũng đưa tay lên cánh cửa định mở ra, đưa lên rồi hạ xuống, hạ xuống rồi đưa lên, nó khó xử, thở dài, cũng * cách * mở cửa ra.

- Cứ để đồ ăn đó rồi ra ngoài đi - Giọng nói yếu ớt của bà vang lên, bà không nhìn nó, chỉ ngồi trên ghế dài hướng mắt xuống vườn hướng dương.

Vẫn không thấy tiếng cửa đóng lại, bà tưởng người hầu chưa đi ra, bà hơi gắt nhắc lại.

-Mau ra ngoài.

Vẫn không thấy động tĩnh gì, bà bắt đầu khó chịu, bà không thích ai vào phòng của mình. Từ nửa năm trước đã chả ai vào phòng bà nữa rồi, chỉ có người hầu đưa đồ ăn lên mà thôi.

- Không nghe ta .... - Bà nhăn mặt quay đầu lại thì căng mắt hết cỡ ngạc nhiên, bà được tay lên ngực, hô hấp một cách khó khăn. Nhìn nó mà lòng bà đau như cắt. Cả hai im lặng một lúc lâu, bà nuốt đắng xuống, phẩy tay

-Con ra ngoài đi.

-Thực sự muốn con ra ngoài sao?

Bà không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn xuống vườn hoa.

-Mọi chuyện đã xong xuôi rồi. Ta không có gì để nói – Bà mệt mỏi, kìm nén trả lời. Về ngoài bình thản nhưng trong lòng bà thì rối bời, bà cầm ly trà lên uống bình tâm lại.

Nó tiến gần bà, gần hơn nữa.

-Mẹ

* Xoảng *

Âm thanh của ly trà rơi xuống nền nhà vỡ tan, nước lênh láng, tay bà run lẩy bẩy, người cứng đờ.

-Con vừa nói gì?

-Mẹ - Cái giọng trong veo thuần khiết ngày nào vang lên để chịu

-Con ... - Bà xúc động, đang định nói gì thì đã bị người khác chặn họng.

-ĐỪNG RỒI, JASMIN. RA NGOÀI. – Kai bước vào giận dữ lên tiếng.

Bà và nó vẫn trân trân nhìn anh, đôi chân nó không nhích nổi nữa. Anh càng không có kiên nhẫn, xông vào lôi nó ra ngoài.

-ĐI THÔI.

-Anh....

- ĐỪNG BAO GIỜ ĐỂ ANH NHÌN THẤY MỘT LẦN NỮA – Kai tức giận bỏ một mạch về phòng.

Nó thở hắt, ngoái đầu lại nhìn vào căn phòng ấy rồi cũng trở về phòng của mình. Mẹ nó ngồi ôm mặt, nước mắt bà trào ra. Một bàn tay vững chắc, từng

trải nhẹ nhàng đặt lên vai bà.

-Rồi tụi nó sẽ hiểu thôi mà.

Bà nhìn chồng mình mà cay đắng, ngậm ngùi. Ông ôm chặt bà, đôi mắt nặng trĩu nhìn những đóa hoa hướng dương đang vươn mình khoe sắc ngoài kia.

.....

-Thiếu gia, chào ngài.

-Thiếu gia.

-Thiếu gia

Đám người hầu và vệ sĩ lần lượt cúi đầu chào khi anh đi qua. Ai cũng biết vị thiếu gia cao cao tại thượng kia chính là người thế kế của tập đoàn The Time, có quan hệ vô cùng thân thiết với gia đình nhà Taylor, còn nghe nói tiểu thư Taylor sẽ đính hôn với thiếu gia này.

-Thiếu gia. Thật thất lễ khi không đón tiếp ngài chu đáo - Quản gia cúi đầu cung kính nói.

-Tiểu thư ở đâu? – Anh lạnh lùng hỏi.

-Dạ tiểu thư ở trên phòng, thưa thiếu gia - Quản gia vẫn cúi đầu nói.

Anh nghe xong thì lập tức lên phòng tìm Kelly, ai ai cũng nhìn theo bóng anh. Vẻ đẹp trai hút hồn người khác của anh đã khiến người ai liêu xiêu, điêu đứng rồi. Còn đặc biệt hơn đây là lần đầu tiên, anh đích thân tới nhà tìm tiểu thư.

*Cốc .. Cốc *

- Vào đi.

* Cạch*

-Anh... Là anh sao? – Kelly ngạc nhiên hết sức khi thấy anh đang bước từ ngoài vào.

-Cơn gió nào đưa anh đến thế? – Cô thấy lạ lùng liền hỏi.

Anh không nói khuôn mặt lạnh lẽo, đầy sát khí khóa chặt cửa lại, tiến đến gần cô. Kelly không hiểu gì, ngơ ngác nhìn anh.

-Có chuyện gì thế Kai? – cô hơi e dè nhìn anh. Anh vẫn im lặng, tiến đến gần cô hơn, kéo mạnh cô lại rồi đẩy cô ngã xuống giường.

-NÀY,ANH BỊ GÌ THẾ? – Cô lo sợ nhìn anh, anh càng im lặng, cô càng khó hiểu.

Kai hờ hững cởi áo khoác vứt xuống ghế sofa, leo lên giường. Anh nằm đè lên người cô, siết chặt cầm cô nâng lên khiến cô khẽ kêu lên vì đau.

-KAI, anh điên rồi. Mau bỏ em ra.

-KHÔNG PHẢI EM MUỐN LẮM HAY SAO HẢ? – Anh đột nhiên tức giận, lớn tiếng với cô.

-Nếu anh đến tìm em vì việc này thì anh ra ngoài đi. – Cô sợ hãi định thoát ra thì bàn tay sắt chắc như sắt đá của anh khổng chế toàn thân khiến cô thể cử động.

-Kelly, anh đã nói với em bao lần rồi hả? – Anh trừng mắt nhìn cô.

-Em không hiểu anh nói cái gì. – Cô nhú mày đau đớn hỏi lại.

- Không hiểu? – Anh nhếch mép – Trước giờ, em chưa hề nói dối anh mà.

-Em không nói dối, em không hiểu gì cả. Và cả bây giờ nữa, anh đang làm em đau đó. Thả em ra – Cô cố vùng vẫy nhưng vô ích.

-Chẳng phải em bảo bố em đến nói chuyện với anh về việc đính hôn à? – Anh nhướn mày, tra khảo cô.

-Em không có – Kelly cương quyết khẳng định.

-Em còn nói dối?

-Em tuyệt đối không nói dối. Sao anh không tin em? – Cô đau lòng, nước mắt trực trào ra tuyệt vọng nhìn anh.

Nhận thấy ánh mắt của cô, anh cũng mềm lòng nhưng vẫn làm vẻ mặt lạnh lùng không nói gì.

-Em sẽ nói chuyện lại với ba. Anh về đi. Em sẽ tự ý hủy hôn. – Cô quay mặt đi, giấu nước mắt đang chảy dài nhưng chẳng giấu được anh.

-Ai cho phép em hủy hôn?

-Em tự muốn thế.

-Anh không cho phép.

- ĐỦ RỒI, KAI. ANH KHÔNG YÊU EM THÌ ANH BUÔNG THA CHO EM ĐI. – Cô đã bao lần tổn thương vì anh rồi, hết lần này đến lần khác, cuối cùng toàn cô

ngộ nhận. Cô muốn buông tay thì anh lại không đồng ý. Anh định dày vò cô tới chết à?

-Cái tính độc đoán, xấu xa của anh lúc nào anh cũng chỉ biết cảm nhận của anh mà thôi.

-Biết tính anh xấu xa vậy. Lúc đầu, em còn định đính hôn với anh làm gì?

-Lúc đó em bị điên.

-Vậy thì em cứ điên đi.

-TÓM LẠI LÀ ANH MUỐN GÌ? – Cô ức đến phẫn nộ, tức nước vỡ bờ, cô đập mạnh anh ra nhưng cũng chỉ làm anh nghiêng sang một bên.

- Anh đùa đủ rồi, anh đến đây, không nói không rằng rồi đổ cho em về chuyện đính hôn. Anh không muốn thì em hủy hôn. Em hủy hôn thì anh không muốn. Anh muốn em chết đi mới vừa mắt à? – Cô vừa căm giận vừa khóc quất lớn.

Anh cười thê lương nhìn cô. Anh ghì chặt hai vai cô xuống.

-Anh tức giận vì gì?

-Em không biết – Cô cố nói to để không khóc.

-Vì em cứ ngu dại lao đầu vào anh đấy Kelly, em biết rõ tính anh rồi sao còn cứ yêu một thằng tồi như anh làm gì? – Anh cũng tức giận không kém, lớn tiếng với cô.

-Đúng đấy, em ngu dại đấy, em cứ lao đầu vào anh, anh là một thằng tồi. Giờ em không muốn ngu dại nữa. Em không yêu anh. Em không yêu thằng tồi như anh.

-Đáng tiếc. – Anh cười nhạt nhẽo.

-Anh nói cái gì?

-Anh ích kỉ lắm, cái gì cũng muốn giữ cho riêng mình. CÁI GÌ MÌNH THÍCH CŨNG CHỈ MUỐN GIỮ MỘT MÌNH THÔI. – Anh trừng mắt gần giọng hét lên.

Cô ngạc nhiên nhìn anh, cái gì mình thích? Anh nói vậy là ý gì?

-Sao? Em ngạc nhiên điều gì?

-Hừ - anh hừ lạnh. Anh không muốn cô cứ lao đầu vào anh, anh không có tốt đẹp thế đâu. Không xứng với cô chút nào nhưng khi cô bỏ đi thì anh lại muốn giữ cô lại, ngay cả khi cô với Kin hôn nhau, anh cũng chỉ muốn đâm Kin vài phát rồi lôi cô về nhưng lần nào anh cũng làm tổn thương cô, cũng dừng dừng khi cô bị tổn thương.

- Khi ... - Cô bỗng phì cười.

-Em cười cái gì? -Anh nhăn mặt hỏi

-Anh thật là một thằng đàn ông quái lạ đấy.

-Em nói cái gì Kelly? – Anh nghiêng răng nhìn cô.

-Anh yêu em sao cứ đẩy em ra xa thế?

-EM ĐỪNG CÓ LÊN CÓN ĐIÊN. – Anh bỗng sầm mặt quát lớn, thả lỏng mình xuống nằm cạnh cô, kéo cô vào lòng mình.

-Anh yêu em thật hả? – Cô tỉnh ráo nước mắt, vui sướng đến nỗi cứ hí hửng trước mặt anh. Anh vờ nhắm mắt không để ý.

-EM VÀO TRẠI ĐIÊN ĐI.

-Anh mau nói đi, mau nói đi.

-Nói gì?

-Nói yêu em chứ sao nữa – Cô vẫn không chịu nằm xuống.

-ANH KHÔNG YÊU EM. MỘT CHÚT CŨNG KHÔNG.

-ANH NÓI DỐI.

Anh im lặng, tiếp tục vờ ngủ, không thèm liếc cô một cái.

-Vậy anh thích cái gì chứ?

-Anh thích ngủ với gái đẹp.

-ĐỒ BIẾN THÁI, ĐỒ DÂM DÊ, ĐỒ ĐÊ TIỆN, CÚT RA KHỎI PHÒNG EM. – Kelly nổi máu nóng sôi sục dồn lên não, liên tục đâm vào ngực anh.

-Em cũng là gái đẹp mà. Ngủ với anh đi – Khóe môi anh cong lên thích thú, kéo cô nằm xuống.

-EM KHÔNG NGỦ VỚI LOẠI NGƯỜI BỈ ỔI NHƯ ANH.

-Bỉ ôi mà có người yêu là được rồi.

-Điên nó mới yêu anh – Cô xì khói lườm anh.

-Em đừng tự nhận mình điên chứ? – Anh bây giờ mới he hé mắt, nhìn cô chêu ghẹo.

-EM KHÔNG YÊU ANH. ANH NẪM MƠ ĐI.

-Em ngủ với anh. Ngủ thì mới mơ được.

-ĐỒ MẶT DÀY.

-Em đừng đen tối thế chứ, ngủ là ngủ chứ ngủ là cái gì.

-Anh ... - Cô cứng họng nhìn anh rồi cũng lặn vào lòng anh mỉm cười hạnh phúc.

.....

- Thiếu gia, Tiểu thư ra rồi kìa - Nhân viên viện ảnh áo cười hào hứng nói.

-Ra rồi, ra rồi. - Nhân viên khác phấn khích hét lên.

Kay khẽ lườm, cậu là hôn phu tương lai lòng cậu không hồi hộp, náo nức thì thôi, cô ta là gì mà cứ loạn lên thế. Cậu cầm cuốn sách định cất lên bàn thì nhỏ bước ra làm cậu sững người, đánh rơi luôn sách xuống đất.

-Ôi trời ơi, đẹp quá đi mất thôi.

-Tiểu thư giống như thiên sứ vậy đó.

-Tiểu thư, người là cô dâu đẹp nhất trong tương lai.

Sammy không nói gì chỉ mỉm cười cảm ơn, tiến đến chỗ Kay đang đứng hình. Nhỏ chớp mắt hỏi

-Thế nào ạ?

1s

2s

3s

3s

5s....

- Vẻ đẹp của em ... - Kay mãi mới phát ngôn ra được 4 chữ

-Sao ạ? - Nhỏ lo lắng nhìn Kay, cô không đẹp sao?

-Không từ ngữ nào miêu tả nổi. EM TRÊN CẢ ĐẸP LUÔN ĐÓ SAMMY - Anh cười lớn, hạnh phúc bế nhỏ xoay một vòng. Nhỏ cũng hạnh phúc không kém. Đám nhân viên, vệ sĩ

nhìn vào cũng gật gù mỉm cười.

-Tiểu thư, thiếu gia, chúng ta chụp ảnh thôi nào.

-Được - cả hai đồng thanh.

Nhiếp ảnh gia vừa chụp vừa xuýt xoa, đây là chính là cái hồn , tâm huyết của mình bao lâu năm mới tìm kiếm được. Ông ta khóc không ra nước mắt liên tục chụp lia lịa.

Liệu họ có giữ được hạnh phúc này cho đến 3 năm sau hay không?

Chương Đặc Biệt là quà tặng mà tác giả muốn tặng cho các bạn. Nó có độ dài gấp 3 lần chương thường, nội dung cũng được nhấn mạnh hơn. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ tác giả * cúi đầu *. Tg sẽ cố gắng viết thật vừa lòng mọi người. Đọc xong nhớ cho tg một lời nhận xét để tg biết sửa chữa nhé. Lần nữa xin cảm ơn ạ ^^ !!

70. Chương 73: Định Mệnh, Chúng Ta Cùng Đánh Cuộc.

-Thiếu gia. Chào mừng cậu trở về - Tất cả vệ sĩ đứng trước cửa nhà Tekion cung kính cúi chào.

Hắn lạnh lùng bước qua không thèm đếm xỉa. Hắn lại trở về con người hèn nhát xưa kia rồi, hắn cứ ẩn mình trong vỏ bọc lạnh giá đến buốt tim ấy. Hắn sợ cái thế giới ngoài kia đến kinh tởm. Tàn nhẫn – Vô cảm. Đúng, thế mới là hắn.

Hắn xác nhận dấu vân tay rồi nhập mật mã. Vừa bước vào, ba hắn đã vắt hai tay đằng sau đi lại quanh phòng khách.

-Con mới về - Hắn cúi đầu hành lễ, giọng lạnh băng không chút cảm xúc.

-Tốt lắm.! – Ông gật gù hài lòng.

Hắn cũng chẳng nói gì thêm nữa, định bước vào trong thì ông cười mỉa mai, giọng chế giễu.

-Con với con bé kia thế nào rồi?

Hắn im lặng siết chặt tay, hắn đã cố quên đi rồi không ngờ chính ba hắn lại khơi gợi lại chuyện đó.

-Hả?Sao thế? Trả lời ta xem nào - Giọng ông càng thách thức, lấn át.

-Ba đừng xen vào chuyện của con - Hắn nghiêng người lại, lạnh nhạt nói.

-Ha ha ha ... - ông cười nhạt nhẽo rồi bỗng đánh mặt, nét đáng sợ hiện trên đôi mắt lão luyện - Đừng tưởng ta không biết gì. Tất cả là do con không nghe lời ta. Ta đã nói thế nào rồi hả? Lũ đàn bà ấy cùng một gạ với nhau cả thôi – Ông gằn từng chữ, giọng khinh thường rồi bỏ đi ngang qua người hắn.

Hắn hít thật sâu, cố nuốt cái đắng chát ứ ở cổ họng vào trong. Hắn không thể yếu đuối được nữa rồi. Cứ thế này, hắn không trụ được mất.

.....

Cạch

-Thiếu gia, dì mang thức ăn đến cho cậu đây. Nào nào, mừng cậu trở về đấy nhé. – Dì Tanaka mở cửa bước vào nhìn thấy hắn đang đứng cạnh cửa sổ, ánh trăng nhẹ nhàng chiếu vào khuôn mặt hoàn hảo từng đường nét như bức tranh tuyệt tác của phương Đông, vui vẻ, hứng khởi nói.

-Nào, thiếu gia. Nghe tin cậu về ngay trong ngày, ông chủ vui lắm. Mà vừa nãy lại nổi giận. Có phải thiếu gia lại chọc gì ông chủ không hả? – Dì Tanaka nói giọng đầy yêu chiều lẫn trách móc.

-Thiếu gia. Món cậu thích nhất đây nhé – Dì cầm một bát canh tiến đến gần chỗ hắn thì không thấy hắn phản ứng gì, như người mất hồn, đôi mắt hoang mang, lạc lõng không chớp.

-Thiếu gia, chuyện gì thế ạ? –Dì hơi ngập ngừng rồi cũng hỏi.

Hắn vẫn im lặng, vẫn tư thế đó. Không phản ứng gì.

-Thiếu gia.....

-Thiếu gia ... có phải ... có phải là .... - Một lúc lâu, dì Tanaka dường như đã tinh ý hiểu ra mờ mờ mọi chuyện liền nghẹn ngào hỏi.

-DÌ MAU RA NGOÀI - Hắn trừng mắt quát lên. Hắn không cho phép ai nhắc đến chuyện đó nữa.

-Đừng như vậy mà thiếu gia. Có phải là cô bé đó đã bỏ thiếu gia thật rồi không? - Những vết chân chim trên khuôn mặt dì co rúm lại, cổ kìm nén hỏi.

-CON BẢO DÌ RA NGOÀI - Hắn càng tức điên lên, mắt long sòng sọc, giọng âm độ tiếp tục xua đuổi.

-Thiếu gia .... Cậu đừng như 10 năm trước nữa. Đừng như thế thiếu gia – Dì càng nghẹn ngào, thê lương nhìn hắn. Cuối cùng, điều dì lo sợ cũng đã đến rồi.

* XOẢNG *

Hắn hất tung bát canh trên tay dì, thức ăn lênh láng trên sàn nhà, mảnh vỡ bát thủy tinh va chạm vào nền đất vang lên thứ âm thanh sắc lạnh đến gai người.

-DÌ ĐỪNG NÓI NỮA!!

-Thiếu gia, con lại làm dì đau lòng rồi – Dì chạy tới ôm chặt cậu, vuốt ve mái tóc mềm mại đầy cương chiều, yêu thương, nước mắt dì giàn dụa chảy ra.

Hắn tìm được điểm tựa, người như bị hút hết sức lực, trái tim bị cấu xé, ngàn mũi dao đâm vào ứa máu. Hắn nghiêng hoàn toàn vào lòng dì, khuôn mặt đau khổ mới hiện lên từng nét rõ rệt, sự khổ sở dày vò hắn từng giờ mà như từng thế kỉ.

-Dì .. dì ơi - Hắn khó nhọc, yếu đuối nói. Hắn chịu hết nổi rồi, hắn đã không muốn cho dì nhìn thấy, hắn đã cố gắng lắm nhưng hắn không làm được.

-Thiếu gia ... - Tiếng khóc của dì tâm thương đến nhường nào, sao lại thế này, sao lại xảy ra chuyện này. Có ai biết rằng thiếu gia đã đau đớn đến nhường nào chưa? Có ai hiểu cho thiếu gia không? Sao cứ làm người khổ hoài vậy? Thiếu gia là con người mà, sao chưa phút nào dì thấy cậu ấy cười. Chỉ khi cô bé ấy về đây. Vậy mà .... Dì càng buồn bã, ngẩng mặt lên trời cho nước mắt chảy vào trong.

-Con ... con đau quá... dì ơi - Giọng hắn vang lên như trút nỗi lòng mình. Nỗi đau của hắn biết dùng từ gì diễn tả đây. Hắn đã kì vọng nhiều thế nào, hắn đã cố gắng nhiều thế nào? Hắn đã tự nhủ với bản thân chỉ là người thay thế mà hắn cứ sa vào bùn lầy đen tối ấy.

-Dì xin con, dì lạy con. Con đừng như thế nữa. Dì cũng thấy khổ sở lắm.

Dì hoảng hốt nhìn từ khuôn mặt tuần tú, khô ngời kia đã có dòng lệ nóng chảy không ngừng. Tim dì như vỡ vụn ra nhưng thấm vào đâu so với nỗi đau cậu đang chịu đựng. Khi mẹ thiếu gia bỏ đi, thiếu gia cũng chỉ im lặng ngồi đợi chờ một cách ngu ngốc, dì chưa hề thấy thiếu gia khóc.

-Con cũng van dì, con lạy dì, dì giết con đi. Con đau quá - Người hắn sụp sụp ngã phịch xuống đất đến nỗi mảnh thủy tinh vỡ khi nãy đâm vào, máu hòa cùng nước lan tỏa ra khắp sàn, hắn cũng chẳng đoái hoài gì. Chỉ bầu vú chặt lấy ngực, đôi mày nhíu lại, cố chịu đựng.

-THIẾU GIA – Dì Tanaka bịt miệng hét lên thì hắn bị mảnh thủy tinh vỡ đâm sâu vào. - Trời ơi, thiếu gia .... dì van con mà . Con đừng hành hạ bản thân mình nữa.

-CON KHÔNG CHỊU NỖI RỒI DÌ ƠI - Hắn cũng hét to lên, nước mắt vẫn tuôn ra không ngừng, hắn ôm mặt như cố che đi nước mắt của mình.

-Hãy cố lên thiếu gia, dì sẽ bảo vệ cho con mà... Nào ngoan đi... ngoan đi – Dì ôm hắn vào lòng, dỗ dành, vỗ về. Hắn càng cảm nhận được cảm giác ấy, càng khóc lớn.

- CON phải thế nào đây dì?

- Con phải sống tiếp thế nào đây dì, con lạy dì. Dì giải thoát cho con. - Hắn đau khổ tới mức như chết đi sống lại, phải chăng cứ chết nhẹ nhàng một lần.

- Thiếu gia, con đừng nghĩ bậy. Không được . tuyệt đối không được.

-Thiếu gia, con đừng như vậy nhé, dì đau lòng lắm.

-Dì ơi, con .... Con... con mệt mỏi quá.... Con thực sự mệt mỏi .... - Giọng hắn cứ yếu dần đi, hắn đã gần hai ngày không ăn uống gì rồi, khuôn mặt tiêu tụy, hốc hác, xanh xao, đôi mắt thâm quầng lên.

Dì Tanaka một tay vuốt ve, dỗ dành cậu, một tay bịt chặt miệng mình lại để không phát ra tiếng khóc lớn.

Đêm đang bủa vây tay đan xen bờ vai nỗi nhớ bám theo gió đang ùa về đây

Khi cô đơn quạnh hiu gió rét căm đi nhiều vẫn nơi đây mình anh căn phòng đầy thương yêu

Chờ hoài vòng tay ấy chờ hoài nụ hôn ấy chờ một tiếng nói ấm áp

Chìm vào tình yêu ấy giờ người vội bên ai để lại trong anh bao đắng cay

Tại sao tại sao người lại vội ra đi
Con tìm đại khờ cứ nghĩ em sẽ quay trở về
Và muốn giữ lấy yêu thương bên anh
Vì ai vì ai mà người vội quên mau
Chẳng cần một lần nghĩ đến anh ra sao từng ngày bên cạnh những yêu thương
Em chôn vùi ở đây

Dakie đứng trước ban công, hai tay xỏ vào túi, dáng vẻ cô độc giữa không gian rộng lớn. Khuôn mặt đầm chiêu, nhũ mày lại đầy suy tính. Cậu đã mất tất cả rồi, từ bé cậu mất cha, rồi mất mẹ, rồi mất đi cả quyền sống của một con người. Mười mấy năm qua cậu đã sống nhọc nhằn trong sự khinh bỉ của lũ nhà giàu thế nào? Họ có coi cậu là con người hay không? Cậu chỉ một mực muốn bảo vệ nó. Ai thấu hiểu của cuộc sống mà đến chó nó cũng không thêm ao ước trong 1/5 cuộc đời cậu?

Dần dần cậu cứ tưởng cậu sẽ hạnh phúc bên nó và anh Kai, cậu bắt chấp tất cả. Rồi cậu lại mất nó. Cậu cười lạnh, nó là thứ duy nhất quan trọng trong ký ức của cậu mà còn tồn tại. Vì vậy, cậu sẽ đánh cược với định mệnh. Giờ nó quay về, nhất định cậu sẽ giữ chặt nó. Nếu cậu mất nó, cuộc sống của cậu sẽ lại vô vị, nhàn nhạt trôi qua vô ích. Cậu tuyệt đối giữ chặt nó, bảo vệ nó. Bao năm qua, có năm nào cậu không mệt mỏi? Cậu phải có được hạnh phúc. Định mệnh, chúng ta cùng đánh cược !

71. Chương 74 + 75 : Người Xa Lạ

3h45 giờ sáng.

Nó đi đôi chân trần dọc hành lang, đứng trước cửa phòng Kai, nó nhập mật mã rồi bước vào. Nó nhìn xung quanh thấy đồng tài liệu lộn xộn, đầy cộp trên bàn với vài cốc coffee.

Còn anh vẫn đang ngủ trên giường. Nó bắt giắc mỉm cười, anh ngủ thôi mà cũng đẹp nữa. Nó hí hửng rón rén chạy lên nằm cạnh anh, trùm chăn kín mít, luồn tay ôm eo anh.

Anh trước giờ toàn ngủ một mình, thói quen này được tập từ khi anh 3 tuổi. Giờ có người lại đang ôm mình? Anh đang ở nhà, ở ngay tại phòng anh thì tuyệt đối không có con gái. Vậy .... Anh nhũ mày cảnh giác he hé mắt thì thấy nó đang nghịch tung chăn anh, còn lăn bên này qua bên kia như mèo con.

-Aissss ... Sao công chúa lại ở đây thế? – Anh nghiêng người sang ôm nó không cho cựa, với tay lấy điện thoại nhìn đồng hồ.

-Không ngủ được – Nó nhàn nhạt trả lời nằm gọn trong lòng anh. Nói đến anh mới chú ý, mắt nó thâm quầng, khuôn mặt có phần hốc hác, mệt mỏi. Không lẽ vì hao hức hôm nay Dakie sang Pháp dự lễ đính hôn của Sammy và Kai hay là vì chuyện của Ken? Anh lắc đầu xua đi ý nghĩ trên, cố gượng cười chêu chọc.

-Không ngủ được thì sang phá anh hả? – Anh nheo má đầy cứng chiêu.

-Chỉ còn mỗi anh thôi mà – Nó nhăn mặt xoa xoa lại má, chu môi giận dỗi.

-À .... – Anh gật gù – Không có tụi nó thì mới tìm đến anh chứ gì?

Nó không nói gì, cong môi lên thích thú rồi trùm chăn kín đầu.

-Anh ăn thịt em đâu mà sợ? – Anh xoa xoa cái đầu bị ngăn bởi một lớp chăn.

-Ai thèm? – Nó bỏ chăn ra lè lưỡi, lườm anh rồi lại trùm kín vào.

-À, mà anh bảo công chúa này - Một lúc lâu sau, giọng anh trùng xuống rõ rệt nó cũng cảm nhận được.

-Ừ - Nó gái ngủ ừ một tiếng.

-Em hãy .... – Kai ngập ngừng rồi nói tiếp – Em hãy xác định rõ tình cảm của mình đi.

Nó im lặng.

-Anh biết em rất khó xử. Đây là chuyện của em. Anh cũng không thích xen vào nhiều.

-Nhưng mà .... Mà Ken là bạn thân của anh, còn Dakie anh luôn coi nó như em trai. Vì em mà cả hai phải đau khổ thì thật xử khó cả cho anh.

Nó vẫn im lặng. Đôi mắt mở to không chớp.

-Em biết Ken nó đã chịu làm người thay thế... Chúng tớ nó đã muốn bên cạnh em nhường nào. Người thay thế? – Anh cười chua chát –Em biết thân phận người thay thế nó

thế nào không?

-Nói là người thay thế, nhưng nó yêu em nhiều lắm. –Anh nói tiếp, giọng càng lúc càng buồn bã.

Nó cũng không nói gì, nằm trong chăn, nó bịt chặt miệng lại đau đớn, đôi mắt ướt ươn.

-Còn Dakie? Từ bé, hai đứa đã gắn bó với nhau. Dakie luôn bị em làm tổn thương nhưng nó vẫn chịu đựng. Nó nuốt mọi sỉ nhục của mọi người để bảo vệ em. Em cũng chẳng biết gì cả. Nó đã đau đớn thế nào?

-Dakie luôn biết cách chăm sóc em, nó hiểu em muốn gì và thích gì. Nó chịu nhiều thiệt thòi từ bé nhưng vẫn cố vui vẻ. Ken thì khác. Nó giống em vậy. Cứ nhốt mình trong vỏ bọc ấy.

Vẫn không có câu trả lời nào từ nó. Anh cũng không nói gì nữa. Vì chính lòng anh cũng đang rối bời, hoang mang. Cả hai im lặng. Khoảng không gian cô đặc quấn quanh nó như siết chặt lại nỗi đau đang ngự trị.

1 phút ....

3 phút ...

10 phút ....

-Thôi, đừng suy nghĩ nữa. Em ngủ đi. Anh cũng mệt rồi. Mai anh còn đến công ty. – Anh vuốt ve nó, đôi mắt trùng xuống ưu thương.

- Em ... Em là người xấu phải không? – Nó mở chăn ra, đôi mắt lúc này đã nhòe lệ. Con người sau dòng nước nóng đen láy, sâu thẳm, hiu quạnh.

-Ừ, em là người xấu. Em chỉ biết làm tổn thương người khác thôi. – Anh siết chặt nó vào lòng, nhẹ nhàng nói.

Tiếng nấc đau khổ vang lên giữa căn phòng rộng lớn mang bi thương của một cuộc tình .....

Anh chỉ là người thay thế và anh cũng biết điều đó mà

Em xin lỗi vì đã ko thể cho anh biết được sự thật là

Bao ngày tháng qua anh là người thay thế người ta

Dù ko thể bên anh nhưng anh hãy cho em sự thứ tha..... Nó tự nhủ với lòng mình như thế, nhưng sao cứ nhớ đến hấn là nó lại đau quá.... Thật sự thì tình cảm của nó với hấn là gì? Với Dakie là gì?

Nó không thể bỏ Dakie được, nó yêu Dakie đến nỗi sau ba năm, lần đầu tiên về Việt Nam, nó chỉ cần nghe qua một bài nhạc, xem một bức ảnh thôi mà nó đã đau nhức, bệnh tình 10 năm trước có thể quay rồi. Ngay cả khi hấn hôn nó, nó còn tát hấn rồi nói “ Tôi hận anh”. Vậy nếu nó yêu hấn thì nó chỉ đau hơn vì nó chưa thực sự quên được Dakie. Quên thế nào khi nó sắp chuyển sang Nhật Bản, Trung Quốc? Khi tìm nó cứ thúc giục đến cạnh Dakie.

Nó cũng không bỏ Ken được, lúc Dakie bỏ đi thì chính hấn người dạy nó cách quên đi nỗi đau, luôn bên cạnh nó mỗi khi nó nhớ Dakie, chấp nhận làm người thay thế.

Nó với Dakie là một quãng thời gian dài từ khi còn bé, còn Ken chỉ là khoảng thời gian nó ở Việt Nam. Liệu hấn đau thì Dakie không đau hay sao? Dakie còn chịu đựng nhiều hơn cả thế. Ý nghĩ này cứ quanh quẩn trong nó, nó ép mình phải nghĩ nó với Ken là nhất thời mà thôi. Nhưng cứ ép bản thân như vậy, có GIẢI THOÁT được cho cả ba ?

.....

Sáng hôm sau.

Nó chớp chớp mắt từ từ dậy, quay sang bên cạnh thì đã không thấy anh đâu rồi. Nó gõ gõ đầu trở về phòng, chắc anh đi làm rồi.

Nó về phòng mình, chuẩn bị đi tắm thì nhận được điện thoại. Nó chán nản cầm máy lên “ Kelly “

-Alo.

-Mới ngủ dậy à?

-Ừ.

-Hôm nay bà định thế nào?

-Thế nào?

-Còn giả vờ được nữa. Hôm nay cả Ken và Dakie cùng đến dự đấy.

-Ừ. Biết rồi.

-Biết rồi mà bà còn thờ ơ thế à? – Cô bắt đầu gắt.

-.....

-Dù bà không có cảm xúc gì đi nữa thì cũng phải biết cách hài hòa đôi bên chứ? Tôi biết bà yêu Dakie nhiều lắm nhưng Ken thì sao? Bà định coi Ken như bao thằng con trai khác tự nguyện, bà không liên can đấy à?

-Không phải.

-Biết không phải là tốt nhưng nghe này, Ken không giống những thằng con trai khác. Tôi không bênh Ken nhưng tôi hiểu hắn phần nào.

-Ừ.

-Mau thu xếp rồi 10 h có mặt ở khách sạn đi.

-Ừ.

-Tôi muốn bà lựa chọn một lần dù không quyết định. Hiện Ken và Dakie đều ở Paris rồi. Đây là địa chỉ của Dakie và Ken. Khách sạn XXX phòng ABC, ...

-Đừng làm khó tôi, Kelly – Nó gằn giọng.

-Bà hãy xác định rõ ràng đi được không? Bà không thấy mọi chuyện đang rối lên hay sao?

-Rối lên? Thay thế. Khi người chính quay về thì phải buông tay. Quy luật là thế. Mọi chuyện nên nhẹ nhàng.

-BÀ NÓI THẾ MÀ NGHE ĐƯỢC À?

-.....

-Hừ, tôi cúp máy đây.

.....

Nó đứng trước khách sạn Ritz, theo sau là 7 vệ sĩ lần lượt bước vào gây không ít sự chú ý và dường như việc này trở nên quen thuộc. Khách sạn Ritz là một khách sạn nổi tiếng và đặc biệt sang trọng ở Paris. Nằm ở số 15, quảng trường Vendôme thuộc quận 1, khách sạn này được mở vào ngày 1 tháng 6 năm 1898 bởi César Ritz.

Nó lạnh lùng, thờ ơ bước vào nhưng trong lòng thì rối bời, phòng 156 của Dakie và 210 của Ken. Chọn cái nào? Nếu thường thì nó sẽ nhảy ngay đến phòng Dakie, ôm chặt anh và nũng nịu đòi anh đưa đến Bar Hemingway. Nhưng đôi chân nó cứ chần chờ. Nó dễ dãi thế sao? Chỉ nửa tháng về Việt Nam mà quên người con trai mình yêu suốt 3 năm. Nó tự cười chế nhạo mình.

-Tiểu thư Wilson, hân hạnh khi cô đến - Một hàng tiếp viên, quản lý đồng thanh.

Nó cũng cúi đầu đáp lại.

-Tiểu thưWilson, cô có đặt phòng trước không ạ? - Quản lý quây lên hỏi.

Nó lắc đầu rồi búng tay một cái. Một tên vệ sĩ bước lên

-Đưa chúng tôi chìa khóa phòng 210.

-Xin lỗi, vì quyền lợi của khách hàng, an toàn của khách. Chúng tôi tuyệt đối không thể. Mong tiểu thư thứ lỗi.

Nó nhướn mày, nhìn tên quản lý với ánh mắt sắc lạnh.

-Hay thế này. Để tôi gọi điện cho chủ nhân phòng. Được không ạ?

- Không được – Tên vệ sĩ trả lời thay cô.

-Thế thì chúng tôi không còn cách nào khác thưa tiểu thư. – Tên quản lý cũng khá bối rối vì biết chủ khách sạn này có quan hệ khá thân thiết với gia tộcWilson.

Nó không nói thêm gì, phẩy tay bước đi.

-Tiểu thư. Chúng tôi ....

-Tôi đến Bar Heming way. Cầm sao? – Nó nghiêng người khó chịu, âm vực giọng lạnh lẽo.

-Dạ không. Chúng tôi rất hân hạnh được phục vụ tiểu thư.

Nó gạt đầu rồi cùng đám vệ sĩ bước đi. Vừa đi lòng nó như lửa đốt. Cái quái gì đang xảy ra thế? Lẽ ra nó nên đến phòng của Dakie, vậy mà.... Ôi, nó nên quay lại. Đang chần chừ, thì nó bắt gặp ngay đám vệ sĩ cùng Hiya đang canh trước cửa phòng hắn.

Hiya vừa nhìn thấy nó liền nhận ra ngay, lập tức cúi chào nhưng ánh mắt có phần ác cảm.

-Chào tiểu thư – Hiya lãnh đạm nói, cậu không gọi bằng chị hai nữa.

Nó vẫn đứng kiêu ngạo khoanh tay thản nhiên coi họ như không khí. Bản tính này của nó ai cũng biết Hiya chẳng chấp vật làm gì.

-Tiểu thư muốn vào trong – Phát ngôn viên vừa nãy của nó lên tiếng.

-Không được. Anh hai không muốn gặp ai - Tất cả vệ sĩ của hắn chắn ngang cửa. Vệ sĩ của nó cũng bắt đầu mạnh dạn dần hàng bảo vệ nó.

- Phì – Nó phì cười nhạt nhẽo, lạnh băng. Muốn giải quyết lũ này không phải cô không làm được. Nhưng nếu làm thế thì thật không nể mặt chủ khách sạn. Hơn nữa, khách

sạn này luôn được người có danh tiếng, máu mặt qua lại. Việc giữ yên tĩnh là nhiệm vụ tối cao hàng đầu.

Nhìn thấy hành động của vệ sĩ nó, Hiya tinh ý hiểu ra, liền lên tiếng, giọng có phần chế giễu.

-Tiểu thư Wilson cao cao tại thượng của nhàWilson, ở Paris ai ai cũng biết định làm gì sao ạ? – Hiya thừa biết chuyện của nó và Ken. Cậu theo hắn bao năm, gần như chuyện gì hắn cũng nắm rõ.

-Cậu đoán xem – Nó cũng không thiện cảm, thách thức đáp lại. Trong lòng thì chỉ muốn biến khỏi đây. Lẽ ra cô đang cùng Dakie vui vẻ rồi, tự nhiên bây giờ ở đây gặp rắc rối.

Nó cũng không hiểu chính mình nữa.

-Một tên quèn hèn như tôi ở Châu Á nước ráo sang lãnh địa của tiểu thư. Tôi dám làm gì được ạ?

-Biết thì tốt. Mau mở cửa. – Tên vệ sĩ của nó lớn tiếng, giọng tức giận.

-Xin thứ lỗi. Tôi ....

-Đủ rồi, ồn ào quá – Cánh cửa bật ra, hắn hờ hững nói. Nãy giờ, hắn dựa người vào cửa, đã nghe hết rồi.

Khi mắt hắn và nó chạm nhau, bao cảm xúc dồn nén bật tung ra nhưng cả hai đều lảng tránh, im lặng.

Hiya cùng vệ sĩ đứng gọn sang một bên. Nó dẫn do một lúc rồi cùng hiên ngang bước vào, coi thường Hiya và đám còn lại. Hiya, hẳn nghĩ mình là ai? Khi.

Cách

Nó đóng cửa lại, nhìn hẳn đang quay lưng về phía nó đứng gần cửa sổ nhìn xuống phố.

-Sang Paris mà không muốn gặp em sao? –Nó khoanh tay, vắt chéo chân, dựa vào tường.

-Em có thấy mình ác quá không Jasmin – Hẳn không nhìn nó, giọng trầm buồn

Nó im lặng.

-Em biết rõ tôi là người thay thế nhưng tôi yêu em nhiều lắm mà. Tôi muốn quên em đến phát điên mà sao em cứ cố tình xuất hiện trước mặt tôi. Em có biết cảm giác của một thằng con trai là người thay thế không? - Giọng hẳn đều đều, bi thương.

-Anh trách em?

-Tôi không trách em. Vì chính tôi cầu xin em cho tôi làm người thay thế cơ mà. - Hẳn cười chua chát, thê lương.

Hẳn đứng dậy, tiến gần nó hơn.

-Tôi cũng không trách Dakie. À mà tôi có quyền đó sao? - Hẳn nhếch mép. – Tình cảm của em và Dakie là 3 năm gấp 6 gần so với nửa năm của tôi với em. Tôi không biết em thích gì, tôi không biết em muốn gì, tôi chả hiểu gì về em cả. Tôi cứ ngu ngốc dõi theo em và bảo vệ em mà thôi.

-Tôi cố mình nói rằng tình cảm đó chỉ là nhất thời mà thôi. Tôi còn biết Dakie đau hơn tôi nhiều lần, tôi biết ở bên cậu ấy em rất thoải mái vì cậu ấy rất hiểu em. Cậu ấy biết cách làm em hạnh phúc, luôn bảo vệ cho em còn tôi thì không. Trước giờ toàn là tôi ngộ nhận. .... Vì thế, ...tôi không muốn mình tranh giành hạnh phúc với người khác. Tôi càng không muốn bản thân vì hèn hạ thiếu thốn tình cảm phải đôi co làm gì.

- Anh .... – Nó định nói gì thì bị hẳn cắt ngang

-Vì tôi biết, dù thế nào tôi cũng THUA mà thôi. Phải chăng cứ dễ dàng chấp nhận một người đau còn hơn 3 người cùng khó xử?

-Nếu t ôi là Dakie thì sao? Khi em thiếu tôi, người khác đến cạnh em, em quên thời gian bên tôi mà dễ dãi ở bên người ấy và em cho tôi là KÍ ỨC?

-Dễ dãi? – Nó cười khẩy, nó đang cảm động khi biết một con người tàn nhẫn máu lạnh như hẳn đang tâm sự với nó, đang đặt hoàn cảnh của người khác vào mình thì hẳn nói

thế là ý gì? Ý là nếu nó quay lại với hẳn thì hẳn cho là dễ dãi, hẳn khinh thường sao?

-Anh khinh thường em sao?

-Anh chưa bao giờ nghĩ vậy.

-Anh cho em là dễ dãi? - Giọng nó bắt đầu tức giận

-Anh không có. - H ắ n c ù n g b ắ t đ ầ u g ắ t

-Anh cho em đến với anh là em dễ dãi? – Nó nhướn mày, giọng đầy khó chịu

-Anh đã nói là anh không có, em đừng xuyên tạc ý nghĩ của anh.

-Anh còn chối. Em cho anh hay, không quá 3 tháng đàn ông các anh được em đếm xỉa tới đâu. Anh đang nhạo báng em. – Nó nổi nóng lớn tiếng gay gắt.

-Em đừng bướng bỉnh nữa Jasmin. Anh chưa bao giờ có suy nghĩ như thế. - Hẳn vò đầu cố giải thích – Nhưng nếu em muốn thế thì em cứ hiểu vậy đi – Hẳn bắt lực.

-Được lắm. Anh được lắm. Anh nói muốn quên em phải không? Tốt thôi, mong rằng từ nay không bao giờ chúng ta gặp nhau. Có gặp nhau cũng người xa lạ đi. – Nó nói xong quay phắt người bỏ đi mà tìm vỡ vụn. Mày đã thấy ngu ngốc chưa? Mày đến đây để nhận được cái này hay sao? Đến để cãi nhau với hấn sao?

Người xa lạ? Hấn từng người, chết lặng, chôn chân tại chỗ. Làm ơn, hấn muốn níu tay nó lại. Hấn vừa rồi đều nói dối hết. Hấn muốn hét lên rằng hấn đang nói dối thôi mà.

Tim hấn lần nữa bị bóp nghẹt lại. Đau đến nỗi khổ sở. Hấn như hút cạn sức lực ngã xuống nền nhà, cố dùng sức ít ỏi dựa người vào thành giường. Đau quá... Đau quá ...

Ai bảo hấn không biết nó thích gì? Nó lúc nào cũng thích ăn bánh kem, ăn hải sản, thích đi biển, thích cãi nhau với hấn rồi muốn hấn xin lỗi, lúc nào cũng đen tối dụ dỗ hấn rồi bỏ chạy cười khanh khách, thích hoa tu-líp tím, thích ôm người khác từ đằng sau, thích đi giày cao gót. Nó ghét khi cứ phải theo ý người khác, ghét một mình nhưng luôn chôn vùi bản thân, tách xa mình với thế giới,....

Ai bảo hấn không muốn tranh giành? Hấn muốn lắm chứ. Hấn muốn kéo nó lại vào lòng mình, hấn thèm thường cái thứ gọi là hạnh phúc, hấn chưa bao giờ yêu người con gái nào quá 3 ngày nhưng với nó thì sao? Là hơn nửa năm trời.

Hấn nói nó dễ dãi? Hấn đang cầu xin, ruồng bỏ lòng tự trọng mong nó dễ dãi với hấn, để hấn có thể làm nó thực sự hạnh phúc đây.

Vậy mà, nó nói gì? Nói từ nay là NGƯỜI XA LẠ. Giờ hấn phải làm sao đây? Hấn cười chua chát, bàn tay run rẩy kéo ngăn tủ ra, lấy một lọ thuốc không nhãn mác dốc hết vào miệng, vài viên thuốc còn rơi vãi lẫn cả sàn nhà.

-Anh .... – Nó kinh ngạc, mắt mở to hết cỡ, hai tay run run siết chặt lại nhìn cảnh tượng trước mặt.

-Sao ... sao em ... Không phải .. đã ... - Hấn cũng kinh ngạc không kém, yếu ớt nói , cổ vờ mấy viên thuốc và hộp giấu đằng sau..

72. Chương 76. Trống Vắng

Nó thần thờ tiến đến gần hấn, con người hoang mang không chuyển động.

CHÁT

Nó cảm giận tát hấn đến đỏ lừ một bên má, hấn không nói gì. Hấn chẳng cảm thấy đau nữa rồi vì tim hấn còn đau hơn cả thể.

-Anh biết anh vừa uống cái gì không? – Nó gần giọng nghiến răng nói, cổ giật mạnh lo thuốc sau lưng hấn.

Hấn im lặng, giữ chặt lọ thuốc.

-Không phải em về rồi sao?.

...

Nó giận dữ, lạnh lùng bước ra ngoài, chưa đi được vài bước thì Hiya chặn nó lại.

-Mau tránh đường – Tên vệ sĩ của nó nói rồi dí thẳng khẩu súng vào đầu Hiya.

-Tiểu thư Wilson, cô là loại sắt đá gì tôi không quan tâm, nhưng cô biết không? Từ khi cô xuất hiện, anh hai hết lần này đến lần khác chịu đựng mọi thứ bảo vệ cô. Cô có nghĩ đến không? – Hiya uất ức nói.

Nó im lặng.

-Rồi cô tìm được hạnh phúc vứt bỏ anh ấy như một thứ rác rưởi, dùng xong vứt bên lề đường à? - Giọng Hiya càng lúc càng phẫn nộ.

Nó vẫn im lặng.

-À à ... tôi quên mất – Hiya chế giễu nói - Một tiểu thư cao cao tại thượng xinh đẹp, giàu có như cô. Thằng con trai nào chả muốn cống hiến, nhỉ?

-Đủ rồi, mau tránh đường cho tiểu thư đi. - Vệ sĩ của nó cũng cái gì không kém,Hiya chẳng mảy may mà tiếp tục nói.

-Cô nghĩ xem từ lúc anh hai yêu cô, anh ấy lấy đi của cô một hào nào chưa? Lấy đi cái gì từ túi của cô chưa? Anh ấy làm mất đời con gái của cô chưa?- Hiya siết chặt hai tay, gồng mình lên, cố kìm nén để không nói quá to, hấn sẽ ra ngoài bên nó.

Bốp

Hiya bị cận vệ của nó đâm mạnh vào mặt, nhưng không thềm đánh trả, không thềm né tránh, chỉ trừng mắt đầy oán hận nhìn về phía nó.

-Hỗn láo. Tiểu thư, chúng ta mau đi thôi.

Nhưng chân nó vẫn không nhúc nhích. Ừ đúng, chúng ta nên đi thôi, nó muốn gặp Dakie, nó vốn từ đầu đã muốn thế mà lại đi đến đây. Nực cười lắm phải không?

-Hừ, cô mau quay lại nhìn anh ấy đi – Hiya hừ lạnh, chống tay lên, hất mặt qua khe cửa lúc nó ra chưa đóng vào. Tâm trạng đang giận dữ, nó làm gì còn nghĩ đến việc đóng cửa.

Nó cũng ngoái đầu lại, nhìn hấn đau đớn quần quai mà sững sờ.

-Từ lúc yêu cô, anh ấy đã đau khổ rồi, giờ còn hơn cả thế. NGÀY NÀO ANH ẤY CŨNG DỐC HẾT MẤY LỌ THUỐC VÌ CÔ ĐẤY - Hiya uất hận đến tận cùng, chỉ muốn xông lên đâm chết người con gái độc ác, vô tâm kia. Loại người như cô ta, không xứng với anh hai. Cậu cố nói thì anh không nghe, đẩy cậu ra. Nói cậu không được xen vào. Giờ thì ... sao đây?

-Trước giờ, không ai dám xúc phạm cô phải không? Sống trong nhung lụa sướng lắm phải không? Nhưng hôm nay, tôi nói cho cô biết. Cô là loại vô liêm sỉ, anh ấy cũng là người mà đâu phải súc vật đâu. Trái tim anh ấy là máu thịt đâu phải là cục sắt rỉ nhét vào.

Nó cũng không nói gì, chỉ nhìn hấn dốc thuốc vào miệng. Nó nhìn thấy tất cả.

-Anh hai ngu ngốc, vì cô mà tự nguyện ở bên cô. Giờ cô nhìn đi, cô vui rồi chứ. Vui rồi thì mau biến khỏi đây.

Nó ù ù bên tai, không nghe Hiya chửi mắng gì nữa, đôi chân vô thức tiến vào trong. Nếu là ngày thường, nó sẽ cho Hiya cùng tất cả người liên quan tới hấn trong 3 đời sống không bằng chết. Nhục nhã không dám ngẩng mặt nhìn ai. Nó sẽ khiến mồm của Hiya không những không nói được mà còn kinh tởm hơn thế. Nhưng lúc này tâm trí nó cứ nhìn chăm chăm vào người con trai kia mà thôi. Hấn yếu đuối thế sao? Nếu nó không quay lại thì nó đã hiểu lầm hấn mất rồi.

.....

Nó vẫn chết lặng nhìn hấn, không nói được câu nào. Hấn thì lảng tránh, hấn không thể nhìn lâu vào mắt của nó thế được. Hấn sẽ yếu đuối ra mặt mất.

-Anh ... Anh bị ...À mới sang Châu Âu không quen khí hậu nên bị cảm.

-NÓI DỐI – Nó gồng mình, mắt đỏ lừ hét lên.

-Em không phải anh, dĩ nhiên em không hiểu .... – Hấn chưa xót nói một cách đầy ẩn ý.

-....

Cả hai đứng một lúc không nói gì, hấn chỉ cầm găm mặt xuống.

-Nói đi, tại sao? – Nó giọng lạnh băng hỏi.

-Anh nói rồi mà.

-Không phải.

-Là em không chịu tin thôi.

-Vì em, phải không? - Giọng nó trùng xuống, nghẹn ngào.

Hắn bắt giác sững sốt, ngạc nhiên nhìn nó rồi cũng quay mặt đi, cười nhẹ.

-Em nói gì thế?

Hắn chưa kịp phản ứng gì tiếp thì nó đã khụy hai chân xuống nền nhà, ôm chặt lấy cổ hắn, tựa đầu vào bờ vai vững chắc mà nó nửa năm qua nó luôn tựa vào lúc yếu đuối nhất.

-Em... Chuyện gì thế? - Hắn chết lặng, ấp úng nói nhưng trong lòng thì càng đau đớn hơn, máu ở tim như bị trút cạn. Nó lại làm hắn gục ngã nữa rồi. Hắn muốn quên thôi mà. Sao nó không để cho hắn yên ổn sống, cứ dày vò hắn hoài vậy.

Hắn đang định đưa tay lên ôm nó thì bàn tay lạc lõng giữa không trung khi Dakie, Thiên, Kelly và Kai đột ngột xông vào phòng hắn.

Nhìn thấy Dakie, hắn từ từ hạ tay xuống đây thất vọng. Mọi người kinh ngạc nhìn cảnh trước mắt. Dakie buồn bã khép hờ lại rồi bỏ đi. Kelly và Kai vì là người ở giữa không biết phải làm thế nào thì Thiên đã xông vào, nắm chặt cổ tay nó, kéo ra khỏi người Thiên. Giây phút ít ỏi, hắn cố nắm tay nó nhưng cũng tuột ra. Cả hai đau đớn nhìn đôi tay đang tách dần.

Rằng em không thể lựa chọn cho giấc mơ mỗi người.

Vì em cũng đang lạc lối.

Và anh hãy nói thật lòng, anh rất thương rất buồn.

Chỉ cần anh gọi tên, em sẽ đứng lại.

Giữ em đi và nói.. yêu em.

-JASMIN. EM KHÙNG RỒI. EM MAU NHÌN DAKIE TỔN THƯƠNG THẾ NÀO ĐI – Thiên lớn giọng phần nộ - Còn cậu, chuyện của cậu và nó. TÔI TUYỆT ĐỐI KHÔNG - ĐỒNG – Ý.

Nói rồi, Thiên kéo một mạch nó ra ngoài thì Hiya lê lét trong bộ dạng thảm thê, mặt đầy vết thâm, quần áo rách vài chỗ yếu ớt nói.

-Vậy anh hai ... của tôi ... thì không tổn thương hay sao?

Thiên nhếch mép, đấm một phát nữa vào mặt Hiya. Hiya yếu đến nỗi không chống cự nổi ,lăn phăng vào góc tường.

-HIYA - Hắn quát lớn lo lắng. Hiya thật sự rất giỏi, võ công không kém hắn là bao mà bị đánh thế này chứng tỏ chỉ có thể là Thiên hoặc Kai mà thôi. Nhưng Kai có đánh Hiya thì cũng phải nể mặt hắn, thế nên. Chắc chắn là ... Thiên.

-NGUYỄN THANH PHONG, CẬU NÓI TÔI XEM NÀO. NGAY KHI CẬU CHẤP NHẬN LÀM NGƯỜI THAY THẾ, CẬU PHẢI NGHĨ ĐẾN ĐIỀU NÀY CHỨ?

-Đúng - Hắn ngậm ngùi đáp.

-Thế nên, NGÀY HÔM NAY CÓ LÀ DO CẬU TỰ NGUYỆN. HÃY BIẾT ĐIỀU MỘT CHÚT. TÔI KHÔNG CẦN BIẾT AI VỚI AI ĐÂU. – Thiên nghiêng răng ken két, lời xềnh xệch nó đi.

Thiên từ bé đã cao ngạo, ngang tài việc này ai ai cũng rõ nên không trách anh làm gì.

Kai siết chặt tay nhìn đứa bạn thân của mình đau khổ mà cũng không làm được gì.

-Xin lỗi, tại tôi cả.

-Cậu có lỗi gì, em gái cậu đã cho tôi nửa năm hạnh phúc tôi chưa từng mơ tới.

-Trong khi nó làm cậu thế này à?

-Là tôi tự nguyện đấy chứ.

-Xin lỗi. – Kai cũng chỉ biết nói từ cuối cùng rồi bỏ đi. Kelly bần khoăn, cúi đầu chào. Hấn gật đầu chào lại.

Trống vắng. Tất cả họ đều đi rồi. Tất cả đều đứng về phía Dakie. Như thế thử nói xem, hấn có tranh giành thì được gì? Được người hấn coi như em trai bị đánh thế kia, được trái tim hấn cứ dần dần nhuộm màu đen, cả thế giới xung quanh hấn sụp đổ.

73. Chương 77: Tam Giác Gia Tộc

-Cảm ơn tất cả mọi người đã có mặt ở đây. Đó là niềm vinh hạnh lớn đối với chúng tôi. – Kay cười hòa nhã, đứng trên bục cùng Sammy nói. Trông họ thật đẹp đôi quá. Giống như một bức tranh quý tộc của Hoàng gia. Ai ai cũng mừng cho họ.

Nói là lễ đính hôn thôi nhưng được tổ chức long trọng không kém gì lễ cưới bình thường. Buổi lễ không chỉ là chúc mừng còn là các mối làm ăn, gặp mặt của các vị có danh tiếng, sức ảnh hưởng lớn với thị trường, văn thể thể giới.

-Chúc mừng hai cháu - Bố nó đưa cho Sammy một chiếc hộp bọc nhung lụa, nhìn thôi cũng biết quý giá chừng nào.

-Cháu cảm ơn bác vì đã đến đây. Cháu biết bác rất bận mà – Sammy lễ phép nhận ái ngại nói.

-Cảm ơn anh chị -Bố mẹ Sammy cũng cảm ly rượu tiến đến.

Nó và Kai cùng gặp đều người một góc 90 độ cung kính.

-À , à được rồi. Hai đứa cũng đến làm bác vui quá. Lâu không gặp hai cháu - Mẹ Sammy trùi mền vuốt tóc Kai và nó. Bà sang trọng, quyền quý không kém gì các bậc phu nhân ở đây.

-Cháu tiện cũng cảm ơn bác đã giúp chúng cháu việc ở Italy – Kai nhã nhặn, tinh tế, lịch thiệp nói. Anh đích là một hoàng tử chính hiệu của gia tộc Wilson, người thừa kế chức vị tối cao.

-Không sao. Không sao. Bà ta đáng bị như vậy mà. – Ba Sammy cười, giọng trầm trầm từng trải.

Nó và anh chỉ mỉm cười đáp lại.

-Anh chị tiếp khách đi. Chúng tôi xin phép - Mẹ nó từ tốn nói. Cuộc nói chuyện tuy ngắn ngủi nhưng đầy đủ, không giả tạo, nịnh nọt như “ sơi dây chuyển của chị đẹp quá, mua bao nhiêu triệu USD vậy? “ hay “ Hôm nay trông chị chẳng khác nào bà hoàng nhé “ ..... Có lẽ, gia đình nó, Sammy, Kelly thân nhau quá rồi, mọi người ai cũng hiểu, và không dám đụng chạm gì đến.

Gia đình nó đi đến chỗ bàn tiệc thì gặp Dakie cùng ba mẹ - chủ tịch tập đoàn dầu khí lớn nhất Nhật Bản.

-Cháu chào hai bác – Dakie cúi đầu chào rồi nhìn sang nó, anh gượng cười khổ sở. Nó cũng nhận ra, lòng khề trùng xuống.

-Xin chào

-Vâng, xin chào - Bố mẹ nó và bố mẹ Dakie qua lại chào nhau.

- Công chúa của gia tộc Wilson thật sự rất tuyệt - Mẹ của Dakie lấy khăn che miệng trầm trồ.

Nó mỉm cười nhẹ.

-Dakie con vẫn khỏe chứ? – Ba nó bắt tay cậu hỏi.

-Dạ, cảm ơn bác đã quan tâm, cháu vẫn khỏe. - Cậu lễ phép nói.

-Rất tốt – Ba nó gật gù hài lòng.

-Tình cảm hai đứa tiến triển thế nào rồi - Mẹ nó cười hiền hậu, đầy ẩn ý hỏi.

Dakie và nó hơi ngạc nhiên rồi cũng chỉ cúi đầu cười.

-Ôi trời, xem hai đứa nó kìa. Thế này rồi mà ta còn chẳng biết gì đây – Ba Dakie bật cười thích thú.

-Con cũng định đợi Jasmin qua Nhật Bản hoạt động rồi mới nói cho ba mẹ.

-Ha ha, Dakie, Jasmin. Hai con thật xứng đôi quá. - Mẹ Dakie nói xong cả hai gia đình đều nhìn nhau cười, cùng nâng ly.

Ở một góc khuất sau cột nhà to gần cầu thang, một bóng người cô độc, đau đớn nhìn họ hạnh phúc, bàn tay vô thức siết chặt ly rượu. Mảnh thủy tinh đâm vào tay đến bật máu.

-Sao thế? - Giọng ba hấn – ông trùm Yukir phát ra từ phía sau vang lên.

-Không có gì – Hấn giật mình rồi lấy lại vẻ lạnh lùng lên tiếng.

-Mau lau sạch tay đi. – Ông đưa cho hấn một chiếc khăn tay và băng Urgo.

Hấn không biểu hiện cảm xúc gì, hồ hững cầm lấy lau tay rồi băng vết thương lại.

-Có muốn đến đó không?-Giọng ba hấn đầy khiêu khích, chế nhạo

-Không - Hấn lạnh lùng trả lời. Hấn không muốn gặp nó nữa, hấn không biết phải đối mặt thế nào. Tim hấn không sắt đá đến vậy đâu.

-Sao hả? Con hèn nhất vậy à? – Ông cười mỉa mai.

Hấn im lặng không nói gì.

Ông đợi cho gia đình Dakie đi, liền kéo mạnh hấn tới trước gia đình nó.

-Xin chào – Ông cầm ly rượu lắc lư, cười xã giao.

Nhưng khi gia đình nó vừa quay đầu lại thì .....

*Xoảng ... Xoảng *

Ly rượu trên tay ba mẹ nó và ba hấn lập tức lần lượt rơi vỡ trên nền nhà. Ba vị nhìn nhau sững sờ rồi chuyển sang tức giận phần nộ.

Hấn cũng khó hiểu nhìn ba mẹ nó nhưng cũng chẳng hiểu được gì.

Kai nhíu mày xem xét, ba hấn đầy thù hận nhìn gia đình anh. Ba anh cũng siết chặt tay cầm giận, khó chịu. Mẹ nó khẽ run vút chặt tay ba.

-Vâng, xin chào – Anh mỉm cười cúi đầu.

Không ai phản ứng gì....

Chuyện gì...???

Chuyện gì từng xảy ra giữa gia đình nó và gia đình hấn?

..... Thật ra, là chuyện gì?

-Phục vụ - anh cũng bắt đầu thấy bức bối, ba anh là một người ngoại giao cực kì giỏi, anh có được điều là học hỏi từ ông. Trước tình thế nào, ông cũng xoa dịu rất tốt. Ông gây ra lỗi thì đối diện lại luôn cảm thấy có lỗi. Ba anh rất giỏi. thực sự rất giỏi, nhưng hôm nay sao ông anh đánh vỡ ly rượu rồi chôn chân đứng thế kia.

-Dạ, thưa thiếu gia. Ngài dùng gì? - Một anh phục vụ lễ phép.

-Dọn dẹp. Lấy ly mới.

-Không cần – Ba nó chột giọng lạnh tanh.

-Ba à, người ta đang nhìn vào kia. Ba hôm nay sao thế? – Anh nghiêng người chau mày nói.

-Kai. – Ông chợt gọi tên anh, khuôn mặt ngoài tức giận không còn gì.

-Vâng.

-Con có quan hệ gì với người của gia đình này không? – Giọng ông đầy kìm nén, đôi mắt vẫn không chớp nhìn đối phương.

-À, con với Ken – con trai bác ấy là bạn thân với nhau. Còn Jasmin với Ken từng là .... – Anh đang nói thì dừng hẳn lại. Một phần vì hàn khí từ ba vị tỏa ra quá bức, hai là không tiện.

-ĐỦ - RỒI! TỪ NAY, NGƯỜI TRONG GIA TỘC WILSON TUYỆT ĐỐI, TUYỆT ĐỐI KHÔNG QUAN HỆ GÌ VỚI GIA ĐÌNH BẮN THỦI NÀY – Ba anh tức tối, giận dữ quát.

-Gia đình bắn thủi? Bao năm rồi, ông vẫn hay miệng nhí? – Ba hần cười khinh miệt, trước giờ chưa ai dám cười thể với ba anh. – Không ngờ ông đã là chủ tịch đứng tập đoàn đứng đầy thế giới rồi. Khâm phục. Khâm phục. Vậy mà tôi không hay biết. - Giọng của ba hần hoàn toàn chả có gì là khâm phục mà chỉ thấy KHÔNG phục.

Ông chỉ biết người đối diện kia có thế lực rất lớn, tung tích của ông ta đến một ông trùm lớn như ông cũng không điều tra ra nổi đâu là lãnh địa của ông ta, đâu là tài sản của ông ta. Không ngờ, chỉ sau gần hai chục năm, ông ta đã lớn mạnh tới vậy.

-Ba. Thật ra 3 người có quan hệ gì? - Hần im lặng nãy giờ lên tiếng, âm giọng cực lạnh.

-Ta thì quan hệ gì với các vị cao cao tại thượng này được. Mà ông Wilson, gia đình chúng tôi cũng không muốn dính gì đến lỗ mốc mấy người. Con gái các người đừng hòng bước vào nhà tôi MỘT - LẦN - NỮA. – Ba hần như cố tình gây lại chuyện.

-Bác, cháu mong bác hãy cẩn thận khi cháu chưa bị cho là thằng điên – Kai nở nụ cười quynh rũ khiến bao tiểu thư xung quanh chết mê chết mệt nhưng đầy thâm hiểm – Ken, tôi đang rất nể mặt cậu đấy.

-Jasmin. -Mẹ nó gọi, giọng cũng không giữ nổi bình tĩnh.

Nó ngẩng mặt lên chờ đợi câu hỏi.

-Con .... Con từng vào nhà ông ta sao? - Mẹ nó run run, nhìn nó.

Nó không nói gì.

-Con mau nói đi - Mẹ nó bắt đầu gắt.

Nó gật đầu, trong suốt cuộc trò chuyện, nó chưa hé câu nào.

-CON ... - Ba nó trừng mắt định quát thì anh kéo tay ba lại, lườm gia đình hần đầy cay nghiệt. Thật là hỗn láo. Dám nói chuyện, xúc phạm gia tộc Wilson, anh tuyệt đối không bỏ qua.

-Nếu bác là cáo già, xin phép cháu cũng muốn nói với bác. Cháu là bọc vàng của những con cáo cụ. - Giọng anh như rít lên đầy đe dọa, đáng sợ, ám chỉ đến đời trước của gia tộc mình. Các đời nối nhau của gia tộc Wilson không những tài giỏi, có chỗ dựa thế lực mà còn vô cùng thủ đoạn, thâm hiểm. Đến đời anh là đời thứ 8 lại còn có thêm quan hệ với gia tộc Mark nhà Kelly và gia tộc Lambert nhà Sammy. Ba gia tộc lớn mạnh của thế giới – TAM GIÁC GIA TỘC.

-Chúng ta đi – Anh quay phắt người không thèm chào thể hiện sự khinh thường, cùng ba hàng vệ sĩ, cảnh vệ và gia đình mình trở về. Trước lúc gia về, không quên, xin lỗi gia đình Sammy với Kay, còn bắt tay, thỏa thuận các hợp đồng lớn trong tương lai.

Khi mười mấy chiếc xe ô tô, mô tô hiện đại bậc nhất của công nghệ ra về, ba hần nhìn theo cười nhếch mép.

-Một lũ cặn bã, dơ bẩn.

-Ba đang nói cái quái gì? - Hần nãy giờ chịu đựng đủ rồi liền gắt lên.

-Kia là đứa con gái mà con say đắm mà. Hãy quán lấy nó đi. Quán chặt vào. - Giọng ông chẳng kém phần đáng sợ, thâm ý vang lên.

-ĐỦ QUÁ RỒI. Con sẽ không bao giờ làm hại gia đình họ.

-Hừ - Ông hừ lạnh rồi lại mỉm cười lão luyện, độc ác. - Cuối cùng thì cũng phải kết thúc nhanh thôi. Mà buổi tiệc này ý nghĩ thật. Ta suýt hối hận vì không đến. Không ngờ đến nơi, cái thứ tìm bao năm không ra lại lù lù trước mặt - Ông bật cười ha hả.

-BA ĐIÊN RỒI - Hấn lập tức kéo ba hấn vào một góc khuất nhất

Hấn nhìn xung quanh không có ai thì mới tiếp tục lên tiếng.

-Giờ thì ba nói đi.

-Ta không có gì để nói - Ông thờ ơ nhún vai, nhưng trong đầu đang dần suy tính tất cả. - Con 18 tuổi rồi nhỉ? - Ông vỗ vai hấn nói, 18 tuổi rồi thì phải giúp ta chút đi, con thực sự là vũ khí lợi hại đấy.

-18 tuổi thì sao?

-À không sao. Mau ra chúc mừng rồi còn về nước. Ta có việc để làm rồi. - Ông giả vờ , đổi chủ đề rồi ra ngoài. Để lại hấn với một mớ rối tung. Thực ra là chuyện gì? Hấn có một linh cảm đau thương. KHÔNG tốt chút nào. Phải điều tra.

74. Chương 78 : Bắt Đầu (1)

Dì Tanaka bước vào phòng hấn, nhìn hấn thần thờ, như người mất hồn mà lòng đau thắt lại. Vừa nãy mang trà vào phòng khách của ông chủ , dì đã nghe được một cuộc nói chuyện.

-Ken, con .... - Dì ghen ngào, kìm nén nói đầy xót thương.

Hấn chỉ hờ hững liếc dì một cái, dì bước lại gần, ôm chặt hấn vào lòng, vuốt ve.

-Con của dì , con ngoan của dì. .... - Dì khóc to lên, như một người mẹ mất con, chua xót tận đáy lòng. Chuyện gì đang xảy ra thế? Chuyện gì thế này? Trời ơi. Thằng bé này nó có tội tình gì sao khi còn bé thì gia đình tan vỡ, bố mẹ đánh đập nhau rồi ly hôn, lớn lên thì bố nhồi nhét vào đầu toàn mafia, đến đâu cũng bị bạn bè chê cười, chán nản đến nỗi bỏ sang Việt Nam. Khi gặp được người con gái mình yêu tưởng hạnh phúc thì lại tổn thương như thế này. Chưa gì thì lại chuẩn bị làm vũ khí cho chính ba ruột mình.

-Con phải cẩn thận, biết chưa, biết chưa hả? - Dì dặn dò rồi đánh nhẹ vào người hấn yêu thương.

-Là ba con, phải không dì? - Hấn nhàn nhạt nói, mắt không chớp

-Phải cẩn thận, phải cẩn thận - Dì vẫn không kìm được nước mắt nói/

-Chẳng sao cả. Con mệt mỏi lắm rồi. Chết đi cũng được - Hấn bất cần, buông thả, chán nản nói.

-Đừng buông tay, đừng nản mà con.-Dì đột ngột xúc động nói.

-Buông tay gì? Con có nứ gì đâu? - Hấn tựa hấn người mình vào lòng dì, mỗi lúc hấn thế này, chỉ có dì mà thôi.

-Không được, không được như thế. Là hư đó con.

-Dì biết chuyện của ba con với gia đình Wilson không?

-Con biết rồi à? - Dì khẽ sửng sốt.

-Không gì cả. Chỉ biết là hiềm khích.

-Sắp rồi, sắp rồi.... Con hãy cẩn thận. - Dì nói giọng đầy lo lắng như một tai ương sắp ập đến.

-Sắp gì hả? Dì mau nói đi - Hấn bật hấn dậy. Hôm nay Kai đã xúc phạm ba hấn trước mặt hấn, hơn nữa, hai gia đình cứ như vậy hấn không biết phải đối mặt thế nào với nó.

-Thôi, dì đi nấu canh cho con. – Dì lảng tránh, bước ra ngoài.

-Con không ăn. Dì mau nói - Hấn càng điên tiết hơn, nóng nảy giữ dì lại.

-Thôi mà con ... - Dì bịt miệng để không phát ra tiếng khóc, rút tay ra khỏi tay hấn.

-Dì xin con, đừng hỏi dì chuyện ấy nếu con không muốn dì chết.

-DÌ? CON KHÔNG HIỂU .... - Hấn tức tối quát lên nhưng chỉ nhận lại được tiếng cửa đóng lại.

Hấn đập tay vào đầu một mẻ, mở tủ ra, lấy lọ thuốc không nhãn mác giống lần trước, định dốc vào miệng thì lại nhớ đến nó. Nhưng hấn lập tức xua đi, còn đổ hết vào miệng gáp gáp hơn.

Thuốc ngấm vào cơ thể, cơn đau xoa dịu đi đáng kể dù chính hấn cũng biết rằng uống loại thuốc này cực kì có hại cho sức khỏe. Nó chỉ giúp hấn làm giảm cơn đau bây giờ còn nó sẽ hành hạ hấn những cơn đau sau này.

Hấn lững thững bước ra khỏi phòng, cùng lúc cũng nhìn thấy từ phòng khách của ba có vài vị lạ mặt nữa bước ra, hấn nép vào góc tường.

-Tôi mong chúng ta hợp tác, hành động thật nhanh – Ba hấn bắt tay mấy vị kia hồ hởi nói.

-Tôi cũng vậy, nhưng không thể để phòng được đâu. Bên dưới gia tộc Wilson có một thế lực ngầm bí ẩn đến nỗi tôi chỉ biết rất lớn mạnh. - Một người trung niên già già đeo

kính nheo mắt lo lắng nói.

-Lão già đó sớm muộn đã biết trước thế nên hai đứa con đó thôi cũng khó đối phó rồi - Một người khác nói.

-Nhất là thằng con trai mà hay gọi là Kai. Nó thâm hiểm, cáo già không kém gì đời trước - Giọng đầy toan tính.

-Lần trước ta cũng gặp rồi, quả nhiên rất đáng để chào đón – Ba hấn gật gù cười quỷ quyệt – Nhưng đừng lo, ông ta có thằng con trai thì tôi cũng có ha ha ha – Ba hấn không kìm được bật cười khanh khách ghé rợn.

-Tôi cũng nghe danh con trai ông lâu rồi. Mong rằng mọi chuyện thuận lợi

-Được. Quyết định vậy đi.

-Được. Chúng tôi về trước đây.

-Xin phép ông. Chúng tôi về.

-Vâng. Các ông về cẩn thận. Quản gia Lee. Tiễn khách. – Ba hấn vui vẻ hấn lên cao giọng gọi.

Hấn nhắm chặt mắt lại không tin những gì vừa diễn ra. không, gia đình nó và gia đình hấn nhất định sắp xảy ra loạn chiến, rốt cục là có chuyện gì nhưng điều hấn đau đớn hơn cả đó là hấn đã hiểu những gì dì Tanaka nói. Hấn đang bị chính ba ruột mình lợi dụng, người mà hấn luôn tôn kính, người máu mủ duy nhất với hấn đang lấy hấn làm vũ khí đối phó với gia tộc nhà nó. Hấn nhú mày khổ sở, đôi mắt trùng xuống, tay ôm chặt lấy đầu từ từ trườn người ngã xuống đất. Tại sao? Tại sao lại đối xử tệ bạc với hấn như thế? Hấn đã ngấm biết ba hấn toan tính điều gì rồi.

Nỗi đau bị người con gái hấn yêu thương nhất bỏ rơi, nỗi đau bị ba ruột lợi dụng một lúc ập đến với hấn. Liệu có ai hiểu cho hấn được một phần không?

.....

Biệt thự chính của gia tộc Wilson.

Trong một căn phòng hoàng gia đặc biệt cao cấp, sang trọng. Ba mẹ nó đang ngồi trên ghế sofa đối diện anh em nó mười phần tức giận chưa nguôi phần nào.

-Việc đầu tiên. Cắt đứt mọi quan hệ với gia đình bản thủi ấy.- Ba nó trừng mắt giận dữ.

-Ba à. Tại sao thế? Con thực sự không hiểu. Tình bạn trong thế giới của con khó lắm mới có được. Cắt là cắt sao? – Kai không chịu nổi, khó chịu lên tiếng.

-Con biết gia đình ấy đã hại chúng ta thế nào không? Con biết sao bà nội con mất không hả? HẢ? – Ba nó càng ngày càng phần nộ

-Sao? Ba nói gì cơ? – Nó và anh cùng ngạc nhiên, ngẩng mặt lên.

-Không chỉ thế, gia đình bản thủ ấy hết lượt này đến lượt khác hãm hại chúng ta. Vì thế mà ông nội và ba mẹ đã rèn luyện, lập riêng cho các con một thế lực ngầm. Chứ nào có ai muốn các con dấn thân vào chỗ ấy? - Mẹ nó nhủ mày, giọng đều đều nói.

-Làm ơn hãy nói cho con biết chuyện gì đi. Đầu con đau đến phát điên đây – Anh vò đầu nhưc nhối.

-Việc thứ hai. Các con hãy chú ý điều hành công ty cẩn trọng đi. Và quản lý “ chân đen “ (thế giới ngầm) thật tốt.

-Ông ta tính hành động tiếp sao? – Nó hỏi, lông mày chau lại.

-Việc đó là không phải nói rồi. Ông ta bao năm tìm chúng ta. Giờ tìm được. Ông ta tuyệt đối không bỏ qua đâu. - Mẹ nó nói

-Hừ, con thực sự đang nể mặt bạn con. Nhưng ông ta dám làm gì, con không thể giương mắt làm ngơ. Hơn nữa, con chỉ nghe ông ta là một ông trùm mafia chứ có gì to tát đâu – Kai vắt chân, thả lỏng người dựa vào nệm sau.

-Kai, cái tính này của con. Ta làm sao mới sửa được đây hả? – Ba anh không hài lòng, gất lên.

-Con không biết giữa hai gia đình có mối thù hằn gì. Ba mẹ không nói. Con cũng không cần hỏi. Nhưng.... đụng đến gia đình chúng ta. Ba biết đụng đến gì không? Họ dám sao? – Anh ngồi thẳng lưng lên, ánh mắt sắc lạnh, giọng chứa toàn mùi chết chóc. – Còn nữa, cái chết của bà nội, con mà biết ai. Thì con chẳng cần biết đó là ai nữa. – Anh

cười khẩy, mỉa mai. Ba mẹ anh đã muốn giấu, anh cố hỏi làm gì, chỉ cần biết là ai, thì anh chẳng quan tâm người đó có thế lực thế nào? Hợp đồng lớn với tập đoàn anh cỡ nào?

Là bố ai? Là ông nội ai?

75. Chương 79: Bắt Đầu (2)

-Nếu Ken nói ra thì sao? - Giọng nó lạnh băng nhưng cũng đầy suy tính.

Lúc này, Kai mới bắt giác giật mình rồi phủ định.

-Nó không phải người như thế.

-Biết làm sao được bố Ken dùng thủ đoạn gì – Nó lập tức đáp trả sự phủ định của anh.

Đúng thế, làm sao biết được, ông ta dùng thủ đoạn gì như thôi miên hay dùng ai đó uy hiếp chẳng hạn. Kai bỗng trầm ngâm, suy nghĩ gì đó.

-Mau tách bang của con về Devil&Dark. Hãy làm mọi cách để chúng ta không một liên quan đến họ. MAU – Ba nó ra lệnh, ông cũng đang mưu tính một việc. Đúng là ông ta chỉ là một ông trùm lớn, so với gia tộc này thì có thể đẹp nhưng điều quan trọng là ông ta rất thủ đoạn và liều. Cái tính liều của ông ta trước nay, ba nó chưa bao giờ xem nhẹ.

-Vâng – Nó đứng lên, cúi đầu nhận lệnh. Rồi lên phòng thu dọn đồ đạc, vũ khí cần thiết. Lúc xuống nhà thì đã thấy hai hàng vệ sĩ và tiếng máy bay ù ù bên trên.

-Hãy đi một chuyến giải quyết gọn nhẹ. Sau đó, ở Nhật Bản và Trung Quốc hoạt động luôn. Nhớ cẩn thận.
-Ba nó cân nhắc.

-Vâng – Nó đáp gọn một tiếng rồi định cùng vệ sĩ lên máy bay thì ba nó chợt gọi giật lại.

-Jasmin.

Nó quay người lại chờ câu hỏi.

-Con rất yêu Dakie đúng không? – Ông tự nhiên hỏi không phải thừa, vì hôm nay Kai đã nói, tuy không hết nhưng người nhạy bén như ông hiểu cả rồi. Còn xác nhận Devil Phong, hẳn là quan hệ giữa con gái ông và con trai hẳn ta có gì đó rất đặc biệt. Ông phải lập tức dập tắt.

Nó chỉ cười nhẹ, đợi ba nói tiếp.

-Khi cần thiết, ta sẽ cho hai đứa cưới nhau.

SẬP....

SỤP ĐỔ.

Nó làm sao thế này, phải vui lên chút, hét lên chút. Ba nó dù rất quý Dakie nhưng vì thân phận của cậu mà có chút gì đó không ưa. Tình cảm giữa cậu và nó, ba không tán thành cũng không phản đối. Hôm nay ba đột nhiên nói vậy, ắt hẳn là ba đã biết phần nào quan hệ nó với hẳn rồi. Nào, Jasmin, mày mong điều này lắm mà. Đúng thế, nó mong điều này lắm. Sao giờ lại cảm thấy có một sự áp đặt thế?

Nó cố cười thật tươi khiến ba mẹ nó hài lòng nhìn nhau. Chỉ có Kai mới biết sự gượng gạo trong nụ cười ấy.

-Con xin phép.

-Đi cẩn thận nhé em gái – Anh ôm nó, hôn nhẹ vào mái tóc mềm mại như lụa, cổ nhìn sâu vào đôi mắt đẹp tựa sao Khuê ấy nhắc nhở.

-Ừ - Ba nó gật đầu nhìn bóng nó cùng đám vệ sĩ tinh nhuệ, tài năng hạng 1 lên máy bay về châu Á.

-Thật là, chưa đầy ba ngày mà cứ bay qua bay lại hai châu lục – Kai khẽ cười, vỗ tay vào trán mình.

-Thôi, con đến công ty đây. – Anh cúi người xuống, nhặt chìa khóa trên ghế rồi cúi đầu chào bước đi.

-Được. Hãy quản lý cục bộ thật tốt. Ta mong ta sẽ vui sau khi xem bảng thống kê thu nhập.- Ba anh gật đầu nói. Mẹ anh cũng chỉ nhìn con không nói gì. Chuyện giữa bà và anh vẫn chưa giải quyết.

-Con biết rồi ba.

.....

Căn phòng trở nên im ắng lạ thường. Ba nó lập tức tắt ngấm nụ cười vừa rồi, lấy điện thoại gọi cho ai đó.

-Hãy mau thông báo tình hình chú hoạt động ở Nhật Bản.

-.....

-Rất tốt. Cố gắng mở rộng toàn châu Á đi.

-....

-Đúng thế. Tôi và ông ta đã gặp nhau.

-.....

-Chắc chắn ông ta cũng đang mưu tính gì rồi.

-.....

-Được.

-..... – Ba nó cúp máy xong, đôi mắt hiện rõ sự thù hận, nhanh chóng thu xếp cùng mẹ nó đến gặp ông nội.

.....

-Anh hai. –Hiya cầm một tập giấy đặt lên bàn cung kính nói – Cô ta đã ra lệnh tách rời bang Devil&Dark ra khỏi Devil Phong rồi.

-Tiếp đi - Hấn vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, lãnh đạm ra lệnh.

-Hiện cô ta đang trên máy bay đến Nhật Bản.

-Làm gì?

-Cô ta sẽ bắt đầu tiếp quản thị trường châu Á.

* Xoảng * * Bộp * * Keng *

Hồn tạp âm thanh của sự rơi vỡ lần lượt vang lên. Hấn tức giận hất tung bộ bàn tiếp khách. Mất hấn long sòng sọc, tại sao? Tại sao lại là Nhật Bản? Không phải là nói quay về Paris sao? Tại sao lại như thế? Tóm lại, muốn dày vò hấn đến mức nào nữa đây. Hấn chết đi, họ mới vừa mất phải không?

-Em đã nghe ngóng được là ba cô ta đã ra lệnh.

Hấn nhú mày, không quá ngạc nhiên như biết trước. Hôm qua nhìn sự giận dữ giữa hai gia đình, ba mẹ nó vô tình biết được quan hệ của hấn với anh em nó, nhất định sẽ làm mọi cách cắt đứt.

-Nguồn?

-Em vào Bar lấy tiền thu nhập. Nghe Thiên nói chuyện điện thoại với cô ta.

- Ba anh có vẻ đang chuẩn bị một vụ làm ăn gì rất lớn. Em đã nhìn thấy lão Mổ Xẻ đến đây.

-Lão Mổ Xẻ? – Anh nhướn mày hỏi lại.

-Dạ đúng vậy thưa anh.

-Lui ra đi - Hấn phẩy tay, quay người đi.

Cánh cửa vừa đóng lại, đôi mắt hấn cũng bắt đầu nhắm dần. Thật sự là có chuyện rồi. Nhưng chuyện gì thì hấn chưa rõ. Hấn sớm muộn cũng điều tra ra mà thôi. Quên hấn là ai rồi sao?

.....

P/s Ham hố ngày 4 chap =))) Tg muốn nói một sự thật nè :’(Khi đọc lại truyện của mình. Thấy mười mấy chap đầu rất TỆ. Vừa Teencode (đã sửa lại) vừa sến, mô-típ hơi cũ nữa :’(Nên rất biết ơn luôn khi mọi người đọc đến chap này. Cứ đọc bình luận của mọi người là không kìm được mà bật laptop lạch cạch :D =))) :v. À mà cứ viết lời riêng vào thể này có làm ngắt mạch cảm xúc mọi người không? ^^!! ~

76. Chương 80: Cậu Chủ, Em Còn Phải Lấy Chồng

-Cậu chủ. Em đến lau dọn phòng – Mi Lan gõ cửa , vui vẻ nói.

-Vào đi – Kin giọng không cảm xúc ngồi giường ôm laptop làm việc lên tiếng.

-Vâng – Mi Lan máy lau nhà vào phòng cậu chủ, vừa nhìn thấy cậu, đôi mắt cô lại nặng trĩu xuống. Từ hôm ở bệnh viện về, cậu chủ luôn lạnh nhạt với cô. Tuy làm thế, cô có thể hòa đồng hơn với mọi người nhưng cô lại cảm thấy rất khó chịu.

Vừa lau nhà, Mi Lan buồn bã nghĩ. Thật sự là cậu chủ đã nghe hết rồi sao. Mà chắc chắn là vậy rồi nên cậu mới giận cô. Cậu sẽ nghĩ cô phản bội cậu, đi lấy con trai nhà bác Dương kia, cố gắng moi mót tiền trả lại cậu. Thật là, lòng cô như gánh thêm một cục đá. Cô thở dài thườn thượt.

-Cô đang ý kiến vì phòng tôi bẩn quá à? – Kin nhú mày, ngẩng mặt lên nói khi nghe tiếng thở dài của cô.

-Dạ Dạ ... em không có. – Cô vội vã xua tay phân bua. Khuôn mặt bối rối để đỏ ửng lên.

Cậu cũng chẳng thèm nhìn cô nữa, tiếp tục cắm đầu vào chiếc laptop với những con số chạy dài đến hoa cả mắt.

-Cậu ... cậu chủ - Mi Lan đắn đo, chần chừ một lúc rồi lên tiếng.

Kin im lặng, Mi Lan càng cảm thấy bức bối khó chịu.

-Em thực sự không hiểu

-Chuyện gì? - Cậu vẫn lạch cạch chiếc laptop hờ hững hỏi.

-Tại sao cậu tự nhiên lại khó chịu với em? Em đã làm gì sai sao?- Cô cầm chặt máy lau nhà, đôi mắt trừng xuống mặt mỗi.

-Không. - Cậu lạnh nhạt trả lời.

-Cậu cứ thế làm em ... EM RẤT KHÓ CHỊU ĐẤY! – Cô uất ức nói.

-Vậy tôi phải làm em vui, em mới vừa lòng sao? - Cậu lạnh nhạt trả lời.

Đôi mắt cô căng ra rồi bắt đầu ươn ướt. Cô thực sự uất ức, cô không hiểu vì sao cậu chủ lại đối xử với cô như thế. Nếu cô làm gì sai, thì cậu phải nói chứ? Sao cứ hành hạ cô bằng cách này.

-EM KHÔNG HỀ LÀM GÌ SAI MÀ. EM CŨNG KHÔNG CÓ Ý ĐỊNH NGHE THEO MẸ. TẠI SAO CẬU NGHI NGỜ EM.

-Tôi không nghi ngờ em.

-Chẳng phải cậu nghe hết rồi sao? – Cô càng ức hơn, lớn tiếng nói.

-Phải rồi sao? - Cậu hơi ngạc nhiên rồi cũng bình thản đáp.

-Rồi tự nhiên cậu cứ hành hạ em chứ sao?

-Hành hạ? Đồ ăn của tôi, em không phải làm nữa. Quần áo của tôi, em không phải giặt. Việc lau dọn là em tự nguyện. Hành hạ gì chứ? Em thử tôi xem.

-NHƯ THẾ MỚI LÀ HÀNH HẠ EM. Thà cậu cứ bắt em làm còn hơn lạnh lùng với em như thế. Thực sự là rất.... khó chịu – Cô khó khăn nói ra hai từ cuối rồi cúi gằm mặt quay người đi thì bị cậu gọi giật lại.

-Ai cho đi?

-Em đi lấy bàn chải – Cô vẫn không quay người lại.

-Ai bảo đi?

-Cậu .. Cậu thật là. Có bàn chải thì em mới kì cọ được chứ? – Cô bất giác tức giận quay lại, để lộ giọt nước mắt đang lăn dài trên má.

-Hơ... - Cậu thoáng ngạc nhiên rồi vờ không quan tâm - Quần gia dạy dỗ em thái độ với chủ nhân vậy à?

-Rõ ràng là cậu đang làm khó em.

Cậu gấp laptop lại để lên bàn, tựa người vào thành giường, chẳng thèm quan tâm tiếp đến cảm xúc của cô, nhàn nhạt nói một câu.

-Quyển rũ tôi đi.

HỚ?

XỆT XỆT...!!

ĐOÀNG ĐOÀNG !!

Mặt cô méo xệch, nghệ ra nhìn cậu chủ. Lần trước cô bị phạt cậu còn chưa hài lòng hay sao.

-Nhìn cậu giống đang quyển rũ em hơn đấy. Cậu đúng là vừa xấu xa vừa mặt dày – Cô dậm chân ỳnh ỳnh giận dữ, cầm máy lau nhà ra ngoài thì cửa mở hoài không được.

Sao vậy nè? Trời đất có chuyện gì thế? Cô nhăn nhó quay lại thì thấy cậu đang lắc lư điều khiển trong tay. Cô đập vào trán quên mất đây là cửa có thể điều khiển từ xa. Cái đồ hiện đại mà hại điện này đáng ghét chết mà.

Cậu xỏ tay vào túi, ung dung bước đến gần cô, khoe môi cong lên gian tà.

-Em nói tôi quyến rũ em sao?

-Không có. Không có .. Em không có – Cô sợ hãi, run run xua tay chối bay chối biến.

-Vậy em thử nói xem tôi có hấp dẫn không? - Cậu tiến sát gần cô làm cô run rẩy đến toàn thân mềm nhũn.

-Hả... Hấp... Hấp ... Dẫn..n ..n Dẫn – Cô lúng túng, khó khăn trả lời.

-Vậy em có thích không?

-EM KHÔNG BIẾN THÁI GIỐNG CẬU – Cô nhắm tịt mắt hét lên, nhưng chưa đầy 3 giây, cô lập tức hối hận – À không, không... Em ... em .... – Cô co rúm người lại, không dám mở mắt.

-Thế nào? - Cậu vẫn không buông tha cho cô. Cậu lạnh lùng với cô thì được. Nhưng cô thì không được lạnh lùng với cậu. Đây là QUY TẮC (rùng -_-). Mấy ngày nay, không được ôm cô, được bắt nạt cô, cậu thực sự rất bức bối. Nhất định để cô lên tiếng trước nhưng rồi vẫn là cậu.

-THÍCH – Cô bịt chặt hai tay, hét lên.

-Vậy chúng ta hành động đi – Cậu vòng tay qua eo cô kéo mạnh cô lên giường rồi nằm đè lên người cô.

-AAAA.... CẬU CHỦ. EM CÒN PHẢI LẤY CHỒNG !!!!

.....

-Mọi chuyện vẫn ổn chứ anh? - Kelly bước vào phòng làm việc của Kai mỉm cười hỏi.

-Em chưa vô trại sao? - Anh không nhìn cô, hỏi.

-Em đợi anh cùng vô cơ - Cô biết anh đùa, cũng thích thú đáp lại rồi ngồi phịch xuống bộ sofa đắt tiền.

-Anh đâu có điên giống em. - Anh liếc mắt, khẽ cười nhìn cô.

-Chắc vậy rồi. Vì yêu em sao thì làm sao điên được. Chỉ có những người cực kì tinh tế mới biết thôi nha - Cô nhăn mặt làm bộ đáng yêu chêu anh.

- Thật là ... - Anh không nói được gì, đành cười trừ.

-Mà em không giúp ba mẹ làm việc, lảng vảng ở đây làm gì? - Anh dí mắt vào vài bản hợp đồng hỏi.

-Em sang giúp anh còn sao nữa - Cô cau có, giận dỗi tu hết ly nước trên bàn.

-Em để anh yên là anh vui rồi.

-Anh ... đúng là chết tiệt. - Cô chau mày, ứ họng đành ngồi tự kỉ với ly nước. Anh mà đã vùi đầu vào công việc thì tất cả bị anh đá ra ngoài. Cô thật sự đang ghen tỵ đấy.

-Đấy. Giúp anh giải quyết đồng này đi - Anh bê đến trước mặt cô chiếc laptop và một đồng giấy tờ đặt rầm trên bàn làm cô suýt té xỉu. Cô nói vậy thôi mà. Làm thật sao?

-Anh tạo điều kiện cho em đấy. Làm đi - Anh cố nín cười, xỏ tay vào túi về chỗ ngồi của mình.

-Anh thật hiểu em quá đi - Cô mắt long lanh, khóc không ra nước mắt, cười mà miệng méo mó.

* Cốc * * Cốc *

- Vào - Anh lạnh lùng nói, chẳng thèm ngoái lên xem ai.

-Anh hai, tiểu thư bị nhà Tekion bắt cóc. - Người thủ đoạn siêu việt của anh giọng đều đều thông báo.

-Sao cơ? - Cô đứng bật dậy.

-Cái gì? - Anh gần giọng, nghiêng răng ken két. Sau con người sâu thẳm, đen láy ấy bắt đầu thu mình trầm lặng suy tính điều gì đó.....

77. Chương Đặc Biệt Phần 3

-Biệt thự riêng của hắn tại Nhật Bản-

*Cốc ... cốc *

-Vào đi - Hắn nhấp nhai ly café nhàn nhạt trả lời.

-Anh hai - Hiya cùng ba tên vệ sĩ bước vào cung kính đồng thanh.

Hắn chỉ liếc nhẹ một cái, không nói gì.

-Tiểu thư nhà Wilson muốn gặp anh. - Hiya thông báo giọng rõ tức giận, khinh thường.

Hắn thở hắt một mũi, không biết chuyện gì xảy ra nữa. Một lúc liên tiếp ập đến như dồn hắn vào đường cùng của ranh giới sống chết.

-Anh thấy thế nào?

-Cho vào - Hắn lãnh đạm đáp.

-Nhưng ..... - Hiya định nói gì thì ánh nhìn sắc lạnh của hắn làm Hiya im bật, gật đầu tuân lệnh lui ra.

Chưa đầy một phút sau, cánh cửa mở ra, hắn biết thừa là nó vào nhưng vẫn không phản ứng gì, ngồi trên ghế sofa, nhìn bên ngoài cửa sổ. Tim hắn nhói lên, pháp phòng không yên, hắn siết chặt tay kiềm chế bản thân.

Nó đi đôi chân trần nhẹ nhàng bước vào, khoanh tay nhìn hắn chưa đầy 10 giây rồi leo lên giường, lăn qua lăn lại, trằm chằm ngủ.

Hắn mặt méo xệch, cầm rút xuống đất, vò đầu cau có

-Em định làm gì nữa?

Nó vẫn nhắm mắt vờ ngủ, im lặng.

-Em muốn tôi chết đi em mới hài lòng phải không? - Thấy nó im lặng, hắn càng khó chịu, tim hắn muốn nổ tung ra, chạy thật nhanh đến ôm chầm lấy nó. Nó sẽ lại giả trò sở xoàng quỵến rũ hắn, đợi hắn sa lưới thì nó bỏ chạy hoặc là cho rằng hắn sàm sỡ trẻ em dưới 18 tuổi. Giận dữ bắt hắn đèn bù. Hắn cúi gầm mặt xuống, giọng trầm buồn.

Nó không trả lời, mà cố gắng hít hà mùi hương của hắn, day day gò má căng mịn của mình trên chiếc gối bông mềm mại của hắn, nó nhớ mọi thứ thuộc về hắn.

1 phút ....

2 phút....

3 phút ...

Chỉ ba phút thôi, mà hắn tưởng chừng ba năm trôi qua. Cả hai đều im lặng. Mỗi người theo đuổi một cảm xúc riêng. Nó miên man trong tưởng tượng hắn đang ôm mình, hắn

thì đắm chìm vào nỗi đau khi muốn quên nó cũng không được.

-Nếu không có gì, thì em về đi. - Hắn cố gắng gượng nói, quay lưng với nó. Từ bao giờ, hắn hèn nhát đến không dám đối mặt với nó thế.

Bây giờ, nó mới vươn vai, cựa mình ngồi dậy, ra khỏi giường. Nó búng nhẹ tay một cái. Teki, Teka đem vào một tập giấy và một con dao nhọn.

-Tôi đến đây với tư cách bang chủ Devil&Dark. – Nó khoanh tay, ung dung lạnh lùng nói nhưng chẳng ai biết trong lòng nó khó chịu đến thế nào khi phải hờ hững với hắn.

-Tôi muốn .... – Nó định nói tiếp thì hắn cắt ngang, hắn không muốn nghe lời đau lòng ấy nữa. Ngày nó rời Việt Nam trở về Pháp, hắn sống còn khổ sở hơn cả chết đi sống lại.

Làm ơn, đừng dạy dỗ hắn nữa.

-Tôi hiểu rồi. - Hắn nói xong, cầm bút, kí vào giấy tờ tách bang trở về vị trí cũ, rồi dùng dao cắt đầu ngón tay mình để máu chảy vào giấy xác nhận.

Tim nó bị bóp nghẹt trước những hành động nhanh vội của hắn. Mà nó cũng chỉ biết thần thờ đứng nhìn hắn làm vậy thôi.

-Hết rồi phải không? – Hắn quay mặt sang nhìn nó, không quan tâm đến máu đang chảy ròng ròng từ tay hắn xuống nền nhà vì vết cắt quá sâu.

-Cả anh và tôi đều biết chuyện gia đình mình rồi phải không? – Nó nghiêng đầu thần nhiên nói.

-Đúng - Hắn cũng cố giữ bình tĩnh trả lời

-Tối lúc cần tới. Tôi và anh sẽ là kẻ thù của nhau. Tôi sẽ không ngần ngại ra tay với kẻ làm hại gia đình mình đâu. – Nó gằn giọng xa lạ nói.

Những lời nói kia phát ra từ người con gái hắn yêu nhất đây sao? Hắn chẳng biết gì cả. Tại sao người đáng thương nhất lại là hắn. Hắn không hề làm gì gia đình nó. Hắn cũng chưa một lần làm tổn thương nó. Vậy tại sao? Tại sao? TẠI SAO? HẢ? Hắn hoang mang lạc lõng, vô vọng rồi tuyệt vọng tột cùng. Nhưng chính nó cũng đau chẳng kém gì hắn khi phải nói những lời vô tâm ấy.

Nó cùng Teki, Teka định ra ngoài thì cánh cửa bật tung ra, Hiya lại xông xộc tiến vào.

-Anh Ken, đàn em của anh thật cần phải dạy dỗ lại – Teki chắn trước người nó, ánh mắt đầy đe dọa.

-Loại đàn bà đê tiện, bỉ ổi. Cô mau cút ra khỏi đây. ĐỪNG BAO GIỜ XUẤT HIỆN TRƯỚC MẶT ANH HAI NỮA. DÙ TÔI CÓ BỊ ĐÁNH CHẾT LẦN NỮA CÚNG KHÔNG BAO NGỪNG

NGUYỄN RỬA CÔ.

-Hiya! - Hắn tức điên lên quát.

-CÔ LÀ LOẠI VÔ LIÊM SỈ. ANH HAI LÀM GÌ CÔ MÀ CÔ DÁM NÓI NHƯ VẬY? LÚC THẮNG ĐÀN ÔNG CÔ YÊU BỎ CÔ ĐI, AI LÀ NGƯỜI BÊN CẠNH CÔ HẢ? LÚC THẮNG ĐÓ LÀM CÔ TỔN THƯƠNG THÌ AI XOA DỊU CHO CÔ HẢ? AI HY SINH CẢ BẢN THÂN BỎ MẠNG VÌ CÔ MÀ CÔ DÁM NÓI LỜI CAY ĐỘC ẤY. TÔI MONG CÔ CHẾT ĐI, TÔI NGUYỄN RỬA CÔ.

Bóp

-ĐỦ RỒI - Hắn xông lên đâm mạnh vào mặt Hiya.

-VÌ SAO ANH PHẢI CHỊU ĐỰNG CÔ TA? CÔ TA HẾT LẦN NÀY ĐẾN LẦN KHÁC LÀM TỔN THƯƠNG ANH. ANH THÌ HẾT LƯỢT NÀY ĐẾN LƯỢT KHÁC QUÊN CẢ BẢN THÂN BẢO VỆ CÔ TA? ANH BỊ ĐIÊN RỒI, ANH BỊ ĐIÊN RỒI. – Hiya gào lên như một con hổ hoang.

-Không được xúc phạm chị hai ! – Teka chẳng chần ngại một cước mạnh vào bụng Hiya.

-Xin lỗi. Là tôi không dạy dỗ được đàn em. - Hắn cúi đầu nói.

Còn nó thì vẫn chết lặng đứng đó, đôi chân mềm nhũn vô thức ngã phịch xuống sàn nhà.

-Chị hai – Teka, Teki đồng thanh đến đỡ nó.

Nó xua tay, đẩy Teka, Teki ra

-Chúng ta về thôi – Nó yếu ớt nói, cố gắng chống tay xuống nền nhà bước đi. Nó cứ bước đi, lướt qua hắn. Nó như người mất hồn, sức sống bị hút cạn. Hắn ngẩng mặt lên trời, cố không cho thứ chất lỏng nóng đỏ tuôn ra, cảm giác bị mất đi một thứ quý giá bủa vây không gian xung quanh hắn.

Ngày em xoay vai về phía trước, chân anh cũng muốn bước, nhưng trong giây phút anh biết anh không giữ được

Tình yêu trong anh nay đem cất, em đâu cho là duy nhất, trong cuộc sống vốn dĩ thiếu nhiều điều chân thật.

.....

-Mau gửi bảng thống kê, số liệu và thu nhập của tháng này về Paris – Nó ra lệnh xong bước xuống xe.

-Chị hai, chị ổn chứ? – Teki lo lắng hỏi.

Nó gật đầu.

-Chị định đi đâu vậy?

Nó chỉ cười nhẹ, không muốn trả lời, vì chính nó cũng chẳng biết mình muốn đi đâu.

-Em sẽ chuyển hành lý của chị về biệt thự của anh Dakie nhé! – Teka ra hiệu dấu V nói.

-Được. –Nó gọn gọn đáp.

-Chị cần vệ sĩ đi theo không ạ? Dù sao đây cũng là địa bàn của ông ta.

-Không cần – Nó lạnh lẽo đáp rồi bước đi. Mấy tên vệ sĩ đi ngoài gây sự chú ý ra thì được gì chứ? Nó có thể bảo vệ mình, hơn nữa trong người nó có gắn chip định vị, chỉ cần

gặp nguy hiểm, nó sẽ bấm nút liên. Lúc này, nó chỉ muốn một mình.

Lòng nó đau như cắt bước trên đường đi bộ. Thành phố đông đúc người đi qua, mà sao nó cô đơn quá. Giá như có ai đó nắm chặt tay nó. Nó thật tham lam, xấu xa mà. Lúc ở bên Ken, nó muốn có Dakie. Giờ nó sắp hạnh phúc với Dakie thì lòng nó luôn nhớ về Ken. Định mệnh, thật trớ trêu mà.

Thành phố bé thế thôi

Mà tìm hoài chẳng được

Tìm hoài sao chẳng thấy nhau giữa chốn đông người

Thành phố bé đến thế thôi

Mà tìm hoài không thấy

Chút ấm áp, chút yêu thương riêng mình....

Nó bắt đầu có cảm giác ai đó đang theo dõi mình, quay lại phía sau thì lại không thấy ai cả. Nó nhú mào lo lắng, nhanh chân đánh lạc hướng. Đi một đoạn khá lâu, vào một hẻm nhỏ, nó nhận ra mình lạc đường. Nó không ở Tokyo nhiều nên không hề biết đường. Định quay lại thì khoảng 15 người cầm tuyết, kiếm nhật, phốt đi đến. Nó ngoảnh mặt về phía sau tiếp tục một đám người như thế bao vây. Nó ở trong thế bí. Ai đã làm chuyện này?

.....

-Lần sau đừng như thế nữa - Hắn nói rồi bước vào nhà tắm.

-Anh hai – Hiya giận dữ, gọi theo nhưng chỉ nhận lại tiếng cạch đóng cửa. Hiya mắt đỏ ngầu, liền ra ngoài gọi điện cho ai đó. Lần này, anh hai em xin lỗi. Em phản bội anh lần

này cũng vì anh.

-Ông chủ. Tôi là Hiya.

-.....

-Cô ta vừa rời khỏi đây khoảng 5 phút.

-....

-Đúng thế.

-....

-Tôi hiểu rồi.

-....

-Không có gì. Chào ông.

Hiya siết chặt điện thoại, nghiêng rằng “ Jasmin Wilson, cô sống trên đời này ngoài việc làm tổn thương người khác thì chả có ích gì. Loại người sống trong nhung lụa như cô hưởng thụ nhiều rồi nên chết đi “.

Đáng tiếc, Hiya quên mất một điều .....

.....

Nó quan sát tình hình một lúc rồi nhếch mép, khoanh tay kiêu ngạo thảnh thơi đứng dựa vào tường.

-Sắp chết đến nỗi rồi còn ra vẻ. Đúng là loại nhà giàu chết không hết sĩ - Một tên đầu đàn dị hợm chế giễu.

Nó vẫn lạnh lùng giương cặp mắt nhìn hằn đầy thách thức khiến hằn vô cùng nổi giận.

-Nói nhiều làm gì, chi bằng chúng ta xông lên đi. - Một tên khác phía sau cầm kiếm Nhật hùng hổ lên tiếng.

-Đúng thế, đúng thế - Đám người lần lượt đồng thanh.

Nó cười khẩy, trường hợp này nó gặp nhiều rồi. Thậm chí, trối nó, hành hạ nó, nó vẫn còn sống hiên ngang vậy mà. Lũ chó đẻ nầy muốn giết nó chỉ có hai lý do. Một là kẻ thù trong thế giới đêm. Hai là được kẻ thù trên thương trường hoặc một tên nào đó giật dây muốn bắt cóc nó tống tiền. Vì chúng nó thừa biết, chỉ cần bắt được nó. Cả tập đoàn Wendy Site bỏ nó cũng sẽ đổi.

-Đáng tiếc, đáng tiếc ... - Nó bật cười rồi vỗ tay.

-Con này điên rồi, một đứa 15 tuổi, vất hỉ mũi chưa sạch còn bày đặt.

-Chắc nó biết trước mình phải chết rồi.

-Đừng nói nhiều, xông lên.

Cả hai đám người cùng cầm vũ khí xông lên tấn công nó. Tên nào cũng hăng máu nhưng sau khi chỉ chưa đầy 30 giây đã có 3 tên gục đất. Bọn chúng lùi lại, vây nó thành hình tròn. Đáng tiếc, đáng tiếc đó chính là bọn ngu đó quên nó là ai rồi? Ngay khi về Việt Nam nó đã mở màn một trận rất đáng nhớ rồi mà. Hiya hằn cũng đã quên.

Nó thích thú cười, hợp tâm trạng thật. Nó đang cảm thấy bức bối, đang rất muốn trút giận. Vừa hay, nó nên cảm ơn kẻ nào đã phái người đến đây. Trận đánh cứ tiếp tục diễn ra, nhưng nó vẫn lạnh lùng trên đôi giày cao gót, chỉ có đối phương ngửi mùi chết chóc của đồng bọn mà thôi.

15 phút sau. Nó bắt đầu thấm mệt. Bọn này quả nhiên khác hẳn với lũ người ở quán Bar Thiên Ưng lần về Việt Nam.

Ba tên đầu đàn nầy giờ chưa đánh đấm gì, chỉ nhìn đàn em xử lý. Sức lực vẫn dồi dào nguyên vẹn.

-Ha ha ha - Một tên đầu đàn cầm kiếm Nhật cười man rợn - Giỏi lắm, giỏi lắm. Ta quá chủ quan rồi.

-Bây giờ thì mong tiểu thư đây thỉnh giáo.

Ba tên đầu đàn ấy cùng lúc xông lên. Nó nhanh nhẹn đỡ, né từng đòn rồi đáp trả. Nó chiến đấu như một con quỷ, sự tức giận của nó làm nó càng nóng máu, càng muốn xé thịt bọn chúng.

“ Jasmin, em nói thử xem, có phải là tôi rất đẹp trai không? “

“Là em không biết thôi, chứ việc này tôi giỏi lắm”

“Không sao đâu, tôi luôn bên cạnh em mà”

“Tôi sẽ công em”

“Ừ. Ngôi sao sáng nhất bên kia là sao Chức Nữ cung Thiên Cầm đó. Nó cách dải Ngân Hà, đối xứng rất xa với sao Ngưu Lang cung Thiên Ưng.... nhưng sao hôm nay không thấy sao Ngưu Lang nhỉ?”

Từng lời nói của hắn càng nó tức giận mà vung một cước thật mạnh vào chỗ hiểm tên đầu đàn. Nó diên rồi, đúng thế, nó diên rồi. Lúc ở bên Ken, nó không ngừng nhớ về Dakie. Nó còn gọi nhầm tên Dakie khi ở cạnh hắn. Vậy sao giờ? Thật sự là phải làm sao?

20 phút sau. Hai tên đầu đàn gục đất, người nó bắt đầu cảm thấy đau nhức. Nó nhú mày, nhìn đối thủ vẫn đang nhớn nhoe.

-Cháu chưa nghe danh ta sao?

-Có. Một thứ cặn bã. – Nó thở dốc trả lời.

-Ôi, nhìn cháu có vẻ không chịu được nữa rồi. Dù sao thì đánh được lũ đàn em của ta trong vòng chưa đầy 30 phút thì ta thực sự tin danh tiếng của cháu rồi.

Nó không nói gì, nhắm mắt điều chỉnh lại hơi thở cơ thể.

-Để ta nói cho cháu biết – Tên đàn ông vừa nói tiến lại gần nó – Ta chính là Mổ Xẻ - Vừa nói ông ta vừa trợn mắt lên, vung cây gậy đập mạnh vào người nó. Tốc độ nhanh và chuẩn đến nỗi, nó có thể tự nhận thấy dù nó có hoàn sức khó mà tránh nổi.

Nó ngã lăn xuống nền đất, máu từ trong miệng phun ra ngoài.

-Ông nội cháu còn phải kiên nhẫn ta đây, mà cháu dám hỗn láo hại chết bao tên đàn em của ta thế kia sao? - Mắt ông ta long sòng sọc, diên đại nhìn xác đàn em la liệt trong con hẻm.

Ông nội nó phải kiên nhẫn? Nó cắn răng cố đứng dậy, lần này nó gặp phải đối thủ cao tay rồi. Nhưng nó không thể thua được. Nó là bang chủ của Devil&Dark. Ý nghĩ ấy vừa lóe lên, nó bật dậy, nhanh như cắt hạ liên tiếp 3 cú đấm vào mặt ông ta.

-Giỏi, rất giỏi – Ông ta lau máu trên khóe miệng, nghiêng răng nói - Rất xứng làm cháu nội ông ta. Nhưng hãy chết đi – Ông ta gào lên định vung gậy lần nữa thì một cước nữa lại vào bụng, nhưng ông ta vẫn chịu đựng tiếp tục mục đích đập vào đầu nó.

Nó giữ thế phòng thủ, định ra tay thì một vòng tay quen thuộc ôm chặt eo nó kéo ra xa. Người đó bịt kín mắt, không nhìn thấy gì ngoài đôi mắt, nhưng đáng người đó ... nó loạng choạng bầu chặt ngực, hô hấp khó khăn.

Người mặc áo đen và ông ta đánh nhau liên tiếp mấy phút, đợi ông ta yếu thế, người đó kéo hắn bỏ chạy.

Hai người chạy thực mạng, được một đoạn xa, người đó ôm chặt nó nấp vào một căn nhà hoang. Bị nằm gọn trong lòng người đó, nó nhắm mắt.

-Tôi cần anh cứu sao? Tôi mà phải chạy trốn chết sao?

-Em đúng là chết không hết sĩ diện mà. - Hắn trách móc nói, kéo khăn bịt mắt ra.

Nó đoán mờ mờ là hắn rồi nhưng vẫn không khỏi ngạc nhiên. Nhìn đôi mắt căng to ra của nó, hắn hỏi.

-Ngạc nhiên lắm sao?

-Sao anh biết tôi ở đây?

-Đó là người của bố tôi. Ông ấy dù có tâm thần cũng không bỏ qua ngay khi con mồi đi vào lãnh địa của mình đâu.

-Sao anh lại cứu tôi?

Hắn lảng tránh, không nhìn nó rồi đánh trống sang vấn đề khác, giọng trách móc lúc này y như nó là người có lỗi.

-Em điên thật. Em nghĩ mình là bang chủ Devil&Dark thì tài giỏi lắm sao? Em biết em vừa chạm trán với ai không hả? Lão Mổ Xẻ đấy. Lúc em chết rồi, chôn em có biết rất tốn diện tích đất không?

-Em nghĩ em đánh hắn ta được vài cúc thì hắn ta sẽ thua hả? Người đánh được hắn duy nhất chỉ có ông nội em mà thôi.

-Em thông minh lắm mà, giờ thì bỏ gọi em là cụ.

Nó ngớ người, ngẩn tò te, không hiểu mô tê gì. Cái quái gì mà chôn nó thì tốn diện tích đất? Còn dám nhạo báng nó tài giỏi nữa chứ?

-Ôi trời, ôi trời – Nó cười ra nước mắt - Tức cười quá. Hắn ta là Mổ Xẻ hay Mổ Cắt thì kệ hắn ta chứ. Tôi phải sợ sao?

-Thế nên tôi mới bảo em chết không hết sĩ mà. - Hắn bắt đầu gất.

-Còn anh thì không sĩ hả? Người không sĩ diện thì đừng có sống làm gì – Nó cũng giận dữ không kém khi anh dám nhạo báng nó, đốp chát thẳng thừng quên cả việc đang trốn chết.

-Sao? Tôi mặt dày lắm. Vẫn sống tốt.

-Anh ... - Nó cứng họng, không thềm nói nữa, giận dữ quay đi. Hắn rõ ràng tức cười. Ai mà chả có sĩ diện chứ.

-Giờ tôi cho em biết cái bệnh sĩ của em. - Hắn bịt chặt mắt nó lại, kéo khóa áo nó xuống hở cả phần lưng.

-Anh làm cái gì thế? Bỏ tôi ra – Nó ngạc nhiên, cự quậy nhưng vẫn bị hắn giữ chặt. Hắn mân mê môi mình trên vết thương đang thâm tím lại

-Aaa...- Nó đau đớn khê rên lên.

-Em đã thấy chưa hả?

-Chỉ là một gậy thôi mà – Nó cố tình cao giọng, chu môi kiêu ngạo. Chứ lòng nó đang thầm rửa tên khốn kiếp Mổ XÍT ấy, chỉ là một gậy mà đau đến rợn người.

-Thật là .... - Hắn bắt lực trước tính bướng bỉnh của nó. Hắn đã cố gắng như người xa lạ không quan tâm nó nhưng chỉ cần nghĩ đến việc bảo vệ nó thì hắn liều mạng chạy đi tìm. Hắn thật không muốn bỏ qua cho Hiya.

-Tại sao bịt mắt tôi? – Nó khó chịu cự quậy.

-Tôi không muốn em tự ti về cơ thể mình - Hắn lãnh đạm nói, làm nó muốn bóp nát hắn. Cơ thể của nó số đo ba vòng đều đạt chuẩn mà hắn dám ....

-Hạ họa đi. Tôi sẽ xoa thuốc cho em. - Hắn rút trong túi quần ra lọ thuốc không nhãn mác ấy, lấy vài viên ra dùng tay xoe nhỏ như hạt bụi rắc lên một vết thâm to dài cả mông lưng. Nếu máu chảy ra thì chỉ cần băng bó là xong nhưng máu lại bị đông, nên càng nguy hiểm hơn.

Nó cũng ngoan ngoãn, cắn răng chịu đựng. Thật là rất đau, tay nó còn đang bầu chặt lấy áo hắn. Hắn nhìn thấy chỉ khê cười, không nói gì.

Một lúc sau, nó mới lên tiếng.

-Không sợ ba anh trừng trị sao?

-Em lo cho tôi à? - Hắn vẫn nhẹ nhàng xoa vết thâm.

-Không. – Nó nhanh chóng trả lời.

-Không thì đừng hỏi.

Nó càng giận hơn, véo chặt vào eo hắn làm hắn đau đến nhăn mặt quát.

-Em đối xử với ân nhân mình thế à?

-Tôi cần anh cứu sao?

-Vô ơn như em tôi không nói làm gì.

-Anh .... – Nó tức đến nghẹn họng.

-Được rồi, tiểu thư - Hắn kéo khóa áo của nó lên, bỏ tay khỏi mắt nó. Nó bị bịt mắt lâu, tiếp xúc lại với ánh sáng, mắt he hé, chớp chớp rồi mới mở to ra thì giật mình khi hắn đang nhìn nó chằm chằm.

-Tôi đẹp lắm phải không? – Nó hất tóc ra sau, hất mặt về phía trước tự tin.

-Đúng thế. - Hắn chep miệng gật đầu vẫn không ngừng ngắm nó - Vịt gọi em là cụ.

-ANH CHẾT ĐI CHO TÔI – Nó đâm mạnh vào ngực anh đang cười khanh khách.

-Vậy có cần chết chung không? - Giọng nói ồm ồm đầy tức giận, mĩa mai của bố hắn cùng lão Mổ Xẻ và vệ sĩ đột nhiên xuất hiện.

Nó bỗng khựng lại, nhếch mép thờ ơ. Khuôn mặt chợt lạnh đến âm độ. Nụ cười trên môi hắn cứng đờ rồi tắt ngấm.

-Sẽ rất thú vị nếu có ba chết chung – Ánh mắt hắn đen thẳm, lóe lên tia chế nhạo.

-MÀY.... – Ba hắn trừng mắt, chỉ thẳng tay vào hắn quát - **THẬT LÀ LÁO TOÉT MÀ. MÀY DÁM CỨU KẸ THÙ CỦA NHÀ MÌNH HAY SAO?**

-Cô ấy làm gì con. Sao con phải thủ hận? - Hắn siết chặt eo nó, thản nhiên dựa người vào tường nói.

-**TAO NÓI CHO MÀY BIẾT. GIA ĐÌNH NÀY TAN VỠ ĐỀU TẠI GIA ĐÌNH ĐƯA CON GÁI NHỎ NHUỐC MÀY ĐANG YÊU.** – Ba hắn không kiềm chế được mà quát tháo lên.

-Sao ? - Hắn nhíu mày khó hiểu.

Nó cũng hiếu kì về chuyện này lên ngẩng mặt lên nhìn thẳng ba hắn.

-Hai đứa mày muốn biết thì chịu trời theo tao.

-Muốn trời cả con trai mình sao? - Hắn cười khẩy khinh thường.

-Từ lúc mày yêu nó thì mày đã không phải con tao nữa rồi – Ông mắt đỏ lên giận dữ.

-Vậy từ lúc ba lấy con làm vũ khí thì con chẳng phải con ba nữa rồi - Hắn chua chát nói.

-Mày ... Sao mày biết?

Môi hắn chỉ cong lên gượng gạo đầy đắng chát. Vậy là rõ lắm rồi còn gì? Thế hắn còn ảo tưởng hắn là cục vàng, bảo bối thừa kế của ba hắn.

-Nếu mày biết mọi chuyện rồi khéo mày lại còn tự nguyện giết nó nữa đấy – Kinh ngạc một lúc, ông cũng cười lão luyện, thâm hiểm.

.....

Bên dưới ngôi biệt thự của gia đình hắn, phía dưới là một tầng hầm vô cùng rộng. Nó vắt chân, ngồi thản nhiên ngắm xung quanh dù hai tay đang bị trói. Đúng là một ông trùm mafia. Quả rất xứng danh. Nhưng so với bang Devil&Dark thì còn kém một bậc.

Những con thú dữ kêu gào trong chiếc lồng sắt, bên dưới còn xác xương động vật hoặc người chưa dọn dẹp. Vũ khí hành hạ con người được trang bị rất đầy đủ. Nó hoàn toàn có thể đọc tên, biết công dụng của tất cả mọi thứ ở đây.

-Cảm thấy thế nào hả? – Ba hắn hít điều thuốc khiêu khích nói.

-Còn thua xa Devil&Dark – Nó nhếch môi khinh khỉnh.

-Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ nhỉ? – Ba hấn cầm dây điện đã cắm nguồn đung đưa trước mặt nó. Nó vẫn bình thản như không. Có biết rằng nó chỉ 15 tuổi mà số lần nó bị bắt cóc đếm không xuể không? Nhiều rồi thành quen. Bọn chúng bắt nó, giở vài trò tra tấn, quay video, gọi điện. Mang tiền đến. Nó lại được về. Nhưng có vẻ lần này không chỉ là tiền đâu.

-Đúng là bang chủ Devil&Dark. Ghê nhỉ? - Một tên cận vệ của ba hấn rút ra từ chấu than đỏ một miếng sắt đỏ lừ có thể phá hoại da người trong chưa đầy 3 giây.

-KHÔNG ĐƯỢC. MAU DỪNG LẠI - Hấn cũng bị trói giống nó, ngồi dối diện hết lên.

-Sao? Đau lắm hả? – Ba hấn cười ha hả thâm độc.

Nó xoay cổ, xương kêu răng rắc. Nó bắt đầu chán. Nó đến đây để muốn nghe chuyện ông ta kể về mối thù chứ ông ta đang nghĩ ông ta làm gì được nó à?

-Sao thế? – Ba hấn khó chịu hỏi.

-Mau kể chuyện đúng trọng tâm đi. – Nó lạnh nhạt ra lệnh

-À được rồi. Ai cũng hứng thú hết nhỉ? – Ba hấn liếc nó và hấn sắc lạnh.

-Đúng. – Nó gật đầu.

-Nhưng tao muốn cho ba mẹ mày lo lắng cỡ nào cơ – Ba hấn làm bộ dạng đều giả nhìn nó rồi đưa điện thoại trước mặt nó để chế độ loa ngoài

-Nói với ba mày , mang toàn bộ hợp đồng của tập đoàn The Time đến đây.

-Alo. – Ba nó lên tiếng.

-Ba. Con đang bị nhà Tekion bắt cóc – Nó chẳng có gì sợ hãi, lãnh đạm nói.

-Họ muốn gì?

-Ha ha ôi bạn của tôi. Lo lắng lắm rồi sao?

-Các người muốn gì?

-Khẩn trương đem toàn bộ hợp đồng tập đoàn The Time đến đây.

-Các người làm gì con gái tôi?

-Chưa làm gì cả. Nhưng sẽ có trò hay khi ông trẻ hện.

-Muốn hợp đồng của The Time?

-Đúng thế.

-Thế thì muốn làm gì con gái tôi thì làm.

Tút ... tut ...

Tất cả mọi người trong tầng hầm đều kinh ngạc nhìn nhau. Trường hợp này không một ai đoán trước trừ nó. Ba hấn điên tiết nhìn nó. Nó chỉ cười nhẹ rồi nhún vai. Ba nó nói vậy tức là ông hãy mau chuẩn bị chiến đấu đi. Người của ba nó sẽ vây kín nơi này đấy.

-Ông mau kể chuyện rồi muốn làm tôi thì làm đi.

-Ba mày ... Ha ha ba mày coi mày không bằng tiền nhỉ? Hóa ra mày cũng chỉ thế thôi à? – Ba hấn rất tức giận nhưng vẫn cười to

-Đúng thế. – Ba nó thừa biết nó không chết được, hơn nữa nghe giọng của nó là biết nó chẳng nguy hiểm gì rồi.

-ÔNG TA LÀM THẾ LÀ COI THUỜNG TAO KHÔNG DÁM GIẾT MÀY SAO?

-Ông mau nói chủ đề chính đi.

-Mày thực sự háo hức? – Ba hấn nâng cằm nó lên nham hiểm.

-ĐƯỢC. ĐỂ TAO NÓI CHO NGHE. RỒI TAO SẼ NGHĨ CÁCH XỬ MÀY. TAO KHÔNG TIN BA MÀY BỎ MÀY ĐÂU. DÙ BỌN DÒI BỌ NHÀ MÀY CÓ ĐỘC ÁC THỂ NÀO THÌ VẪN PHẢI CÓ NGƯỜI THỪA KẾ MÃ. – Ba hấn như tự nhủ với mình vô cùng khinh miệt nói. Nó tức sôi máu, nhưng lại kìm nén hạ xuống. Cái nó mong mỏi chính là câu tiếp theo

-NĂM ẤY , ...

Hấn và nó đều chau mày, lắng nghe từng câu chữ rồi bất giác hoảng hốt.... Mọi chuyện, thật sự là thế sao? Tại sao? Vậy chính gia đình nó đã.... Nó mở mắt to hết cỡ, tim đập nhanh đến nỗi muốn nhảy ra ngoài. Nó phải đối diện với hấn thế nào đây?

-TÔI KHÔNG TIN. – Nó điên loạn gào lên, trừng mắt với ba hấn.

78. Chương 81

Dưới ánh đèn vàng hào nhoáng xa xỉ , một cô gái vô cùng kiều diễm thích thú ngồi ngắm chiếc bánh kem 5 tầng.

-Cứ như là em chưa nhìn thấy bánh kem bao giờ ý nhỉ? – Chàng trai ngồi bên cạnh vừa nghe nhạc vừa vuốt tóc yêu chiều.

-Chỉ là lâu chưa nhìn thấy mà thôi - Nhỏ lè lưỡi, chu môi nói.

-Mấy ngày trước sinh nhật, không phải em đã nhìn rồi à? – Kay bật cười trước thái độ đáng yêu trẻ con của nhỏ.

-Cũng có được nhìn đã đâu. Toàn phải đi tiếp khách - Nhỏ giận dỗi, mặt ỉu xiu.

-Thế nên hôm nay em đặt chiếc bánh khổng lồ này hả? – Kay vờ ngạc nhiên, tháo tai nghe ra.

-Còn một lý do nữa đấy – Nhỏ quay người đưa tay lên miệng vẽ bí mật.

-Gì thế? – Kay tò mò.

-Anh biết Gato là gì không?

-Là gì – Kay nghiêng đầu khó hiểu.

-GATO chính là ghen tỵ - Nhỏ vừa nói vừa nhún ngón tay trở vào chán anh.

-Ồ, nhưng thực thì liên quan gì sao? – Kay vẫn không hiểu.

-Có chứ - Nhỏ hất mặt kiều ngạo – Hôm nay, em sẽ mời tụi nó ăn bánh gato. Vì thực sự thì ... thì ... - Nhỏ bỏ lửng, ngập ngừng gõ đầu.

-Thì sao? – Kay tiến sát gần nhỏ, hỏi.

-Thì tụi nó rất ghen tỵ với tình yêu của tụi mình mà - Nhỏ ôm chầm lấy cổ Kay cười sảng khoái.

-Em có cần độc ác vậy không Sammy? – Kay nhéo mũi nhỏ.

-Xì ... học từ anh cả thôi. - Nhỏ nhăn mặt lườm anh.

-Ai bảo tụi này ghen tỵ chứ - Cánh cửa đột nhiên mở ra, Kelly và Kai khoác tay nhau bước vào.

-Hai người .... ?? - Nhỏ và Kay đồng thanh nhìn nhau ngạc nhiên.

-Sao hả? –Kelly thản nhiên ngồi xuống ngắm nghía chiếc bánh kem - Đẹp đấy nhỉ? Cho tụi này phải không?

-Này, bà với Kai là gì thế? – Sammy không quan tâm chiếc bánh kem nữa mà đập vào tay Kelly hỏi.

-Bệnh nhân của anh ấy – Kelly định cầm dĩa lên lấy bánh kem đưa vào miệng thì nhỏ giật lại.

-Bệnh nhân là sao? Mà chưa được ăn.

-Gì mà ghê gớm. – Kelly lườm nguýt Sammy. - Những người yêu anh Kai chẳng phải bị điên hay sao?

-Nói thế bà bị điên từ lâu rồi – Sammy tiếp tục nheo mắt tra khảo Kelly.

-Ha ha ... Kelly, anh không biết em ấp ủ anh lâu thế đâu đấy – Kai cầm ly trà bật cười khanh khách.

-Thế tôi mới nói tôi là bệnh nhân – Kelly vừa véo chặt eo anh cảnh cáo vừa nói.

-Sao bà không vào trại điên? – Sammy giả vờ tỉnh ngậy nói.

-Sammy, anh thích em rồi đấy – Kai giơ ngón trỏ lên hưởng ứng là Kelly tức xịt khói đầu.

-Kai, hết phần rồi nhé! – Kay nghe thế liền kéo chặt Sammy vào người mình làm nhỏ cũng đỏ mặt lên vì hạnh phúc.

-Aaa... tại sao lúc nào Sammy cũng là người hạnh phúc nhất. – Kelly ôm mặt vờ khóc lóc.

-Em có anh còn chưa hạnh phúc hả? – Kai nâng cằm cô lên, cười gian tà.

-Có anh sao? Thôi đi, anh nói yêu em một câu còn chưa có. Ngoài hành hạ em ra , anh thì được gì chứ? – Kelly làm mặt xấu, giận dữ.

-Vậy là, anh Kai với chị Kelly thua tụi em rồi nhé – Lina cùng Teka bước vào tươi cười nói.

-Ô ô, gì đây ta? – Kay ngạc nhiên, vừa cười vừa nói nhìn Teka với Lina.

-Anh Kay không biết sao? – Lina vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, ngồi xuống chiếc ghế được Teka kéo sẵn.

-Ghê chưa kia? – Sammy cũng chêm miệng cười khúc khích.

-Hai đứa kín đáo vậy hả? – Kelly nhéo má Lina và Teka trách móc.

-Gì chứ? Tình cảm tụi em ai cũng biết. Là chị Kelly không quan tâm tụi em. – Teka ôm eo Lina chau mày, làm điệu tự ái.

-Trời ơi, nhìn đi kìa. Mới là học sinh trung học mà bày đặt – Kelly lảng tránh, chuyển sang trách móc tiếp.

-Chứ không phải chị Kelly yêu anh Kai khi mới 5 tuổi học mẫu giáo hả? – Teka cong môi lên thích thú đáp trả lại Kelly

-Chị giết mấy đứa liền – Kelly mặt tối sầm , giơ tay hăm dọa.

-Được rồi. Em thế này, anh không dám yêu em cũng phải đấy – Kai kéo Kelly ngồi xuống cố nín cười.

-Tại sao em luôn bị bắt nạt thế?

Cả đám tùm tùm cười, Kai cũng không nói gì, chỉ vuốt tóc cô rồi uống trà.

-Em chào anh chị - Vicky, Lina, Teki đồng thanh lần lượt cúi đầu chào.

-Chào em ! – Sammy ngồi vắt chân, chống tay lên đùi mỉm cười quyến rũ

Kai và Kay chỉ gật đầu rồi cười nhẹ.

-Anh chị đợi lâu không ạ? – Teki và Vicky mắt hình viên đạn nhìn nhau tranh kéo ghế cho Rose, đồng thanh hỏi.

-Hai đứa này sao thế? Hợp nhau đấy nhỉ? – Kelly cười cứng đơ, khó hiểu hỏi.

-Teki kiêu ngạo, lạnh lùng của chị hình như biết yêu rồi nhỉ? – Sammy liên tục chớp mắt, cười ản ý.

-Anh chị ... - Rose mặt méo xệch, lên tiếng cầu cứu

-Tất cả ngồi xuống – Kai cầm ly trà, nhàn nhạt nói. – Rose, em tự đẩy ghế, ngồi đi.

-Không. Để em – Vicky một mực kéo ghế về phía mình

-Không. Em làm – Teki giọng không cảm xúc trừng mắt nhìn Vicky.

-Mấy đứa điên hả? – Thiên hồ hững bước vào, giật mạnh ghế ra làm Teki và Vicky loạng choạng. Thiên mặc áo sơ mi trắng, hở cúc cổ, thắt cà vạt hờ càng làm tôn lên vẻ cao ngạo quyến rũ đến mê mẩn của anh.

- Rồi, giờ thì ngồi hết đi – Thiên kéo luôn cả ghế cho Teki, Vicky, quát

-Anh sao thế? – Sammy thấy Thiên ngồi phịch xuống ghế mệt mỏi liền kéo tay anh hỏi.

-Anh đang muốn bùng cháy đây – Thiên cầm ly rượu whisky lên uống cạn một hơi.

-Sao vậy anh? – Lina cũng lo lắng hỏi.

-Chuyện gì nữa à? – Kai nhếch mép thích thú – Không phải mẹ anh lại giam lỏng anh chứ?

-Đại loại thế đấy. Tự nhiên bắt anh kết hôn cùng với một con bé non choẹt 18 tuổi. – Thiên mặt mày cau có khó chịu.

-Gì thế? Đứa nào vinh hạnh vậy anh? – Vicky tò mò hỏi.

-Tên Mi Lan Mi Liên gì đấy. Bực mình – Thiên nhăn mặt rót rượu.

-Mi Lan sao? – Kin dựa vào cửa, một tay xỏ túi, một tay lắc lư chìa khóa xe.

Thiên liếc Kin nhanh chóng, uống hết rượu trong ly , “ừ “ một tiếng. Lina, Vicky, Teki, Teka , Rose đứng lên đồng thanh.

-Anh.

Kin gạt đầu nhẹ rồi vào ghế ngồi.

-Lý do gì thế? Anh lại chọc ông bà anh à? – Kelly nhíu mắt dò xét.

-Anh không rảnh nợ thế đâu.

-Có phải bố cô ta từng làm tổng giám đốc rồi phá sản hiện đang ở tù. Mẹ cô ta ở bệnh viện. Đúng không? – Vicky tuôn ra một tràng tiểu sử khiến mọi người chăm chú nghe.

-Chú biết cô ta à? – Thiên nhìn Vicky hỏi.

-Cha cô ta nợ tiền Bar Snack do em quản lý 600 triệu. Cô ta nhờ em giúp đỡ cho vay tiền chữa trị ẹ. Em đưa cô ta vào Bar Thiên Ưng làm gái.

-CÁI GÌ? GÁI? - Tất cả ngạc nhiên, đồng thanh.

-Phải. Nhưng cô ta không chịu phục vụ ai cả. Nên bị ăn đánh liên tục. Mới tháng đây được anh Kin đưa về rồi.

-Cô ta đang ở nhà cậu sao? – Kay hỏi

-Cô ta làm ô-sin cho tôi. – Kin lãnh đạm trả lời. Trong đầu cậu cuối cùng cũng biết con trai bác Dương ấy chính là Dương Minh Thiên.

-Khốn nạn – Thiên vắt chân, ngả người ra ghế sau, khinh miệt nói - Thế mà còn có tư cách làm vợ tôi.

-Vậy nhường lại cho tôi đi. – Kin lạnh lùng nói.

-Gì thế Kin? Bao năm nay không dính tới con gái, giờ cậu thích loại đấy à? Ngạc nhiên nhỉ? – Kay mắt mở to hết cỡ nói.

-Kin , cậu chịu chi 600 triệu là cho cô ta đấy à? – Kai ngạc nhiên không kém.

-Là cô bé hôm cậu dẫn đi ăn đó à? – Kelly cố nhớ lại.

-Là con Mít hôm em nói đó chị - Lina cay nghiệt, khó chịu nói – Kin, em không xen vào chuyện tình cảm của anh nhưng mà con đó thực sự có gì tốt thế?

-Cậu thích thì cố giữ đi. Làm sao dùng để cô ta dính gì vào tôi. Tôi không ưa thể loại từng có xuất thân bẩn thỉu. – Thiên vẫn tư thế ấy, kì thị nói.

Kin siết chặt hai tay tức giận nhưng rồi lại cười nhẹ.

-Tôi chẳng có tình cảm gì với cô ta cả. Đợi khi hết hứng thú rồi tính tiếp. – Kin thờ ơ nói.

-Tính cái gì? Tôi đặc biệt không thích dùng đồ thừa. Dùng xong thì quẳng lại cho Vicky đi. – Thiên phẩy tay, chán ghét.

-Được. Khi nào anh Kin hết hứng thú, quẳng lại cho em, em sẽ đưa cô ta trở về Bar Thiên Ứng.

-Như thế mới giống cậu đấy – Kay làm giấu V hài lòng.

-Kin thiếu gia mà nhỉ? – Sammy nháy mắt cười tươi.

-Còn đang đau đầu chuyện Jasmin nữa đấy – Thiên vò đầu, nhăn nhó.

-Nó chệnh vênh giữa Ken và Dakie phải không anh? – Kelly giọng tròng trọc xuống hỏi.

-Ừ. Nó chẳng rõ ràng gì cả. Luôn miệng nói yêu Dakie, lấy Dakie làm chồng, từ bỏ tất cả đến bên nó mà rồi cứ chệnh vênh. Còn thằng Ken nữa, làm bạn thôi còn bày

đặt thay thế. Giờ đau khổ còn trách ai? Tại sao không nhẹ nhàng cho nó với Dakie?

-Em cũng có ý kiến giống anh. Nhưng anh Ken có nín kéo hay chia rẽ chị Jasmin với anh Dakie đâu. Là chị Jasmin không xác định rõ đấy chứ? – Rose lên tiếng.

-Thằng Kai đó. Chú yêu thương, mong hạnh phúc cho em gái chú, anh không ý kiến. Cứ cố kéo hai tụi nó lại gần nhau, còn bảo Dakie không quay về giờ nó quay về rồi chú có ra tay xử lý tất không? Sang Nhật Bản xem tình hình rồi ren thế nào đi.

-Ừ, cái này em nhận - Giọng Kai cũng lạnh hắt đi.

-Chưa 18 tuổi mà đứa nào cũng bày đặt này nọ. Cách tốt nhất bây giờ là tách Ken và Jasmin ra. Hãy để hạnh phúc riêng cho Dakie đi.

-Vậy còn Ken thì sao anh? – Kay hỏi.

-Thằng Ken nó chấp nhận làm người thay thế thì nó phải tự nhận ngày hôm nay.

-Jasmin không chịu thì sao? Lúc Dakie bỏ đi, Ken ở bên nó suốt nửa năm, chăm sóc cho nó, bảo vệ nó có kém gì Dakie đâu.- Sammy nói.

-Tình cảm của Dakie với nó khó khăn nhường nào bây giờ mới được hạnh phúc, các em đừng có đưa thêm tạp biện. Nó với Dakie từ nhỏ với nhau. Ken chỉ là nhất thời mà thôi. Ở đây, ai không biết nó yêu Dakie nhiều tới nhường nào. Nó vì Ken mà bỏ Dakie, chẳng phải nó quá dễ dãi à?

Từng lời nói của Thiên thuyết phục tới nỗi không ai dám đưa thêm câu hỏi nào. Vì câu hỏi nào cũng vậy thôi, Thiên đều phản bác lại, đứng về phía Dakie.

-Gia đình nhà Wilson còn có mối thù hằn với gia đình nhà hần nữa. Vừa yêu vừa thù có thấy mệt không? **TỐT NHẤT LÀ ĐỂ NÓ VỚI DAKIE. ÍT NHẤT THÌ 4 NĂM NÓ ĐAU ĐÓN PHẢI CHO NÓ HẠNH PHÚC CHỨ?**

-Khi hai gia đình xảy ra chuyện, nó có thể làm tốt cương vị của một người thừa kế. Bạc tiền bồi cũng không phải tìm cách chia rẽ. Như vậy không dễ dàng à?

-Em tán thành – Lina gơ tay hưởng ứng.

-Em tán thành – Teka.

-Em tán thành – Rose

-Em tán thành – Vicky.

-Em tán thành. Nhìn gia đình nhà anh Ken từ vệ sĩ đến bố anh ấy đối xử với chị hai em rất ngứa mắt. Chị ấy còn suy sụp ngã xuống. Lúc ở bên Dakie, chị ấy vui vẻ tới mức em còn kinh ngạc. – Teki.

-Em tán thành. Em chơi với nó và Dakie từ nhỏ nên rất hiểu – Kelly.

-Em tán thành – Sammy.

-Em chưa tiếp xúc với Dakie nhiều, còn em với Ken thân nhau lâu rồi nên em ... - Kay định nói tiếp thì bị Sammy đá chân ra hiệu đành nói – nhưng em vẫn tán thành.

-Kai, Kin. Hai chú thế nào? – Thiên hất mặt hỏi.

-Ken không như mọi người nghĩ đâu. Nhưng mà đúng là Dakie từ bé đã luôn bảo vệ, thân thiết với nó. – Kai trầm ngâm một lúc. – Hơn nữa gia đình em và gia đình Ken có quan hệ không tốt. Jasmin tốt nhất nên tránh xa.- Anh sức nhớ đến vụ bắt cóc.- Em nghĩ là em tán thành.

-Kin? Còn chú?

-Tôi chưa tiếp xúc với Dakie lần nào mà. Nhưng nhìn mọi người ai cũng đứng về phía Dakie thế này thì biết làm sao? – Kin nhún vai, cười nhẹ.

-Mọi việc quyết định thế nhé! Trên đường về Việt Nam, chúng ta sẽ ghé qua Nhật Bản được không ạ? – Lina góp ý.

-Được. - Tất cả đồng ý.

-Nào, chúng ta cùng chúc mừng cho hạnh phúc của tất cả. Đặc biệt là chị Sammy và anh Kay vừa xong nhé. – Teka đứng lên nâng ly, nháy mắt nhìn về phía chỗ ngồi của nhỏ, Kay – Cùng chờ đón anh Dakie và chị Jasmin trở về. Còn mong anh Ken cũng sẽ hạnh phúc nữa. Nâng ly.

-Nâng ly.

-Nâng ly - Mọi người đứng lên hào hứng nâng ly. Phục vụ bắt đầu đưa món ăn nhẹ của phương Tây vào và cắt bánh. Một điệu valzt du dương bắt đầu vang lên nhẹ nhàng quyến rũ mê hồn. Thiên cũng thả lỏng người thư giãn, trút mọi bực bội ra ngoài cùng tất cả hòa mình vào khoảnh khắc đẹp này.

Phải làm sao khi tất cả đã đứng về phía Dakie? Liệu có đúng không khi Ken chấp nhận làm người thay thế thì phải chấp nhận làm người ra đi?

79. Chương 82

-Ông chủ, ông chủ. Nguy rồi. Biệt thự của chúng ta .....bị thằng Chọc Tiết bao vây rồi ông chủ.....-Một người đàn ông mặc đồ đen đen thở dốc, gấp gáp nói, khuôn mặt lộ rõ vẻ lo sợ

-CÁI GÌ ?- Ba hấn gầm lên, bàn tay định tát nó lập tức hạ xuống, định cầm vũ khí lên chiến đấu thì có 3 người khác chạy xuống hốt hoảng, run rẩy.

-Ông chủ, ông chủ à, chúng ta .... đừng lên nữa.... tất cả bị giết hết .... giết hết rồi ông chủ. – Dì Tanaka một tay xách váy kimono, một tay che miệng khóc lóc bi thương.

-Không thể nào – Lão Mổ Xẻ còn kinh hoàng, giật nảy mình.

-Chúng tôi là những người duy nhất sống sót thừa ông chủ. - Một người đàn ông khác đứng cạnh dì Tanaka lên tiếng.

-Không ... Không thể ... không thể.... – Ba hấn vẫn chưa hết bàng hoàng, đôi mắt vô thức thần thờ, loạng choạng về phía sau.

-Mau khóa mật mã, đóng cửa tầng hầm lại. Mau lên – Lão Mổ Xẻ vội vàng, rói rít ra lệnh.

Nó nhú mảy, lăm lăm hai chữ Chọc Tiết trong đầu. Đúng rồi, như phát hiện ra điều gì đó, mắt nó sáng lên đầy thâm ý. Chọc Tiết chính là chú nó - người của gia tộc Wilson hoạt động ở Nhật Bản, là một mafia khét tiếng không kém gì ông trùm Yukir Tekion - ba hấn. Chú ấy giết người, máu chảy ra như tiết lợn nên mọi người gọi chú là Chọc Tiết. Chính chú đã rèn luyện cho anh em nó kỹ thuật tấn công khi anh Kai bắt đầu bước sang tuổi thứ 10.

Điều này không thoát khỏi sự nhạy bén, lão luyện, mưu mô của ba hấn và lão Mỏ Xẻ.

-Thằng Chọc Tiết ... Thằng đó là người của nhà mày phải không? - Tay ba hấn vẫn còn run run giật tóc nó ra đằng sau, quát lớn.

-Đúng thế - Nó vẫn bình thản đáp.

-Mày.... CON KHỐN NẠN * Chát * - Ba hấn tức giận, vung tát mạnh vào mặt nó như trút luôn nỗi sợ hãi. Biệt thự nhà Tekion được bảo vệ rất nghiêm ngặt từ người đến công nghệ mà tất cả đều bị giết. Chỉ có thể là ông già Wilson giật dây ra lệnh mà thôi.

Một dòng máu từ khoe miệng nó chảy ra, tay đang bị trói lên nó không thể lau được. Nó cười khẩy, khinh thường.

-Từ bé tới lớn, ngay cả ông nội tôi cũng chưa dám đánh tôi một cái.

Nó nhìn sang hấn cũng đang bị trói đầy đau khổ, bết tắc. Hấn cũng đang nhìn nó chua xót. Phải làm thế nào đây? Nếu như ngay lúc đầu nó không gặp hấn thì mọi chuyện đâu thế này. Người làm cho hấn có 18 năm đau khổ, cho hấn một quá khứ như cơn ác mộng ấy chính là ông nội nó. Lẽ ra hấn đã có một cuộc sống công tử hạnh phúc nhưng ông nội nó gián tiếp khiến gia đình hấn tan vỡ. Nói xem, nó phải làm thế nào đây? Khi mà chính nó lại tiếp tục làm tổn thương hấn?

Hấn giờ đến cả cổ họng cũng khô rát, muốn hét lên rằng ba hấn dùng tay nhưng không thể hét nổi. Hấn như tượng sống, không một chút phản ứng gì, chỉ trân trân nhìn nó. Khuôn mặt tiêu tụy, hốc hác, khổ sở. Hóa ra , người bao năm hấn tìm kiếm để báo thù chính là gia đình nhà nó. Bây giờ, hấn phải yêu hay hận nó đây?

-Mày, mày mau lên. Tao sẽ lấy mày làm con tin - Ba hấn cố giữ bình tĩnh dùng khẩu súng hạng nặng tấn tiến nhất dí sát vào đầu nó. Nó chỉ liếc qua cũng có thể nhận dạng được khẩu súng này đắt tiền và được thiết kế đặc biệt cỡ nào.

Hấn đột nhiên phì cười, mà khéo mắt như sắp ứa lệ. Khẩu súng đó do chính tay hấn thiết kế lại sắp dùng để giết người con gái hấn yêu nhất. Trái tim hấn vỡ vụn, tan chảy dường như có một bàn tay đang bóp nát nó.

-Mày cười cái gì hả? - Ba hấn giận dữ quay lại quát.

-Ken à, con có đau ở đâu không? - Dì Tanaka lo lắng, tiến đến vỗ về, cời trói cho hấn. Nó không thèm để ý đến khẩu súng trên đầu mà chăm chú nhìn cách dì Tanaka và hấn thân mật như mẹ con. Hai lần đến ngôi biệt thự này, nó đủ hiểu dì Tanaka yêu thương và quan trọng với hấn cỡ nào.

-KHông được cời trói cho nó - Lão Mỏ Xẻ lớn tiếng ra lệnh.

-Thiếu gia Ken là người đứng đầu bang Vũ Phong. Nếu để thiếu gia ra tay, may ra chúng ta còn có cơ hội thắng. - Một cao thủ còn sống sót của ba hấn lên tiếng.

-Đúng thế - Dì Tanaka khuôn mặt vẫn chưa giãn ra, hết lo lắng, liên tục gật đầu.

Hấn được tháo trói xong, hai tay buông thõng, chết lặng ngồi đó không cảm xúc gì.

-Bây giờ chúng ta hãy bắt đầu lên đi. - Ba hấn vừa đẩy nó, vừa dí khẩu súng ra lệnh.

-Tôi sẽ không đi. Nếu không thả trói cho cô ấy. - Hấn ngồi như trời chồng, lạnh lùng mấp máy môi nói.

- THẰNG CHẾT MẸ. GIA ĐÌNH CON ĐÓ HẠI MÀY SỐNG MÀ TAN XƯƠNG NÁT THỊT THỂ MÀ MÀY CÒN YÊU THƯƠNG NÓ À? MÀY YÊU HAY MÀY CUỒNG SI NÓ RỒI HẢ? - Ba hấn tức quá, như điên đại định xông lên tấn công hấn thì cao thủ lúc này của ba hấn ngăn lại.

-Chúng ta chỉ còn thiếu gia là chủ chốt thôi. Ông chủ. Việc này đợi khi dẹp loạn xong rồi tính.

Ba hấn đành hậm hực bỏ qua, tức tối ra lệnh mở nắp hầm. Ánh sáng nhẹ nhẹ bắt đầu chiếu xuống, nhưng chỉ có hấn và nó biết rằng, thứ ánh sáng đó lại bắt đầu cho cái khác - bắt đầu cho chiến tranh xung đột, bắt đầu cho chém giết, bắt đầu cho đau thương....

Tất cả người ở dưới hầm bước lên, không ai khỏi kinh hoàng trước cảnh máu me khắp nhà, xác chết la liệt. Ba hấn cuồng lên như hổ gầm. Trước nay, mọi thứ yên phận dưới trướng của ba hấn, giờ lại dám to gan nổi loạn, dám to gan đụng đến hang ổ chính.

-CHỌC TIẾT. MÀY Ở ĐÂU?

-Sao? Trốn lủi thủi này giờ mới ngoi lên à? Không ngờ ông Yukir Tekion cũng có ngày hôm nay nhỉ? - Chọc Tiết mặc bộ trang phục cổ Nhật Bản nhưng lại có hơi hướng của hiện đại nhân nhả vác cây súng trên vai cùng gần trăm tên áo đen đi tới. Đám áo đen nhanh chóng bao vây gia đình hấn.

-Mày thử làm gì xem! - Ba hấn thách thức - Mỗi thù này dù có giết con bé này tao cũng chưa thỏa lòng đâu.

-Jasmin. Cháu xem cháu đi đến đâu gây rối đến đó. - Chọc Tiết chống nạnh, chẹp miệng lắc đầu - Về Việt Nam thì phá quấy Bar Thiên Ứng, về Pháp thì quậy tung tổ chức Lemison, đến Nhật Bản thì thế này đây.

-Được rồi, được rồi. Các người muốn gì? - Tên Chọc Tiết phẩy tay, nhanh gọn nói.

Ba hấn hừ lạnh, dù biết ba nó sẽ chẳng dễ dàng để nó bị hành hạ nhưng không lường trước được cảnh chết chóc thua cuộc, nhẹ nhàng bị đẩy vào thế bí là mình. Chọc Tiết cũng biết gia tộc Wilson chỉ có duy nhất hai người thừa kế. Tốt nhất không nên manh động.

-Người làm hại toàn bộ người của ta. Người bảo xem cái giá nào cho phải đây?

-Cái này sao? - Chọc Tiết nhếch mép nhân nhật - Tôi không quan tâm. Tôi chỉ biết mang cháu tôi về an toàn thôi.

-THĂNG KHỐN - Ba hấn phẫn nộ đến nỗi chỉ muốn xông lên giết chết tất cả bọn người kia.

-Khốn gì cũng được. Nói nhanh nhanh tôi còn về. - Chọc Tiết vẫn nhân nhả dựa người vào tường thản nhiên nói.

-Món nợ này tao sẽ tính từ từ. Đầu tiên, mang toàn bộ hợp đồng của Wendy Site đến đây.

-Ông định bắt thóp kinh tế nhà Wilson sao? Tập đoàn The Time rồi Wendy Site. Nực cười. - Chọc Tiết bật cười khanh khách đáng sợ - Tập đoàn Wendy Site tôi không quản lý. Biết đâu mà lấy, chi bằng chúng ta cứ chém giết lẫn nhau đi nhỉ? Ông giết được cháu tôi, tôi cũng cho ông tài - Chọc Tiết nhẹ nhàng nói nhưng chứa đầy mùi hiếu thắng, chết chóc.

-Nói với thì, ta không còn gì để nói - Ba hấn giữ chặt cò súng. Người gia đình hấn bắt đầu nâng vũ khí lên. Đám vệ sĩ của Chọc Tiết cũng bắt đầu vào tư thế chiến đấu.

* Đoàn *

Khẩu súng trên tay ba hấn được nổ, vang lên rợn người. Máu bắt đầu chảy lênh láng ra sàn nhà. Nhưng máu không phải của nó.... Lúc biết ba hấn chuẩn bị nổ súng, hấn nhanh chóng ôm chặt nó né sang một bên, song thời gian quá ít trong vài giây, viên đạn đã ghim chặt vào cánh tay trái của hấn.

Nó thở dốc, kinh hoàng nhìn hấn đang nằm đè lên người nó. Hơi thở của hấn yếu dần, mắt mờ mờ, môi khô tềch toác, nứt nẻ.

-Anh .... - Nó khó nhọc gọi, nhìn máu của hấn đang chảy ra xối xả. Nó biết, nó biết chứ, khẩu súng kia hạng nặng, sức công phá, sát thương của nó gấp rất nhiều lần bình thường. Nó càng run rẩy hơn, liên tục lay lay người hấn.

-KHÔNG, THIẾU GIA - Dì Tanaka hét lên, sợ hãi.

-Hôm nay, tôi tạm thời bỏ qua. Lần sau, tôi sẽ trả nợ và tính sổ lần hai với ông. - Chọc Tiết hạ lệnh đàn em rút. Ba hấn biết mình yếu thế nên dù lòng tự trọng cao thế nào cũng để cho hấn đi.

-Jasmin, chúng ta về thôi,

-Không, cháu không về - Nó giữ chặt bàn tay phải của hấn, hoang moang, đôi mắt hàng ngày đẹp tựa sao Khuê giờ chỉ nhìn thấy một màu cô tịch, đen thẫm.

-Người đâu. Lôi tiểu thư về.- Chọc Tiết chau mày, không hài lòng.

-KHÔNG, CHÁU KHÔNG VỀ ĐÂU – Nó giãy dụa khi bị hai tên vệ sĩ kéo đi, tay vẫn giữ chặt lấy hấn.

-Tiểu thư, xin cô đừng làm khó chúng tôi – Hai tên vệ sĩ vẫn cố hết sức kéo nó ra.

-CHÁU KHÔNG VỀ, CHÁU KHÔNG VỀ - Nước mắt nó trào ra, kiên quyết không buông tay hấn. – Cháu không về mà – Nó cố cự quật thoát ra.

-Jasmin, cháu nghĩ sao nếu ta nói với ông cháu hả? - Chọc Tiết vừa nói vừa hất cằm ra lệnh cho cận vệ của mình.

Lúc này nó chẳng nghĩ gì được nữa ngoài hơi thở của hấn đang yếu dần như sắp tắt. Máu vẫn không ngừng chảy ra đến cả một vùng loang lổ toàn máu.

Cận vệ của Chọc Tiết giữ chặt tay nó, kéo mạnh khỏi hấn. Hai mắt nó căng ra hết cỡ một lần nữa nhìn đôi bàn tay hấn xa dần.Hấn cố thôi thóp nhìn cánh tay nó tuột ra, bị lôi đi. Hấn mỉm cười nhẹ lần cuối rồi ngất đi.

-THẰNG KHỐN NẠN, THẰNG KHỐN NẠN, MÀY CHẾT ĐI CHO TA, MÀY CHẾT ĐI. MÀY NHÌN XEM MÀY ĐÃ LÀM GÌ HẢ? NÓ ĐÃ BỎ BUA MÊ THUỐC LÚ GÌ CHO MÀY? – Ba hấn như kẻ điên cầm dây xích sắt quất mạnh vào tay trái của hấn khiến thịt bị rách hết, lấp ló cả phần xương.

KHông ai khỏi kinh hoàng. Di Tanaka không kìm được mà ngã ngay tại chỗ. Lão Mổ Xẻ giờ mới lên

-Dừng tay. Tekion. Hãy lo cho vết thương con ông trước đã. Nếu không có nó. Tỷ lệ chúng ta thắng càng ít....

Bao tổn thương, bao oán hận, bấy nhiêu là thống khổ.

Bao nhiêu yêu, bao nhiêu hận, biết bao đậm sâu

Tình nồng cuồng loạn . Phóng khoáng buông lơi.

Sau mỗi cuộc tranh chấp rồi hòa hợp .

Đôi ta say đắm ấp ôm môi nồng.

Tình nào không cuồng si .

Chẳng xứng danh tình ái .Chẳng cầu một ngày mai vĩnh hằng muôn kiếp.

80. Chương 83.1 + 83.2

-Chú. Cháu nói là cháu không muốn về - Nó lạnh lùng khoanh tay, ngồi trên chiếc xe hiện đại mới ra mắt của Nhật Bản giữa hai vệ sĩ cau có nói

-Cháu đừng có nói nhiều. Cháu mà yêu thằng bé ấy thì chú chẳng đảm bảo nó chẳng sống được lâu đâu - Chọc Tiết ngồi trên ghế trước đe dọa.

-Chú nghĩ chú làm gì được hấn chứ? – Nó cười khẩy, nhíu mày nói.

-Bang chủ bang Vũ Phong ấy à? - Chọc Tiết nói đầy mỉa mai – Nghe sợ nhỉ? - Chọc Tiết quay lại nhướn mày khinh khỉnh. Nó biết tính chú nên không nói làm gì. Ngoài ông nội và ba nó ra, chú có thể thắng tay với tất cả. Ngay cả Kai và Thiên Kiêng chú 9 phần nể chú 10 phần.

Nó nghiêng rằng bực bội không thềm nói nữa. Đúng lúc ấy, chú có điện thoại. Chú âm ừ, cười cười vài câu rồi đứng đưa chiếc điện thoại trước mặt nó, lãnh đạm hỏi.

-Có muốn đến sân bay không?

-Làm gì? – Giọng nó lạnh băng hỏi lại, không chút phép tắc. Lòng nó như lửa thiêu đốt, cảnh tượng, hân ôm nó, máu chảy loang lổ, hơi thở yếu ớt của hắn đang làm nó bức bối vô cùng.

-Thiên, Kai, tiểu thư gia tộc Lambert, Mark và đám bạn. – Chọc Tiết giọng đều đều vẻ hứng thú.

-Tùy chú – Nó nhàn mặt không nhìn Chọc Tiết.

-Ồ.... - Chọc Tiết chep miệng gật gù rồi bảo tài xế riêng – Cho xe đến Sân bay quốc tế Narita. (Một trong năm sân bay xuyên châu lục của Nhật Bản)

Ngồi trên xe, không khí ảm đạm, hiu quạnh hẳn. Nó không hề nói một tiếng nào. Hai tên vệ sĩ ngồi cạnh cũng sắt đá, không mở miệng. Chọc Tiết thì chăm chú vào chiếc máy tính bảng làm việc.

-Thưa ông chủ, tới nơi rồi ạ. – Tên tài xế lễ phép nói.

-Được. - Chọc Tiết gật đầu, cất máy tính bảng xuống xe.

Hai tên vệ sĩ cũng mở cửa cho nó, cung kính.

-Tiểu thư, mời cô xuống xe.

Nó thờ ơ chẳng thềm liếc xung quanh. Chỉ kiêu ngạo dựa người vào chiếc xe hàng hiệu của Chọc Tiết.

-Phì, họ tới rồi kìa - Chọc Tiết phì cười chỉ tay vào một chiếc máy tư nhân đang từ từ hạ cánh.

Nó chau mày nhìn theo, không nói gì.

-Nhìn xem đó có phải máy bay nhà cháu không? - Chọc Tiết cong môi lên thích thú hỏi.

Nó chán nản không đáp lại, nhìn ra chỗ khác.

-Cháu đang giận ta đấy à?

Nó không phản ứng gì.

-Được rồi, được rồi. Ta sẽ mang thuốc độc trị của gia tộc đến chữa cho hắn là được chứ gì? - Thấy thái độ của nó, Chọc Tiết đành cờ trắng, nhường nước, vuốt tóc nó.

-Chú hứa đấy – Bây giờ, nó mới nhìn Chọc Tiết, giọng vẫn không hết khó chịu

Mấy chục tên vệ sĩ đứng sau không khỏi ngạc nhiên, thực sự không biết vị tiểu thư này là ai mà được Chọc Tiết cưng chiều đến vậy. Chọc Tiết là một cao thủ tàn nhẫn đến nỗi nghe danh đã thấy rợn người. Chỉ có người khác làm theo ý của hắn. Hắn tuyệt đối không bao giờ nhường ai bất cứ thứ gì hắn muốn.

-Rồi rồi. Ta biết rồi. Ta đã bao giờ thất hứa với cháu chưa? - Chọc Tiết gật đầu lia lịa khê trách.

Nó nhìn Chọc Tiết cười nhẹ.

-Còn cháu thì sao hả? Mấy năm cũng không chịu vác mặt đến. Con nhỏ này tinh ranh lắm - Chọc Tiết nói rồi, búng phóc vào trán nó một cái, cười sảng khoái càng khiến cho đám người đằng sau kinh ngạc.

Nó nhàn mặt, xoa xoa lại trán thì nghe tiếng Thiên gọi.

-Jasmin.

Nó ung dung khoanh tay nhìn anh mỉm cười. Tóc nó khê bay tung lên trong nắng gió giữa sân bay khiến ai đi ngang qua cũng không khỏi trầm trồ.

-Chúng cháu chào chú - Tất cả đám người từ trên máy bay xuống cúi đầu đồng thanh.

-Nhìn chú trông cơ bắp cuộn cuộn rõ ràng ghê nhỉ – Kai đập đập vào tay Chọc Tiết mấy cái tán thưởng.

-Cũng 6 múi như cháu thôi. - Chọc Tiết nhún vai, cười tươi.

-Chú nhìn xem giờ cháu giống công chúa không này? – Sammy đẩy Kai sang một bên, cầm chiếc váy xoay xoay hai, ba vòng làm tất cả mọi người đều có cảm giác hoa nở xung quanh.

-Chú à. Cháu còn đẹp hơn mà – Kelly cũng không kém cạnh cười thật tươi quyền rũ trước mặt Chọc Tiết.

-Ha ha .... - Chọc Tiết bật cười lớn – Từ khi sinh ra hai cháu đã là công chúa rồi.

-Chú vẫn chưa có vợ phải không? – Thiên nhếch mép, đứng cạnh ôm eo nó.

-Cái thằng này... vợ làm gì? Chú còn lo đại sự. - Chọc Tiết nhướn mày, vỗ vai Thiên.

-Thôi, mấy đứa về nghỉ đi. Có gì đến chỗ chú. Chú có việc rồi. Thế nhé ! - Chọc Tiết giữ nguyên nụ cười trên môi, vẫy tay rồi vào xe, cùng 12 chiếc xe khác phóng đi.

-Chị hai – Teka, Teki, Vicky, Lina và Rose cúi đầu chào.

Nó gật đầu nhẹ, định kéo Thiên đi thì một hàng xe ô tô khoảng 15 chiếc đột ngột chặn trước mặt nó.

-Chắc Dakie đến rồi ! – Kelly cười tủm tỉm đầy ẩn ý

Cô vừa nói xong thì Dakie cùng 4 vệ sĩ bước đến cúi chào.

-Mừng mọi người đến Tokyo.

-Chào anh hai , chào anh Thiên – Dakie lần lượt cúi đầu chào.

-Dakie. Em tới trễ 35 giây đấy – Thiên vờ trách móc.

-Em xin lỗi ạ - Dakie cười trừ hồi lỗi.

-Chào cậu – Dakie bắt tay Kin, Kay giữ nguyên nụ cười ấm áp.

-Chào – Kin,Kay cũng cười nhẹ đáp lại.

-Mấy đứa cũng đến à? Vui quá nhỉ? – Dakie nháy mắt nhìn đám đàn em hoạt động cố định tại Việt Nam.

-Tụi em chào anh ạ - Lina lễ phép – Em rất muốn đến biệt thự của anh lần nữa – Lina vừa nói vừa nhìn sang Rose và Teki, làm Teki hắng giọng, không dám nhìn ai. Vicky tinh ý biết liền mặt tối sầm lại.

-Được chứ. Biệt thự của anh còn 5 phòng. Mọi người không chê thì cứ đến tự nhiên.

-Chê sao được chứ? Biệt thự của chủ tịch tương lai tập đoàn Kanon-co mà. – Sammy cười rạng rỡ chêu chọc.

-Sammy, em càng lớn càng xinh đẹp đấy – Dakie nhéo má nhỏ làm Kay hơi khó chịu.

-Aaaa... Dakie, anh làm thế khiến em đứng về phía anh hoàn toàn luôn này.

-Cảm ơn em. Giờ chúng ta về nhé!

- Được - Mọi người đồng thanh vui vẻ lên xe

— Biệt thự của Dakie —

Mọi người đã lần lượt về phòng, ai cũng khen biệt thự của Dakie đẹp ngang ngửa so với biệt thự của gia tộc mình. Tất cả đều thích thú, còn được đích thân Dakie, Jasmin và Thiên vào bếp càng làm không khí thêm phần khích.

Kelly và Kai một phòng, Kay và Sammy một phòng. Teka – Lina một phòng. Vicky – Rose – Teki không ai nhường ai đành 3 người một phòng đôi. Thiên – Kin một phòng. Dakie và Jasmin một phòng.

— Biệt thự nhà Tekion —

Ba hấn đang liên tục đi đi lại lại trước cửa phòng hấn chờ bác sĩ ra ngoài. Dì Tanaka ngất vẫn chưa tỉnh dậy. Tất cả những người còn lại được lão Mổ Xẻ lần lượt quản lý, đưa xác chết rời khỏi biệt thự, làm sạch hiện trường.

-Ngôi nhà này có lẽ không ở được nữa rồi – Lão Mổ Xẻ trầm ngâm lắc đầu – Nó chẳng khác gì nghĩa địa.

-Tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng phải đợi một thời gian. Vì nơi này được xây dựng rất kĩ càng. Muốn có ngôi nhà thứ hai không thể 1,2 ngày được.

-Sau khi con trai ông tỉnh dậy, hãy di chuyển sang chỗ khác đi. Địa bàn này bị thằng Chọc Tiết nắm thóp hết rồi.

-Được. Tôi biết rồi – Ba hấn gật đầu, đôi mắt nhú mày toan tính.

-Ông chủ, ông chủ, thiếu gia sao rồi – Di Tanaka vừa tỉnh dậy đã chạy ngay sang phòng hấn, thấy ba hấn liền hành lễ, gấp gáp hỏi.

-Bác sĩ chưa ra. – Ba hấn lộ rõ nét ưu phiền nói.

-Cứ chờ thêm đi. – Lão Mổ Xẻ nhìn đi, giọng đều đều.

Di Tanaka chờ ở người mà lòng như lửa đốt, không ngừng cầu trời, đưa tay lên ngực điều hòa hô hấp.

Cạch

Cánh cửa mở ra, vị bác sĩ cùng hai cô y tá bước ra ngoài.

-Bác sĩ, bác sĩ. Thiếu gia sao rồi? Sao rồi hả? – Di Tanaka lập tức hỏi dồn dập.

Vị bác sĩ già cơ mặt giãn ra, thở hắt một mũi.

-Xin lỗi gia đình. Thiếu gia sức khỏe vốn đã suy nhược do uống phải loại thuốc này – Ông đưa ra một lọ thuốc không nhãn mác – liên tục gặp cú sốc nặng, sức sát thương của khẩu súng quá lớn, lại còn bị tổn thương do va chạm mạnh. Điều duy nhất chúng tôi có thể làm chỉ là .... lấy viên đạn ra.

-TẠI SAO? TẠI SAO KHÔNG THỂ CHỮA KHỎI HẢ?

-Ở đây không có thiết bị hiện đại, lại để mất máu quá nhiều. Cánh tay trái của thiếu gia ..... thật sự xin lỗi. Nó vĩnh viễn không thể..... hoạt động trở lại.

-HẢ?- Di Tanaka bàng hoàng, loạng choạng ngã về phía sau. Ba hấn cũng kinh hoàng không kém.

-Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi. Xin lỗi gia đình.

-ÔNG LÀ BÁC SĨ GIỎI NHẤT CƠ MÀ. MAU CỨU CON TÔI. MAU CỨU CON TÔI ĐI – Ba hấn giữ chặt tay vị bác sĩ như khấn thiết cầu xin.

-Chúng tôi xin phép - Vị bác sĩ thở dài thườn thượt, gỡ tay ba hấn rồi ra về để lại cho gia đình hấn nhuộm một màu tang thương. Cánh tay trái ... cánh tay trái của hấn vì cứu nó mà vĩnh viễn ... vĩnh viễn không ... thể .... hoạt động ....Ba hấn thẫn thờ bước vào nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của hấn mà suy sụp. Đứa con gái ấy, thực sự quan trọng thế sao? Ngay khi chính gia đình nó hại cả cuộc đời hấn sao?

Mất em!Ta mất cả linh hồn.

Chỉ thể cười số phận trên người

Kiếp này rồi lại kiếp sau làm sao có thể trốn chạy

Không phải không thể nói

Mà là không dám thốt nên lời

Một bước mỉm cười

Một bước thương tâm

Một kiếp gian nan

Chỉ đành hoá thành thiêu thân

81. Chương 84

-Sữa của em đây – Dakie mở cửa bước vào, nhìn nó mỉm cười ấm áp.

-Thật là .. em sắp làm vợ anh rồi còn kêu em uống sữa – Nó tháo tai nghe ra, vờ trách móc.

-Cũng được. Mong sao em đừng tranh sữa với con là được rồi – Anh đưa ly sữa cho nó, bật cười chêu chọc.

-Em mới có 15 tuổi thôi đấy – Nó cầm ly sữa, khẽ dầm vào ngực anh

-Rồi rồi, anh biết rồi, tiểu thư – Anh ôm nó ngồi lên đùi anh, thích thú nhìn nó uống sữa.

-Sau này dù có con, anh cũng phải độc sủng em. Chỉ sủng ái mình em thôi – Nó uống hết một hơi, nhăn mặt dận dờ.

-Uống sữa còn lem ra miệng như đây này. Con cái gì hả? – Anh đưa tay lên miệng nó nhẹ nhàng lau sữa.

-Là anh nói về con cái trước mà. Nhưng dù thế nào cũng phải độc sủng em. Biết chưa? – Nó lườm nguýt anh.

-Vâng, tiểu thư. Độc sủng mình em thôi – Anh phì cười, để cốc sữa lên bàn, nhéo má nó đầy nhu tình.

-Đau quá. – Nó làm bộ giận dỗi, xoa xoa bên má.

-Em dùng mỹ phẩm gì mà da mịn vậy hả? – Anh cưng chiều gỡ tay nó xuống, cọ cọ cằm mình vào gò má nó.

Cả người nó chột cứng đờ, đôi mắt vô thức thần thờ...

“ Em dùng mỹ phẩm gì vậy hả?”

“Nhìn giống dùng mỹ phẩm lắm sao?”

“Mịn thật đấy”

“Má tôi để anh tự tiện vuốt ve thế sao?”

Thấy phản ứng kì lạ của nó, Dakie dừng hẳn lại, khẽ gọi

-Jasmin?

Nó vẫn không phản ứng gì, như xác không hồn.

-Em sao thế? – Anh lo lắng hỏi.

-À – Nó giật mình, cười trừ - Không sao.

-Hay em dùng mỹ phẩm bị anh nói trúng tim đen hả? – Anh cười gian tà đẩy nó nằm ra sau.

-Nhìn là biết tự nhiên rồi mà – Nó chu mỏ, không thèm nhìn anh – Mà Dakie, anh đang..... nằm đè lên em đó.

-Sao? Em ngại à? – Anh giữ nguyên nụ cười gian tà, nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt nó.

-Anh càng ngày càng giống Kai rồi đấy. – Nó nghiêng răng, chau mày đẩy anh ra nhưng không nổi.

-Ha ha ... Thật vậy à? Mà anh sắp 18+ rồi đấy. – Dakie cười phá lên, cổ tình chêu ghẹo, nhìn điệu bộ đáng yêu của nó. Từng đường nét trên khuôn mặt nó càng lớn càng quyến rũ đến mị hoặc. Đôi mắt anh mờ mờ dần, mùi hương trên cơ thể nó quấn quýt lấy anh. Dakie cúi xuống hôn lên bờ môi căng mọng của nó. Tất cả những nhớ nhung, giận hờn anh trút hết vào nụ hôn ấy. Cảnh tượng nó và hắn ôm nhau, nó và hắn cùng phòng, nó và hắn cùng ăn, cùng đi học. Ngay cả khi, chính nó hôn hắn, anh cũng biết. Dù anh có bao dung thế nào, anh cũng không thể không ghen được. Nó là thứ duy nhất còn sót lại quan trọng trong kí ức của anh. Mất cha , mất mẹ, mất mọi thứ, nhưng nó ... thì không được.

Nó bắt đầu với nụ hôn của anh. Anh hôn nó ngay khi nó đang nghĩ về vết thương của hắn. Nó cảm thấy có lỗi với anh nhưng cũng cảm thấy mắc nợ hắn. Nụ hôn của anh càng ngày càng khác, nó không còn nhẹ

nhàng mà cuồng nhiệt. Nó không hiểu sao lòng nó khê trùng xuống khi nhận ra sự khác biệt ấy. Liệu con người anh có khác hay không?

-Em .. thiếu oxi quá .. Dakie – Nó đẩy anh ra, khó nhọc nói rồi hít lấy hít để không khí

-Xin lỗi em – Dakie cười trừ, nhìn nó nhàu máy khó nhọc hô hấp dưới ánh đèn vàng, anh càng thấy nó mỉa miêu, kiêu diễm. Nó chẳng còn là đứa bé xinh đẹp, chảnh chọe hay bày trò ngày nào hay bắt nạt anh nữa rồi. Nó thực sự là một thiếu nữ. Anh không kiềm chế bản thân mà lại cúi xuống cắn vào tai nó.

-Á.... – Nó nhăn mặt kêu lên, nó không hiểu hôm nay Dakie bị làm sao.

-Em đau sao? – Dakie ngẩng đầu lên , cười thích thú.

-Không đau được sao? – Nó xoa xoa lại tai mình.

-Lần trước em nói gì với ba em sao? – Anh đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, hỏi.

-Chuyện gì? – Nó không hiểu, hỏi lại.

-Lần trước ba em nói với anh khi cần thiết sẽ cho anh và em kết hôn.

-À – Nó giật mình, nhưng rồi vờ giả lả - Ba em cũng có nói với em.

-Khi cần thiết là khi nào?

-Anh mong đợi thế à?

-Không, anh chỉ lo em không kiềm chế được thôi...

-Em không có biến thái giống anh và Kai đâu – Nó lè lưỡi, quay mặt đi.

-Anh đùa thôi mà – Dakie bật cười, kéo nó vào lòng mình.

.....

Nó ngồi trong phòng tắm, bật điện thoại lên gọi cho Chọc Tiết.

-Alo.

-Chú đã hứa gì hả?

-Sao chưa chào hỏi mà đã gắt gỏng với chú thế? Chú đang cho người đến đây. Nhưng chú không đảm bảo họ sẽ nhận đâu.

-Cái cháu cần là thuốc phải được chữa trị cho hẳn.

-Cháu đang lo lắng cho hẳn à?

-Là cháu đang mắc nợ hẳn. Cháu không muốn mắc nợ ai cả.

-Nếu họ không nhận mà đập vỡ thì chú không biết nhé. Chú chỉ biết đưa thuốc đến thôi.

-Chú đang lật lọng với cháu?

-Chú không có. Chú chỉ hứa với cháu là mang thuốc đến thôi.

-Chú.... – Nó đang định nói gì thì bị cắt ngang.

-Tốt nhất cháu đừng đi quá giới hạn của mình trước khi ba cháu và ông nội biết. Lúc ấy, chú sẽ không bảo vệ cháu như mọi lần đâu - Giọng Chọc Tiết đột nhiên lạnh băng, đầy đe dọa.

-Cháu...

-Thôi, đủ rồi. Chú sẽ đưa thuốc cho gia đình hẳn ta. Nhận hay không thì tùy. Cháu nghỉ ngơi rồi lo việc đi. Chú sẽ quản lý cháu trong suốt thời gian cháu ở Nhật Bản đấy. Biết điều một chút. Nhớ lấy thân phận của cháu là gì đi.

Tút .. Tút...

Nó mệt mỏi, thần thờ, trườn người vào tường từ từ ngã xuống. Nó cứ như con chim bị nhốt vào lồng của gia tộc. Nó ở bất cứ đâu cũng có người theo dõi. Nó phải làm thế nào đây? Hắn đã hy sinh tất cả vì nó, còn nó thì sao? Chưa làm được gì cho hắn cả.

Nó ra ngoài thì không thấy Dakie đâu. Nó thở dài chán nản bước xuống nhà thì thấy mọi người tụ tập đông đủ.

-Ồ, Jasmin. Xuống đây đi – Sammy mỉm cười vẫy tay gọi nó.

Nó gật đầu bước xuống thì thấy Kin nói sẽ trở về Việt Nam ngay vì có việc gấp. Cậu sẽ qua thăm hắn rồi sẽ bay về liền. Đầu nó như sáng lên, nó kéo thật mạnh Kin chạy ra vườn sau. Ai cũng khó hiểu, gọi lại nhưng chỉ thấy bóng nó khuất dần

82. Chương 85

Tam Công Chúa Kiều Ngạo Và Tứ Hoàng Tử Đào Hoa

Chương 85 Tác giả Văn Dương. Người update Jane

-Cậu sẽ qua thăm hắn phải không?

-Ừ. Có gì à?

-Tay hắn bị khẩu súng XXX bắn phải. Hãy đến địa chỉ này lấy thuốc rồi đưa cho hắn thật bí mật. Và cả cái này – Nó đưa cho cậu hai mẫu giấy nhỏ.

-Cái gì? Khẩu XXX sao? – Lòng mày cậu chau lại ngạc nhiên

-Phải.

-Tại sao?

-Vì cứu tôi.

-Sao cậu không đích thân đưa?

-Gia đình tôi và hắn có thù hằn với nhau – Nó khoanh tay nhìn lên trời - Loại thuốc ấy, gia tộc tôi độc chế. Nếu để gia đình hắn biết chắc chắn sẽ không nhận.

-Được. Tôi hiểu rồi. – Kin nhún mày nói dù không hiểu rõ lắm về chuyện thù hằn giữa gia đình nó và gia đình hắn, nhưng cũng không hỏi gì thêm.

-....

-Vậy tôi đi đây.

Nó quay lại cười nhẹ, gật đầu.

Kin bước đi mà lòng nặng trĩu, cuối cùng cậu chỉ có thể giúp người con gái cậu từng yêu, người con gái chưa một lần nhìn về phía cậu bằng cách này thôi.

.....

-Chào bác. Cháu là bạn của Ken – Kin cùng đám vệ sĩ cúi đầu chào.

-Bạn? – Ba hắn nhườn mày, dò xét.

-Vâng. - Cậu gật đầu kiên định.

-Đến làm gì? - Giọng ba hắn lạnh lẽo hỏi.

-Cháu vừa qua Nhật Bản có công việc, tiện thăm Ken. Cháu cũng sắp phải quay về Việt Nam rồi. - Hắn lãnh đạm đáp.

-Sao biết chỗ này mà tới?

-Là Ken nói với cháu.

-Cậu là ai? – Ba hấn tiếp tục tra khảo.

-Cháu là con trai chủ tịch tập đoàn The Machine.

-Được. Vào đây đi.- Ba hấn kín đáo, đề phòng nhìn cậu lần nữa rồi gật đầu. - Vệ sĩ không được theo.

-Vâng. - Cậu đi theo, nhưng cảm giác rất kì lạ. Nghe nói ba hấn là một ông trùm lớn mà vệ sĩ gác cổng chỉ có duy nhất một người. Mọi thứ trong nhà thì trống trơn, đồ vỡ như vừa bị một cơn bão càn qua.

-Đây. Vào đi – Ba hấn lên tiếng, mở cửa cho cậu. Cậu thoát khỏi dòng suy nghĩ ấy, bước vào trong, hơi sững người, nhìn cánh tay trái của hấn toàn băng trắng. Hấn nằm im không chớp mắt, khuôn mặt hiện rõ lên nét tiêu tụy, đau đớn. Hấn như xác sống không hồn. Thấy Kin bước vào, hấn cố ngồi dậy, nhưng lại ngã xuống.

-Không cần đâu. – Kin tiến gần hơn, ngồi cạnh cậu.

-Sao cậu lại ở đây?

-Tôi có việc ở Nhật Bản nên tiện ghé qua. Cánh tay trái thế nào rồi?

-Vĩnh viễn không hoạt động - Hấn nhàn nhạt trả lời mà chưa xót.

-Cậu yêu em ấy vậy à?

-Ừ. - Hấn nhìn ra cửa sổ ậm ừ.

-Vì em ấy mà mọi thứ của cậu bị hủy hoại, cậu cũng đánh đổi phải không?

-Tôi vốn dĩ không có gì để đánh đổi. Em ấy không có lỗi gì cả. Là mối thù từ đời trước.

-Tôi tin tưởng cậu. – Nói rồi, Kin khẽ liếc ra ngoài thấy ba hấn và dì Tanaka đang đứng ngoài cửa liền kín đáo vờ vén chăn cho hấn rồi để lọ thuốc cạnh người. Hấn cũng cảm nhận được, nhúm mày ý hỏi là gì.

-Jasmin gửi cho cậu. Là thuốc độc chế gia tộc nhà em ấy. Biết ba cậu sẽ không nhận hoặc đập vỡ nên em ấy nhờ tôi tiện ghé đưa thì đưa cho cậu. - Cậu thì thăm đủ chỉ hai người nghe thấy.

-Thôi, tôi về Việt Nam đây. Có gì cứ nói với tôi. Tôi nhất định sẽ giúp. Hiện giờ, Thiên đã khiến tất cả đứng về phía Dakie rồi.

-Tôi sớm muộn cũng biết nên không có ý định gì cả. Cậu cũng thấy tôi đủ mệt mỏi rồi mà.

-Ừ. Có gì nhớ nói. – Kin nói rồi quay ra ngoài cúi đầu chào ba hấn – Cháu xin lỗi vì đến đây tay không.

-Là bạn bè không cần khách sáo – Ba hấn phẩy tay.

-Cảm ơn cậu đã quan tâm đến thiếu gia.

-Có gì cần giúp đỡ xin cứ nói với cháu. Cháu sẽ cố gắng hết sức để giúp.

-Được. Cảm ơn cậu.

-Vâng. Vậy cháu xin phép. Cháu phải ra sân bay rồi.

-Ừ. Tanaka. Tiễn khách. – Ba hấn gật đầu, nghiêng người ra lệnh cho dì Tanaka.

Dì Tanaka cúi đầu rồi dẫn đường cho cậu, vừa đi, dì vừa cố nói vài lời cuối.

-Gia đình thiếu gia đang gặp khó khăn, có gì cậu hãy giúp đỡ nhé. – Dì Tanaka ái ngại nói.

-Vâng, cháu rất sẵn lòng.

-Tôi biết The Machine rất lớn mạnh, vì vậy cậu....

-Cháu hiểu rồi. Đây là bưu thiếp của cháu. Khó khăn cứ gọi. Cháu sẽ bay qua.

-Vâng, vậy cậu về nhé.

Cậu cười nhẹ, cúi đầu chào rồi cùng vệ sĩ lên xe đến sân bay quay trở về Việt Nam.

Ba hấn nhìn hấn dò xét rồi đóng cửa lại. Nghe tiếng đóng cửa, hấn cố lấy mảnh giấy nhỏ và lọ thuốc cạnh người lên, mở ra. Dòng chữ ngắn gọn của nó hiện lên.

“ Xin lỗi anh vì tất cả. Em chưa bao giờ coi anh là người thay thế . Anh không giống Dakie. Anh là người hoàn toàn khác biệt. Nhưng em vẫn đồng ý ở cạnh anh và làm tổn thương anh. Dù sau này, chính tay em có giết anh, anh cũng không hận em chứ?”

Hấn siết chặt tờ giấy, nhắm chặt mắt ngẩng đầu nhìn lên trần nhà mà dòng nước nóng ấy vẫn chảy ra. Hấn đang hạnh phúc, chỉ có vài dòng thôi mà hấn vẫn hạnh phúc. Đúng, nó thật độc ác quá mà. Cứ thế này chỉ làm hấn yêu nó hơn mà thôi. Tim hấn đau đớn như bị cửa thêm một nhát rì máu ra.

Nó cứ làm tổn thương hấn rồi lại quan tâm hấn. Nói xem nó không dày vò hấn thì là gì? Dù nó có giết hấn. Hấn sẽ vẫn yêu em. Dù chính gia đình nó đã hủy hoại 18 năm qua của hấn, làm tan nát gia đình hấn, làm tập đoàn hấn phá sản. Hấn bảo phải hận nó, phải giết hết gia đình nó. Hấn phải trả thù mối thù hấn âm ỉ từ khi hấn 5 tuổi nhưng đứng trước nó. Hấn lại không làm được. Hấn không thể ..... ngừng yêu nó.

Khi những cánh hoa đào buông rơi, một mảnh sầu muộn vút ngang qua .

Ta chợt nhớ cảm giác đó ,quá câu nệ . Vờ vô tâm.

Mảnh tình này quá trĩu nặng .

Tình nồng cuồng loạn .Phóng khoáng buông lơi.

Sau mỗi cuộc tranh chấp rồi hòa hợp. Đôi ta say đắm ấp ôm môi nồng.

Tình nào không cuồng si .Chẳng xứng danh tình ái

83. Chương 86

Tam Công Chúa Kiều Ngạo Và Tứ Hoàng Tử Đào Hoa

Chương 86.1 Tác giả Văn Dương. Người update Jane

Kin bước xuống từ máy bay vừa hạ cánh ở sân bay quốc tế Nội Bài, lập tức tự phóng chiến mã của mình về nhà. Trên đường đi, lòng cậu như lửa đốt. Chẳng hiểu sao cậu cảm thấy khó chịu đến thế.

-Thiếu gia – Đám vệ sĩ canh cổng thấy xe của cậu lập tức mở cổng rồi cúi chào. Cậu chưa kịp cất xe vào gara, Hoan Ái đã chạy đến, hốt hải nói.

-Thiếu gia, thiếu gia. Mau lên đi. Mau lên.

-Được.

Cậu chạy theo Hoan Ái, vừa chạy cậu vừa nhíu mày khó hiểu.

-Cái gì? Khu B sao?

-Thiếu gia. Mau lên đi. Không kịp đâu. Cậu ấy đang ở khu B đấy – Hoan Ái lo lắng đến run lấy bẫy, gạt đầu lia lịa.

Cậu siết chặt hai tay, đôi mắt trừng xuống đất tức giận, cậu chạy nhanh hơn cả Hoan Ái, cậu lục tung sừng sục khắp cả khu B như kẻ điên.

-Thiếu gia, thiếu gia. Mi Lan ở đây. Ở đây này – Hoan Ái thở dốc, khó nhọc nói.

Kin không chần chừ điên dại lao vào nhà kho, còn hai bước nữa thì chân cậu khựng lại, hai mắt căng ra, cậu như chết lặng.

-Mày là một con điểm của quán Bar, mà còn đòi đến đây quyến rũ thiếu gia. Mày chết đi - Một đám người hầu khu A liên tục đánh Mi Lan. Cô không chống trả, chỉ biết cắn răng im lặng nằm co quắp dưới chân bọn chúng.

-Đúng thế. Mày dám quyến rũ cậu chủ. - Một cô hầu khác giật tóc Mi Lan, liên tiếp tát ba phát vào mặt cô.

-Mày nên chết đi.

-Chết đi nè con.

-Làm việc thì vụng về. Còn dám chống lại tao. Hôm nay ày biết - Một cô hầu cầm bát canh nóng dội thẳng vào người Mi Lan, thân hình nhỏ bé lại run lên từng đợt. Đầu tóc rũ rượi, quần áo nhăn nhúm.

-Thiếu gia, em cầu xin cậu. Mau cứu Mi Lan đi mà cậu - Hoan Ái không ngừng kéo tay áo cậu van xin nhưng cậu vẫn đứng đó như trời chông, đôi mắt thần thờ, hồn lìa khỏi xác.

-Thôi thôi, các em. Để tụi anh giải quyết nốt. Được không? - Đám người dị hợm khu B giọng đều cẳng tiến sát xé tan áo cô.

-Tôi...van ...xin ... các anh. Tha cho tôi đi... - Mi Lan khóc nức nở , cố thoi thóp lùi lại vào góc tường.

-Được đó. Anh mau kiểm tra trình tiết của nó đi - Người đổ canh nóng vào Mi Lan lên tiếng đầy khinh miệt.

-Tốt thôi - Đám người khu B cởi áo, lộ ra bao hình xăm trổ quái dị, giữ chặt hai tay Mi Lan.

-Cô em yếu rồi hả? Chết chết, mấy em kia nặng tay quá nhé - Hấn vừa nói vừa vuốt ve Mi Lan.

-Không... Không .. Tha tôi ra - Mi Lan cố cự quây, thoát ra.

-Khỏi đi. Nhìn cô em xem. Em mệt rồi. Để anh lo cho em phần còn lại nhé .- Hấn ta định tiến đến thì cậu đập tung cửa xông vào. Tất cả đều bàng hoàng, kinh ngạc lẫn sợ hãi. Đám người khu B không ngừng run rẩy.

-Thiếu gia.

-MÀY CÒN DÁM GỌI TAO LÀ THIẾU GIA SAO? TỤI MÀY CHẾT HẾT ĐI CHO TAO .- Kin điên cuồng liên tiếp đánh đám người khu B đến mùi máu tanh sộc lên tận mũi.

-NGƯỜI CỦA TAO , TỤI MÀY DÁM LÀM GÌ HẢ? - Cậu vừa nói vừa dấm vào mặt tên vuốt ve cô lúc nãy đến mặt mày bầm tím, cánh mũi dập nát, máu chảy ra ròng ròng.

Mi Lan cũng kinh hãi không kém nhìn cậu như hổ bị tranh mồi, muốn kêu cậu dừng lại mà cổ họng khô rát, bàn tay cô cố với với lên nhưng vô ích.

Đám người hầu mặt xanh lét, chỉ biết nhìn nhau mếu máo.

-NÀO MÀY CHỨA CẶN BẢ, RÁC RUỐI THÌ CŨNG PHẢI BIẾT ĐIỀU CHỨ HẢ? NGƯỜI CỦA TAO LÀ ĐỂ MÀY DỪNG SAO THẰNG KHỐN - Cậu càng tức giận không thương tiếc liên tiếp hạ cú đập mạnh tưởng chừng nát nội tạng.

-Thiếu gia, họ chết mất thiếu gia đừng tay lại đi - Một cô hầu sợ sệt lên tiếng.

-CÔ - Cậu nghiêng răng ken két - Cũng đi chung với họ đi. - Cậu tiến đến siết chặt cổ cô hầu vừa nói.

-Thiếu ... Thiếu gia ... em xin cậu .... Em ... lạy cậu... Tha cho em. - Cô hầu thiếu oxi khó nhọc cầu xin.

-Tại sao lại làm thế. Nói mau - Cậu trừng mắt, phẫn nộ nói, tay cậu càng siết chặt khiến cô ta cảm thấy như cổ mình sắp nát bét.

-Tụi em ... tụi em ... sai rồi ... xin .... - Cô hầu chấp hai tay cố van xin.

-Cô - Cậu giận đến mắt đỏ ngầu, định vung tay tát cô ta nhưng lại thôi.

-Nghe đây. Tất cả các cô bị đuổi việc. Bố mẹ các cô cũng phải ra đường sống trong vòng ngày hôm nay - Cậu gần giọng đe dọa thả lỏng tay, cô hầu ngã phịch xuống đất, ôm ngực cố hít hà không khí.

-Còn bọn mày, cút ra khỏi bản nhà tao. Bệnh viện, bác sĩ nào chữa trị cho bọn mày. TAO GIẾT TỪNG THĂNG. - Cậu chỉ tay vào đám người khu B lớn giọng.

-Thiếu gia. Cậu làm gì em thì làm. Đừng hại đến bố mẹ em mà – Cô hầu giật tóc tát Mi Lan thăm thiết ôm chân cậu. Cậu lạnh lùng đá phắt ra, cô ta dấm dúi vào góc tường.

-Trước khi làm. Nên nghĩ đến hậu quả một chút.

-Thiếu gia. Thiếu gia ... Em van xin cậu mà...

-Xin cậu đừng hại đến bố mẹ chúng em.

-Thiếu gia ....

Mặc kệ đám người hầu khóc lóc, cậu đi đến bế cô về phòng. Nhìn thân hình cô toàn vết bầm tím, vết bồng bất đầu loang lổ ở cánh tay phải, quần áo rách rưới. Cậu kìm nén, nuốt hết thứ đắng chát ở cổ.

Chương 86.2

Cậu quay về khu A, đi qua đám người hầu đang lau dọn, lạnh lùng đe dọa.

-Nhớ kĩ bài học hôm nay.

-Vâng, thiếu gia – Đám người hầu cúi đầu đồng thanh.

Cậu đá mạnh mở cửa ra, bế cô vào phòng tắm. Đặt cô vào bồn nước ấm, cố vén mấy ngọn tóc ướt nhem.

-Bị mấy lần rồi? -Cậu nhìn thẳng vào mắt cô tra khảo.

Cô yếu ớt thở, không dám nhìn cậu, hai tay đan chặt vào nhau dưới nước. Đôi mắt nhòe đi, miệng lí nhí.

-Lần đầu ... tiên ạ.

-NÓI DỐI.

Cô bị cậu quát giật nảy cả mình, hoang mang càng cúi cầu thấp xuống.

-Tại sao không nói?

-Em ... thấy ... vẫn ổn.

-Ổn? - Cậu trợn mắt đáng sợ - Ổn là thế này sao?

Cậu nâng cằm cô lên, bắt cô đối diện với cậu.

-Nghe cho rõ đây. Em là người của tôi. Em chết trong tay kẻ khác là một sự sỉ nhục với tôi. BIẾT CHƯA?

- Cậu lớn giọng răn đe khiến người cô sợ đến mềm nhũn.

Cô sợ hãi đến nỗi gật đầu không nổi.

-Chưa rõ?

-Không .... - Cô lắc đầu lia lịa - Em ... - Cô chưa nói xong thì cậu cắt ngang.

-Tắm rửa đi.

-Nhưng .... - Cô định nói gì thì lại bị cậu chặn họng.

-Hay để tôi giúp?

Cô căng mắt ngạc nhiên rồi xua tay

-Không Không...

Cậu thở dài, lắc đầu ra ngoài.

.....

Nó thần thờ ngồi trên bờ biển, đôi mắt vô định nhìn khoảng trời mênh mông ngoài kia. Đầu óc nó trống rỗng, nhẹ nhàng đưa tay xuống dòng nước mát lạnh. Nó vô thức nắm chặt tay lại, nước trào ra, nó chẳng giữ được gì. Nó cười nhạt nhẽo.

-Em làm gì thế tiểu thư?

Giọng nói này? Nó đang mơ phải không? Nó ngạc nhiên ngoảnh đầu lại, nhìn trân trân cánh tay trái của hắn đang bó bột trắng.

-Sao thế? Không nhận ra anh à? - Hắn tiến gần nó hơn, nhìn sâu vào đôi mắt đang căng ra nhìn mình.

Nó chớp mắt liên tục, đưa tay lên véo má mình xem phải mơ không?

Hắn phì cười nhìn biểu cảm ngơ ngơ của nó.

-Không mơ đâu.

-Sao anh lại ở đây?

-Anh cũng chẳng biết nữa - Hắn ngồi cạnh nó, đôi mắt khê buồn trùng xuống.

-Nhớ em không chịu được à? - Khóe môi nó cong lên thích thú, nghiêng đầu trước mặt hắn.

-Không. - Hắn không dám nhìn nó, giả lả trả lời.

-Vậy thôi đi - Nó thở hắt, lườm hắn giận dữ.

-Đùa thôi mà. - Hắn dùng tay phải còn lại kéo nó vào lòng mình - Sao ở đây một mình thế?

-Chả gì cả. - Nó bình yên dựa vào lòng hắn.

-Tay anh .... - Nó chỉ vào cánh tay trái của hắn - sao rồi?

-Sớm khỏi thôi mà. Em lo gì chứ? - Hắn gượng cười, nhéo mũi nó.

-Nói dối.

-Sao cũng được. - Hắn cười trừ, không biết phải nói thế nào. Phải nó với nó cánh tay trái của hắn vĩnh viễn không hoạt động được sao? Phải nói cánh tay trái của hắn sắp phải cắt bỏ rồi sao?

-Không hận em sao? - Lần này, là nó không dám nhìn hắn.

-Có chứ. Yêu thương lần cuối thôi - Hắn cúi xuống hôn vào trán nó đượm buồn. Giọng nói hắn đầy chua xót, cả thế giới như đổ vỡ trước hắn.

Yêu thương lần cuối? Nó cười gượng gạo. Đúng thế, không hận sao được. Nếu nó là hắn, nó đã diệt vong cả gia tộc hắn rồi.

-Nhớ chăm sóc bản thân. Đừng đi giày cao gót, đừng..... - Hắn chưa nói xong thì bị một giọng nói khác cắt ngang.

-Có người lo cho nó rồi. Cần cậu nhắc nhở sao? - Thiên , Kai, Dakie và mấy chục tên vệ sĩ đột nhiên xuất hiện.

Cả hắn và nó đều ngạc nhiên. Nó nhanh chóng giữ chặt bàn tay hắn. Hắn cười chế giễu bản thân, em nắm gì chứ? Có nhìn thấy người em yêu nhất đang đứng kia không?

-Jasmin, qua đây - Thiên hách dịch gọi.

Nó vẫn im lặng trong lòng hắn, không dịch chuyển. Nó khó xử nhìn Dakie.

-Jasmin. Qua đây đi em - Giọng Kai trùng xuống, chua xót gọi. Anh đang phản bội chính bạn thân của mình.

Nó không phản ứng gì.

-NGƯỜI ĐẬU? - Thiên lớn giọng gọi - Đưa tiểu thư về. MAU LÊN.

-Em ... - Khóe mắt nó cay cay, không biết phải nói thế nào.

Vệ sĩ nhà nó nhanh chóng kéo nó ra khỏi hân. Hân chỉ cúi đầu, lặng lẽ đau đớn nhìn người con gái hân yêu đến cuồng si hết lần này đến lần khác rồi xa hân.

Nó nhòe nước mắt nhìn hân xa dần, mờ dần. Nước mắt nó rơi xuống mu bàn tay của hân. Hân bắt giác kinh ngạc, bàn tay như mất hết sức lực rơi mạnh xuống nền cát.

Nó bị tổng lên xe trở về biệt thự. Thiên trước khi đi không quên nói với hân.

-Tránh xa em tôi ra. Cậu biết rõ mọi chuyện còn cổ nứu kéo cái thứ thay thế ấy làm gì? Cậu không mệt mỗi sao? Chúng tôi thì phát điên vì cậu. Coi như tôi cầu xin cậu. Tôi cảm ơn vì đã lo cho em tôi thời gian ở Việt Nam nhưng nên kết thúc đi.

Hân sững sờ, trái tim lần nữa tan vỡ. Hân đau đến quằn quại. Đợi đám người đó đi hết, hân lại lấy lọ thuốc không nhãn mác, dốc hết vào miệng. Tránh xa nó ra. Tránh xa nó ra. Làm người thay thế, làm người luôn bên cạnh nó là sai lầm với hân. Hân chạy thật nhanh xuống biển, ngâm mình trong nước để nước mắt và nước biển hòa vào nhau cùng một thứ MẶN

84. Chương 87

Chương 87

Mi Lan vừa bước ra vừa lau khô tóc, thấy Kin chằm chằm nằm trên giường nhìn mình thì ngại ngùng bỏ khăn xuống, đứng chôn chân một chỗ.

-Lại đây đi – Kin nhìn lên trần nhà, mệt mỏi gọi.

Mi Lan cắn môi, cố tình bước thật chậm.

-Chó cắn chân em à? - Cậu nhú mày khó chịu.

-Không có, không có – Cô xua tay, lắc đầu lia lịa.

-Mau lên - Cậu cau có thúc giục.

-Vâng – Cô cúi gằm mặt xuống ngồi cạnh mép giường, cố giữ khoảng cách với cậu.

Cậu chau mày không hài lòng, kéo mạnh tay cô, đè người xuống giường, khiến cô căng mắt kinh ngạc lẫn sợ hãi.

-Tôi là người ngoài hành tình à?

-Dạ?

-Trả lời - Cậu lạnh lùng ra lệnh.

-Dạ không – cô trùng mắt xuống không dám nhìn cậu.

-Thái độ của em là gì?

-Em không có gì hết.

-Không biết ơn? - Cậu nhướn mày tiến sát gần cô.

-Có ... có .. em rất biết ơn. – Cô như bị kích điện, gật đầu lia lịa

-Vậy trả ơn đi - Cậu thản nhiên nói.

-Bằng cách nào ạ? – Cô ngờ nghệch hỏi.

-Hôn tôi đi - Cậu lãnh đạm trả lời.

-Cậu .. cậu chủ .... – Như sét đánh ngang tai, miệng cô méo mó, lắp bắp.

-Ồ, tôi bay từ Nhật Bản về để nhìn em như con ngó mới trốn trại à?

-Cậu chủ ... cái khác được không? – Cô e dè hỏi.

-Tôi nói 1 là 1. 2 là 2. - Cậu trừng mắt kiên định nhìn cô.

-Em sẽ nấu món mì Ý cho cậu hay mực xào nhé. À thôi đi, hay là canh ghẹ nấu.... – Cô vừa đập hai ngón tay vào nhau vừa cố ý gợi ý mong cậu thay đổi quyết định thì bị giọng lạnh lùng của cậu cắt ngang.

-Em làm tôi bực mình rồi đấy

-Vậy để em ... để em lấy tinh thần đã – Cô gãi đầu ngu ngốc, lảng tránh.

-Tôi cho em 3 giây - Giọng nói sắc lạnh đến gai người làm cô rùng mình.

-3 giây?

-1 - Cậu bắt đầu đếm – 2 ....

-Khoan... - Cô bắt đầu tiến sát đến hôn thì cánh cửa phòng cậu lại bật tung ra. Cô không hiểu sao cứ lúc cô với cậu có chuyện mờ ám là cửa bật tung liền. Trời đang chiều đùa cô phải không, lần này quản gia không bắt cô dọn vệ sinh và nhặt rác thì cũng phải lao động 1 tuần toàn khu A. Cô khổ sở nhìn cậu cầu cứu thì không nhận thấy ánh mắt hờ hững của cậu nữa mà là kinh hoàng. Cô cũng tò mò nhìn theo thì giật nảy mình. Bố mẹ cậu, quản gia và vệ sĩ đang đứng trước mặt. Cô lúng túng như con mèo bị bắt ăn vụng quỳ xuống.

-Ông bà chủ.

-Cái con ranh này. Mày vừa làm gì thế hả? - Mẹ Kin nghiêng răng giận dữ.

-Đây không phải là lần đầu tiên tôi phạt cô. Sao cô không nhớ mà hết lần này đến lần khác quyến rũ cậu chủ. – Quản gia cũng thịnh nộ không kém.

-Không phải lần đầu tiên sao? - Bố cậu vẫn bình thản nói nhưng chứa đầy tức giận.

-Đúng, lần trước tôi bắt gặp cô ta và cậu chủ đang trên giường. Cậu chủ nói cô ta quyến rũ cậu chủ.

-Kin, con nói gì đi. - Mẹ cậu tức đến run người.

-Cô ấy vô tội. Là con bảo cô ấy làm thế - Kin ra khỏi giường đứng cạnh cô.

-Con còn dám bao che cho nó. Chắc chắn nó quyến rũ con, rồi đổ bùa mê cho con rồi phải không?

-Mẹ. Mẹ nói gì thế?

-NGƯỜI ĐẤU?- Ba cậu lớn giọng

-Vâng.

-ĐƯA ROI MÂY ĐẾN ĐÂY.

-Ba, Con bảo lỗi ở con mà. - Cậu cố giải thích.

-Con bảo nó chỉ là con hầu. Tại sao làm thế? - Mẹ cậu tra khảo.

Cậu im lặng.

-Sao con không nói gì được phải không? Còn con ranh kia. Mày có biết quy định người hầu không hả? - Mẹ cậu chỉ tay vào mặt cô nói.

-Thưa bà chủ. Chỉ là cậu chủ cứu con nên con .....

Chát

-NÊN MÀY ĐƯỢC PHÉP HÔN CẬU CHỦ HẢ? MÀY DÁM QUYẾN RŨ CẬU CHỦ HẢ? - Mẹ cậu tức giận không kìm được đến tát đả lừ bên má cô.

-Bà tránh ra đi – Ba cậu nhận roi mây từ tay người hầu, nói.

-Hôm nay chúng ta không làm cho ra nhẽ. Chắc chắn người hầu trong nhà sẽ không phục – Ba cậu vụt nhẹ roi mây vào tay mình, đáng sợ lên tiếng.

-Ba, nghe con nói này .... - Cậu gần như bất lực, cố gồng mình giải thích.

-IM MIỆNG. TA SẼ XỬ LÝ CON SAU. TRÁNH RA – Ba cậu đẩy mạnh cậu ra, vung roi mây lên liên tục đánh vào người cô. Thân hình nhỏ bé lại run lên từng đợt, cắn răng chịu đựng. Vừa bị đám người hầu và bọn người khu B hành hạ, giờ lại còn chịu roi mây.

-Ba ơi, là lỗi của con mà - Cậu bị hai tên vệ sĩ giữ chặt lại, gào lên.

-NGƯỜI HẦU THÌ NÊN BIẾT THÂN PHẬN RỒ CHƯA? Rõ chưa?

-LÀ ẮN MÀY THÌ TỐT NHẤT ĐỪNG NGHĨ ĐẾN CHUYỆN LÀM CÔNG CHÚA.

-BAO NHIÊU LẦN RỒI? HẢ? HẢ?

-BA, Ba nghe con nói đi mà.

*Vút * .. .. * Vút *

Roi mây lên cao rồi lại hạ xuống người cô như cửa da cửa thịt. cô bịt chặt miệng để không bật ra tiếng nấc. Cô biết dù cô có giải thích thì cũng vậy thôi. Không ai chịu tin cô cả. Đám người hầu vốn ghét cô cay nghiệt đứng ngoài xem cũng chưa xót cho cô không kém.

-CON ĐÃ BẢO KHÔNG PHẢI LỖI CỦA CÔ ẤY MÀ - Cậu như kẻ điên vung ra, đến ôm chặt cô. Ba cậu không lường trước được mà hạ roi mây xuống người cậu đến rách cả áo sơ mi.

-Kin .. - Mẹ cậu che miệng kinh ngạc.

-Con ... - Ba cậu cũng ứ họng, mắt đỏ ngầu phẫn nộ.

-Ba đã dạy con gì hả? Làm thì phải chịu. Rõ ràng con làm sai. Tại sao ba đánh cô ấy

-Nó đã cho con uống cái gì hả? - Mẹ cậu đâm mạnh vào người cậu, cậu vẫn ôm chặt cô chịu đựng một mình. Cô ngạc nhiên, nhìn khuôn mặt lạnh băng không chút cảm xúc, đôi mày liên tục nhíu lại, cô biết là cậu rất đau

-Cậu ... cậu chủ ... - Cô lắp bắp gọi

-Thôi đi. Chúng ta về phòng. CÔ TA BỊ ĐUỔI VIỆC. –Ba cậu vẫn chưa hết giận nói

-Còn con. Con đã chi trả 600 triệu cho con bé này. Đừng tưởng ta không biết. – Ba cậu trừng mắt nói xong rồi bỏ đi một mạch.

-Kin, mẹ chưa bao giờ thất vọng về con như thế. - Mẹ cậu cũng bỏ về phòng. Đám gia nhân nhìn cậu thương xót, lo lắng, nhìn cô khinh miệt, cay đắng như muốn cô biến đi.

-Còn đứng đó làm gì? CÚT – Cậu lạnh lùng đuổi quản gia Kim và đám người hầu.

Cánh cửa phòng đóng lại, cô lau sạch nước mắt, cười thật tươi hỏi cậu.

-Cậu chủ, cậu có đau không?

Cậu lãnh đạm nhìn nụ cười cứng đờ của cô.

-Đẹp đi. Giả tạo chết được.

-Cậu chủ. Em xem vết thương cho cậu nhé! – Cô hít một hơi sâu, đánh trống lảng đến nước mắt không trào ra. Cô cảm thấy thật nhục nhã và bất lực. Chẳng ai tin cô cả, cô bị xúc phạm mà cũng không được lên tiếng, cô bị hiểu lầm mà cũng không được giải thích, cô bị hành hạ cũng chỉ biết chịu đựng.

Cậu siết chặt tay, khó chịu khi cô cứ cố ngó người xem vết thương của mình trong khi của cô thì ngon lành lắm à.

-ĐỦ RỒI - Cậu tức giận quát làm cô giật bắn mình ngồi phịch té ra đằng sau.

-Sao ă? – Cô ngó ngẩn hỏi.

Cậu không chân chừ xé toạc áo của cô ra, nhìn thăm lưng đằng sau, hai cánh tay chằng chặt vết bầm tím và những gì còn lại của trần roi mây vừa rồi. Hiện trên làn da trắng trẻo ấy, vết lằn roi mây như những con lươn kinh dị, vết bầm tím lốm chốm chỉ cần chạm nhẹ cũng thấy đau đớn. Tất cả những thứ này đều là do một tay cậu gây ra cho cô. Cậu cảm thấy ân hận, cậu kéo lại áo cho cô rồi bế cô rời khỏi nhà.

-Cậu chủ, em không đau.

-CẦM MIỆNG - Cậu lại quát lớn làm cô im bật. Ai bảo cô không đau. Cô đang muốn chết đây. Chết đi chỉ một nhát còn nhẹ nhàng. Hành hạ cô như vậy còn khổ hơn cả chết nữa.

-Cậu chủ, khuya rồi cậu còn đi đâu? - Quần gia Kim hỏi.

-Tôi đi đâu phải báo cho ông ă? - Cậu ác cảm nói rồi đi thẳng. Quần gia Kim vừa rồi còn thêm mắm thêm muối sao giờ ngọt lịm, quan tâm cậu thế?

-Dạ không. Xin lỗi cậu chủ - Quần gia Kim cúi đầu, không dám hỏi thêm.

Chiếc xe hiện đại phóng đi rời khỏi biệt thự không biết trên cửa sổ tầng 2 , ba mẹ cậu tức giận nhìn theo.

-Hãy cho nó kết hôn ngay đi. Không thể để nó theo vết xe đổ của ông nội nó được – Ba cậu đập vỡ ly rượu quay vào trong

85. Chương 88

Tam Công Chúa Kiều Ngạo Và Tứ Hoàng Tử Đào Hoa

Chương 88 Tác giả Văn Dương. Người update Jane

Nó nằm trên giường, không chớp mắt mân mê xoay xoay điện thoại trong tay thì nghe tiếng cửa mở, Dakie say nhèm bước vào, loạng choạng như không đứng nổi. Nó ngạc nhiên, định đứng lên hỏi anh thì Dakie đã nằm đè lên người nó. Nó nhũu mày khó chịu khi mùi rượu nồng nặc sộc vào mũi.

-Anh... uống rượu sao? – Nó chưa hết ngạc nhiên hỏi.

-Jasmin, em nói xem.... Anh phải gì đây? – Anh nhắm nghiền mắt lại, giọng lèm bèm.

-Làm gì? – Nó khó hiểu hỏi lại.

-Làm gì để em không làm tổn thương anh nữa đây? Anh phải chịu đựng đến bao giờ nữa đây? – Anh đau đớn nói như sắp khóc.

Nó tròng mắt xuống, im lặng.

-Anh làm gì khiến em không hài lòng sao? Em không hạnh phúc sao?

-Không có – Nó nhàn nhạt đáp.

-Nếu em không hạnh phúc thì rời xa anh đi. Đừng hành hạ anh. Anh thì không biết đau sao? Hă?

-Em xin lỗi. – Nó bịt chặt miệng lại, lí nhí nói.

-Em nói yêu anh? Muốn lấy anh làm chồng? – Anh nhếch mép cười chua xót – Thôi đi, nếu em không cảm thấy hạnh phúc.

-Không phải , em .....- Nó cố giải thích gì đó thì anh lại cắt ngang.

-Em nói chỉ yêu mình anh? Từ bỏ tất cả để đến bên anh? Đau khổ vì anh sao? Em có thấy nực cười không? – Anh vẫn cái giọng lèm bèm nói, tự cười chế giễu bản thân.

Nó đẩy mạnh anh sang một bên.

-Là em cảm thấy em mắc nợ hần.

-Lúc anh cố giữ, thì em đá anh xuống địa ngục. Lúc anh buông tay thì em nín lại. Em nín lại rồi em đá anh ra. TÓM LẠI EM MUỐN CÁI GÌ THÌ EM NÓI ĐI.

-Em vẫn muốn lấy anh làm chồng. – Nó siết chặt tay anh, lạnh dạm nói.

-Anh không phải thằng bé 10 tuổi, em cũng phải con bé 7 tuổi. Đừng đùa giỡn anh.

-Em không có. Em sang Nhật Bản cũng là vì anh.

-VÌ ANH SAO? – Dakie ngồi bật dậy trước mặt nó cười khẩy chua chát – VÌ ANH HAY VÌ HẦN?

-Vì anh – Nó nhìn thẳng vào mắt anh trả lời. Nhận được ánh mắt ấy, Dakie như trút được một gánh nặng, vờ gật gù rồi ra khỏi phòng.

-Anh mong là em nói thật.

.....

Nó nhìn bóng lưng của anh khuất hẳn, ngồi ôm chân co ro vào mép giường. Nó cần xác định rõ tình cảm của mình. Nó đã yêu anh nhường nào mà. Nó đã đau khổ chỉ mong được ở bên anh nhường nào mà. Bây giờ nó đã có được khao khát ấy. Nó nên gạt bỏ tất cả. Những ngày tháng nó sang Mỹ là vì gì? Nó về Việt Nam là vì gì? Đêm nào cũng thức trắng là vì gì? Nước mắt rơi ướt cả gối mỗi khi nghe thứ gì thuộc về anh là vì gì? Và nó đang ở đây là vì gì? Tất cả vì yêu anh.

Nó thay quần áo rồi ra ngoài thì gặp Kai cũng đang định vào phòng. Nó cúi đầu chào anh, bước đi thì anh giữ tay nó lại.

-Em nói đúng đấy, em đúng là kẻ xấu. Em chẳng rõ ràng gì cả, chẳng làm được gì ngoài việc gây tổn thương cho người khác – Anh thất vọng nói rồi quay người bỏ xuống cầu thang.

-Ông nội đang ở chỗ chú Chọc Tiết. 1 tiếng nữa có mặt. Em tự đến đi. Anh đi trước.

Đúng thế. Nó độc ác tới nỗi người anh trai yêu thương nó hơn tất cả, nó làm việc gì cũng hết mực bảo vệ nó dần mất niềm tin ở nó. Nó thở dài mệt mỏi, nó cần làm rõ mọi chuyện thì hơn.

Nó xuống gara lấy xe rồi phóng đến biệt thự nhà hần. Nó vừa bước xuống thì thấy mọi thứ đang được di chuyển lên xe vận tải to. Nhà hần chuyển nhà sao? Nó khó hiểu đi vào thì ba hần đã chìa thẳng súng vào trán nó.

-Đến đây làm gì?

-Có việc – Nó hồ hững trả lời.

-Việc gì? – Ba hần hận thù nhìn nó.

-Tìm con trai ông.

-Sao? Định quyến rũ nó tiếp à? Mà làm khổ nó suốt 18 năm qua mà chưa hài lòng à? Mà có tin tao giết mà luôn không?

-Mày dê tiện không kém gì đời trước gia tộc nhà mày. Một lũ dòi bọ nối tiếp dòi bọ chỉ biết phá hoại gia đình người khác mà thôi.

-Tôi không quan tâm.Tôi muốn gặp hần.-Nó trừng mắt nhìn ba hần.

-Con trai tao vì mày mà cánh tay trái sắp phải cắt bỏ. Vì mày mà tự ý lao xuống biển không may chân bị chuột rút. Giờ mày còn muốn làm gì con tao nữa? – Ba hần nghiêng răng ken két, giữ chặt cò như muốn một phát nát đầu nó.

-Sao? – Nó kinh ngạc hỏi lại, tim đột nhiên như bị bóp nghẹt. Hần nói cánh tay trái của hần không sao? Hần lao xuống biển khi nào? Sao nó không biết.

-Mày thấy đấy. Mày chả biết gì cả. Vậy mà mày còn vác mặt đến gặp nó sao? Coi như tao cầu xin mày được chưa. MÀY LÀM ƠN CÚT ĐI. BIẾN KHỎI CUỘC SỐNG CỦA GIA ĐÌNH TAO ĐI. – Ba hấn gầm lên điên loạn mà đau đớn.

-Vậy tôi xin ông. Tôi gặp hấn 3 phút. Chỉ 3 phút – Nó vừa nói vừa đưa ra một tập giấy - Hợp đồng của The Time và Dior.

-Mày nghĩ tao cần lắm sao? – Ba hấn khinh miệt nói.

-Không. Tôi đang xin ông. Từ nay tôi sẽ không bao giờ làm phiền gia đình ông. – Đúng thế, nó cứ làm tổn thương hấn. Chỉ bằng hãy rời xa hấn đi. Người nó yêu là Dakie.

-Mày nhớ giữ lời – Ba hấn giật mạnh tờ hợp đồng, nói.

Nó lững thững, cổ họng nghẹn đắng nhìn hấn đang nằm im trên giường thở oxi, đôi mắt nhắm nghiền, khuôn mặt hốc hác, tiêu tụy. Hấn như thế này tất cả là do nó.

-Cô còn đến đây làm gì? Đến nhìn thiếu gia nhà tôi chết đi cô mới vừa lòng sao hả? – Dì Tanaka nghẹn ngào quát mắng xua đuổi.

Nó chỉ im lặng bước đến cạnh hấn.

-Tôi đã van xin cô thế nào? Tôi đã tìm đến tận biệt thự cô đang sống? Tôi muốn nói cho cô biết thiếu gia nhà tôi vì cô mà đau đớn hơn chết đi sống lại nhưng ... rồi thế này đây.

Nó quỳ xuống cạnh giường, đưa tay lên chạm vào khuôn mặt đẹp như tạc tượng ấy mà tim như có hàng ngàn mảnh thủy tinh cứa vào, thế giới xung quanh u ám, mờ nhạt, nỗi đau bủa vây bóp nát tâm hồn cô.

-Tôi lạy cô, tôi van cô. Xin cô đừng làm tổn thương thiếu gia nhà tôi. Tôi lạy cô mà. Xin cô đừng xuất hiện nữa – Dì Tanaka vừa khóc vừa quỳ xuống dập đầu van lạy nó.

Nó vẫn không phản ứng gì, chỉ nhìn trân trân vào con người ấy. Cho nó nhìn hấn lần nữa thôi. Cho nó tham lam nhớ hấn ở khoảng trái tim đen sẫm của mình. Rồi nó sẽ cắt bỏ phần đen sẫm ấy đi. Rồi nó sẽ sớm kết hôn với Dakie thôi. Cho nó tham lam nốt lần này thôi.

-Cô bắt tôi làm trâu làm chó cho cô tôi cũng làm. Chỉ cần cô đừng hành hạ thiếu gia nhà tôi. Nhìn nó đau đớn mà tôi chỉ muốn giết nó rồi giết luôn bản thân mà thôi. Tiểu thư, tôi van cô mà - Tiếng khóc của dì thê lương không ngừng quỳ dập đầu vang lên.

Nó từ từ đưa tay lên tháo chiếc vòng cổ ra, nhẹ nhàng đặt cạnh hấn. Nó nuốt trôi dòng kí ức ” Hấn từ từ quỳ nhẹ một chân xuống mở hộp màu đỏ ra, bên trong là hai chiếc vòng cổ, mặt hình là trái tim được chia đôi hai nửa.- Đồng ý cho anh làm người thay thế nhé !” Dứt khoát đứng dậy “ Cảm ơn anh nhưng xin lỗi. Em là đứa sui xẻo mà. Đi đến đâu cũng làm tổn thương người khác. Hãy tìm hạnh phúc của mình sớm anh nhé. Tạm biệt “

Giọt nước mắt của nó vô thức lạc lông rơi từ khóe mắt đẹp như sao Khuê chảy dài trên gò má rồi chan hòa ở cổ. Nó quay người đỡ dì Tanaka dậy

-Tôi biết rồi.

Dì Tanaka lau nước mắt rồi nhìn nó bước đi mà nhẹ lòng. Dì nhìn sang hấn thì thấy tay hấn cử động, mắt dì sáng lên, chạy vội đến cạnh hấn.

-Thiếu gia, thiếu gia con tỉnh rồi - Dì vui đến cả rơi nước mắt, cầm chặt tay hấn, rồi tháo bình thở oxi ra thì nụ cười trên môi dì tắt ngấm. Đôi môi khô nứt nẻ, nhợt nhạt của hấn mấp máy, yếu ớt.

- Jas...min....

.....

Thù hận độc nhất trên thế gian

Là có duyên mà không phận

Sau khi em quay người bước đi .

Khuất lấp trong biển người rộng lớn.

Nỗi cô tịch không thể xóa nhòa.

Bao tổn thương, bao oán hận, bấy nhiêu là thống khổ.

Bao nhiêu yêu, bao nhiêu hận, biết bao đậm sâu.....

86. Chương 89

Tam Công Chúa Kiều Ngạo Và Tứ Hoàng Tử Đào Hoa

Chương 89 Tác giả Văn Dương. Người update Jane

Chiếc xe dừng trước một căn nhà nhỏ ở ngoại ô thành phố. Mi Lan bước xuống xe hít hà hương đêm yên tĩnh nhẹ nhẹ nơi vùng quê. Nghe tiếng côn trùng kêu rích rích dưới lòng đất mà bất giác mỉm cười.

Kin bước ra khẽ liếc cô một cái rồi gõ cửa.

-Đêm khuya rồi mà ai còn gọi thế - Tiếng khàn khàn của một bà lão càu nhàu.

-Là cháu - Kin cúi đầu cười nhẹ.

-Hả? Là cháu sao? - Bà lão như tỉnh ngủ hẳn, chạy đến chạm đôi bàn tay nhăn nheo, già nua lên mặt cậu ngạc nhiên vô cùng - Sao cháu lại tới đây hả?

-Cháu bỏ nhà đi đấy. Bà cho cháu ở đây vài ngày nhé. Khi nào ba mẹ cháu tới thì bảo nó đi bụi rồi - Kin khoác vai bà lão nói một mạch rồi tự nhiên luồn vào trong đóng sầm cửa vào như nhà mình.

-CÁI THằng NÀY.... - Bà lão nhăn mặt, cứng họng trước thái độ của cậu.

-Thật là - Bà lão lại quay ra lắc đầu, cười hiền hậu. Bây giờ bà lão ngược lên thì mới nhận ra sự xuất hiện của Mi Lan, bà nhú mày hỏi

-Cháu là .....?

-Dạ cháu là .... - Cô ấp úng chưa biết nói gì, thì cậu mở cửa thò đầu ra nói.

-Tình nhân của cháu - Cậu lãnh đạm nói xong đóng sầm lại.

-HẢ? - Mặt cô nghệt ra như con ngố.

-Tình nhân à? - Giọng bà lão chột trùng xuống chua xót

-Cháu ... Bà ơi ... cháu - Cô xua tay lấp bắp.

-Ôi, mà cháu bị thương này. Trời ơi, bị lâu chưa hả? Bà xem nào - Bà lão đột nhiên lảng tránh, chuyển chủ đề. Cầm tay cô xoay xoay người xem xét vết thương.

-Bà ơi, cháu không sao đâu ạ. - Cô ngại ngần nói.

-Chết chết. Vào đây mau. Sao lại để vết thương to thế này mà từ đó về đây. Nhiễm trùng thì sao? - Bà lão cau có lo lắng rồi lôi xềnh xệch cô vào trong.

Bà lão vừa nhìn thấy cậu nằm vắt trên giường nhàn nhã ăn hoa quả thì cầm cái quạt đập chát vào người cậu.

-Thằng ranh này, cháu lại bắt nạt con bé phải không? Nhìn đi, da trắng trẻo thế này mà để lại sẹo thì sao lấy được chồng. Còn ngồi đó ăn uống à?

-Bà - Cậu xoa xoa người gắt lên - Bà làm gì mà đánh cháu? Thế càng tốt. Cô ấy không phải lấy chồng cũng tốt. LẦM tình nhân cho cháu không sướng à?

-Giờ em bị đuổi việc rồi còn cậu cậu gì nữa? – Cậu chau mày khó chịu.

-Vậy gọi cậu là gì?

-Tình nhân hay gọi là gì?

-Em không phải tình nhân – Cô trừng mắt phồng mang trợn má.

-Thế mai tôi đến đòi 600 triệu của mẹ em nhé - Cậu nhướn mày nhìn cô đe dọa.

-Đúng là xấu xa mà. Em tưởng có ý tốt muốn giúp đỡ làm cảm kích bao ngày qua, nào giờ hóa thành con nợ - Cô tức giận dậm mạnh vào ngực cậu.

-Tôi hỏi em có làm không?

-Không – làm. –Cô từ chối thẳng thừng.

-Vậy bố em vĩnh viễn ở tù nhé. Mẹ em hết tiền chữa bệnh nhé. Em quay về Bar Thiên Ưng nhé. - Cậu cố tình liệt kê một loạt lần át cô.

-CẬU BỈ ỔI VỪA THÔI.

-Không bỉ ổi thì em sẽ chạy mất.

-Thế là vì em mà cậu phải bỉ ổi à?

-Ừ. - Cậu lạnh lùng ừ một tiếng.

-Ôi, cảm động quá đi.

-Thế thì làm tình nhân cho tôi đi. - Cậu quay ra, nhàn nhạt nói một câu làm bộ mặt cún con của cô hóa đá.

-Cậu .... - Miệng cô méo mó, ấp úng.

-Gọi tôi là anh đi - Cậu vòng tay ôm chặt cô.

-Nhưng chúng ta bằng tuổi mà – Cô không hài lòng

-Có gọi không? - Cậu trừng mắt đe dọa.

-Phải gọi sao? - Mắt cô long lanh.

-Đúng thế. Gọi nhanh lên.

Cô vẫn ứ họng, hai tay đập đập vào nhau.

-NHANH - Cậu mắt kiên nhẫn thúc giục.

-Có có ... - Cô gật đầu lia lịa , định há miệng nói từ “ anh “ thì bà lão vừa hay cầm bát thuốc đi tới. Cô liền giả vờ khóc lóc, như trẻ em bị giành kẹo.

-THẰNG RANH KIA – Bà lão nhanh chóng lấy cái chổi quét ầm lên làm cô suýt phụt cười.

Cậu giật nảy mình, bỏ tay khỏi người cô.

-Ồ... cháu sợ cô ấy lạnh nên mang áo ra mà .. Hơ... cháu ....

-BIẾN THÁI NÀY THÌ BIẾN THÁI. VÀO – TRONG – Bà lão định lao đến hét mồm cậu thì cậu nhanh chân chuồn mất.

-Hừ, thằng ranh. Nó có làm gì cháu không? – Bà lão ân cần hỏi cô.

-Dạ không ạ - Cô cười tí mắt

-Nào, để ta bôi thuốc cho. Hơi đau một tý nhé – Bà lão hiền hậu, nhẹ nhàng dỗ dành cô. Miệng cô cứ há ra cười không ngậm được. Cậu ở trong đầu lảng vảng toàn khói đen tức giận.Mặt méo mó khóc không ra nước mắt?Tại sao người xấu luôn là cậu thế?

.....

Hắn từ từ mở mắt, thứ ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào khiến hắn phải cố gắng chớp mắt mấy lần mới tiếp xúc được. Hắn nhìn xung quanh như tìm kiếm ai đó.

-Thiếu gia, con tỉnh rồi, con tỉnh rồi - Dì Tanaka nắm chặt tay hắn reo lên.

Miệng hắn vẫn mấp máy không phát ra tiếng.

-Con muốn nói gì?

-Jas.... - Hắn khó khăn hô hấp, yếu ớt nói.

Dì Tanaka chết sững, hắn yêu nó quá rồi, vừa mới qua lưỡi dao của tử thần, thì người đầu tiên nghĩ đến lại là đứa con gái ấy.

-Con tìm cô bé ấy làm gì? Cô ấy không đến đây lần nào hết.

Hắn thất vọng nhìn ra cửa sổ, giọt nước mắt khô khốc từ khóe mắt lăn xuống ướt gối.

-Thiếu gia, con hãy quên cô bé ấy đi. Chỉ có mình con ngu ngốc yêu thương thôi.

Hắn vẫn im lặng như xác không hồn.

-Tỉnh rồi à? - Ba hắn và một người mặc áo đen trùm đầu kín mít mở cửa bước vào.

-Vâng, thiếu gia vừa tỉnh - Dì Tanaka cúi đầu hành lễ thông báo.

-Đây là pháp sư Lack - Ba hắn nói, chỉ vào người bên cạnh. Hắn không phản ứng gì.

-Xin chào pháp sư - Dì Tanaka cung kính chào.

-Con thấy thế nào rồi? - Ba hắn hỏi.

Hắn không cảm xúc liếc nhẹ rồi quay đi.

-Dạ, thiếu gia chỉ vừa mới tỉnh, chắc còn yếu - Dì trả lời thay.

Vị pháp sư kia, bấm bấm tay vài cái giọng khàn đặc mà đầy uy lực đáng sợ

-Muốn dòng họ TEKion không bị diệt vong. Thằng bé này - Vị pháp sư chỉ cây gậy vào hắn - phải giết chết đứa con gái thừa kế của gia tộc Wilson.....

Phải giết..... Nhất định phải giết ....

Tất cả sững sờ, chết lặng, bàng hoàng....

Thời gian ngưng đọng.

Hắn nhắm nghiền mắt, vô thức nhìn trái tim héo úa, tàn tạ đau đớn.

Câu thần chú " phải giết, phải giết " liên tục lặp lại bủa vây lấy hắn.Nỗi đau ập đến nghẹn đắng. Cả thế giới xung quanh sụp đổ, tan vỡ.....

87. Chương 90

Tam Công Chúa Kiều Ngạo Và Tứ Hoàng Tử Đào Hoa

Chương 90.1 Tác giả Văn Dương. Người update Jane

Dakie ngồi vắt chân nhàn nhã thưởng thức trà thì bất giác nhíu mày lại khi ngửi thấy mùi khét từ trong bếp tỏa ra.

-Lại cháy nữa rồi – Nó thở dài thườn thượt, bực bội đi tới nói..

Dakie đặt ly trà xuống lắc đầu bất lực. Hôm nay nó không cho anh đi làm, bắt ngồi nhà nghe câu “ lại cháy nữa rồi” không biết bao nhiêu lần.

-Tốt nhất là em đừng làm nữa, nếu không sẽ có một vụ nổ tại đây mất. – Dakie kéo nó lại gần mình, lau vết thức ăn còn dính trên mặt mà bật cười.

-Anh cười gì chứ? – Nó xấu hổ,phụng phịu

-Sao tự nhiên hôm nay em có hứng thú nấu ăn cho anh thế?

-Sammy nói làm vợ thì phải thế đó. Nhỏ đó biết nấu ăn rồi còn em thì hoài không được – Nó chu môi lại vừa tức giận vừa chán nản.

-Không cần đâu. Vì anh mà em cố gắng thế làm anh cảm động quá – Dakie ôm eo nó bật cười khanh khách.

-Thật là .... – Nó nhìn anh rồi lại thở dài.

-Em phiền não cái gì? – Anh vẫn không nhịn nổi cười.

-Chà chà ... Có cần tôi nấu giúp bà không? – Kelly khoác tay Kai cười tươi bước vào cổ tình chêu nó.

-Bà biết nấu sao? – Nó ngạc nhiên

-Mấy ngày nay, tôi toàn nấu ăn cho anh Kai đó. Bà không biết sao? – Kelly ngồi xuống đối diện nó chống tay hí hửng.

-Anh có bị làm sao không? – Nó nhăn mặt quay sang hỏi Kai.

-Không. Thực sự thì Kelly rất có tài nấu nướng – Kai ngồi xuống cạnh cô, khoác vai tán thưởng làm cô cười tít cả mắt.

Nó nghiêng răng, cau có đập bàn

-Bí quyết gì? – Nó đứng dậy , tra khảo Kelly.

-Tài năng thiên bẩm mà – Kelly phẩy tay, giữ nguyên nụ cười trên môi làm nó tức xì khói đầu. Tại sao trong 3 người, lúc nào cũng chỉ có Sammy và Kelly là hạnh phúc?

-Không sao đâu Jasmin. Em chỉ việc yêu anh thôi – Dakie cười an ủi, kéo nó vào lòng.

-Thế thôi sao? Không phải đến công ty làm việc luôn sao? – Nó như trút được một gánh nặng, long lanh hỏi anh.

-Anh nuôi em được rồi. – Dakie xoa đầu nó cưng chiều, nó chuẩn bị cong môi lên cười thì Kai lập tức quát.

-KHÔNG ĐƯỢC. EM LÀ NGƯỜI THỪA KẾ CỦA GIA TỘC WILSON. GÌ MÀ KHÔNG LÀM VIỆC HẢ?

Nụ cười của nó chưa kịp hình thành đã hóa đá.

Nó cau có lườm Kai, định bỏ lên phòng thì anh nói tiếp.

-Em đến gặp ông nội chưa?

Nó sững người lại, gõ đầu cười trừ.

-Quên.

-QUÊN? THẾ NHỚ CÁI GÌ HẢ? – Anh lớn giọng trách móc.

-NÀY – Nó cũng dậm chân, phồng mang trợn má - Từ ngày yêu Kelly, anh hay nổi giận lắm đấy.

-Ồ ơ, cái con nhỏ kia. Ý này là gì hả? – Kelly cứng đờ, chỉ tay hỏi theo thì nó chạy mất.

Dakie lắc đầu, phì cười.

-Không biết bao giờ nó mới lớn – Kai nhấp một ngụm trà, chán nản nói.

-Nó cứ không lớn cũng hay mà – Dakie chống cằm, gõ gõ tay xuống bàn

-Em đừng chiều nó quá. Nó sẽ ngồi lên đầu em đấy. – Kai lườm Dakie nhắc nhở.

-Nó hư tại anh chiều nó từ bé đó Kai, anh còn nhắc nhở người ta gì chứ? – Kelly ngồi cạnh lắc lư trà châm chọc.

-Kelly – Kai hậm hực nhìn cô.

-Không sao đâu mà. Đáng yêu như thế mới là em ấy. – Dakie vẫn một mực bên nó, cười tủm tỉm.. Kai và Kelly chỉ nhìn nhau rồi lắc đầu bất lực.

.....

Nó lạnh lùng xuống xe bước vào bên trong ngôi biệt thự của Chọc Tiết. Vừa nhìn thấy ông, nó liền quỳ xuống hành lễ.

-Đứng lên đi.

Nó cúi đầu tạ ơn rồi đứng lên.

-Cháu nói sang Nhật Bản hoạt động. Cháu đã làm được những gì rồi? – Cái giọng khàn khàn từng trải của ông nó vang lên đầy quyền uy.

-Cháu chưa làm gì cả.

-Chưa làm gì? – Ông nó bật cười đáng sợ - Có cần ta tạo công ăn việc làm cho không?

Nó đứng im lặng.

-Còn nữa, hợp đồng của The Time và Dior ở đâu? – Ông nó rút lên tra khảo

-Cháu đưa cho gia đình Tekion rồi – Nó bình thản nói, nhưng không dám nhìn ông.

-CHÁU .... –Ông nó phẫn nộ lớn giọng.

-Thôi, thôi được rồi ba. Từ từ nào - Chọc Tiết cầm chiếc quạt phe phẩy cố ngăn cản.

-Là vì thằng nhãi ranh dít nhái không? – Ông nó chỉ thẳng tay vào mặt nó hỏi.

-Cháu chỉ muốn kết thúc tất cả thôi. – Nó cố giải thích cho ông.

-Cháu là người thừa kế mà đem tài sản đi như đem rác quảng ra đường thế hả? – Ông nó đứng bật dậy, tức giận không giảm đi.

-Cháu xin lỗi – Nó cúi đầu xin lỗi.

-Thôi, được rồi - Chọc Tiết bước đến cạnh ông nó, đỡ ông ngồi xuống rồi quạt cho ông – cho nó chuộc lỗi là được mà ba

-Mày lại bệnh nó phải không cái thằng nhớn nhơ nhầy nhầy này – Ông nó thẳng tay đẩy Chọc Tiết ra.

-Nhớn nhơ nhầy nhầy? Ba nói con đó à?

-Chứ sao? Suốt ngày tự do nhớn nhơ, không chịu lấy vợ. – Ông nó bực mình quát

-Sao tự nhiên ba lôi chủ đề đấy ra? – Chọc Tiết cầu nhàu về chỗ ngồi của mình. Ông lườm Chọc Tiết rồi quay sang ra lệnh cho nó.

-Hãy đi đánh chiếm toàn bộ lãnh địa phía Nam của nhà Tekion mau.

-Cháu hiểu rồi – Nó mệt mỏi nhận lệnh.

-Nếu thua cuộc thì tử tự đi – Ông nó phẩy tay cho lui.

-Thật sao ba? – Chọc Tiết ngạc nhiên hỏi.

-Ta thà vứt tài sản xuống sông còn hơn cho người thừa kế không có tài cán.

Nó cúi đầu chào, nhìn lên thấy Chọc Tiết nhướn mày ra hiệu rồi ra ngoài.

.....

Nó cùng đám người đến lãnh địa của nhà Tekion phía Nam Nhật Bản. Nó ngồi trong xe, đeo nghe tai xem bản đồ chỉ đạo.

-Tiểu thư, tụi em đã vào trong rồi.

-Tốt. – Nó chỉnh lại tai nghe tiếp tục ra lệnh – Hãy thay đổi kiểu súng của đội D1

-Rõ.

.....

-Thiệt hại thế nào? – Nó lạnh lùng hỏi.

-Chúng ta thuận lợi hơn hẳn vì bọn chúng bị đánh bất ngờ.

-Chị hai, hình như chúng đang gọi chi viện – Teki thông báo.

-Cứ xử lý đi. Khi nào cần tôi sẽ vào.

.....

-Chị hai, tên Hiya dẫn chi viện đến

Nó chán nản nhìn đồng hồ, đã hơn 1 tiếng rồi mà vẫn không thắng bại rõ ràng. Nếu quá hai tiếng chắc chắn ông nó sẽ lại nổi giận lôi nó về Pháp trừng trị. Nó chau mày, khuôn mặt lạnh băng bước ra. Bắt đầu đi vào lãnh địa, mùi chết chóc, máu tươi sộc lên mũi làm nó khó chịu. Người của nó Teki đứng đầu, đối diện là Hiya và chi viện của hắn đang bảo vệ căn cứ chủ chốt. Chiếm được căn cứ coi như thắng. Thấy nó bước đến, người của nó rẽ sang một bên, nhường đường.

-Lại là cô à? Đồ đàn bà đê tiện – Hiya cười hết sức khinh miệt.

-Láo toét – Teki tức giận định xông lên thì nó ngăn lại. Tên Hiya này quả không dạy dỗ không biết điều, hết lần này đến lần khác xúc phạm nó. Nó búng tay cho đàn em lui xuống, một mình chiến đấu với lũ người Hiya.

Nó nhanh chân xông lên hạ gục lũ chuột nhắt vô dụng làm cảnh. Chỉ chưa đầy 10 phút, đội của nhà hắn, chỉ còn mình Hiya.

-Dù tôi có chết, tôi cũng không giao căn cứ này cho cô. – Hiya siết chặt cây kiếm trong tay gào lên.

Nó nhún vai vẻ không quan tâm. Cùng lúc, Hiya và nó va chạm vào nhau. Hiya chỉ là cận vệ của hắn mà đòi đánh nó sao? Hai lần rồi mà Hiya vẫn không biết nó được huấn luyện từ bàn tay của ai à? Không biết nó là bọc vàng tinh túy của những cao thủ cáo cù sao?

Hiya bắt đầu yếu dần, dù biết mình không thể hạ được nó, nhưng Hiya vẫn quyết tâm giữ căn cứ. Đây là một trong 3 căn cứ quan trọng của dòng họ Tekion.

Nó định giết Hiya nhưng nghĩ đến hắn nên nó đành thôi. Đánh gục Hiya ngất xỉu, nó cho người trói Hiya lại đem vứt trước cửa biệt thự chính nhà Tekion. Nó vừa tháo găng tay ra vừa quay người trở về hỏi

-Thiệt hại?

-Dạ. 15 người chết, 28 người bị thương. Một kho vũ khí K2 – Teki cúi đầu trả lời.

Nó gật gù đầu rồi lên xe, đây cũng là địa bàn quan trọng của dòng họ Tekion, không thể nói người của nó không chết một ai được.

.....

-Mày xem đi. Pháp sư kia không hề nói sai. Địa bàn phía Nam bị đánh tã tơi, giờ thuộc về nhà Wilson. Con bé kia thực tình coi mày như rác rưởi, không một chút tình cảm. Vậy mày còn cuồng si nó làm gì? – Ba hắn phẫn nộ khi nhận được tin địa bàn phía Nam bị đánh chiếm

-Anh hai, người đứng đầu cuộc đánh chiếm ấy chính là người mà anh yêu đấy. – Hiya ngồi trên xe lăn, đầy băng trắng cười chua chát.

-Ta đã bảo con bé ấy là con bị thương nhưng nó chẳng quan tâm, cũng chẳng đến thăm con đâu thiếu gia à? – Dì Tanaka nói – Nó đã tìm được người nó yêu rồi mà con. Con đừng vì nó mà hành hạ bản thân nữa.

-Vì mày mà dòng họ này bị diệt vong. Mày nghĩ xem thế nào đi. Chỉ vì mày thôi. Chỉ vì mày như con thiếu thân lao vào con bé ấy mà thôi.

-Nếu mày không giết con bé ấy, đợi đến nó giết mày rồi mày sáng mắt ra. Cả dòng họ họ sinh biết bao thứ mà vì mày, diệt vong, tất cả đều chết dưới sự NGU NGỐC CỦA MÀY. – Ba hấn điên cuồng quát rồi bỏ ra ngoài.

-Anh hai, cô ta chả có tình cảm gì với anh, coi anh chỉ là đồ thay thế. Anh còn quan tâm cô ta làm gì?

Hắn vô hồn cầm sợi dây chuyền nó để lại lắc lư mà cười cay đắng. Cuối cùng, kẻ đáng thương chính là hắn. Kẻ cuồng si là hắn. Chỉ mình hắn đau khổ. Nó vô tâm bỏ hắn. Nó vô tâm vui vẻ cạnh người khác. Nó còn đánh chiếm cả địa bàn của dòng họ hắn. Nó coi hắn là kẻ thù. Thì hắn còn đau khổ làm gì? Còn nhớ nó làm gì? Trái tim hắn héo úa, nhuộm màu bi thương.

Nó muốn hắn là kẻ xa lạ, nó muốn hắn là kẻ thù? Vậy cũng được. Hắn sẽ làm tất cả những gì nó muốn. Hắn không thể ích kỷ được. Cả dòng họ này, không thể vì hắn mà bị diệt vong. Đó là sự sống của hàng chục người. Nếu họ có chết đi, thì nó cũng có yêu hắn không?

“ Phải giết, phải giết” Câu thần chú dồ dại, quái quỷ ấy lại bủa vây quanh đầu hắn, hắn ôm chặt đầu, đau đớn lằn lóc từ giường xuống nền nhà, quần quai khổ sở. Dì Tanaka chỉ biết bịt miệng đứng một chỗ, kìm nước những giọt nước mắt đang rơi lã chã. Hắn cứ gào thét như kẻ điên, đầu hắn đau như búa bổ, hắn đau quá không chịu được, liền đập đầu vào tường, máu chảy từ trán xuống, đôi mắt hắn mờ đi, yếu ớt, thoi thóp rồi nhắm lại ngã phịch trên sàn..... Một màu thương ly huyền hoặc mờ mờ lan tỏa khắp không gian ....

Từ ngày mai em sẽ khác thôi, không gọi A mỗi khi thức dậy!!

Từ ngày mai E sẽ không còn trẻ con, không được nghe chúc E ngủ ngon!

E sẽ thôi không bận lòng..... vì A nữa, E sẽ sống cho riêng mình như A đã từ

Sẽ thôi không còn nhớ nhưng ngày qua ngày.

Sẽ thôi lo lắng quan tâm nhiều....

Từ ngày mai, chúng ta là kẻ thù, em nhé! Đau khổ quá, mệt mỏi quá. Tại sao số phận lại trở trêu đến vậy? Tại sao Định Mệnh lại bắt anh vừa yêu vừa hận? Tại sao lại dày vò, dồn ép một đứa trẻ từ khi mới sinh ra? Tại sao khiến mọi thứ ruồng bỏ nó khi lớn lên?

88. Chương 91

Cạch

-Em vào nhé! – Kelly mỉm cười mở cửa bước vào nhưng nhanh chóng tắt ngấm khi bắt gặp dáng vẻ cô độc, xa lạ của anh đang tựa người vào tường ngồi trên ban công.

Cô nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi từ từ lại gần anh, anh vẫn lạnh lùng , buồn bã hướng mắt vô định ra ngoài không liếc cô một cái.

-Anh sao thế? – Nhìn anh một lúc, cô ngập ngừng hỏi.

-Không sao – Anh lắc đầu nhẹ, không biểu lộ bất kì cảm xúc nào

-Ừm.. Ừ .. Mà – Cô cười trừ ,ậm ừ.

-Sao thế? – Anh nghiêng đầu hỏi.

-Hình như gia tộc anh và Ken khai chiến rồi thì phải. Ông nội vừa gọi cho em.

-Anh biết rồi – Anh quay mặt đi, cười khẩy chua chát.

-Anh ... anh tính thế nào? – Cô lo lắng, nhúm mày nhìn anh.

-Em bảo phải thế nào? – Anh hừ lạnh rồi bật cười thê lương.

-Em ... Thật ra, em cũng không biết nữa – Cô nhún vai bất lực – Ông nội bảo gia tộc anh và Ken đều đang chuẩn bị chiến tranh.

Anh im lặng thờ ơ.

-Mọi thứ rất hỗn loạn. Không ai dám đứng về phía chúng ta, cũng không ai dám đứng về phía gia đình Ken.
– Cô thở dài thườn thượt.

-Em biết anh là người thừa kế nên mọi thứ sẽ dồn lên vai anh, nhưng không sao đâu, em tin là ...- Cô định nói tiếp thì anh chặn họng.

-Không sao? Gia đình anh chính là nguyên nhân khiến gia đình hấn tan vỡ, cái chết của bà nội anh chính là do ba hấn gây nên. Vậy mà anh với hấn là bạn thân, hấn yêu em gái anh. Em có thấy nực cười không Kelly? – Kai mặt mũi đau đớn ngã vào vai cô. Ánh mắt cô trùng xuống, đưa tay lên ôm chặt anh mà tim thắt lại. Anh thực sự rất mạnh mẽ mà, anh là người giỏi nhất cô từng gặp.

Mẹ nó và ba hấn yêu nhau từ thời học trung học phổ thông. Sau 2 năm, mẹ nó phải sang Anh du học, ba hấn phải ở lại kế nghiệp cha. Dù xa cách, nhưng tình cảm hai người vẫn rất tốt. Họ thường xuyên liên lạc với nhau. Nhưng cái ngày ba hấn mong mỏi nhất thì mẹ nó nói chia tay. 2 tháng sau, ông nhận được giấy mời dự lễ kết hôn của ba mẹ nó. Ông chỉ muốn nghe một lời giải thích thôi nhưng mẹ nó một mực cự tuyệt. Gia tộc nó là đối thủ cạnh tranh mạnh nhất trên thương trường của ông, ông điên cuồng tin vào tình yêu, cho rằng gia tộc nó đã ép bà điều gì, ông đến biệt thự Chính tìm ba nó, cả hai đều tranh cãi không ai nhường ai, ba hấn tức giận nổ súng nhưng bà nội nó lại đỡ cho viên đạn ấy. Bà nội đã nói tuyệt đối không được trả thù, ba hấn không làm sai điều gì. Cả đời người, bà cũng chỉ để lại một lời trăng trối ấy.

Đó cũng là lý do vì sao ba nó thường xuyên không có mặt ở nhà, tình cảm ba mẹ nó cũng rạn nứt từ đây. Và cũng là lý do mà mẹ nó luôn nghi ngờ ba nó có tình nhân ở ngoài mà không về nhà, không gặp vợ con, không liên lạc.

Ông nội và ba nó liên bí mật tiến cử, giúp ẹ hấn và ba hấn đến với nhau bằng mọi thủ đoạn chấm dứt, đưa mối thù vào lãng quên. Mẹ hấn nào ngờ là loại đàn bà không ra gì. Sinh hấn ra nhưng chưa một lần ôm ấp con, cho con giọt sữa của mình, cái mẹ hấn quan tâm chỉ là nhanh chóng lấy gia sản của tập đoàn nhà hấn.

Cuối cùng, kẻ gián tiếp phá vỡ gia đình hấn, kẻ thù hấn tìm kiếm suốt bao năm chính là ông nội, ba mẹ nó. Kẻ đáng thương nhất chính là ba hấn, bây giờ là hấn.

.....

Nó và Dakie tay trong tay đi dạo. Hàng cây hoa anh đào rụng đưa nhẹ nhàng trong gió, rồi lặng lẽ rơi xuống. Nó vươn tay ra nắm lấy một cánh hoa rơi mà bất giác mỉm cười.

-Hoa anh đào rất đẹp phải không?

Nó giữ nguyên nụ cười trên môi, nhìn anh gật đầu.

-Em cười tuyệt lắm đấy công chúa – Anh say đắm nhìn, bàn tay vô thức vuốt nhẹ mái tóc nó.

-Vì công chúa sinh ra vốn tuyệt rồi, biết chưa? – Nó nhăn răng, làm mặt đáng yêu, dí ngón trỏ vào trán anh đầy ra xa, kiêu ngạo bước đi trước.

Anh ngây người một lúc, cười hạnh phúc rồi nhanh chân chạy theo, nắm chặt tay nó như lúc đầu.

Cách đó không xa, hấn ngồi trong chiến mã của mình nhìn thấy tất cả. Đau đớn tựa người ra sau, mắt hấn nhắm nghiền lại cố kìm nén sự khổ sở cứ rẩy lên đến nghẹn đắng cả cổ họng. Nó cười rất tuyệt, đúng thế. Hấn đã ao ước nhường nào nụ cười ấy thuộc về hấn.

Chuyện mình chứ thế này và vẫn cứ kéo dài,

Đến bao giờ là kết thúc đây.

Nhiều lúc muốn nói rằng ta đang sai lầm.

Nhưng nói rằng ai sẽ hiểu được đây?

Hắn không thể tiếp tục sai lầm, hắn không thể yêu con của kẻ mà hắn đang muốn tự tay đâm chết. Hãy quên đi, quên người con gái ấy đi, đôi mắt chất chứa u buồn thương ly trùng xuống, hắn khởi động máy phóng rời khỏi con đường ấy mà không biết một cánh hoa anh đào đang chao đảo rơi xuống đắp đất mà bỗng hóa vàng úa, tàn tạ.....

.....

-Jasmin, em nhìn kia – Dakie dừng hẳn lại, chỉ tay về phía một chiếc ghế đá ở công viên

Nó nghiêng người theo hướng anh chỉ, thấy một đứa bé ăn vận rách rưới co ro nằm trên đó. Nhưng nó vẫn thờ ơ hời.

-Thì sao?

Mặt anh méo xệch, lắc đầu rồi nhanh chân kéo nó lại gần đứa bé

-Em không có tình người hả?

-Anh thì dồi dào lắm hả? – Nó khoanh tay, giận dỗi không thèm nhìn anh.

-Ít nhất là cũng có – Anh chỉ bật cười nhìn điệu bộ của nó xong liền quay sang đứa bé. Anh từ đắp áo vest cho đứa bé ấy và ôm chặt nó vào lòng. Nó tức nổ đom đóm, ngắc ngứ nói không thành tiếng.

-Anh chỉ đang ủ ấp thôi, em đừng có ghen với một đứa bé chứ. Người ta cười đấy

-Không được, đặt nó xuống. –Nó nhất quyết không chịu, bướng bỉnh nói.

-Một chút thôi, con bé sẽ chết cóng mất. –Anh cố cầu hòa.

-Em không thích – Nó lắc đầu nguầy nguậy

-Jasmin, em không con bé đang run lẩy bẩy à?

-Em cũng rét.

-Jasmin, em đừng đùa nữa. 3 phút thôi vậy – Anh giơ ba ngón tay lên, nhướn mày mong nó đồng ý.

Nó cắn môi, định giằng đứa bé ra thì đứa bé ấy bắt đầu chớp mắt, đôi mắt sưng mọng khó khăn mở to ra. Đứa bé đưa tay vờ vờ như muốn sờ vào mặt nó, nó giật mình lùi ra sau, coi đứa bé giống sinh vật lạ. Thấy phản ứng của nó, đứa bé tủi thân, co quắp người trong lòng anh, lí nhí nói.

-Chị .... chị ấy ... đẹp ... quá... Em... chỉ chỉ muốn chạm một chút thôi mà.

Lần này thì Dakie hóa đá, người cứu đứa bé này là anh, ủ ấp, bảo vệ cũng là anh mà vừa mở mắt thì người đầu tiên nó muốn lại là người định quăng nó đi. Đời thật là, dễ bị quyến rũ bởi cái đẹp.

-Anh không đẹp à? – Anh chán nản lẩn tức giận nói.

-HẢ? - Đứa bé tròn tròn mắt nhìn anh, giờ nó mới để ý anh đang ủ ấp cho nó. –Oa ... - Nó há hốc miệng ngạc nhiên – HOÀNG TỬ CỦA EM. – Nó ôm chặt lấy Dakie hét lên.

Vừa nghe xong, cảm của Dakie rớt xuống đất, con bé này bao nhiêu tuổi thế? Lẽ ra nó phải nói là em rất đói hoặc em rất rét không thì em không có nhà. Đứa bé này có nhìn thấy ác quỷ đang hiện thân trước mặt không? Anh hi hí mắt chuẩn bị tinh thần lãnh trọn sự giận dữ của nó nhưng không....

Nó hất tóc ra sau, đứng bật dậy hai tay chống nạnh, bình thản nói.

-Hoàng tử phải đến với công chúa, xinh đẹp như chị mới là công chúa. BIẾT – CHƯA? – Nó bỗng gần giọng rồi hất đứa bé ra khỏi lòng anh, làm đứa bé lăn ba vòng ra đất.

Dakie đập tay vào trán biểu hiện “ biết ngay mà.”

-Jasmin, em có cần tàn nhẫn thế không? –Dakie khóc không ra nước mắt.... Nó vẫn hờ hững khoanh tay không quan tâm.

.....

-Anh hai – Hai hàng người từ cổng vào trung tâm căn cứ lần lượt cúi đầu đồng thanh.

Hắn lạnh lùng đi qua không chút mảy may.

Hắn tiến thẳng vào trận địa chính, nơi tập luyện dã man của người nhà hắn. Hắn lần lượt đi khảo sát cách tập luyện từng người rồi chỉnh sửa. Ai cũng cố gắng, phục tùng hắn hết mực. Hắn gật đầu hài lòng rồi trở về phòng ba.

-Con xem qua kế hoạch chưa? – Ba hắn ngồi trên ghế tựa hỏi.

-Có đọc qua - Hắn hờ hững ngồi xuống, lãnh đạm đáp.

-Con hãy dẫn đầu đội K6 giành lại căn cứ bị chiếm đi. – Ba hắn ra lệnh.

Hắn nhếch mép cười, không nói gì.

-Sao? Con không đồng ý à?

-Hãy tập hợp đủ quân đánh một trận chính đi. - Hắn lên tiếng.

-Vậy hãy kêu người bang Vũ Phong trực tiếp tham gia.

-Tất nhiên - Hắn nhún vai, trả lời.

Ba hắn có chút ngạc nhiên vì hắn rất cuồng si đứa con gái ấy, tuyệt đối chống lại mọi mệnh lệnh của ba hắn. Không tham gia bất cứ một hoạt động chiến tranh gì làm tổn hại gia tộc nó. Người của bang Vũ Phong cũng không được phép dính đến. Ba hắn đau đầu, không biết làm sao, gia tộc nó vốn đã mạnh còn có lợi thế thương trường, quan hệ và tam giác gia tộc. Lão Mổ Xẻ và bang Vũ Phong là vô cùng cần thiết. Hôm nay, hắn đột nhiên chấp thuận vậy, ba hắn bật cười sảng khoái như trút một gánh nặng.

-Tốt lắm.

Hắn nhìn nụ cười của ba hắn cũng cười trừ theo. “Tôi làm thế này, em hài lòng rồi chứ? “

HE HE

89. Chương 92.1 + 92.2

Kit... ttttt ...

-Cái quái gì thế? – Thiên trên chiếc xe hàng hiệu của mình, bực bội nói.

-Anh hai, có con nhỏ nào chạy ra trước mũi xe – Đàn em của Thiên nhăn nhó thông báo.

-Mẹ kiếp, xuống xem nó thế nào đi – Thiên khinh thường, hờ hững ra lệnh rồi tiếp tục xem tài liệu trên iPad.

-Vâng – Tên đàn em vừa nãy gật đầu, nhanh chóng ra khỏi xe.

-Anh hai, anh làm gì mà vừa từ Nhật Bản về đã lao đầu vào công việc thế? –Tên đàn em ngồi ghế trước còn lại khẽ đùa.

-Mày giả ngu hay mày ngu thật? – Thiên nhướn mày, lạnh lùng hỏi.

-Chuyện khai chiến tam giác gia tộc phải không anh?

-Còn khác nữa à? – Thiên liếc tên đàn em, khó chịu nói.

-Lần này, anh về tập hợp lực lượng để chuyển sang Nhật phải không?

-Mày lắm lời quá đấy

-Em ... em hiểu rồi ạ, em xin lỗi – Tên đàn em cười giả lả, biết điều liền quay lên.

-Anh hai, là con nhỏ này. Nó chưa chết, nhưng như xác không hồn vậy – Tên đàn em lúc trước lúi lên trước mặt anh một cô gái nhếch nhác, tả tơi đến thảm hại. Thiên méo miệng, khinh miệt phẩy tay xua đuổi.

-Giao cho đứa khác đi. Tao không có thời gian.

-Vâng – Tên đàn em cũng chẳng thiện cảm, bĩu môi, xéch cô xuống xe phía sau

-Khoan ... - Thiên đột nhiên gọi giật lại làm gã giật bắn cả mình.

-Sao.. Sao thế anh?

Thiên nhủu mày quan sát kĩ, sau lớp tóc rũ rượi ấy, khuôn mặt này rất quen, từng gặp một lần.

-Có gì không anh? – Gã lo lắng hỏi.

-À ... - Thiên à một tiếng miệt thị, chẳng hứng thú – Con nhỏ mà mẹ tao kêu kết hôn

-Ồa, hóa ra suýt là chị hai đây à?

-Chị hai? – Thiên cười khẩy – Cho nó lên xe –Anh hất cằm về phía cạnh mình.

-Vâng – Gã đàn em khó hiểu nhìn nhau nhưng cũng cho cô lên.

-Phí thời gian của tao quá. Nhanh lên đi

-Vâng... Vâng – Gã răm rắp tuân lệnh rồi phóng xe nổ đi.

Ngồi trên xe, Thiên nhìn cô như sinh vật lạ hoặc thứ gì đó bẩn lắm. Cô bắt đầu he hé, đôi mắt sưng húp, nặng trĩu khó nhọc tiếp xúc với ánh sáng yếu ớt qua lớp cửa kính. Cảm giác có người nhìn mình, cô gắng gượng quay sang, vừa thấy Thiên cô hốt hoảng muốn té ngã.

-Anh ...anh ... - Cô lắp bắp.

-Tại sao chạy ra ngã trước xe tôi? – Thiên sắc lạnh chiếu tia hung dữ vào người cô, càng khiến cô sợ muốn nhũn ra thành nước.

-Tôi .. tôi.. ngã .. sao cơ?- Cô nhăn nhó, vắt kiệt chất xám nhớ lại.

-Loại con gái như cô, tôi ngán lắm. Cô muốn kết hôn với tôi thế cơ à? – Thiên giật mạnh tóc cô ra đằng sau, khinh thường nói.

-Đau... đau quá. Thả tôi ra. Tôi không cố tình. Tôi không có mà – Cô giằng tay Thiên ra, nhưng sức cô chẳng khác trứng trời đá với Thiên.

-Muốn bao nhiêu tiền?

-Tôi không có muốn tiền mà. Mau thả tôi ra.

-Kết hôn với tôi không vì tiền thì vì gì? Dương Minh Thiên tôi chỉ có tiền hấp dẫn gái thôi.

-Tôi nói là tôi không có mà. Tôi không cần tiền của anh. Tôi cũng không muốn nghe lời mẹ để kết hôn với người như anh. Thả tôi ra đi. Đau quá ... Đau... - Cô dùng toàn bộ sức lực hét lên, vẫn không bỏ cuộc thoát khỏi anh.

Hai gã đàn em ngồi trên xe dè nhìn nhau, cũng không dám nói gì.

-À, nhắc mới nhớ mẹ cô nữa nhỉ? Mẹ cô cũng có lòng tự trọng cao quá thì phải? – Cái giọng miệt thị của Thiên không giảm mà càng mạnh mẽ, độc địa hơn.

-Anh không được xúc phạm mẹ tôi. – Cô trừng mắt nhìn anh.

-Tôi chỉ nói sự thật thôi. Sao giờ nhỉ? Cô quyến rũ thằng Kín chưa đủ còn thích lây la tôi nữa à?

-Anh nói cái gì vậy hả tên điên này. Một là thả tôi ra, đau quá. Hai là không được xúc phạm mẹ tôi. Ba là tôi không hề quyến rũ cậu chủ. Tôi không có.

-Cậu chủ? A ha ha ha – Thiên bật cười khanh khách đáng sợ - Hóa ra cô là con hầu của nó à? Ha ha

-Anh ăn nói cái quái gì vậy hả?

Thiên bỏ tay ra khỏi tóc cô, phúi phúi tay như vừa chạm vào thứ gì ghê lắm.

-Thằng Kín nó bỏ cô rồi sao?

-Anh ... anh đừng có điên – Cô co rúm người lại, lắp bắp.

-Vậy là đúng rồi. – Thiên nhếch mép, tiến sát gần cô – Nó làm gì cô chưa?

-ĐỒ ĐIÊN , Đồ biến thái, làm gì là làm gì?

-À, phải hỏi, cô quyến rũ nó thành công chưa?

-Tôi đã nói là tôi không có. Cho tôi xuống xe đi, cho tôi xuống.

* Chát *

Thiên đánh mặt lại, thẳng tay tát đả lừ một bên má của cô. Cô bàng hoàng ôm mặt nhìn anh.

-Nghe cho rõ. Tôi không thích loại con gái xuất thân điếm ** như cô. Càng không thích loại từng qua tay thằng khác. Bớt giờ trò đi. Tiểu thư quen sống với tiền, giờ phá sản không sống nổi phải bám trai à? Tôi không có rãnh háng với cô. Cô cần tiền, tôi chẳng ngại bố thí. Còn kết hôn với tôi? Cô thôi mơ mộng đi.

Cô vẫn chỉ biết ôm bên má bị tát, trái tim rạn nứt nghe người khác xúc phạm mình. Cô hết lượt này đến lượt khác bị người khác hành hạ, chà đạp. Cô cứ nghĩ rằng có cậu mọi thứ sẽ ổn, nhưng cậu đã chọn cách theo ba mẹ trở về thay vì ở cạnh cô. Cuối cùng, cô chẳng còn ai, cậu bỏ đi làm cô khổ sở như chết đi sống lại, thà cô muốn chết luôn một lần, liền chạy ra trước xe tự tử. Nào ngờ, lại là xe của Thiên.

-Chưa hết. Cô nghĩ đây là xe ai? Mà muốn xuống thì xuống, muốn lên thì lên. Cô nhảm tôi với thằng Kín của cô đây à?

Câu siết chặt tay tức giận, dù cậu có bỏ rơi cô, cô cũng không muốn ai xúc phạm cậu.

-ANH KHÔNG ĐƯỢC XÚC PHẠM CẬU ẤY

-Khi, ghê gớm quá nhỉ? – Thiên chế nhạo cười, quay đi chống tay lên thành xe, chẳng quan tâm cô thế nào tiếp.

Cô đau đớn muốn khóc, tại sao không ai tin cô? Tại sao lại phải chịu đựng thế này?

.....

Chiếc xe dừng trước một tòa cao ốc, Thiên lạnh lùng bước xuống đi vào trong thì gã đàn em sợ hãi lên lút hỏi.

-Anh hai, con nhỏ kia, tính thế nào ạ?

-Đưa nó đi “ khai khoáng “ ngoại hình rồi đưa lên phòng tao.

-Vâng vâng – Hai gã đàn em cúi đầu tuân lệnh răm rắp. Họ biết Thiên khi đánh con gái thì độ tức giận của anh như lên đến đỉnh điểm. Nếu không muốn chết thì nên biết điều.

Hai gã lôi cô đi vào trong một trung tâm thương mại, cô liên tục vùng vằng đòi chạy trốn. Gã đàn em lái xe của Thiên khẽ nói.

-Tôi không muốn làm hại cô. Tôi muốn nói cho cô biết. Cô muốn an phận thì ngoan ngoãn một chút đi. Thiếu gia Kín nhà cô có tàn nhẫn 3 thì anh hai chúng tôi thành 10 luôn đấy.

Thấy thái độ của gã, cô cũng bớt ác cảm, không dẫy giụa nhưng vẫn khó chịu nói.

-Tôi cũng chẳng muốn sống nữa rồi.

-Vậy thì cô cứ làm gì cô muốn đi. Tất cả người có quan hệ với cô từ ông bà , ba mẹ, anh em cũng theo cô luôn đấy.

-Sao cơ? – Nghe đến ba mẹ, cô giật mình.

-Tôi không có đùa với cô đâu. Làm ơn ngoan ngoãn đi. Cô làm thế, vừa khổ cô, vừa khổ ba mẹ, ông bà cô, vừa khổ chúng tôi nữa.

Cô thở dài thườn thượt – Tôi hiểu rồi.

.....

-Anh hai, tụi đưa con nhỏ đó về phòng được mười phút rồi. Tụi em xin phép ạ

Thiên gạt đầu cho đàn em lui rồi về phòng làm việc của mình. Anh nhẹ nhàng mở cửa không gây ra một âm thanh nào, nhưng âm thanh bên trong lại dội đến tai anh. Cô ngồi co ro vào góc tường, ôm chặt chiếc gối khóc nức nở, tiếng khóc đáng thương đến nghẹn ngào khổ sở khiến bất kì ai cũng muốn ôm ấp bảo vệ.

Thiên bước vào , đóng cửa lại, dựa lưng vào tường, hờ hững hỏi.

-Sao thế?

Cô ngạc nhiên nhìn anh, nhanh chóng lấy cốc nước cạnh đó đổ hắt vào mặt mình. Lúng túng lau sạch mặt.

-Aaaa... Nước mát, nước mát – Cô cười ngu ngốc như con ngố

-Mát lắm à?

-Phải, phải, thời tiết nóng quá... ha ha...

-Thật là ... - Thiên muốn ngắt với cô, anh cầm điều khiển máy điều hòa nhiệt độ đến trước mặt cô – Nhìn đi, bao nhiêu độ C?

-Hai ... Hai .. hai mươi ba – Cô meo máo nói.

-23 độ mà vẫn còn nóng?

-À, giờ thôi. Hết nóng rồi. – Cô từ từ chuồn nhanh chân vào nhà vệ sinh đóng sầm cửa lại.

Thiên vút điều khiển lên giường, lăm bằm “ Con nhỏ này bị điên à?”

.....

Thiên vươn vai , xoay khớp cổ, tay kêu răng rắc ngủ dậy. Anh ngáp dài, đi vào nhà vệ sinh, định giải quyết nỗi buồn thì nhìn thấy cô đang nằm ngủ trong bồn tắm. Thiên rút cầm xuống đất, kéo lại khóa quần, chán nản.

“Con nhỏ này, mục đích của nó là gì đây? “ – Anh chau mày suy nghĩ rồi nhanh chóng bỏ qua. Định cầm ca nước hắt thẳng vào mặt thì tay cô đưa lên với với

-Không ... Không... Đừng đi ... Đừng đi ....

-Làm ơn ...

-Làm ... ơn ... - Giọng cô yếu dần khản khoản cầu xin, dòng lệ nóng trào ra. Thiên chỉ nhú mày quan sát xem cô có giả vờ hay không?

“ Một là mình nhìn sai, hai là con nhỏ này giả vờ quá giỏi “ Chẳng nghĩ ngợi thêm, Thiên dội thẳng ca nước vào người cô.

-AAAA – Cô bật dậy, hét lên.

-Ma nhập à? – Anh thần nhiên, xanh rờn hỏi cô.

-Tôi .. Tôi bị ma nhập? –Cô ngờ nghệch hỏi

-Đúng, cô vừa nằm đây nhìn tôi tắm và liên tục nói “ tôi muốn... tôi muốn “ –Anh lãnh đạm nói.

Cô căng mắt nhìn xung quanh mới biết là nhà vệ sinh. Cô sợ hãi, hoang mang lại nhìn anh rồi vò đầu rối tung như tổ quạ hết ám lên.

-KHÔNG ĐỜI NÀO, KHÔNG ĐỜI NÀO. TÔI KHÔNG PHẢI LOẠI BIÊN THÁI. TÔI KHÔNG PHẢI. AAAAAAAAAAAAA.....!!!

Thiên cung môi lên thích thú rồi bước ra ngoài cho cô tự cảm thấy có lỗi với lương tâm “ Con nhỏ này diễn đạt đỉnh cao hoặc mắt mình có vấn đề”

90. Chương 93.1 + 93.2

Nó dựa lưng vào tường, đôi mắt trống rỗng nhìn ra ngoài bầu trời đêm. Ánh trăng len lỏi qua lớp rèm mỏng nhẹ nhàng dát vàng lên khuôn mặt hoàn mỹ tường đường nét của nó. Hàng mi cong vút một cách tự nhiên trùng xuống che đi phần nào nỗi cô tịch trong con người đen thẳm, sâu xa ấy. Mấy ngày ở nhà với nó, Dakie bỏ bê công việc nên hôm nay anh buộc phải ở lại công ty tăng ca thâu đêm. Một mình nó chìm trong căn phòng với bóng tối mờ ảo. Không gian yên tĩnh đến lạ kì...

Soạt

Âm thanh rất nhẹ, rất nhanh nhưng không thoát khỏi sự nhạy bén của nó. Nó nhíu mày đứng dậy dò xét xem có ai đột nhập không? Bước chân lặng lẽ đến không phát ra tiếng động. Nó từ từ di chuyển gần cửa sổ, tấm rèm bay tung như có cơn gió mạnh ào đến.

-A..- Nó “ a “ lên một tiếng khi bị ai đó bất ngờ bịt miệng, ôm trọn cơ thể nó lăn xuống sàn nhà.

Nó định dùng khuỷu tay chọc vào bụng hắn thì lập tức bị khóa lại. Nó nghiêng rằng, cố thoát khỏi sự khống chế khó chịu ấy, xem kẻ nào to gan đột nhập vào đây thì làn hơi ấm áp quen thuộc phả vào bên tai nó.

-Kĩ năng của em sao kém đi nhiều vậy?

Nó giật mình, mọi bộ phận trên cơ thể như tê liệt, đôi mắt căng tròn ngạc nhiên.

-Lâu quá không gặp nhỉ? - Hắn thả lỏng người nó, ngồi sang một bên, giữ khoảng cách nhất định.

-Sao ... anh lại ở đây? - Nó lấy lại vẻ bình thản, lạnh lùng, lãnh đạm hỏi.

-Không muốn gặp anh thế cơ à? - Anh nhướn mày, cười khẩy.

-Không, nhưng ... - Nó ắc ứ định nói gì thì có tiếng người ngoài gõ cửa.

Cốc, cốc

-Jasmin, ăn pizza không? -Sammy vừa gõ cửa vừa gọi

-Không. - Nó nói vọng ra.

-Sao thế? Đang làm gì à?

-Có chút việc thôi.

-Ừ. Vậy thôi .... ! - Nhỏ có chút nghi ngờ nhưng không nói gì thêm. Đợi bên ngoài, không có tiếng động nào khác nó mới quay sang nhìn hắn. Hắn chẳng biểu cảm gì, hờ hững khoanh tay ngả người dựa vào thành giường.

-Thái độ gì thế? - Nó chau mày, khó chịu nói.

-Em nói xem. Thái độ đối với con gái kẻ thù phải thế nào? - Mắt hắn sắc lạnh đến buốt xương thịt, nâng cằm nó gần giọng.

Nó ngạc nhiên khi hắn nói về vấn đề này nhưng vẫn tỏ ra thản nhiên.

-Anh nghĩ chỉ mình gia đình em có lỗi thôi sao?

Hắn im lặng nhìn sâu vào mắt nó.

-Người giết bà em không phải là bố anh sao?

-Giờ em trách anh đấy à? - Hắn nhếch mép chua chát.

-Không phải anh cáo tội em trước sao? - Nó lạnh lùng nói.

-Nếu có thể - Hắn cười cợt, giọng lạnh không kém.

Nó nghe hắn nói mà tim thất lại. Hắn có thể lạnh lùng với tất cả nhưng với nó, hắn chưa bao giờ thể cả? Hắn hết yêu nó rồi sao? Hắn hận nó đến vậy sao?

-Anh hết yêu em rồi. Phải không? - Nó vớt vát hi vọng, hỏi.

-Tại sao anh phải yêu em? Yêu em anh được gì chứ? Anh nhận lại được cái gì? Tại sao phải làm việc mà biết trước nó chẳng có kết quả gì. - Hắn tức giận lớn tiếng.

-Yêu em? - Hắn cười đều cẳng mà cay đắng - Em cũng biết hỏi câu đấy sao? Chuyện gì anh cũng không trách cứ em. Chỉ mong em nghĩ cho anh vài giây trong vài tỷ giờ em sống thôi. Em đã bao giờ làm chưa?

Tim nó vỡ vụn, cười buồn thê lương. Sao anh biết nó chưa bao giờ nghĩ cho anh? Sao anh biết nó chưa từng nhớ anh? Sao giờ anh có thể nói những lời ấy với nó? Nhưng, không phải chính nó nói là người xa lạ hay sao?

-Trả lời em đi.

Hắn ghì chặt hai vai nó ngã xuống sàn nhà.

-ANH CÒN HẬN EM HƠN LÀ YÊU NỮA. HẬN CẢ GIA TỘC EM ĐẾN XƯƠNG TỬY, HẬN TỪ ÔNG NỘI EM ĐẾN EM. ANH.... MUỐN GIẾT TẤT CẢ NGƯỜI TRONG GIA TỘC NÀY. - Hắn phẫn nộ, siết chặt vai nó làm nó muốn gãy nát xương nhưng nó chẳng quan tâm nữa rồi. Cảm giác lún sâu vào màu đen của bóng đêm ngự trị cơ thể nó. Đau quá .... Nó đau đớn nhìn anh, rồi bật cười để nước mắt không trào ra.

-Giết sao? Vậy thì làm đi. Anh giỏi thì làm đi. Giết luôn em đi cho hả giận này - Nó cũng tức giận không kém, liên tục đâm mạnh vào ngực hắn.

-Giết em tôi cũng chưa hả giận đâu. - Hắn vô cảm, giọng lạnh âm độ.

-À, vậy sao. Em rẻ mặt với anh thế à?

-So với 18 năm qua tôi sống, em - không - có - giá - trị. Vì sao hả? - Hắn nhếch mép - Vì gia tộc em đã giết cả bố anh lẫn anh luôn rồi. Giết sạch ngay cả một đứa trẻ mới sinh cũng không tha.

Chát

Mắt nó đỏ ngầu, thẳng tay tát mạnh vào mặt hắn.

-Anh nói đúng quá phải không? Anh làm theo tất cả những gì em muốn rồi? Em còn thích gì nữa? Người xa lạ à? Kẻ thù à? Đây. Đủ chưa? EM HÀI LÒNG CHƯA? -Hắn đau khổ gào lên.

-Anh đang diễn kịch thôi, phải không?

-Vậy thì vở kịch này diễn vì em.

Nó chết trong câm lặng, hai tay buông thõng, cúi gằm mặt xuống đất.

-Anh ước giá như đừng có gặp em, đừng có yêu em. Đừng có ngu ngốc vì em mà kẻ hại gia đình mình cũng không giết nổi. Đừng có điên dại yêu em mà quên cả em là con của kẻ anh muốn tự tay đâm chết.

Nó vẫn thế, chỉ biết lặng im, nghe từng lời hắn nói mà như cứa sâu vào trái tim mình.

-Anh sẽ không vì em mà ngơ ngẩn vậy nữa đâu. - Hắn nâng cằm nó lên, ép nó nhìn thẳng vào mình - Nụ cười của em mỗi khi đâm nát anh. Thật sự ... rất đẹp! - Ánh mắt của hắn buồn đến vô tận, nó càng nhìn hắn, nó càng đau. Hắn như đang khiến nó phải cảm nhận nỗi đau của mình.

-Em ... đừng thương hại. Cái thứ đó. Thật kinh tởm lắm ! Hãy giữ riêng cho em và hạnh phúc đi.

-Ai ở trong đó thế Jasmin? - Tiếng Sammy bên ngoài gõ cửa liên tục vang vọng vào.

-Tôi vào đây - Nhỏ mở cửa bước vào, chỉ thấy nó đang ngồi bệt dưới đất. Nhỏ đảo mắt xung quanh, nhìn ra cửa sổ mở toang, rèm bay phất phất. Trong khi, không hề có gió.

-Ai vừa vào? Đúng không? - Nhỏ bật điện lên, ngờ vực hỏi.

Nó không nói gì.

-Nói đi. Ai vừa vào thế? Bà không lừa được tôi đâu - Nhỏ ngồi xuống trước mặt nó, lay lay người tiếp tục tra khảo.

-Phòng tôi ngay cạnh phòng bà. Tôi biết chắc chắn có người vào. NÓI ĐI, AI?

Nó ngã gục vào lòng nhỏ. Nhỏ ngạc nhiên, chớp mắt liên tục, định hỏi nó làm sao thì áo nhỏ bắt đầu thấm ướt. Nhỏ thở dài, vuốt ve mái tóc nó.

-Được rồi. Biết ai rồi. Không hỏi nữa.

-Dakie sắp về rồi. Đừng để anh ấy nhìn thấy. Nếu tôi là Dakie, tôi sẽ rất tức giận đấy. Làm gì có ai chịu được, người con gái của mình khóc vì người con trai khác chứ. Được rồi. Nín đi cái con nhỏ trắng hoa....

.....

*Xoảng .... Xoảng *

Hắn điên loạn đập vỡ hết các đồ đạc trong phòng. Âm thanh của đồ vỡ đáng sợ ấy dội đến tai dì Tanaka đang bước vào. Dì bấu chặt vào gấu váy, đau lòng nhìn hắn hết lần này đến lần khác hành hạ bản thân vì đứa con gái dơ bẩn, không ra gì ấy.

-Ken... Dừng lại đi con... Dì xin con... Dừng lại đi – Dì ghen ngào nói.

Hắn im lặng, cứ thế đập vỡ mọi thứ. Căn phòng gọn gàng trở nên bừa bãi, đồ nát kinh khủng, còn hơn cả một trận bão tàn qua.

-Ken... Dừng thế mà con.... Đủ rồi... Quá đủ rồi ! -Nước mắt dì lăn chã rơi, người gì yêu thương hơn cả bản thân đang như kẻ điên loạn trong tình yêu.

Hắn thở hồng hộc, giơ hai bàn tay đầy máu lên nhìn rồi bật cười. Hắn ngã phịch xuống đất, cơ thể mềm nhũn. Trái tim tàn tạ, héo úa đến vỡ nát.

Dì chậm rãi đến cạnh hắn, ôm chặt hắn vào lòng.

-Đến bao giờ nữa đây hả con? Đến bao giờ con mới chịu dừng lại đây? – Dì vừa khóc vừa nói.

-Nói dối, là nói dối, là con nói dối. Đó không phải sự thật đâu. Không phải - Hắn thần thờ, như kẻ mất hồn, miệng liên tục mấp máy.

Dì Tanaka không biết phải nói gì, không biết làm sao để hắn dừng lại. Chỉ ôm chặt hắn, nước mắt tuôn ra nóng ran.

-Con ... không biết làm sao để hận... Phải làm sao để hận cô ấy... Phải làm sao để có thể ngừng yêu... Phải làm sao? .... - Hắn ôm mặt đau khổ, nỗi đau của hắn dường như không còn từ nào để diễn tả.

-Tại sao lại là bố cô ấy? Tại sao lại là mẹ cô ấy. Con .... chết mất dì ơi.... - Hắn òa khóc điên dại như đứa trẻ. Thứ nước ấy chảy vào trong khoang miệng khô rát mấy ngày không ăn uống ấy đắng chát.

Cô đơn về nguyên ương ngóng đợi. Thương ly cát bụi trước hoa mộng. Yêu là chi? Hận là chi? Thống khổ tâm can. Giọt lệ yên chi nhẹ rơi vào khóe miệng. Hồi ức khắc vào mảnh trăng khuyết.....

Em như bông hồng có gai

Khiến con tim của anh dăm đầy những gai nhọn

Tự một hình xăm khắc trong tim

Xóa không bao giờ đi, thêm sẹo thêm vết thương....

.....

Sáng sớm hôm sau, hấn đã đến phòng của ba hấn tại căn cứ. Ba hấn đang quản lý công trình xây dựng lại hệ thống bảo mật nghe tin hấn đến rất ngạc nhiên, liền nhanh chóng về phòng.

-Mới sớm, tìm ta có chuyện gì thế? – Ba hấn chấp hai đàng sau, nghiêm nghị hỏi.

-Con sẽ đưa quân đi chiếm lại căn cứ và mở rộng địa bàn phía Nam. - Hấn vắt chân ngồi trên ghế nói thẳng vào vấn đề.

Ba hấn còn chưa hết ngạc nhiên này thì tới ngạc nhiên tiếp.

-Trong một ngày.

Ba hấn nhướn mày, gật gù hài lòng vô cùng. Trong một ngày chiếm lại căn cứ, còn mở rộng địa bàn phía Nam.

-Con thật làm ta bất ngờ.

-Gia tộc Wilson có thể chiếm căn cứ chưa đầy 2 giờ đồng hồ. Vậy có gì chúng ta không đoạt lại được trong thời gian như vậy?

-Đúng thế. Đúng thế. Ta sẽ cử cận vệ đi cùng con.

-Không cần. Người của bang Vũ Phong sẽ dẹp tất cả. - Hấn phẩy tay, dứt khoát nói.

-Được. Tốt lắm. Nhưng ta rất thắc mắc .....

-Chuyện gì?

-Sao con thay đổi quyết định nhanh vậy?

-Con không muốn theo vết xe đổ của bố - Hấn lạnh lùng, vô cảm đến cực độ vừa khinh miệt vừa hận thù nói.

Ba hấn chỉ ra sức gật đầu, nhìn theo bóng hấn ra ngoài. Dù hấn có khinh miệt thế nhưng ông không hề giận ngược lại còn rất vui. Chỉ cần hấn ra tay. Ông có thể thanh thoi ngồi nhà đợi tin thắng trận.

Cất giấu hình ảnh vào sâu trong tim. Hấn nhất định sẽ xóa bỏ mọi thù hận này.

91. Chương 94: Dành Riêng 18+

.Tác giả mới có 18- mà mấy bạn cứ yêu cầu 21+ H nặng chãi tui chớt Biểu tượng cảm xúc squintChap này dành riêng ấy bạn. Để viết chap này, tg đọc tới 4 chap H đến hại não :(mới có kinh nghiệm viết theo yêu cầu. Lưu ý chap này 18- tốt nhất là KHÔNG – NÊN - ĐỌC. Mà đọc rồi thì đừng có nghĩ xấu và bắt chước theo nhé! CÁNH CÁO 18+. Tẻ em dưới 18 tuổi cấm đọc - cấm đọc - cấm đọc CẤM !!!! Tham khảo chủ yếu “Đêm lạc hoan khó quên “

.....

Mi Lan vừa tắm xong bước ra ngoài nhìn Thiên đang nhàn nhã ngồi uống rượu whisky rứt rứt lại gần.

Thiên lắc lư ly rượu trong tay liếc cô một cái rồi quay đi.

-Tôi... tôi ... - Mi Lan chân chừ lấp bắp nói.

Thiên im lặng tiếp tục nghe.

-Tôi ... tôi có thể về nhà.. được không? – Cô e dè, sợ hãi hỏi.

-Hứ? – Thiên nhướn mày khó chịu làm cô giật bản mình.

-Tôi... tôi muốn về nhà .... – Cô nhắm tịt mắt lặp lại.

-Về? – Thiên lạnh lùng gằn giọng.

Cô gật đầu lia lịa.

-Được. Thích thì về đi – Thiên phẩy tay, nhếch mép khinh thường.

-Thật,... Thật sao? Tôi có thể về sao? – Cô kinh ngạc tròn tròn mắt hỏi.

-Đúng thế - Thiên lãnh đạm đáp.

-Oa... Thật sao? Vậy tôi xin phép. Cảm ơn anh. Cảm ơn anh - Mắt cô long lanh sáng rực lên cúi người lia lịa biết ơn vô cùng.

Nhưng bước chân của cô chưa chạm đất thì giọng lãnh khốc của Thiên vang lên.

-Để lại 400 triệu.

Người cô cứng đờ, hóa đá, miệng méo xệch quay lại nhìn anh.

-Sao?

-Sao à? Ông bố hám tiền dốt nát của cô đánh bạc thua tới 400 triệu đấy. Quá ít so với quy định. – Anh đứng dậy, đi vòng quanh người cô, nói đầy miệt thị.

-Anh.... Anh nói cái gì cơ? Anh dám xúc phạm bố tôi sao? 400 triệu mà là ít sao? Anh đang đùa tôi à?

-Vậy cô cứ về đi. – Thiên nhướn mày thách thức – Không có thằng Kin bảo kê, mẹ cô cũng bị đánh nát xương trong bệnh viện rồi.

-Người chủ nợ đó..... là ... là anh sao? – Cô nghiến răng căm hận.

-Phải. Tôi là quản lý Bar Thiên Ứng. Cô thấy thế nào? Sao không về tiếp đi.

Cô sững người chết lặng.

-Giờ không có thằng Kin bảo kê nữa rồi, nhà cô chắc cũng sớm đoàn tụ với nhau thôi – Anh cười ác ý

-Anh ... - Cô ứ họng, vung tay tát anh nhưng bị anh nắm thóp lại

-Cô nghĩ cô muốn đánh ai? Có muốn chỉ sau 1 phút , cô nhận tin, ba cô chết nhục nhũ trong tù, và thi thể mẹ cô an táng tại quê nhà không? – Anh đánh giọng đe dọa.

-Anh... Sao anh dám chứ? – Con người trong mắt cô sợ hãi sau lớp nước long lanh sắp trào ra.

-Sao tôi không dám?

-ANH ĐÚNG LÀ ĐỒ ĐỘC ÁC. ĐỒ QUỲ DỮ. KIN ANH ẤY KHÔNG BAO GIỜ LÀM THẾ VỚI TÔI.

Chát

Thiên phẫn nộ tát cô ngã lộn xuống sàn nhà, một dòng máu tươi từ khóe miệng chảy ra.

-Tôi ghét nhất bị so sánh với thằng con trai khác – Thiên siết chặt cằm cô trừng mắt nói.

-Vì anh thua kém nên anh mới sợ bị so sánh – Cô nhanh chóng đắp chát lại.

-Vậy à? – Thiên cười khẩy.

-Cô đang đánh cược mạng sống của ba mẹ mình đấy.

-Anh ... Anh không được làm gì ba mẹ tôi.

-Tôi cứ thích thì sao?

-TÔI LÀM GÌ THÌ ANH MỚI VỪA LÒNG HẢ? – Cô uất ức hét lên, hai dòng lệ nóng lăn dài, trườn qua mu bàn tay Thiên.

-Loại như cô thì chả có gì để tôi vừa lòng đâu – Thiên khinh khỉnh cười.

-Tôi chỉ muốn hỏi cô có muốn xóa nợ hay không? - Nụ cười trên môi Thiên tắt ngấm thay bằng giọng đáng sợ, âm độ.

-Tôi có thể sao?

-Có thể. Tôi cũng chẳng tiếc gì 400 triệu. Nhưng với cô thì 1 ngàn tôi cũng tiếc. – Thiên đứng dậy xỏ tay vào túi vừa đến gần chiếc va li trên bàn vừa nói - Với tôi, cô cũng giống rác mà thôi.

MiLan siết chặt hai tay, cô cắn răng chịu đựng. Cuối cùng, cô là rác, cô bị coi giống như rác rưởi. Đúng là nhục cười. Hết Kín rồi đến Thiên. Hắn ta còn định làm gì cô nữa đây.

Thiên cầm chiếc va li đi tới, hất cầm ra lệnh cho cô.

-Lên giường.

Cô chần chừ, trân trân mắt lườm anh.

-Nhanh – Anh rít qua kẽ răng, man rợn

Cô không rời mắt khỏi anh nhưng cũng nhanh chóng lên giường. Cô vừa bước chân lên thì xung quanh cô, những đồng tiền đô la mà cô ao ước có được bay tứ tung xung quanh. Cô kinh ngạc, chết sững. Đến khi trên giường chỉ toàn tiền là tiền, dưới đất cũng toàn tiền, tiếng cười của Thiên vang lên sáng khoái.

-Thích lắm phải không?

Cô bấu chặt ga giường cam chịu, nổi thống khổ rấy lên chua chát tận cổ họng. Nước mắt cô lăn chã rơi cho phận bạc bẽo của mình, cô là loại con gái như vậy sao? Cô là loại con gái vì tiền à? Cô bật cười, đúng rồi. Cô rất cần tiền đây.

-Anh hiểu tôi quá. Đúng thế, tôi rất thích đây – Cô quệt nước mắt, vờ thích thú đáp lại anh

-Ngay từ đầu thật thà có phải dễ nói chuyện không. Còn giả mai giả miêng bày đặt. – Thiên vừa cời cúc áo vừa chế giễu nói.

Cô cố tỏ ra bình tĩnh nhưng cô sợ đến chân run lẩy bẩy. Cô lùi về phía sau nhìn hành động mờ ám của anh.

-Còn giả nai làm mẹ gì? Nhận tiền không công đấy à?

Cô im lặng, cổ họng như đang mắc nghẹn viên thuốc đắng.

-Hay lại nói rằng tôi không thích tiền đi, tôi không cần tiền đi. Nói tôi nghe xem nào?

Nhìn ánh mắt hiện tại đang chìm đắm trong dục vọng, không ngừng phát ra mị hoặc. Cơ thể Thiên quặn rũ lộ ra rõ mồn một trước mặt cô. Cô chỉ muốn trốn chạy. Đúng thế, cô muốn trốn chạy nhưng đôi chân của cô mềm nhũn thành nước rồi. Chỉ cần cô chạy thì ba mẹ cô sẽ chết mất. Cô biết Thiên chắc chắn sẽ làm thế. Nước mắt cô cứ vô thức chảy ra, cô lùi đến tận lưng chạm đến mép giường, cô vẫn ước chiếc giường dài thêm vài mét.

Thiên hung hãn ngã vào người cô, bàn tay thô bạo luồn vào trong áo làm cô rợn cả da gà.

Xoẹt Chiếc áo sơ mi của cô bị xé tan vứt xuống đất.

-Không... Không.. Làm ơn... Làm ơn tha cho tôi – Cô ôm chặt tay trước mặt, run như cầy sấy cầu xin.

Lóe rọi thân thể đường cong tuyệt đẹp của cô, Thiên nhếch mép nhìn lên đôi môi run cầm cập mà ngông cuồng đáp xuống. Nụ hôn mãnh liệt nhưng không thiếu ôn nhu, như cần thần làm cô thoải mái, sợ cô bị tổn thương. Bàn tay Thiên nhẹ nhàng trườn xuống phần eo, nhanh chóng xé toạc váy cô. Cô sợ đến cắn vào môi anh, hai chân co quắp lại.

-Ừ.... –Cô gắng sức đẩy Thiên ra – Tha cho tôi đi. Làm ơn tha cho tôi đi mà....

Cô dù sợ hãi đến mấy cũng không thể rời mắt khỏi khuôn mặt mi nam hoàn hảo của Thiên gần sát mình. Làn da trắng mịn đến con gái phải ghen tỵ, dóng mũi thon gọn cao cao, hàng lông mi dài cong vút khép hờ càng làm tôn vẻ mị hoặc của anh.

Thiên bị cô cắn, nhúu mày mở mắt. Cô bị bắt nhìn trộm liền quay đi, đẩy người Thiên ra.

-Em yên tâm một điều. Làm tình nhân của tôi. Không có thiệt đâu.

-Không... Tôi không muốn... Không đâu .... – Cô liên tục giãy giụa nhưng chẳng biết như thế chỉ làm Thiên kích thích thôi thêm. Toàn thân thể tiếp xúc với không khí, cô ngượng đến chín mặt. Thiên tinh ý nhận ra, kéo chăn trùm kín hai người họ.

Căn phòng chứa đầy tình dục, hấn không ngừng lấy bàn tay xoa bóp bộ ngực căng tròn của cô. Cô đau đến cầu chặt vào người anh. Kỹ thuật anh điêu luyện trên từng động tác khiến cô như bị cuốn theo.

-Làm ơn đi ... Tha cho tôi... làm ơn đi mà... - Tiếng rên yếu ớt của cô vang lên, nước mắt vẫn không ngừng chảy ra. Thiên trừng mắt ôn nhu, bốt hung bạo hơn.

Bờ môi anh tiến đến bờ ngực, khẽ liếm nhẹ nhụy hồng khiến cô không ngừng rên rỉ, anh hấp thụ như đứa trẻ hấp thụ sữa mẹ, thèm khát. Bờ ngực đầy đà không ngừng hấp dẫn anh, ánh mắt anh chìm đắm dục vọng.

-Giờ thì tôi mới thấy giá trị của 700 triệu tôi chi cho em đấy.

-Đau... đau quá. Dừng lại đi.... Tôi không cần tiền ... không cần ... không cần nữa đâu – Cô đau đến vót vát sự trong trắng của mình, cố trốn thoát khỏi Thiên.

-Muộn quá rồi.

Thiên cười khẩy, nhìn khuôn mặt khổ sở của cô, đôi mắt sưng mọng cố bảo mình dừng lại nhưng anh lại không kiềm chế được.

-Tôi nói làm tình nhân của tôi. Em không thiệt chút nào hết.

-Tôi... không muốn....

-Không muốn? Nực cười....

Anh dùng chân rẽ hai chân cô ra làm cô đau đến hét rất cổ họng. Bàn tay vẫn không ngừng mân mê cơ thể trắng trẻo nõn nà của cô. Chỗ vùng âm đạo không ngừng ướt ảm, phát ra tinh dịch. Hương thơm mật ngọt ở vùng âm đạo không ngừng...

-AAAAA.... – Cô hét lên sung sướng nhưng trong lòng cô thì tan vỡ. Sự trong trắng cuối cùng của cô cũng được đánh đổi bằng tiền - thứ dơ bẩn nhất thế gian.

Anh cắn vào tai cô, trườn trườn nhẹ từ từ xuống cô rồi liếm ươn ướt khắp người. Cô lặn qua lặn lại. Cảm giác sung sướng tột độ. Kỹ thuật của anh quả nhiên là cao siêu.

Anh khẽ lướt giữa vùng cấm, tách hai chân cô ra, tiến sâu vào vùng âm đạo. Cô chỉ biết đau và hét. Hai cơ thể quấn quýt vào nhau không ngừng va chạm.

Anh như dã thú đói khát, hấp thụ vùng âm đạo. Cô hét đến khàn cả giọng

-Đủ rồi, dừng lại đi.... Làm ơn , dừng lại...

Thiên vẫn tiếp tục tấn công vùng âm đạo, hai tay không ngừng xoa bóp mọi chỗ anh thích, anh điên cuồng chiếm hữu cô. Cô như bị hút cạn sức lực, đôi mắt mờ dần, chỉ nhìn thấy cơ thể quẩn rữ, hấp hối của anh, rồi nhanh chóng trở thành nô lệ tình dục.

Thấy khuôn mặt đau đớn của cô, anh định buông tha nhưng không hiểu sao cứ định rồi lại thôi, thôi rồi lại định, định rồi lại tiếp tục.

-Lại đây đi-Giọng khàn khàn, ma mị của Thiên phủ vào tai cô. Cô thuần phục làm nô lệ cho anh, bàn tay run run không còn chút sức lực chạm vào cơ thể săn chắc sáu múi. Bàn tay cô vừa chạm vào, Thiên như bị kích điện cúi xuống tới tấp hôn lên vai cô điên cuồng.

-AAA.... - Tiếng hét của cô vút đứt, dòng máu đỏ lỏng chảy từ từ ướt ảt cả vùng ga trắng.....

Cô đã mất tất cả rồi. Cô mất sự trong trắng của bản thân rồi. Nỗi đau này phải diễn tả thế nào đây, khi cô đánh đổi nó vì tiền. Cô đáng khinh lắm đúng không? Cô là kẻ dơ bẩn lắm đúng không? Giọt nước mắt cuối cùng chảy ra, cô cũng bất tỉnh....

Thiên nhìn cô mồ hôi ướt đầm mà thở dài. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt lại mấy ngọn tóc của cô rồi hôn lên trán đầy ôn nhu. “ Tôi sẽ cho bất cứ thứ gì em muốn”

.....

Cô tỉnh dậy, khắp người đau đớn, quần áo rách tan dưới sàn nhà, cô mở chần ra nhìn vũng máu đỏ mà chỉ biết cười chua chát. Cô ôm mặt khóc nhưng khóc không được. Có lẽ cô hết nước mắt mất rồi. Kín sẽ thế nào đây? Nếu cậu biết thì cô phải giải thích thế nào đây? Cậu có tin cô không hay càng ruồng bỏ cô thêm thôi. Cô đau đớn cuộn tròn người lại dày vò bản thân. Cô đúng là loại dê tiện. Cô hận bản thân, cô hận bản thân.

Đúng lúc đó, có hai người con gái khác bước vào. Cô ngại ngần che đi cơ thể vẫn chưa mặc đồ.

-Không sao đâu. Đừng ngại. Tụi chị mang quần áo đến cho em. Em đi tắm rửa đi để chị thay ga. - Người con gái tóc dài mặc quần áo giản dị bước tới đưa đồ cho cô.

-Em đừng trách Thiên. Thiên không phải là người như vậy đâu em.

-Không, em có trách gì đâu. Em cần tiền mà, em rất cần tiền mà chị - Cô thấy thái độ ân cần của người con gái ấy tưởng như chị gái mình chỉ muốn ôm chầm vào lòng chị mà khóc.

-Chị nhìn qua biết em không giống đứa con gái khác rồi. Thiên không phải loại bừa bãi đâu. Mà cũng buồn cười thật đấy, Thiên nó không yêu em, sao trao hết lần đầu cho em thế? - Cô gái còn lại đi tới, vừa tháo ga giường vừa chêu đùa hỏi.

-Thì em cũng vậy mà - Cô cười cay đắng rồi bước vào nhà tắm.

Cách

Cô khóa trái cửa lại dựa người vào tường, trái tim tan nát nhìn mọi thứ xung quanh như đổ vỡ. Cô bước chân vào bồn tắm, ngâm mình dưới nước, bàn tay tưởng chừng nắm được cả chất lỏng ấy nhưng vô thức đưa tay lên. Cô nhận ra mình chẳng nắm được gì. “ Kín, xin lỗi anh, em thực sự xin lỗi anh”

.....

-Xong rồi à? - Cô gái cầm tấm ga hiện diện hỏi cô.

-Vâng - Cô cười trừ đáp lại.

-À, quên giới thiệu. Chị tên Mộng Linh - Người nói đầu tiên với cô giới thiệu - Còn chị đây là Mẫn Linh.

-Tên nước nào mà đẹp vậy chị?

-Bố tụi chị là người Trung Quốc.

-Vậy à? - Cô cười thiện cảm

-À, Thiên đang ở phòng ăn chị dẫn em đến đó nhé. -Mộng Linh cầm tay cô kéo đi. Cô chưa kịp trả lời thì đã bị kéo ra tới cửa. Vừa đi, cô vừa tò mò hỏi.

-Chị và Thiên quan hệ gì thế?

-À, tụi chị cùng quản lý Bar thuộc Devil&Dark tại địa bàn Việt Nam. Thiên tuy lạnh lùng nhưng tâm lý lắm. Em đừng nghĩ xấu về nó nhé. - Mộng Linh tươi cười nói.

-Thật sao ạ? Em chỉ thấy một tên độc ác, thô bạo, ngông cuồng, hống hách, còn hèn hạ nữa. - Cô nghiêng răng, dậm chân tức giận.

-Hả? Sao thế? Thiên là mẫu đàn ông lý tưởng thời đại đó nha em. Chị mà chưa có bạn trai chắc chị bảm đuôi Thiên suốt ngày rồi đó - Mẫn Linh đi bên cạnh cũng bật cười.

-Còn dám tát con gái thì lý tưởng cái gì chứ? Đó chỉ là cái vỏ bọc bên ngoài thôi. Bên trong thì toàn đòi bọ, trông thật .... – Cô chưa nói xong thì Mẫn Linh bịt chặt miệng cô lại, cô khó hiểu quay sang thì thấy mình đang đứng trước cửa phòng ăn. Thiên khoanh tay dựa người vào tường mặt tối sầm.

-À tới rồi. Em vào đi nhé. Tụi chị có việc rồi - Mộng Linh khéo léo chuồn.

-Chị cũng thế - Mẫn Linh cũng chuồn theo không quên ghé vào tai cô nhắc nhở “ Trừ khi em nhắc đến người đàn ông khác trước mặt Thiên thôi “.....

Cô xì miệng, chu môi ra không hài lòng. Nhưng thế nào cô phải làm hài lòng anh, tuyệt đối không được nghĩ về Kin. Cô còn bố mẹ nữa. Thiên vẫn đứng đó nhìn biểu hiện của cô. Biết anh chăm chăm nhìn mình, cô ngại muốn độn thổ.

-Nhìn... nhìn ... cái gì chứ? - Mặt cô đỏ ửng lên ấp ú.

-Nói lại xem, tát con gái thì sao? – Anh ôm eo cô đẩy vào trong, thuận tay đá cửa lại.

-Thì.... Thì hèn chứ sao? – Cô sợ hãi nhưng vẫn cố nói lý.

-Nếu không muốn tôi hèn dài dài thì em biết điều chút đi – Thiên trừng mắt đe dọa rồi ngồi xuống, kéo luôn cô ngồi lên đùi mình, vòng tay qua eo cô độc chiếm

Cô cắn răng, che mặt xấu hổ chết được. Vừa làm chuyện nhục nhã với cô mà sao mặt anh ta chẳng có biểu hiện gì là hối lỗi thế.

-Anh không xấu hổ sao?

-Mặt tôi dày lắm. – Thiên vừa nói vừa đưa miếng xúc xích vào miệng cô. Cô ngại ngừng kiêng dè nhai.

-Không có độc đâu. – Anh như đọc trúng suy nghĩ của cô làm cô suýt té ngã.

Cứ như thế, Thiên dứt cho cô ăn mà không ăn gì. Cô không biết cảm động hay nghi ngờ.

-Anh....không ăn sao?

-“ Ăn” no rồi – Thiên cười gian tà làm cô càng xấu hổ đến úp sầm mặt xuống bàn ăn.

.....

Ăn xong Thiên lau miệng cho cô rồi hỏi.

-Muốn gặp bố em không?

-Để làm gì? - Giọng cô trùng hẫng xuống.

-Mùng ngày bố em ra tù. –Anh lãnh đạm đáp.

-Gì chứ? – Cô ngạc nhiên. Bố cô lãnh tù 4 năm, trong khi mới đi tù chưa được 3 tháng. Có phải Thiên đã cho người đánh chết bố cô rồi cho ra tù không?

-Nghĩ cái quỷ gì thế? – Thiên gõ vào đầu cô – Hay muốn bố em chung thân?

-Không không – Cô xua tay lia lịa – Nhưng tại sao bố tôi lại được ra tù chứ? Có phải anh đã dùng tiền hối lộ không? – cô nhíu mày tra khảo.

-Ừ - Anh ừ rất thản nhiên làm cô muốn ngất tại chỗ.

-Giờ có muốn đi không?

-Đi được sao? – Cô nghi ngờ hỏi, không giống lần trước chứ.

-Giờ em là tình nhân của tôi rồi, muốn gì cũng được.

Cô nghĩ trong đầu, được thoát khỏi anh thì tốt.

-Được. – Cô gật đầu, đứng dậy.

Anh lắc lư chìa khóa xe trong tay, ghé sát người cô đe dọa.

-Tôi đưa ra thì tôi cũng sẽ đưa vào được đấy.

Cô cũng người nhưng nhanh chóng nói.

-Tôi cũng không có ý thoát khi tôi bị lỡ vậy đâu.

-Lỡ sao? – Anh cười khẩy – Tôi cho em 5 tỷ. Em đưa bố em ra khỏi tù xem nào.

-Biết rồi biết rồi. Quan hệ lằng nhằng tham nhũng mờ ám của đám nhà giàu các anh sao tôi hiểu được. – Cô nhả mặt khi châm chọc chạy đi trước.

Thiên đứng sau chỉ khẽ cười rồi bước theo.....

.....

92. Chương Chap 95.1 + 95.2 : Kiss The Rain

Nghe hòa tấu Piano Kiss The Rain khi đọc chap này J))

Thiên chở cô đi gặp ba, giúp mẹ cô xuất viện, còn mua lại biệt thự cũ của nhà cô ngày trước cho ba mẹ cô ở làm cô ngồi trên xe không biết phải cảm ơn anh thế nào. Mẹ cô vô cùng thích Thiên, càng đặc biệt thích hơn khi biết Thiên là con trai bác Dương - bạn thân của mẹ cô, luôn miệng rồi rít cảm ơn rồi nói về chuyện kết hôn. Cô xấu hổ đỏ mặt, nhưng anh rất nhạy bén hiểu cô, hết lượt này đến lượt khác bao biện cho cô. Cô dần dần có cái nhìn khác về Thiên nhưng không biểu hiện ra ngoài.

-Xuống xe đi – Chiếc xe đắt tiền đen bóng loáng của anh dừng trước cửa Bar Thiên Ứng.

Cô gật đầu mở cửa bước xuống bỗng sững người trước nơi từng là quen thuộc này. Cô sợ hãi nuốt nước bọt, cô nợ Thiên quá nhiều rồi giờ còn đòi hỏi không làm theo ý anh, cô thật không biết điều. Cô cắn răng xuống nhanh chóng, cùng anh đi vào.

Anh khoác vai cô lạnh lùng thản nhiên đến thẳng bàn VIP, ai cũng cúi đầu cung kính phục tùng trước anh và ngạc nhiên khi thấy cô đi cùng Thiên. Vài lời bàn tán còn xôm lên từ đám gái đón khách.

-Ôi tụi mày, lại là con Mít kia.

-Không tin được, sao con nhỏ đó giỏi đến thế cơ chứ? Hết Kin rồi đến Thiên.

-Hai anh khó “ chặt chém “ nhất mà nó có thể làm được. Giỏi đi quá đi thôi - Giọng một cô gái vừa mỉa mai vừa khinh bỉ vang lên.

-Anh Thiên và anh Kin không bao giờ biết “ gái ” là gì sao lại đồ trước con nhỏ đó chứ? Nó dùng bùa mê thuốc lú gì vậy không biết.

Đôi mắt cô trùng xuống, nét buồn thoang thoáng phảng phất trên khuôn mặt xinh đẹp khi bị xúc phạm không qua khỏi sự tỉnh ý của Thiên. Anh trừng mắt về phía đám gái đón khách khiến tất cả im bật.

-Vicky – Giọng anh không chút cảm xúc, dùng ngón trỏ ra hiệu gọi Vicky tới đây.

Vicky đi đến cúi đầu nhận lệnh không quên nhếch mép cười khinh khỉnh sang cô. Chuyện giữa cô và Kin, Vicky là người hiểu rõ nhất, lần này thấy cô đi cùng Thiên không nghĩ ngợi cho cô xếp ngang hàng với đám gái ngoài kia.

-Vâng.

-Chuyển đi nơi khác – Thiên chỉ tay vào đám gái, bực bội nói.

-Em hiểu rồi.

Thiên không nói gì thêm, đi đến bàn VIP ngồi xuống cho phục vụ bê dọn đồ uống lên. Cô ngoan ngoãn ngồi cạnh anh không hỏi đưa cô tới đây làm gì cũng không khó chịu trước sự điên loạn của âm nhạc cùng những điệu nhảy lắc lư khiêu gợi trên sàn.

Sau khi phục vụ dọn đồ uống lên và rót rượu cho anh thì có hai người con trai khác đến, cúi đầu chào.

-Anh.

-Ngồi đi – Thiên hất cầm phía về chỗ ngồi bên cạnh.

-Vâng. – Hai người con trai kia nhìn cô dò xét rồi ngồi xuống.

-Uống gì? – Thiên lắc lư ly rượu lạnh lùng hỏi

-Volka diva được rồi ạ. – Hai người đó đồng thanh.

Thiên búng tay, phục vụ nhanh chóng rót rượu.

-Anh gọi tụi em đến chuyện gì vậy ạ? – Một tên vừa nhận rượu vừa phép nói.

-Không có thì không được gọi à? – Thiên nhướn mày thờ ơ hỏi.

-Em không có ý đồ đầu anh. Em biết anh rất bận mà – Tên đó khéo léo nói.

Thiên chép miệng gật gù rồi vút lên bàn một sấp giấy. Hai tên con trai e dè, cẩn thận nhận lấy, chăm chú đọc một lúc rồi hỏi.

-Số lượng cần nhiều lắm không anh?

Một trong hai tên con trai đó hỏi nhưng không thấy Thiên trả lời, chỉ thấy khóe miệng anh cong lên thích thú đặt ly rượu xuống rồi đan tay vào mái tóc mềm mại bồng bềnh của cô, tay kia siết chặt eo cô đẩy cô ngã ra ghế, cúi xuống hôn cô nồng nhiệt.

-Hiện tại thì ... – Tên con trai còn lại nãy giờ chăm chú đọc đang định nói thì bị đồng bọn bịt miệng, hắt mặt ra hiệu.

Mi Lan choáng váng không hiểu chuyện gì. Chuyện gì mà tự nhiên lại hôn cô thế hả? Nếu muốn cô bị ghét thêm thì không còn cách khác à? Ở nơi đông người này không giữ nổi cho cô một chút thể diện như con kiến được hay sao?

Mọi người bắt đầu đổ dồn mắt về bàn VIP nhìn Thiên hôn cô mãi không dứt. Thiên là quản lý nổi tiếng lạnh lùng, tàn nhẫn không thích dính dáng đến phụ nữ ai ai cũng biết mà hôm nay anh lại công khai một cô gái lạ mặt.

Bàn tay anh từ từ kéo khóa váy cô xuống, Mi Lan căng tròn mắt kinh ngạc. Làm ơn đi, chuyện gì thế? Tính làm nhục cô ở ngay tại đây sao? Ôi trời. Cô biết mình là loại con gái dơ bẩn, dễ tiện vì tiền rồi không cần phải cho tất cả biết thế đâu. Cô khóc không ra nước mắt. Nâng tay yếu ớt đẩy anh ra nhưng anh nhẹ nhàng cúi xuống thì thầm vào tai cô đầy ôn nhu.

-1 phút.

Nhưng có vẻ Thiên dự đoán sai rồi, chỉ chưa đầy 10 giây....

Bốp

-MÀY LÀM CÁI QUÁI GÌ THẾ? –Kin tức tối xông lên xốc cổ Thiên đâm mạnh vào mặt anh làm cô cũng bàng hoàng không kém.

Âm nhạc sôi động không còn, DJ ngừng hoạt động, mọi người vây thành hình tròn xung quanh bàn VIP của Thiên.

-Sao thế? – Thiên cười cợt khiêu khích nhìn cậu.

-TAO HỎI MÀY ĐANG LÀM GÌ? – Kin phẫn nộ lao đến định đâm tiếp vào người anh, nhưng nhanh chóng bị anh bắt thóp lại, đẩy mạnh ra phía sau khiến cậu loạng choạng.

Thiên quệt vệt máu trên miệng, đứng dậy phủi quần áo thản nhiên nói.

-Chưa đánh thắng được thằng Kai thì đừng nghĩ làm gì được thằng này.

-THẲNG KHỐN NẠN. MÀY ĐÃ LÀM GÌ CÔ ẤY? MÀY ĐÃ NÓI ĐÓ LÀ ĐỒ BẮN THỦI RỒI MÀ. SAO MÀY CÒN LÀM THẾ? – Kin như con sói hoang, tức long sòng sọc hét.

-Thế mày cũng nói là đồ chơi thôi mà. Hết hứng thú thì vứt lại cho Vicky. Sao tức giận vậy hả? – Thiên vẫn lạnh nhạt, vừa nói vừa ôm chặt cô vào lòng mình. Ánh mắt sắc lạnh ngạo nghễ cổ tính chọc tức cậu. Bàn tay anh từ từ kéo lại khóa váy cho cô trước mặt mọi người.

Kin chết sững khi bị nói trúng tim đen, càng chìm vào cảm lạnh nhìn làn da trắng trẻo đầy thương tích của cô dần dần khép lại.

Thấy cậu không nói được gì, tiếng bàn tán bắt đầu rôm rả xung quanh. Mi Lan có hiểu nhầm cậu không? Mi Lan có tin cậu không? Lòng cậu rối bời, một mớ hỗn độn khiến cậu như mất trí. Cậu phải nói gì đây?

-Cô ấy không phải của mày. Tao làm gì mày không có quyền lên tiếng. – Thiên trừng mắt, giọng đánh lại đáng sợ, chỉ thẳng tay vào mặt cậu đe dọa.

-Mày nói cứ như cô ấy là của mày ý nhỉ? – Kin cười khẩy khinh bỉ lên tiếng.

-Câu này mày nói chuẩn nhất đấy – Thiên bật cười khanh khách đầy mùi hiếu chiến. Nhưng nụ cười ấy nhanh chóng tắt ngấm khi áo cậu bắt đầu ướt....

Hai tay cô buông thõng, gục đầu trên vai cậu, những giọt lệ đau đớn lần nữa trào ra. Hóa ra với Thiên thì cô là đồ bẩn thỉu. Đúng là thế, cô không thể trách anh nhưng với cậu... với cậu, cô chỉ ... chỉ là đồ chơi thôi sao? Sau tất cả những gì cô cố gắng để khiến bản thân hoàn hảo hơn có thể sánh vai cùng cậu, sau tất cả những gì mơ tưởng của cô... Cũng chỉ là ảo huyền! Cô không là gì với cậu cả. Trái tim cô như hàng ngàn mảnh thủy tinh đâm chặt đến nghẹt thở, cõi lòng tan nát chân cô nhũn ra sắp không đứng nổi.

Thiên nhảy bèn hiểu ra, ôm chặt cô hơn để cô không bị ngã.

-MÀY IM MIỆNG ĐI THẮNG KHỐN – Kin vẫn chưa nguôi ngoai sự tức giận hét lên.

Thiên nhú mày trước tình hình lộn xộn trong quán Bar, mọi người không ngừng bàn tán hai người không biết phụ nữ là gì đang giành nhau một đứa con gái từng làm việc tại đây. Ai ai cũng muốn nhìn mặt cô lần nữa.

Thiên hất cằm Vicky ra hiệu cho DJ tiếp tục hoạt động. Mọi người cũng biết ý không nên làm ngửa mặt hai vị này, nhanh chóng trở về sàn nhảy và bàn rượu của mình. Bar Thiên Ứng lại trở về sự náo nhiệt đến điên cuồng như thường ngày.

-Tao định ày không còn chút thể diện bước khỏi đây đấy – Thiên trừng mắt nói rồi kéo cô ra sân sau.

Kin thần thờ nhìn cô thân mật cùng Thiên cứ như lời Thiên nói là thật. Cứ như cô thực sự.... đã thuộc về người khác.

-Bãi cỏ sân sau-

Thiên tựa người vào gốc cây cổ thụ già bình tĩnh đợi cậu đi đến.

-Mày đã vứt bỏ cô ấy rồi mà. Giờ còn bày đặt gì thế? – Thiên mỉa mai nói.

-Tao chưa bao giờ vứt bỏ cô ấy. – Kin gằn giọng.

-Nếu không vì mày thì cô ấy sẽ chẳng để xe ô tô cô đâm vào mình đâu.

-MÀY NÓI CÁI GÌ?

-Mày thấy đấy. Mày chả biết cái mẹ gì về cô ấy cả. Vậy mày quan tâm cái gì chứ? – Thiên cười khẩy khinh thường.

-Tao có chuyện riêng của tao. Tao không hề muốn vứt bỏ cô ấy.

-Muốn hay không thì cũng vứt rồi mà. Dù mày có yêu thế nào thì bố mẹ mày có chấp nhận không? Hay hết lượt này đến lượt khác làm tổn thương thôi hả?

-..... – Cậu siết chặt tay không nói được gì.

-Mày thừa nhận điều đó mà. Phải không? À còn nữa. Mày yêu em họ tao lắm nhỉ?

-Đúng thế đấy. Tao yêu em họ mày. Nhưng không có nghĩa tao bỏ qua ày. – Cậu thẳng thừng nói

Phịch.....

Mi Lan núp sau tường đau đớn bịt chặt miệng ngã xuống đất, cảm giác thế giới tan vỡ trước mặt cô hiện ra. Nước mắt trào qua mu bàn tay lạnh lẽo rơi xuống đất. Đủ quá rồi, cậu yêu thương cô, vớt vát cô khi cậu đang yêu người con gái khác. Làm cô hết lần này đến lần khác ảo tưởng. Cô bật dậy chạy đi, chạy đi dù chẳng biết phía trước là đâu. Nó tối đen như tiền đồ của cô.

-Bỏ qua? Nếu mày yêu em tao thì tao làm gì MiLan ảnh hưởng đến mày quá nhỉ?

-Đó là quá khứ rồi. Giờ tao yêu Mi Lan, mày hiểu chưa? Chính vì thế mà tao mới để cô ấy lại với bà tao. Để ba mẹ tao không làm hại cô ấy. Nhưng tại sao? Tại sao lại là mày? Tại sao mày lại đến?

-Mày cũng dễ thay đổi nhỉ? – Thiên miệt thị, ngạo nghễ nói.

Bốp

Kin xông lên đâm anh, nhưng lại bị anh chặn lại và đâm trả khiến cậu lăn ra đất.

-Mày giỏi với ai thì giỏi. Với tao thì thằng Kai hay thằng Ken cũng đáng để tâm đầu.

-Tao cũng muốn nói luôn với mày – Thiên tiến gần cậu

-Tao làm cô ấy mất trinh rồi. Giờ cô ấy là của tao. Mày cũng biết mà tao là Dương Minh Thiên, bố mẹ tao và cô ấy sớm muộn định chuyện kết hôn rồi. Tao không thiếu tiền nhờ mày nuôi con họ tao mà mày cũng không hèn hạ và nhục nhã đến nỗi nuôi con của thằng khác chứ nhỉ?

Kin như xác không hồn, bàn tay chống định gượng dậy thì mềm nhũn ngã phịch xuống đất. Cảm giác đau đớn bủa vây cậu, khuôn mặt vô hồn của cậu quay sang Thiên gào thét

-TẠI SAO? TẠI SAO MÀY LẠI LÀM THẾ? TAO GÂY THÙ CHUỐC OÁN GÌ VỚI MÀY SAO? TẠI SAO MÀY LẠI LÀM THẾ HẢ?

-Chỉ là tao có tiền thôi. Tao có thể giúp bố cô ấy ra tù, tao có thể giúp mẹ cô ấy xuất viện, giúp gia đình cô ấy trả nợ trong khi cô ấy ở cạnh tao một ngày, còn cô ấy ở cạnh mấy tháng, mày đã làm gì được nào? Mày cũng có ít tiền gì đâu?

-Tiền .... lại là tiền - Cậu khỏ sở ôm trán cười nhạt nhẽo.

Lần cậu yêu nó, cậu đã đau đớn thế nào rồi. Lại Kelly cậu cũng tuột mất rồi đến Mi Lan cậu cũng không giữ được. Cuối cùng, cái tình yêu trong lòng cậu sẽ không bao giờ được xuất hiện.

-Tao không quan tâm mày vì lý do gì mà bỏ rơi cô ấy. Nhưng tao sẽ chăm sóc cô ấy tốt hơn mày dù tao không yêu Mi Lan. Có không giữ. Mất đừng tìm. – Thiên nói rồi bỏ đi một mạch để lại cậu cười ngật nghẻo mà tê tái. Tiền.... Tiền... Tất cả chỉ vì tiền mà thôi. Nó thật sự đáng giá thế sao? Không phải cậu tiếc tiền ngại chi cho cô. Cậu lo lắng một điều nếu ba mẹ cậu thì sao? Ba mẹ cậu sẽ làm gì cô? Vì vậy mọi việc cậu đều âm thầm làm một mình che mắt ba mẹ rồi giờ thì trở nên vô nghĩa cũng chỉ vì một chữ tiền thôi....

-Tiền ... tiền ha ha ha .... Ha ha - Cậu cười như điên loạn, giọt nước mắt khô khốc chảy dài trên khuôn mặt mỹ nam bao người mê muội ấy..... Đau.. Trời bất chợt đổ mưa... Những hạt mưa rơi xuống nặng trĩu như nước mắt của lòng cậu. Cậu vẫn nằm đó, tự cười thê lương nhìn mưa rơi đến nhòe mắt vẫn cười.....

.....

Cô ngồi thẩn thờ ngã khuỵu cạnh góc tường khu nhà kho rượu khóc, tiếng nấc vọng đến tai Thiên. Anh từ từ đến cạnh cô, ôm chặt cô vào lòng mình.

Biết Thiên đến, cô giật mình, cô nhanh chóng lau sạch nước mắt. Không được nhắc đến người con trai khác trước mặt anh, càng không thể khóc vì người con trai khác. Thiên đã giúp gia đình cô rất nhiều. Cô không muốn anh tức giận.

-Xin lỗi. Để anh mất công đi tìm rồi. Chúng ta về đi – Cô cười thật tươi cầm tay anh đứng lên nhưng Thiên không nhúc nhích mà còn kéo người cô dựa vào ngực mình.

-Không sao. Khóc đi - Giọng anh khàn khàn như thôi miên khiến cô không cười nổi mà ôm chặt anh khóc lớn. Mỗi tiếng nấc của cô giống một nhát dao cứa vào tim Thiên. Ở cạnh Thiên, cảm giác an toàn bao bọc cho cô khỏi thế giới của nỗi đau. Cô không giữ nổi mặt nạ giả tạo vui vẻ của mình mà khóc òa. Nước mắt cô lăn chã rơi ướt đầm cả áo sơ mi của anh....

“ Thiên thực sự rất tâm lý đó em”

“ Em khỏi lo nghĩ đi. Nó rất có trách nhiệm. Nó có nỗi khổ riêng của nó. Nó có làm gì thì em hiểu cho nó nhé”

.....

Một chiếc ô che mưa cho cậu đột nhiên xuất hiện. Cậu cố chớp mắt nhìn nhận ra cô. Người con gái ấy, cậu chỉ muốn ôm chặt cô. Ôm người con gái vào lòng và nói cho cô biết tất cả sự thật nhưng cậu chỉ nhạt nhẽo nói.

-Ướt hết rồi. Che làm gì nữa.

-Anh về đi. – Cô không nhìn cậu, cố kìm nén giọt nước mắt lại sắp trào ra. Cô định chạy trốn khỏi đây nhưng Thiên lại đưa ô cho cô, nói cậu ở ngoài này.

-Mi Lan. Em thực sự là loại người đẩy thôi phải không? Không có anh chu cấp tiền cho em thì em chạy theo quuyến rũ thằng khác hả?

Cô như tan nát, cậu nghĩ cô là loại đấy sao? Cậu không hề hiểu cô. À đúng rồi, cô chỉ là đồ chơi của cậu thôi mà.

-Đúng thế. Em là loại người đẩy đẩy. Sao nào? Em sẽ trả đủ tiền cho anh là được chứ gì hay anh tiếc?

Cậu cũng kinh hoàng không kém. Chờ đợi ánh mắt ảm áp và vòng tay của cô mà cái cậu nhận được lại là những lời này sao? Cô có biết cô vừa giết chết cậu rồi không?

-Tôi không cần đâu. Em đúng là loại bẩn thỉu. Em diễn kịch cũng giỏi lắm. May sao tôi chỉ coi em là đồ chơi thôi. Thằng đó cho em bao nhiêu tiền rồi?

-Nhiều lắm. Nhiều gấp anh rất nhiều lần. – Cô không kiềm chế được mà hét lên.

-Ừ ừ. Rồi. Hiểu rồi. Nhiều đến nỗi em cống hiến cả trinh tiết của mình cho nó rồi chứ gì? Ha ha – Cậu như kẻ điên đứng dậy vừa quay lưng đi vừa cười

-Cuối cùng ... cũng là tiền .... tiền ....

-Em thua xa Jasmin... Tôi thà đau đớn đơn phương em ấy còn hơn yêu loại chẳng đáng chữ dĩ như em.

-Tiền ... Tiền .... Ha ha .....

“Làm ơn đi Mi Lan, anh cầu xin em, anh van lạy em, hãy nói là em nói dối đi, anh biết em không phải người như thế đâu. Làm ơn đi, đừng hành hạ anh như thế. Hãy nói là em nói dối đi.” – Lòng cậu kìm nén từng lời nói. Chỉ là lời nói mà sao khó nói quá.

Bóng của cậu khuất sau màn mưa.... Mi Lan không cầm nổi cả chiếc ô. Mưa như trút rơi xuống thân hình nhỏ bé lẻ loi run bần bật của cô. Dưới mưa, cô đau đớn hòa nước mắt vào hạt mưa lạnh lẽo.

-Về thôi. – Thiên ôm chặt cô giọng trầm trầm.....

Giá như .... Giá như cậu nhìn thấy giọt nước mắt của cô. Giá như cô nhìn thấy sự thật cậu chôn giấu..... Giá như... Cũng chỉ là giá như.

-“Không đâu, cái này là em tự làm cho cậu đó. Cậu mau mau ăn đi, ngon lắm đấy. Là e tự làm, em tự làm đó nha “

“- Cậu chủ buồn tác động rất chi mạnh mẽ tới em đó”

“-Em là người hầu riêng của cậu mà. Cậu buồn chắc chắn quản gia sẽ đổ tội cho em gây chuyện. Cậu có biết em chỉ lương là 600 triệu thôi không?”

“Cậu chủ. Em cảm động quá. Cậu bỏ ổi vì em sao?”

“Em không muốn làm tình nhân đâu”

Mọi thứ hòa vào dĩ vãng, cùng mưa cuốn trôi .....Cuốn đi... Bay đi...

93. Chương 96: Sự Thật. Mở Màn Một Kết Thúc

Lời đầu tg muốn xin lỗi mọi người. Bỏ truyện 2 tháng vì 2 lý do.

-Là vào cấp 3 thực sự bài tập rất khủng. M.n hiểu mà J)

-Truyện này t bắt đầu viết cách đầu hơn 1 năm rưỡi. Lúc đó thì mô-típ này khá là hot, nhưng bây giờ nó nhàm và cũ rồi. T đã cố gắng trong thời gian viết thay đổi nó. T nghĩ rằng không ai hứng thú với kiểu truyện này nữa. Nhưng mà thật sự rất vui khi mà m.n còn ủng hộ ^^ . Thiệt chứ, t biết là truyện t còn nhiều chỗ siêu dở siêu tệ nhưng m.n vẫn không chê, không ném đá dữ dội là t Phiêu linhhhh lắm rồi ^^ :* Cũng chả biết nói gì đâu. Lần nào cũng chỉ vài dòng cảm ơn m.n mà thôi :P :P Nghe cảm ơn nhiều quá hóa nhàm nhưng thực sự là t rất cảm ơn m.n =)))

.....

Nó tranh thủ giờ nghỉ đi dạo ven con đường vắng. Mùa này hoa anh đào nở đẹp quá. Nó nhẹ nhàng bước giữa những cánh hoa đang rơi nhẹ. Mái tóc nó khê bay bay trong gió, đường nét tuyệt mỹ như món quà vô giá của tạo hóa hiện hữu trên khuôn mặt nó lộ ra khoe sắc. Nó thở dài, dừng bước đứng lại ngắm khung cảnh xung quanh. Những ngày qua nó phải tập luyện đến phát mệt, không hiểu sao lần này ông nội lại khắt khe như vậy. Chỉ là một ông trùm mafia thôi phải không? Đâu cần to tát thế chứ? Hay là có điều gì .... Ông đã giấu nó. Hình ảnh Kai bất chợt thoáng qua, nó chỉ muốn bay đến ôm anh rồi ngủ một giấc thật đã. Anh hình như cũng biết gì đó, anh nghiêm túc rõ ràng thể hiện môn một trong việc chuẩn bị chiến tranh, liên tục bay qua Pháp lo tập đoàn, bay qua Mỹ xem vũ khí, bay đến Italy cả Anh loạn xì ngầu. Ông gọi lại phải có mặt ngay tại Nhật. Nó thì ở yên một chỗ như bị nhốt trong lồng quản lý của ông mặc dù có Dakie bên cạnh nhưng nó vẫn cảm thấy thiếu vắng. Là cái gì nhỉ? Một cảm giác quen thuộc.....

Nó lắc đầu mạnh, bên Dakie là đủ rồi. Chỉ cần anh thôi. Nó từng ao ước như vậy. Giờ có anh rồi nó không thể tham lam được.

Nó thở hắt rồi bước tiếp nhưng.... Đôi chân nó khựng lại, ánh mắt căng tròn khê ngạc nhiên. Hắn đứng đây từ lúc nào thế? Nhìn hắn trông hao gầy, tiêu tụy hẳn. Tim nó khê nhói. Nó phải làm gì à? Nó muốn ôm chầm lấy hắn rồi hỏi “ Anh thế nào” “ Anh khỏe không” à? Nó nhếch mép , quên đi. Nó đã hứa gì với bản thân? Nó đứng như chết lặng nhìn hắn.

Hắn cũng nhìn nó, đôi mắt vô hồn mà ẩn chứa cả niềm thương nhớ. Hình bóng hắn tìm kiếm từng đêm, hắn quần quai vì nhớ nó. Còn nó thế nào? Hắn không biết ấy à? Nó chỉ biết đến chiến thắng mà thôi. Nó đã coi hắn như kẻ thù còn gì? Ở cạnh nó nửa năm, không quá dài nhưng đủ để hắn biết chưa bao giờ nó cố gắng như thế.

Trong đầu thì căm ghét nó lắm, nhưng hắn đang làm gì kia? Nỗi nhớ càng kìm nén càng lan tỏa, hắn vô thức ôm chặt lấy nó.

-Anh... - Nó định đẩy hắn ra nhưng buồn cười thật. Tim nó lại reo lên...

-Em khỏe chứ? - Hắn gục mặt xuống vai nó, trầm trầm nói, giọng đầy thê lương

Nó im lặng, đau đớn.

-Không bỏ bữa đúng không? -Hắn vẫn tiếp tục độc thoại như kẻ tự kỉ.

Nó im lặng, mọi thứ xung quanh đổ vỡ.

-Có uống thuốc đều đặn không?

-.....

-Không thức thâu đêm tới sáng chứ?

-...

-À, nhớ dùng.....

-ĐỒ ĐIÊN. ANH BỊ ĐIÊN À? ANH ĐÃ NÓI LÀ DỨT KHOÁT RỒI MÀ. CÒN DAY DƯA VỚI TÔI LÀM GÌ. CỨT XA TÔI RA.... – Nó òa khóc, hét lên để không yếu đuối, đẩy mạnh hẳn ra.

-GIA ĐÌNH TÔI PHÁ HOẠI GIA ĐÌNH ANH. ANH KHÔNG NHỚ GÌ À? ANH CÒN NÓI MUỐN GIẾT TÔI MÀ.... HẢ? PHẢI KHÔNG? – Nó cười khẩy, quệt mạnh nước mắt.

-Ừ, vậy đi chung - Hẳn siết chặt nó, giọng nửa đùa nửa thật...

Nó ngạc nhiên đến kinh hoàng. Nhưng rồi từ từ nhắm mắt lại tựa lên vai hắn, khóe mi chảy ra dòng lệ nóng. Con đường dạo vắng vẻ, hắn vẫn ôm nó. Hoa anh đào vẫn nhẹ rơi. Mọi thứ vẫn diễn ra bình thường mà sao lòng người lại đầy biến động đến thế?

-Em không ổn tí nào cả. Không khỏe. Bỏ bữa. Bỏ thuốc..... – Người nó mềm nhũn, trườn trên cơ thể hắn rồi ngã phịch xuống đất, nó ôm mặt khóc. Tiếng khóc của nó như cửa vào tim hắn. Hắn quỳ xuống ôm nó vào lòng mình.

-Anh... biết mà. - Giọng hắn đầy kìm nén không cho phép mình khóc. Anh phải thật mạnh mẽ, anh phải là chỗ dựa cho nó.” Đúng thế anh điên mà. Anh đang yêu đến cuồng si một người con gái không nên yêu. Lần nào anh cũng nói dối đấy. Anh chưa bao giờ muốn chiến đấu hay coi em là kẻ thù gì cả. “ – Anh tự cầm lạng với lòng mình. Hắn muốn nói cho nó biết sự thật. Muốn cho nó biết tất cả rồi cùng chạy trốn nhưng chính hắn cũng đang bị giam cầm trong nhà tù mà bố hắn tạo ra.

Dakie siết chặt tay đứng bên đường. Tại sao hắn còn chưa biến khỏi cuộc đời của nó? Đến khi nào cậu mới được hạnh phúc đây? Cậu làm gì sai à? Hay chỉ vì cậu mới chính là kẻ đến sau?

Cậu rút điện thoại ra, trượt màn hình gọi cho ai đó.

.....

Vài phút sau, hắn và nó vẫn thế, nhưng đã có vài chiếc xe màu đen dừng ngay trước mặt. Teki, Teka và đám vệ sĩ như người sắt dùng dùi đâm dừng bước xuống.

-Đủ rồi, chị hai. Chị mất trí rồi hay là chị muốn bị phạt đây? –Teki tức giận lớn giọng.

-Chào anh. Phiên anh chị cách xa nhau ra. Thực sự hai người muốn gây khó dễ cho người khác lắm đấy. Hai người không biết chuyện gì sắp xảy ra à? –Teka cũng không nén nổi cơn giận trong lòng.

Hắn và nó vẫn không nhúc nhích, càn thế như kích thích cơn giận của 2 người kia bùng cháy.

-Thực sự là đi quá giới hạn rồi – Teki mất kiên nhẫn, lắc đầu mạnh bắt lực định gọi người - Người ..... – thì tiếng xe thượng hạng vừa đi với tốc độ lớn phanh kít chói tai của Thiên dừng lại.

-ĐM, tụi mày nhàn rồi thế à? Dứt khoát cái kiểu *** ** gì thế? – Thiên phẫn nộ, giật mạnh nó ra khỏi hắn. Thiên trừng mắt nhìn nó – Chưa bao giờ tôi thất vọng về em thế đâu Jasmin, 16 năm qua em làm sai chuyện gì tôi cũng không nói một câu nhưng hôm nay tôi hỏi em là loại con gái gì thế? Có thằng này bên cạnh thì em làm tổn thương nó, có Dakie bên cạnh thì em còn chưa thỏa mãn cái quái gì? Lòng dạ của em chứa hai thằng đàn ông nổi à? Mới 16 tuổi thì tốt nhất biết điều đi. Vì em thôi mà bao người làm ăn không nổi đấy. - Thiên mắng xối xả vào mặt nó.

Tất cả đều bàng hoàng. Có cả hắn và cả nó. Thiên đối xử với ai cũng tệ bạc, tàn nhẫn tới mức không ai dám tới gần anh. Nhưng với nó thì chưa bao giờ. Anh cưng nó còn hơn cả Kai. Nó muốn gì chỉ cần nói với anh. Nó thích gì chỉ cần gặp anh. Anh có thể cho nó mọi thứ - những thứ mà ông, bố, Kai đều không có.

Phòng riêng của anh, chỉ có duy nhất nó là đứa con gái được bước vào.

// - Thiên à, hôm nay em đã vào phòng anh... - Nó hồi hận nói như sắp khóc. Một kẻ ngang tàn, bướng bỉnh như nó mà còn phải hồi hận trước anh. Nó sợ chứng kiến cảnh anh tức giận. Thật sự rất kinh khủng.

-Không sao. – Anh cười nhẹ vuốt tóc nó. – Em muốn gì cũng được.

Nó ngạc nhiên nhìn anh cười chẳng khác nào hoàng tử trong cổ tích bước ra mờ mịt máy “ Thật không?”

-Thật chứ. Chỉ cần em muốn – Anh nựng nó lên cao

-Vậy .... Em ngủ.... với Thiên nhé!! – Nó vẫn sợ nói.

-Không cần hỏi. Em thích thì cứ nói. Anh sẽ bỏ việc ngủ với em.

Nó hạnh phúc tới mức ôm chầm anh khóc đến khi anh cho nó vào phòng mật.

.....

Thiên như con sói hoang tức giận khi chiếc laptop của anh bị rơi vỡ. Tiền dĩ nhiên không là cái rẻ rách gì với anh, nhưng anh đã thức thâu đêm bao ngày để hoàn thành kế hoạch mới. Không điên mới lại. Ông bà , cha mẹ của anh cũng ngồi im không dám ho he mặc dù rất muốn đá bay anh đi, chỉ là cái laptop mà không ai được yên .Cả khu biệt thự nhà Chính đến tiếng thờ cũng có. Anh là đứa cháu láo lếu nhất vì dám to tiếng ở đây nhưng không ai dám đụng vào anh lúc này. Kẻ đó bị phát hiện chỉ có đường chết mà thôi.

-Tiểu thư, cô đến đây làm gì, trời ơi - Máy cô giúp việc mặt khổ sở ra hiệu rồi lôi nó ra ngoài.

-Không, Thiên ơi.... –Nó vùng vẫy gọi

-Trời ơi, tiểu thư. Cô đừng hờ lúc này.

-Thiên .... – Nó vẫn không chịu yên phận.

-Thả - xuống – Nghe thấy tiếng nó, Thiên gần giọng

Máy cô giúp việc bỏ nó ra ngay, khôn ngoan chạy xuống bếp. Nó lon ton chạy đến cạnh anh.

-Thiên, bé em! – Nó hồn nhiên, xanh rờn đưa hai tay lên.

Ai cũng phát choáng với nó. Một con nhóc không biết điều. Nó tưởng nó là con gái nhàWilson thì Thiên sẽ để yên sao?

Thiên bế nó lên khiến tất cả shock toàn tập.

-Sao nói công chúa?

Nó chưa nói vội mà thơm thật kêu “ chụt “ lên má anh.

-Thiên... là em ... là em ... e đã làm.... Em muốn tìm bút viết... em vô tình hất laptop xuống nền nhà... Thiên ... em sai rồi.

Lần này thì, tất cả đều lo lắng 2 vấn đề. Một là cho con nhóc hỉ mũi chưa sạch sắp chết. Hai là nó chết sẽ đắc tội với gia đình nó. Phải ăn nói thế nào đây. Ai cũng đặt tay lên tim hoặc kiềm chế hết sức. “ Con nhóc này tiêu rồi”

Thiên hít một hơi thật mạnh, cười nhẹ.

-Không sao. Em biết lỗi là được. Anh sẽ làm lại.

-Thiên không giết em sao?

-Anh là hoàng tử phải không?

-Phải.. Thiên là hoàng tử đẹp trai như này ... - Nó chu môi đáng yêu mê người

-Jasmin là công chúa phải không?

-Không phải là công chúa. Mà là công chúa CỦA THIÊN – Nó nhấn mạnh

-Ừ, hoàng tử không thể thiếu công chúa được nhỉ? – Anh hôn lên tóc nó rồi bế nó ra ngoài không thèm chào hỏi.

Anh không biết rằng anh đã để lại một cục tức to lớn chẳng khác nào khinh bỉ trong lòng mỗi người. Nó làm loạn cả nhà mà đến lúc con bé kia nói thì nó như không có gì. Nó coi thường gia đình này. Vì thế mà anh càng bị ghét và nó càng được kiêu ngạo. Nể anh thì phải kiêu ngạo nó! //

Hôm nay thì sao đây? Anh đang chờ nó? Nhục nhã thật. Nó hệt hăng, thất vọng tới mức quên cả hân.

Một lúc sau, Thiên biết mình hơi quá, nhìn cổ tay trắng nõn của nó bị anh bóp đỏ ngầu. Anh giật mình.

-Jasmin... - Anh hối hận...

-“ Chỉ cần em muốn là được “ Nó nhếch mép lặp lại câu nói quen thuộc của anh.

-Xin ... xin lỗi em ... - Thiên nhăn mặt bối rối, anh biết thực sự là anh có hơi quá.

-Thiên không đứng về phía em nữa... - Nó giật lùi về phía sau như kẻ vô hồn.

-Không phải Jasmin. Xin lỗi em. Nhưng lần này em sai rồi.

-Lần nào em cũng sai hết mà.

-Chuyện này không chỉ đơn giản là liên quan tới mình anh. – Anh cố tiến gần nó giải thích.

-“ Anh sẽ chống lại cả thế giới, chỉ cần em muốn là được” – Nó tự cười nhạo mình. - TẠI SAO? SAO KHÔNG AI ĐỨNG VỀ PHÍA EM? CẢ ANH CŨNG THẾ. ANH KHÔNG HỀ HIỂU EM. ANH KHÔNG PHẢI LÀ HOÀNG TỬ. – Nó gào lên, nước mắt không ngừng tuôn ra....

Chưa bao giờ Thiên hối hận day dứt thế này.

-Được rồi. Anh xin lỗi. Anh sẽ đứng về phía em. Anh sai rồi Jasmin. Lại đây đi.

2 hai tuần qua anh chịu đủ mọi thứ áp lực, anh tức giận cũng đúng nhưng anh vẫn cho bản thân sai. Vì anh đã không kiềm chế được. Anh vừa mắng chửi người con gái anh trân trọng nhất.

-KHÔNG ĐẤU. .... – Nó vẫn tiếp tục khóc, lùi về phía sau.

-Chỉ cần em xác định rõ. Chỉ cần em nói với anh. Em hãy chọn 1 trong 2 đi. Là em nói em yêu Dakie nên anh mới làm vậy. Được chưa? Anh sai rồi. Làm ơn đi Jasmin .....

Mọi người ai cũng được cú shock nặng. Thiên ngang tàn không bao giờ xin xỏ ai dù anh có bị dồn vào chỗ chết nhưng hôm nay được chứng kiến cảnh này quả là 102.

-KHÔNG AI CẢ. KHÔNG CẦN AI CẢ. NGAY CẢ THIÊN CŨNG KHÔNG HIỂU EM ..... – Nó cười nhạt nhẽo, nó lùi lại phía sau thật nhanh....

Bùm....

Mặt sông yên tĩnh được một cú gợn mạnh. Nó biến mất dần sau dòng nước.

-Jasmin - Hân định nhảy xuống thì Thiên gạt lại.

-Chuyện anh em tôi không cần cậu

Thiên nhảy xuống nước nhanh chóng tìm kiếm nó. Anh chưa bao giờ hành động hồ đồ như thế. Anh sai rồi. Lần này anh sai thật rồi....

.....

Nó bơi rất giỏi nhưng nó không hoạt động gì, cứ để từ từ chìm xuống, sóng đánh vào ngực, nước ngập vào khoang mũi, miệng. Nó không thở được. Nó sắp chết rồi. Nhưng nhìn đi. Đôi môi lạnh của nó đang cười... Nó được giải thoát rồi. Nó sắp thoát rồi. Nó sướng quá... Nó sắp thoát rồi..... Nó nhắm mắt lại chìm dần thì một bàn tay kéo nó lên.

Nó giật mình, mờ mờ.... nó vẫn nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Thiên.... Thiên... anh nói đúng. Em tham lam em sai rồi nhưng anh à có một cái gì đó rất lạ. Rất lạ. Em không thể hiểu nổi. Em muốn nói cho

Thiên biết nhưng vì gia đình em Thiên không còn thời gian rồi. Lúc nào cũng chỉ thấy Thiên và Kai nữa bay qua bay lại. Nó bắt đầu được anh kéo lên nhưng nó dùng sức cuối cùng đập vào bụng anh, rút tay ra chìm xuống. “ Thiên , anh không biết được đâu. Dù em có yêu ai thì người em tin tưởng nhất là Thiên. Cả thế giới quay lưng với em cũng được. Cho em là đứa nhà giàu vô giáo dục cũng được, chỉ cần Thiên là được, chỉ cần em muốn là được ....” Nước mắt nó hòa cùng nước sông vốn êm đềm... Nó từ từ nhắm mắt .... Hình ảnh cuối cùng là ánh mắt hốt hoảng, lo sợ tột cùng của Thiên. Anh đã sắp đánh mất thứ quan trọng nhất....

Tất cả người trên bờ ai cũng bơi giỏi nhưng không ai dám nhảy xuống. Một khi Thiên bảo không là thì sẽ là không bao giờ. Hấn siết chặt tay, tim hấn vỡ vụn, hấn không thể chịu được. Không cần ai nói, hấn cũng biết Thiên toàn diện hơn hấn hấn. Nhưng sao chưa thấy động tĩnh gì. Lòng hấn như lửa đốt. Hấn định nhảy xuống thì bị kéo giật lại...

Hấn ngạc nhiên... Là Dakie.

-Tôi sẽ với cậu sự thật.- Ánh mắt Dakie khẩn cầu.

-TÔI KHÔNG QUAN TÂM. TÔI TỪNG ƯỚC MÌNH ĐƯỢC NHƯ CẬU. TÔI KHAO KHÁT GIÁ NHƯ TÔI LÀ CẬU. NHƯNG CẬU ĐÃ LÀM GÌ? TƯƠNG TÔI KHÔNG BIẾT CHÍNH CẬU GỌI THIÊN ĐẾN KHI ANH ẤY ĐANG CĂNG NÃO ĐÁNH CHIẾM CĂN CỨ NHÀ TÔI À? - Hấn gào lên bóp cổ cậu.

-Cậu cứ làm đi.

Hấn trừng mắt nhìn cậu rồi hừ lạnh hất cậu xuống đất.

-Anh .. – Teka lo lắng đỡ cậu.

-Không cần đâu em – Dakie gạt ra.

-Chính vì vậy tôi mới muốn nói cho cậu biết sự thật tôi đã giấu kín suốt 10 năm nay. Không ai biết cả. Mình tôi thôi. Tôi định mang nó tới chết nhưng... - Cậu cười nhạt...

-CÂM MIỆNG ĐI. ĐỦ RỒI. - Hấn hét lên, chặn họng cậu.

-Tôi là kẻ thay thế .... – Dakie tiếp tục nói, giọng lạnh lẽo đến sồn da gà, ánh mắt quắc lại – cho cậu 10 năm qua....

94. Chương 97

[.nhaccuatui.com/bai-hat/the-ngon-dong-zhen-dong-trinh.7ki9Ns6gIP0j.html](http://nhaccuatui.com/bai-hat/the-ngon-dong-zhen-dong-trinh.7ki9Ns6gIP0j.html)

-Anh à. Sao anh phải đeo mặt nạ vậy? - Một đứa nhỏ mặc chiếc váy hàng hiệu đắt tiền mỉm cười hỏi cậu con trai đeo mặt nạ nửa mặt dựa vào gốc cây.

-Anh cũng không biết. Ba anh nói phải đeo - Anh trầm trầm nói.

-Không đeo thì sao? Em muốn nhìn thấy mặt anh – Cô bé có phần khó chịu.

-Không đeo thì anh sẽ bị giết đấy- Anh vuốt nhẹ cằm cô cười khổ.

-Làm gì có ai. Chỉ có mình em thôi. – Cô bé sà vào lòng cậu.

-.....- Anh không biết nói gì, ôm chặt cô tựa vào bờ ngực vững chắc ấm áp của mình như an ủi.

-Tại sao? Tại sao họ lại muốn giết anh?- Cô ngược đôi mắt trong veo hỏi cậu.

-Không có gì đâu... Anh sẽ không sao mà. Ngày nào anh cũng sẽ đến đây đợi em, chơi cùng em. Được không?

- Anh gượng cười, cố chiều lòng cô.

-Nếu ai đó giết anh thì sao?

-Anh rất mạnh mẽ. Đừng lo... - Anh xoa đầu cô – Anh sẽ giống siêu nhân vậy.

-Ha ha super man,... super man ... - Cô bật cười, nhún người lên ôm cổ anh, day day cương mặt mình vào gò má mềm mịn bị che một nửa của anh.

.....

-Anh à, nhìn xem. Hôm nay em đẹp không? Giày mới mẹ đặt thiết kế cho em đấy – Cô cười vỡ òa xoay xoay trước mặt anh đẹp rạng rỡ.

-Ừ... Lúc nào em cũng đẹp cả. – Anh cúi người xuống dang hai tay đón cô ngã vào lòng mình.

-Mẹ anh có như vậy không? – Cô ngây thơ hỏi

-Anh... không có mẹ...- Giọng anh đột nhiên buồn khó tả làm nụ cười của nó tắt ngấm.

-Hả? Tại sao? Không có mẹ sao có anh được?

-Anh không biết. Nhưng mai mẹ anh sẽ về thôi.....

.....

Vài chiếc xe ô tô đen bóng tiến gần, đám vệ sĩ xuống xe phát hiện ra cô liền chạy tới.

-Em phải về rồi. Anh hứa rồi nhé. Ngày mai anh sẽ tháo mặt nạ cho em xem .... – Cô nhìn đám vệ sĩ nhăn nhó rồi nhanh chóng đưa tay móc nghéo với anh...

-Ừ. Anh hứa. Về ngoan nhé!

-Ừ. Tạm biệt anh .... Ngày mai em sẽ đến.... – Cô vừa đi vừa ngoái lại vẫy tay với anh.

Ánh mắt trời dần tắt. Tà dương sót lại phía khoảng trời Tây đỏ rực. Những chiếc xe dần xa tầm mắt của anh. Anh thở dài nhìn lên trời bất lực.... “ Anh sẽ đến và sẽ đợi”

.....

-Ba. Con muốn đến đó. 1 chút thôi. Con sẽ về liền. –Nó cố nài nỉ ba.

-Jasmin. Bà con vừa mất. Để lúc khác đi con....

-Ba à... 10 phút thôi – Nó nhe răng như sắp khóc.

-Ng ngoan đi con... Bà mất ba buồn khổ lắm rồi. Xin con hiểu cho ba. – Ông vỗ về con.

-Vâng. – Nó cúi đầu buồn bã rồi được đám người giúp việc hiểu ý kéo lên phòng. Cánh cửa phòng nó khép lại. Ông gọi một người đàn ông trung niên khác đến...

-Vĩnh viễn. Không bao giờ.... –Ba nó siết chặt tay thành nắm đấm đầy cảm hận, nghiến răng ken két.

-Tôi hiểu rồi thưa Chủ tịch.

.....

Từng làn gió thổi qua bay ngọn tóc mềm mại của hắn. Hắn vẫn như kẻ ngốc ngày nào cũng đến đợi. Mà sao nó không đến? Nó không muốn nhìn thấy mặt hắn lần cuối trước khi hắn rời Paris sao? Lòng hắn nóng như lửa đốt. Bàn tay lạnh lẽo đan vào nhau....

1 tiếng .....

2 tiếng .....

Paris bắt đầu có tuyết rơi. Từng bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống. Thân hình nhỏ bé run bần bật dưới gốc cây. Hắn đang chờ đợi điều gì vậy? Đường phố Paris vừa đông đúc người xe qua lại. Hắn vẫn đứng đó.... Đường phố giờ chỉ có tuyết... Hắn vẫn đứng đợi....

-Thiếu gia... Chúng ta nên bay trước khi tuyết rơi dày ..... - Vệ sĩ thân cận của ba hắn khoác áo lông thú cho cậu lễ phép nhỏ nhẹ nói.

Hắn vẫn chần chừ, cố nhìn về hướng đó như tìm kiếm, như thao thức....

-Thiếu gia... Chúng ta sẽ trễ mất....

Bàn tay trẻ con mồm mĩm mà thâm cứng siết chặt chiếc mặt nạ. Hắn nhếch môi cười như sắp khóc, đeo lại chiếc mặt nạ rồi rời đi.

“ Yul, tại sao em không đến? Tại sao không muốn nhìn tôi?”

Ngồi trên bay đang cất cánh rời khỏi Paris, hắn bật khóc lớn như trút lòng mình. “ Em không thể hiểu được. Tôi rất muốn cho em thấy... cho thấy ... khuôn mặt của mình. Nhưng tôi sợ... nếu có ai đó nhìn thấy. Tôi sẽ phải chết... Tôi sẽ không được gặp em và tìm lại mẹ.... vì tôi không mạnh như siêu nhân... tôi không bảo vệ được mình ... tôi là con trai của một .... mafia... Cay đắng thật”

-Thiếu gia.... - Người vệ sĩ lúc này đến gần ôm hắn vào lòng an ủi, cho hắn điểm tựa. Cảm nhận được hơi ấm, hắn càng ôm mặt khóc to. “ Thiếu gia, cậu hãy quên cô bé ấy đi. Vì... thưa cậu... người làm gia đình cậu tan vỡ là gia đình cô bé. Người làm cậu có một người mẹ tồi là gia đình cô bé. Và người giết bà cô bé là ... ba cậu ... Vậy xin cậu... Hãy quên đi” Người vệ sĩ siết chặt tay, gân xanh nổi lên. Nuốt trôi tất cả ngôn từ ấy nghẹn đắng ở cổ họng....

.....

-Jasmin, con xem ai đến này – Ba nó cùng mẹ Ella dắt vào một cậu con trai khác không đeo mặt nạ không gì cả... Nó đang buồn thẫn thờ vì 4 ngày không gặp được hắn thì nhìn thấy cậu, nó mừng rỡ, định chạy đến nhưng bàn chân nó khựng lại. Nó nhú mồm ‘ không giống, không giống .... Anh ấy không phải thế. Đôi mắt anh ấy không như vậy....”

-Mẹ đã nói với ông chủ. Mấy ngày nay con ăn kém lắm. Nên ông chủ đã đồng ý dắt về người mà con chơi mỗi chiều về đây. Ai ngờ là con trai của mẹ.Mẹ đã đến đây làm việc không thể về thăm con trai 5 tháng rồi. Thằng bé sống một mình với dì đã lên đây tìm mẹ. - Mẹ Ella hạnh phúc, vui sướng nói rồi đẩy đẩy cậu.

- Yul, đến đây nào - Dakie mỉm cười dang tay đón nó như hắn. Gọi nó với cái tên Yul như hắn và cậu bắt đầu là kẻ thay thế cho hắn....

Nghe từ “ Yul” như kích thích não bộ. Nó chạy thật nhanh òa vào lòng cậu.

-Xin lỗi vì không đến. Xin lỗi anh – Nó bật khóc ôm cậu.

-Không sao. Em không đến thì anh sẽ đến. Từ nay chúng ta sẽ chơi với nhau nhé! - Cậu xoa đầu nó như hắn, đưa tay móc nghéo với nó NHƯ hắn.

-Vâng – Nó nói to, gật đầu mạnh – Xin lỗi vì nói dối tên em. Ba em bảo phải làm vậy –Nó ngược mắt hối lỗi ăn năn

-Còn mẹ anh thì nói thế là hư ha ha – Dakie chêu lại nó, bế nó xoay xoay vòng. Nụ cười của nó vỡ òa cả căn phòng. ....

.....

Có ai biết còn hắn thì cô độc trong chiếc lồng sắt của ba hắn bắt đầu đào tạo hắn như một con thú dã. Ánh sáng nhẹ của cửa sổ hắt qua đủ để thấy rõ khuôn mặt đứa bé 7 tuổi vô cảm nhường nào. Mẹ sao mãi không về. Hắn cứ tưởng 2 năm đợi, mẹ sẽ về chứ?... Mọi thứ quay lưng với hắn.... Hắn không còn gì cả... Ngoài hình bóng cô bé chơi với hắn mỗi chiều ở Paris dần vật hắn từng giờ, nỗi nhớ, khao khát có mẹ bóp nát trái tim hắn.

.....

Mọi việc dần dần giải thích cho tại sao ba hắn và Kai không hề phản đối nó và Dakie. Hắn ngỡ ngàng chết lặng ngả phịch xuống đất dưới chân Dakie.

-Tôi cứ nghĩ mình đã thắng rồi. Mình sẽ giành nó về nhưng đúng là ... - Dakie cười khẩy - định mệnh nhỉ? cậu lại xuất hiện. Cậu nghĩ làm người thay thế cho cậu thì vui vẻ lắm à? Không đâu. Nỗi nhục của một thằng đàn ông. Nhưng tôi vẫn làm. Vì tôi yêu em ấy....

-Nếu trò chơi ấy làm tổn thương mình tôi. Và tôi làm tổn thương kẻ khác. Tôi chấp nhận. Nếu để em ấy gánh một chút nào. Tôi xin rút khỏi nó. – Dakie nhàn nhạt nói.

-Tại sao ....? - Hấn ôm đầu, thở hổn hển khóc nhọc nói.

-Tôi cũng chỉ là một con cờ thôi. Phì - Cậu nhếch mép – Tôi phải biết giải thích sao cho cậu? Mẹ con tôi nợ gia đình em ấy quá nhiều rồi.

Đúng lúc đó, Thiên bé nó đang bất tỉnh bước đến. Người Thiên ướt sũng, mái tóc bết lại, trông vẻ mệt mỏi khó khăn nhưng ánh mắt vẫn sắc lạnh đến gai người.

-Cậu biết rồi cũng tốt. Vì vậy cậu hãy tránh xa em tôi ra. Tôi không muốn nó nhớ lại. Chỉ cần nó biết thôi tất cả sẽ đổ vỡ..... –Nói rồi, Thiên lãnh đạm bế nó vào xe.... Hấn ngược lên, tìm hấn vỡ vụn, như bị ai đó ra sức đập nát. Hấn thở không ra hơi nhìn nó ra dần rồi biến mất.....

-Còn một chuyện nữa, tôi cũng biết... chỉ cần cậu yêu em ấy hoặc không giết em ấy. Gia tộc cậu sẽ DIỆT VONG. Vậy nên hãy lo việc nhà cậu đi. – Dakie vỗ vai hấn, cười lạnh mà chạnh lòng xót cho thân phận mình.

-Tại... sao cậu biết nhiều thế?

-Tôi không phải con chó ngu để người ta bảo ăn gì thì ăn, cắn ai thì cắn. – Dakie trừng mắt, cay độc như chán ghét cho cái số bạc bẽo của cậu rồi bỏ đi ....

Teka , Teki ngạc nhiên nãy giờ cũng không biết lên tiếng nói gì cũng lặng lẽ rút về chuẩn bị cuộc tổng tấn công vào địa bàn chính của nhà hấn.

Tất cả đi hết rồi nhưng hấn ... hấn vẫn như kẻ điên nằm giữa đường cười thật lớn nhưng giọt nước mắt trên khóe mi lại lạnh lẽo rơi xuống .... Hấn quần quai dầm vật đau đớn giữa khoảng trời rộng cô độc đến tê lương..... Tại sao lại là nó? TẠI SAO? TẠI SAO LẠI TRỞ TRỀU ĐẾN VẬY?..... Rốt cuộc thì hấn và nó gặp nhau là .... Sai hay đúng?

.....

Em chính là giấc mộng đẹp nhất của ta, không muốn tỉnh mộng như sương mai tiêu tán vô tung..... Giá như cứ để hấn ôm mộng. Cứ để hấn ôm hình bóng nó ngày trước .... Đừng để hấn .... phải đau đớn thế này... khi điều mà hấn hằng đêm mơ nó thành sự thật...

.....

Cuộc chiến bắt đầu diễn ra bằng 3 quả bom đầu tiên được dội xuống căn cứ nhà hấn..... Khói mù mịt bốc lên ....Từ những góc nhỏ, đám người chạy ra tấn công đáng sợ nhanh như chớp... Máu me chẳng mấy đã nhuộm màu đất. Nó siết chặt khẩu súng đa hiệu trên tay lạnh lùng bước đi như bước trên thảm đỏ.... Tiếng gào thét ghê rợn dội đến tai nó cũng không mấy may gì... Nó cứ bước như chẳng còn quan tâm những cái bẫy của mafia lừng danh đang ở trước mặt....

Sắp kết thúc rồi, phải không?..... nó chậm rãi tự hỏi lòng mình .....

Ngàn năm chờ đợi, ngàn năm cô đơn

Ai trúng độc tình ái chốn hồng trần bụi bặm

Ai uống độc tình ái trong biển người mênh mông

Lời thề non hẹn biển đã hoá thành hư vôThiên trường địa cửu cũng đã là hư vô.....

95. Chương Chap 98

Cạch

Nó mở cửa phòng Dakie, vừa bước vào đã có cảm giác như bị trói chặt lại bởi bóng tối và bi thương của căn phòng. Cả phòng tối mịt nó không nhìn thấy mọi vật xung quanh thế nào ,thứ duy nhất giúp nó tìm thấy anh là ánh trăng mờ mờ qua cửa kính hắt vào.

Anh biết nó đến nhưng không nhìn nó một lần. Nó đứng lặng hồi lâu định tiến gần anh thì chất giọng trầm trầm khàn đặc khắc hẳn thường ngày vang lên

-Đừng đến đây.

Nó sững người khựng lại. Anh.... vừa nói cái gì. Nó không nghe nhầm chứ nhỉ? Anh không những không dang tay mỉm cười đón nó còn nói như có ý xa lánh xua đuổi.

Dakie vẫn không nhìn nó, anh thừa hiểu nó đang nghĩ gì. Nhưng nó có thấy anh rất sợ không? Anh sợ nó lại hết lần này đến lần khác đẩy anh vào cái bóng tối cô quạnh còn đáng sợ bóng đêm của vũ trụ.

-Em về phòng đi.

-Dakie...- Nó cúi gầm mặt xuống đất, gọi tên anh như sắp vỡ òa.

-Đừng gì cả. Về phòng ngay đi – Anh phẩy tay, nằm ườn người trên sàn nhà lạnh lẽo.

-Em ... phải làm gì bây giờ? – Nó bưng mặt, mất cân bằng ngã phịch xuống đất.

-Anh không biết.- Anh cố nói giọng thờ ơ nhưng bàn tay anh đang siết chặt lại đầy kìm nén.

-Anh hận em không Dakie?- Nó lê lét tới gần anh

-Đừng đến gần anh. Về đi. – Như sợ nó chạm vào người mình, anh đứng bật dậy, chạy vào phòng sách khóa trái cửa.

Nó hoảng hốt, thần thờ rồi tuyệt vọng nhìn anh xa lánh nó. Dakie trườn người thở hồng hộc trên cửa. Anh đã làm tất cả rồi. Có thứ gì anh chưa làm cho nó? Nhưng anh chỉ đáng bị nhốt trong góc đen tối tìm nó như thiên lao. Anh phải chạy trốn anh phải chạy trốn khỏi cái nơi địa ngục ấy. Anh như con thiêu thân lao , lao mãi mà vẫn chẳng tìm thấy ánh sáng. Đi đâu cũng được. Anh muốn thoát khỏi nó. Anh muốn vĩnh viễn không phải nhìn thấy nó.

Anh ôm chặt cái đầu đau như búa bổ của mình cố cắn răng chịu đựng. Anh bỗng cười nhạt, hạ tay xuống. Thế nào cũng được. Anh chết luôn cũng được. Hãy giải thoát cho anh đi. Anh không muốn làm quân cờ mãi cuộc đời anh.

Nếu hỏi rằng anh có thực sự yêu nó không? Anh cười khẩy. Yêu? Tại sao không hỏi rằng anh có hận nó không? Người nó yêu có phải anh không? Nó chưa bao giờ yêu anh cả. Nó bên anh chỉ vì nó nghĩ anh là thằng bé năm ấy. Chỉ vì anh diễn quá giỏi thôi. Anh được trả cát-xê mà. Anh nhạt nhẽo cười cho cái thân bạc bẽo của mình. Nếu cho anh vô tình khi nó còn đau đớn vì anh? Thì hãy nói anh không phải thằng bé đó đâu, con người thật của anh không phải ngu như chó đến nỗi tất cả việc nó làm sau lưng anh, bố nó điều khiển anh mà không biết. Anh không phải là hoàng tử gì cả. Chỉ là một kẻ tù ngục thôi. Tù ngục rồi yêu , yêu rồi đau, đau rồi lại về tù ngục. Tù ngục vĩnh viễn là tù ngục. Anh ước gia tộc nhà nó hãy bị giết hết để anh có thể thoát. Mặc dù anh biết điều đó là không thể.

Anh muốn chết nhưng thân chó của anh đâu phải muốn chết là chết được. Nếu thế thì anh đi lâu rồi. Bố nó đâu phải tay vừa. Mọi chuyện giờ đổ bể thì không cần đến anh nữa mà anh còn chưa rõ mình có thể chết hay chưa?

Anh như bị hút hết sức lực. Toàn thân ngã về cửa. Giọt nước mắt từ khóe mắt anh long lanh đẹp tựa pha lê rơi xuống “ Mẹ, giải thoát con với”

Kẻ đáng thương nhất là hần sao? ... Là anh mới phải.

.....

Nó định ra sức đập cửa thì bị bàn tay Thiên vô hình chặn lại. Thiên lôi nó về phòng mình, nó cũng ngoan ngoãn để bị lôi đi.

Cánh cửa phòng Thiên vừa đóng lại nó đã quỳ dưới chân anh.

-Em chỉ cầu xin anh duy nhất một điều thôi. Hãy nó cho em biết tại sao Dakie lại xa lánh em?
-Chỉ cần em chiến thắng trở về , anh sẽ nói. –Thiên ôm nó vào lòng nhẹ nhàng cưng chiều đến đáng thương.

.....

Kin đứng sân bay đợi một người. cậu xỏ tay vào túi dựa nhẹ vào tường , mái tóc bay nhẹ nhẹ như thổi hồn vào nét quyến rũ đến tuyệt mỹ của cậu. Cậu phải trở về , cậu không thể chiến đấu cùng bạn cậu, cậu cười nhạt, hai bên đều là bạn cậu mà. Dù bị ba mẹ ép về vì nếu cậu tham gia , nó ảnh hưởng ít nhiều đến quan hệ làm ăn của gia đình đặc biệt cậu là người duy nhất thừa kế tài sản kếch sù ba mẹ cậu để lại . nhưng cậu thấy thế còn dễ cho cậu hơn nhiều cậu không phải đứng giữa 2 người cậu coi là bạn. Mới năm nào cả 4 người còn kẻ vai sát cánh mà giờ tan đàn xẻ nghé. Cậu nhớ cái thời ấy quá.

-Cậu chủ. - Tiếng gọi khe khẽ của Mi Lan vang lên làm cậu hơi giật mình

-Ừ - Cậu gật nhẹ

-Cậu chủ. Em.... – Mi lan áp úng rồi chuyển sang chủ đề khác nhanh chóng - Cậu sắp về Việt Nam à?

-Ừ. - Cậu gọn gọn đáp lại

-Bao giờ em được gặp lại cậu nhỉ? – Cô nhìn lên trời ngây ngô hỏi

Né tránh câu hỏi của cô, cậu nói

-Em có hạnh phúc không?

Cô ngạc nhiên nhưng rồi mỉm cười

-Cậu không giận nếu em nói chứ?

-Tôi bỏ qua hết rồi

-Em không biết lấy gì trả nợ cho cậu. Em xin lỗi

-Không sao. Em trả lời tôi thành thật là được

-Thiên thật sự rất tốt . anh ấy rất hiểu em. Mặc dù ban đầu là ép buộc nhưng giờ em hoàn toàn không có cảm giác ấy. Em.....

-Em yêu Thiên rồi? - Biết trước là vậy mà cậu còn định ỷ hy vọng chỉ cần cô nói không hạnh phúc cậu sẽ đưa cô bỏ trốn nhưng.... chuẩn bị tâm lý rồi mà vẫn đau thật

-Em .... Em... xin lỗi – Mi lan cắn răng cúi gầm đầu xuống không dám ngẩng lên

-Chỉ cần em hạnh phúc vậy là được rồi. - Cậu xoa đầu cô cổ gượng cười

-Em cảm thấy có lỗi lắm cậu chủ - Cảm nhận được hơi ấm từ cậu, cô òa khóc.

-Lo gì chứ?

-Cậu sẽ không sao chứ?

-Ha ha sao làm sao được? Em ở cạnh người con gái tôi yêu mà. Dù dĩ cô ấy về bên tôi là được - Cậu cố bật cười thật to, cố tự dối lòng.

Một nhát dao khê cứa vào trái tim cô. Mặc dù biết trái tim đập vì Thiên rồi mà cô vẫn đau hay cô hai lòng? Không phải. Ai trải qua rồi sẽ hiểu nếu một ngày bạn gặp lại người bạn từng yêu say đắm nghe người ấy nói rằng bạn không là gì trong trái họ nữa. Bạn sẽ hiểu cho cô.

-Thiếu gia. Chúng đi thôi. Đến giờ rồi ạ - Vệ sĩ của cậu cúi đầu ôn tồn thông báo

-Tôi đi nhé. À, đừng gọi tôi là cậu chủ nữa. – Cậu vuốt nhẹ tóc cô, nhếch khóe môi cong lên rồi đi thẳng không đợi cô nói thêm câu nào.

Máy bay của cậu bắt đầu khởi cánh, bay dần khỏi tầm mắt của cô. Cô ngả phịch xuống đất òa khóc lớn

-Em hiểu rồi, em hiểu rồi ..... cậu chủ - Hai tiếng “ cậu chủ “ nghẹn ngào như bóp nghẹt tim cô. Cậu ấy đi rồi.... Cậu ấy đi thật rồi....

Cậu đi rồi, cậu để lại đằng sau cả hai người con gái ... đều quan trọng với cậu.

-Về thôi em gái -Mộng Linh dịu dàng đỡ cô dậy lau nước mắt cho cô

-Chị ơi ... - Cô ngã vào lòng Mộng Linh khóc như trút hết lòng cô... Lại giống lần nào .... Trời đổ mưa ... Mưa rơi xuống .... cõi bỏ bụi hồng trần... Cô biết trách ai? Biết hận ai? Ai độc ác gieo liều thuốc tình ái này?

96. Chương Chap 99 I Want To Fly

Chap 99 I want to Fly

-Anh – Mi Lan mỉm cười đứng cạnh Thiên, cô vào bất ngờ mà anh chẳng giật mình gì cả.

-Về rồi à? – Anh trầm trầm hỏi

-Vâng – Cô ngoan ngoan gật đầu.

-Có mệt không?

-Không ạ

Bây giờ anh mới quay sang nhìn cô, bàn tay nhẹ nhàng xoa đôi mắt sưng húp của cô như hiểu ra tất cả, biết tất cả.

Anh lặng lẽ nhìn cô một lúc rồi nói

-Hôm nay sang phòng khác ngủ.

-Tại sao ạ? –Cô khó hiểu hỏi

Anh không nói gì hất cằm lên giường. Cô theo hướng mắt anh nhìn theo. Cô nhanh chóng biết đó là em họ Thiên – Jasmin Wilson. Cô lại vô thức nhớ câu nói của cậu “Em ở cạnh người con gái tôi yêu mà. Dù đồ cô ấy về bên tôi là được”

-Sao thế?

-Không ạ. Em nhớ lại vài điều thôi – Cô cười tươi

-Vậy đi – Thiên khoác eo cô ra khỏi phòng

-Hả? Anh không ngủ cùng em ấy à? – Cô ấp úng ngạc nhiên.

-Từ lúc có em, nó ghét tôi rồi. – Thiên nhún vai

-Hình như cái gì em cũng có lỗi – Cô chau mày bắt bẻ anh

-Bây giờ em biết cũng chưa muộn lắm đâu – Thiên vẫn nhìn về phía trước, mặt dửng dưng làm cô khẽ bật cười. Cô ngược mắt nhìn Thiên chằm chằm “ Làm sao có thể ngờ một con người như anh lại trở thành hạnh phúc của cô nhỉ?”

-Á .... - Mãi nhìn anh, cô vô tình dẫm chân anh. Cô hoảng hốt giật mình kêu lên

-Em kêu cái gì? Em dẫm vào chân tôi mà.-Thiên nhăn mày

-Em xin lỗi. – Cô lúng túng như gà mắc tóc.

Thiên nhắc bổng cô lên làm cô trợn tròn mắt ngạc nhiên. Người hầu qua lại không khỏi tò mò nhìn lên làm cô ngại muốn độn thổ nhưng không dám nói gì. Nhìn cái bộ mặt lạnh lùng của Thiên là biết không tha cho cô rồi.

Thiên thì thào vào tai cô.

-Tôi có sức hút quá mà.

-Á.... – Cô xấu hổ hét lên úp mặt vào ngực anh.

Khóe môi của Thiên cong lên đẹp tựa đường nét mặt trăng lưỡi liềm. Anh cũng hạnh phúc mà, nhỉ?

.....

-Con gì vừa hét vậy? – Kay nhăn mặt nhìn Sammy

Nhỏ bật cười lớn nhìn Kay.

-Tai anh thính như gì vậy? Cửa cánh âm hiện đại nhà Wilson mà. - Nhỏ nắm được cơ hội liền chêu Kay. Cả tuần nay, Kay đau đầu vì chuyện hai người bạn của anh sẽ chiến tranh trong khi ngoài Thiên, Kai và nó thì tại anh hoàn toàn không được tham gia. Anh cảm thấy bất lực đến vô vọng. Anh không làm được gì cả. Nhỏ cũng đứng ngồi không yên nhưng không được đến gần nó. An ủi cũng không được. Động viên cũng không mà đây là lúc nó cần nhỏ và Kelly nhất.

-Ý em là như gì? – Kay xoay ghế nhướn mày hỏi nhỏ đang ngồi trên giường

-Anh nghĩ xem con gì có tai thính? - Nhỏ nhăn nhó hỏi ngược

-Anh thấy tai anh rất bình thường chỉ lo có người điếc thôi.

-Không. Tai em bình thường mà – Nhỏ mắc bẫy, ngồi nghiêm chỉnh lại nói

-Anh đâu có nói em. Em tự nhận mà - Lừa được nhỏ, Kay hăm hờ nói

-AAAA,.... Anh là cái đồ tai chó. - Nhỏ hét lên đá bay cái gối xuống nền nhà

-S-a-m-m-y – Kay nghiêng răng ken két

-Hả? - Nhỏ bừng tỉnh, bịt chặt miệng lại

-Em chán sống rồi – Kay đứng dậy tiến gần làm cô chùn trăn lùi lại.

-Không. Em nói người khác.

-Ở đây có mình anh với em thôi ha ha – Kay giờ giọng điệu nham hiểm làm nhỏ rùng mình.

-Em mới 16 tuổi.

Kay lừ mặt đập nhẹ vào đầu cô.

-Em nghĩ cái quái gì thế? Con gái mà đầu óc kinh dị vậy hả?

Cô mếu máo méo xệch cả miệng.

-Em ....

Kay nằm xuống chui vào trong chăn, ôm cô vào lòng cứng chiều

-AAA....

-Em đừng có cố chứng minh mình là con ấy.... Và .... – anh cúi sát người cô - bớt nghĩ biến thái đi cô em 16 tuổi ạ.

Nhỏ tía mắt tía tai xấu hổ chui tọt vào chăn, trùm kín đầu.

.....

Nó tỉnh dậy chẳng thấy Thiên đâu, ngó xung quanh cũng không thấy. Nó gõ đầu rồi bước xuống. Mai là ngày gì sao nó có thể ngủ vậy nhỉ? Nó lẳng lặng về phòng.

Nó mở cửa ra, lập tức cảm thấy khác thường. Một mùi hương khó quên, khó tả luồn vào mũi nó. Nó khẽ cười chua chát. Hình như có người đợi nó lâu lắm rồi.

Nó không bật điện nhưng có thể xác định ngay vị trí tỏa ra mùi hương ấy.

-Đợi lâu chưa? –Nó khẽ hỏi.

-Anh cũng không rõ - Hấn kéo nó ra ban công ngồi dựa vào tường.

-Anh đang muốn chứng minh mình có mặt ở đây à? – Nó cười khẩy khó hiểu nhìn anh.

-Em biết là đủ rồi. - Hấn quàng tay qua người nó ngã vào lòng mình.

Cả hai đều im lặng.

Phải chăng có quá nhiều điều để nói.?

Nếu vậy thì hãy im lặng.

Im lặng để trái tim tự cảm nhận.

Trên trời vì tinh tú nối nhau sáng lấp lánh như pha lê điểm vào thẳm nhưng đen mềm mại. Ánh trắng nhẹ nhè hắt tia sáng lên những đường nét hoàn hảo của cả hấn và nó. Gió thổi qua, lá cây xào xạc, âm thanh đơn điệu ấy nay bỗng hóa thành tiếng gảy đàn dương cầm của một nghệ nhân thiên tài. Dù không nói, nhưng hấn và nó đều đang thi nhau hưởng thụ cái cảm giác bình yên hiếm hoi này.

-Giá như thời gian ngừng trôi – Nó gối đầu lên đùi hấn, ánh mắt tỏa lên niềm ao ước, đôi môi vừa mỉm cười hạnh phúc vừa nói.

-Ừ. -Hấn cũng cười, luồn tay qua mái tóc mềm mại, bỗng bỗng như mây bình minh.

Nó nhìn lên trời còn hấn nhìn nó. Người con gái ấy chính là nó... Hấn có nên nói cho nó biết không nhỉ? Hấn nhếch mép, nói làm gì. Tất cả không còn ý nghĩa gì. Đã quá trễ để chấm dứt chiến tranh.

-Em muốn bay – Nó như nhìn thấy mình trên bầu trời bao la huyền ảo ấy. Nó mọc đôi cánh trắng. Nó có tự do bay cao, bay đi đâu mà nó muốn. Nó muốn cùng hấn trốn thoát khỏi ngày mai.

Nhưng phải thế nào đây? Nó còn quá nhiều thứ níu chân lại. Cũng như hấn còn cả mạng sống của tất cả gia tộc hấn.

Hấn sống người vì câu nói của nó, nhưng không nói gì. Hấn cũng muốn bay, bay cùng nó đi khỏi thế gian này, muốn nói một từ “ Yul” duy nhất. Muốn cho nó xem chiếc mặt nạ ấy. Nhưng thực sự... quá trễ rồi...

Kai đang lắc ly rượu đứng ngoài ban công nhìn qua bên này. Nó và hấn giật mình bật dậy. Kai – anh vẫn đẹp, đẹp đến thiên sứ phải ghen tỵ với anh. Nét buồn man mác ẩn chứa sâu thẳm đến u mê lòng người làm gió phải đổ kị. Anh có mọi thứ ai ai cũng muốn giành lấy trong khi anh ước nó không thuộc về mình.

-Kai – Nó ngỡ ngàng gọi tên anh.

Nhưng anh chỉ cười nhẹ, rồi thoăn thoắt nhanh chóng nhảy sang ban công bên này.

-Chúng ta phải nói gì đây? – Kai nhìn hấn khổ sở.

-Chắc ngày mai cậu sẽ hận tôi lắm. Xin lỗi - Hấn ôm chặt Kai nhìn nó lần cuối rồi rời đi không ai biết.

-An ninh nhà Wilson kém quá nhỉ? – Nó lưu luyến nhìn theo hấn nói.

Đôi tay Kai vẫn buông thõng, đứng lặng như cổ giữ lại tình bạn đẹp ấy. Một lúc, anh mới bừng tỉnh. Lắc đầu thật mạnh, cười khẩy nhìn nó. Nó khẽ chau mày.

-Là anh phải không?

-Không. Là an ninh nhà ta tệ thôi. – Kai nhún vai

-Anh biết là anh ấy đến mà. – Nó cố vạch trần anh.

-Anh làm vậy vì anh à? Đừng tra khảo anh như tên tội phạm thế.

-Đi kiểm tra vài thứ. Ok? – Anh làm hiệu Ok rồi khoác vai nó xuống tầng hầm.....

Đúng là quá trễ rồi. Nó vừa đi vừa cúi xuống nhìn đồng hồ. Còn 4 tiếng nữa thôi. Kai liếc mắt tinh ý nhận ra cũng không nên nổi thờ dài. Chiến tranh? Chỉ có gia tộc là bận rộn. Có lẽ anh em nó là nhân vật chính nhưng không ngờ lại thành thời thế này.....

Cuộc tình của đôi ta giờ chỉ như lớp vỏ bọc
Nhân tình đã sớm thay đổi hình dạng
Nhưng ta vẫn quyết ôm chặt nỗi đau, có ra sao cũng không buông bỏ
Cuối cùng chỉ còn lại bao ký ức cuồng dại.
Chẳng muốn quên đi, chẳng muốn tưởng tỏ
Vì điều ta thực sự mong, là trở thành bờ vai của người.

97. Chương 100 (e)

Hoa Diên nở sao em vẫn chưa đến..
Khói mùi hương lan tỏa đầu gió về..

.....

-Hãy để chúng nó giải quyết tất cả. Hãy coi đây là một thử thách. Chúng nó cần cảm nhận sức nặng của chiếc ghế gia tộc. – Ông nội nó điềm đạm ngồi an tọa trên máy bay vỗ nhẹ vai ba nó ngồi cạnh.

-Con cũng tin tưởng sự huấn luyện từ khi mới sinh ra của chúng. – Ông Wilson cười nhẹ đáp.

-Nhưng chúng chưa đến 20 tuổi mà. – BàWilson lo lắng đứng cạnh lên tiếng.

-Đừng lo – Ông nhếch mép, trấn an bà.

.....

Địa điểm bắn phá do chính gia tộc nó công kích, đem quân tới căn cứ lãnh thổ thà Tanaka. Trên trời tiếng dè dè của trực thăng, phía dưới tiếng bom nổ vang ồm.

Song ên ngoài giữa tiếng súng đạn nổ ra chói tai, sự điên cuồng của chém giết, một không gian yên tĩnh lạ lùng dưới gốc cây cổ thụ.

-Anh hai, em xin lỗi vì những gì sẽ sắp xảy ra.

-Không phải lỗi của em. Không phải lỗi của chúng ta đâu em.

-Anh sẽ làm được mà. Anh sẽ làm rất tốt phải không hai? – Nó ngã òa vào lòng anh, giọt nước mắt nhẹ nhàng cuối cùng dành cho anh lăn xuống “ Xin lỗi hai à, xin lỗi vì để anh một mình... Nhưng anh sẽ làm tốt thôi... Em tin vậy. Em thương Hai nhiều lắm”

-Ừ, dù không muốn nhưng anh sẽ chiến thắng.

-Em nghĩ chúng ta nên đi thôi. –Nó đứng dậy mỉm cười nhìn anh, siết chặt khẩu súng hạng nặng trên tay hiên ngang ra chiến trường.

Gió thổi nhẹ, mái tóc nó bồng bềnh bay qua tựa phù du lãng. Đẹp mà, phải không? Nhưng ẩn sau đôi mắt nó, một nỗi buồn như sắp vỡ òa. Nó cần giải tỏa nỗi buồn ấy, nó cần một cơn cuồng phong báo táp cuốn trôi đi. KHó chịu, nó không chịu được. Đừng gặm nhấm và cào xé nó nữa. Hãy tha cho nó hoặc nó sẽ không tha cho ai.

Khói mù mịt bốc lên ....Từ những góc nhỏ, đám người chạy ra tấn công đáng sợ nhanh như chớp... Máu me chẳng mấy đã nhuộm màu đất. Nó siết chặt khẩu súng đa hiệu trên tay lạnh lùng bước đi như bước trên thảm đỏ.... Tiếng gào thét ghê rợn dội đến tai nó cũng không mấy may gì... Nó cứ bước như chẳng còn quan tâm những cái bẫy của mafia lừng danh đang ở trước mặt....

Sắp kết thúc rồi, phải không?..... nó chậm rãi tự hỏi lòng mình .....

.....

Nó xuất hiện là sự chú ý điểm tâm của tất cả người nhà Tanaka. Lũ người đột nhiên hét lên lao đến đâm vào nó. Nó chỉ nhếch mép nhẹ, giơ khẩu súng lên.

*Rầm ... Rầm ... Rầm.. *

-Ừa...

Không một âm thanh nào chứng minh rằng viên đạn đã rời khỏi nòng. Chỉ có âm thanh thông báo rằng tất cả bọn họ muốn giết nó đã chết.

Nó cau mày, tiếp tục xử lý những tên kẻ thù. Ở một góc khuất, một khẩu súng đen lên nòng chĩa thẳng vào nó. Bàn tay chuẩn bị bóp cò ....

Viên đạn lao đi....

Tiến gần tới nó ...

Nửa quãng đường, nó vẫn chỉ tập trung bắn hạ những tên gai mắt làm đẹp đội hình..

... 10m...

..8m...

4m....

Nó dịch chuyển nhanh chóng, giơ khẩu súng bắn trúng tim tên ở góc khuất. Viên đạn nhắm vào nó đã ghim nát phổi của tên đứng sau nó.

Rầm....

Nó nghiêng đầu xoay khớp, nhanh chân tìm chỗ nấp. Vừa nấp vừa di chuyển vừa phòng thủ, vừa tấn công.

Nó cố gắng tiến sâu hơn vào căn cứ địa của nhà Tanaka. Cứ âm thầm từng bước từng bước mà thoăn thoắt.

Bỗng nó khựng lại, giơ súng phòng thủ về phía trước. Bóng dáng đó.... Chắc chắn là Hiya.

Nó cúi gầm mặt, không nhìn về phía trước.

-Hiya, xin lỗi.

Rầm

Bóng người khuyu xuống... Máu từ vai chảy ra... Lần này là nó. Nó nghiêng răng ôm vai quay lưng về phía sau..

-Sao ngạc nhiên lắm hả? Chị nghĩ tôi dễ ăn lắm hả? Đơn phương độc mã mà vào đây sao? Hừ, thật kém cỏi.

Nó vẫn nghiêng răng, chăm chăm nhìn Hiya.

-Có ngày tôi cũng giết được chị. Tôi thấy hạnh phúc lắm. Chị cũng còn non lắm. Chị có vị trí ngày hôm nay là nhờ vào thế - tiếng của gia tộc chị mà thôi chứ chị nghĩ chị làm được cái gì?

-Xin lỗi nhé! – Hiya cười khẩy bóp cò.. Viên đạn lao đến trước mặt nó với cự ly cực gần, vận tốc cực nhanh.

-Tôi không nhận mình tài giỏi, nhưng cậu có phải lắm lời quá không? – Nó cố đứng dậy mĩa mai nhìn ba viên đạn ghim hằn trên người Hiya.

Hiya trợn mắt, máu từ miệng xộc ra cũng từ từ ngã xuống. Cậu ta đúng là khó ăn. Nhưng với người khác !

Nó cắn chặt môi nhìn vết thương trên vai, tiếp tục hành động.

-Chị hai – Cách khoảng 3m, Vicky, Teki đi đến, hai tay hai súng không tổn hại gì.

Nó gật đầu.

-Em có mang thuốc – vicky lấy khăn tắm thuốc của mình định đưa cho nó thì nó gật đi..

-Không cần đâu.

-Chị, còn dài lắm.-Teki không hài lòng, lo lắng đẩy khăn cho nó.

-Anh Kai sao rồi?

-Dĩ nhiên là tốt hơn chị. Để em đắp khăn cho chị - Teki không cảm xúc cố đắp khăn thuốc cho nó. Máu chảy nhiều quá.

-Hai đứa mở đường giúp chị. Được không? – Nó vẫn quyết tâm gạt khăn ra.

-Chị sao thế? Dĩ nhiên là được. Anh Thiên bảo em đến giúp chị mà- Vicky bắt lực, nhún vai.

Vicky và Teki đi hai bên, liên tục xử lý kẻ thù. Nó vừa đi vừa hỏi.

-Thiên vẫn ổn phải không?

-Cái này chị còn phải nói – Teki vừa nghiêng đầu ngắm chuẩn tầm bắn vừa trả lời.

-Thế lợi vẫn nghiêng về ta chứ nhỉ?

-Chị lạ thật. Chị không đeo tai hả? – Vicky khó hiểu nhìn nó.

-Chị bỏ rồi. – Nó nhàn nhạt trả lời.

-Chị điên thật. – Teki lắc đầu – Đúng là nghiêng về ta, nhưng người chết thì không thiếu, hao hụt vũ khí cũng không ít.

.....

Đến căn cứ chính, nơi trận chiến diễn ra khốc liệt, căng co nhất. Nó chạm mặt hấn. Hấn nhìn nó, nhìn vết thương trên vai nó. Nó cũng nhìn hấn. Hấn thăm hơn nó nhiều. Phì, dĩ nhiên rồi. Hộ vệ của hấn nó giết, còn hộ vệ của nó vẫn còn bên cạnh. Khoảng khắc giao nhau chẳng là bao đã bị phá vỡ bởi đồng loạt xung quanh. Với nó, cuộc chiến hôm nay thực khá nhẹ nhàng. Quá lố so với những gì chuẩn bị. Nhưng với nó thôi.... Anh Kai phải đấu với ba hấn, Thiên với Mổ Xê, Teki, Vicky với lũ cao thủ cận tín của Tanaka.... Nó có phải quá được ưu ái không?

Nhưng thế dễ bị ghen ghét lắm nhỉ?

Nó vẫn đứng yên nhìn hấn, quân của nhà hấn xung đến, nó vẫn không nhúc nhích. Hấn khó hiểu đến lo lắng... Quân nhà hấn tiến gần hơn nữa sao nó vẫn không xử lý chúng hay nó muốn gì đây? Sự nghi ngờ dập tắt khi một viên đạn rời nòng chĩa vào nó. Nó không xê dịch. Hấn nhanh chóng, gấp gáp bắn vỡ đôi viên đạn cách nó hai mét. Chính tay giết hết đám quân của ba mình muốn ám hại nó.

Tất cả đều lạ lùng ..... Ngạc nhiên ... Sững sờ....

Không gian trơ trọi. Tất cả vệ sĩ đều bị giết. Chỉ còn nó với hấn...Mặc đất trời rung chuyển.. Đôi chân nhịp nhàng tiến gần nhau.... Hỏi thế gian tình là chi? Ta đâu cần biết. Không cuồng si chẳng xứng danh ái tình.

Nó vứt bỏ súng chiến hạng nặng, hấn vứt bỏ súng chiến tân tiến. Cả hai tiến về nhau... Thời gian ngưng đọng...

Hơi ẩm hòa nhau. Giây phút tương phùng ngắn ngủi của đôi ta.

-Yul.. - Giọng hấn trầm trầm vang lên, siết chặt nó.

Nó lặng lẽ ôm hấn...

-Chúng ta bay được mà. Anh tin thế - Hấn run người, kìm nén nỗi sợ đang ngự trị hấn.

Nó không nói gì.... chỉ ôm hấn....

Cơ thể hấn vẫn không ngừng run lên ... : Xin em, ... xin em... nói gì đi .... Nó cứ im lặng như nó đã biết tất cả... Nó biết tất cả...

Kiếp này xin đừng tìm kiếm...

Hồi ức khắc vào mảnh trăng..

Xin em ... Xin em...

Hắn từ từ rút thanh kiếm rời khỏi bao, thanh kiếm run theo nhịp đập tim hắn. Kiếm từ từ di chuyển gần hơn ... gần hơn ... Hắn cắn chặt môi đến bật máu... Bàn tay ấy vẫn ấm ... vẫn đang ôm hắn mà ...

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ..... - Hắn hét lên như kẻ điên, như phá vỡ không gian....

Máu đầm vãi áo, chảy dài lạnh lẽo rơi xuống nền đất....

-Xin lỗi... Xin lỗi em ... - Hắn òa khóc như đứa trẻ -XIN EM... XIN LỖI EM ... - Hắn gào thét điên loạn, chưa bao giờ hắn đau khổ như vậy. ... Từng tế bào như cào xé hắn... đốt cháy cơ thể hắn ...

Đôi mắt nó từ từ nhắm lại, nó chỉ kịp nở nụ cười đẹp tựa hoa khoe sắc, vỗ vai nhẹ nhàng an ủi “ Không sao mà”

THỐNG.....

Bàn tay nó buông thõng rời khỏi hắn ....

-AAAAAAAAAAAAAAA - Hắn không thể chịu nổi nỗi đau này... Thật sự là không thể. Hắn gào lên, đẩy mạnh cây kiếm xuyên sâu qua người nó, ghim chặt vào tim hắn.

Máu từ miệng phụt ra, hắn cười, cười mãn nguyện... Hắn ôm chặt nó.... Cả hai ngã xuống ... Thân thể không tách không nhau...

Chiêm bao bay lên

Bụi hồng trần vương tà áo nhân tình

Sau bao cay đắng

Ta vẫn cuồng si

Xin em

Ngủ đi

Ngủ yên vòng tay ... Ngủ yên

Trời cao, ta sẽ nắm tay em...

.....

Dưới gốc cây cổ thụ ngày nào, vẫn là hình ảnh cậu bé đẹp mặt nọ đứng trong gió dang rộng cánh tay đón nó cười rạng rỡ òa vào lòng mình. Chúng ta sẽ bay phải không? Chúng ta sẽ cùng đi phải không em?

Bước đều trên thảm cỏ xanh mịn, trên xanh in hình nụ cười của em...

Nắm chặt tay anh, lắng nghe cho rõ

Chúng ta cùng bay... Bay mãi ... Bay mãi ... Biến mất .....

Một đời người phải khóc bao nhiêu lần

Thì nước mắt mới thôi rơi?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-cong-chua-kieu-ngao-va-tu-hoang-tu-dao-hoa>